

Chà

TỔNG GIÁM ĐỐC

quá
cần
về

EDITOR

bangthan87
Meo Miu Ciu

Mục lục

[Chương 1: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi \(1\)](#)

[Chương 2: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi \(2\)](#)

[Chương 4: Hoá Ra Đây Chính Là Hận.](#)

[Chương 6: Bàn Tay Quỷ Dữ Hắc Ám](#)

[Chương 8: Thanh Mai Trúc Mã 2](#)

[Chương 9: Tạm Biệt, Ký Ức Tốt Đẹp Của Tôi.](#)

[Chương 10: Công Tử Nhà Họ Ninh Ninh Doãn Ngân](#)

[Chương 11: Hàn Khuynh Thược](#)

[Chương 12: Gặp Nhau.](#)

[Chương 13: Thiên Sứ Cùng Ác Ma.](#)

[Chương 14: Nguy Hiểm.](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16: Đây Là Khẩu Vị Của Ông.](#)

[Chương 17: Hồ Ly Thối Tha, Tôi Không Đi.](#)

[Chương 18: Liệp Ưng.](#)

[Chương 19: Anh Ta Tên Gọi Là Ninh Doãn Tích](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21: Hàn Mộ](#)

[Chương 23: Văn Kiện Bí Ẩn](#)

[Chương 24: Chìa Khóa Vàng](#)

[Chương 25: Hồi Ức](#)

[Chương 27: Cao Thủ So Chiêu 1](#)

[Chương 28: Cao Thủ So Chiêu 2](#)

[Chương 29: Cao Thủ So Chiêu 3](#)

[Chương 30: Anh Đã Muốn, Vậy Thì Tặng Cho Anh.](#)

[Chương 31: Nhiệm Vụ Mới](#)

[Chương 32: Dám Trêu Tôi.](#)

[Chương 33: Ninh Thiếu Nhân Từ.](#)

[Chương 34: Lại Không Tìm Được](#)

Chương 35: Ta Nhớ Ra Rồi
Chương 36: Có Lẽ, Mình Có Thể Tìm Được Chút Gì
Chương 37: Sự Thật Về Cái Chìa Khóa Vàng.
Chương 38: Mẹ
Chương 39: Tạm Thời Bí Mật
Chương 40: Tổng Giám Đốc Hm
Chương 41: Gọi Lên Cho Anh Sự Hứng Thú
Chương 42: Là Em Bội Ước, Cũng Là Anh Thất Tín.
Chương 43: Ảnh Cười
Chương 44: Ba, Chúng Ta Về Nhà
Chương 45: Là Em Sao, Tiểu Mộ
Chương 46: Gặp Lại Châu Tiểu Bằng
Chương 47: Cô Dâu Của Anh
Chương 48: Xin Lỗi, Quên Em Đi
Chương 49: Cười Nói Gặp Lại
Chương 50: Cô Gái, Đừng Uống
Chương 51: Gặp Gỡ
Chương 52
Chương 53: Anh Không Cảm Thấy Rất Buồn Cười Sao
Chương 54: Cũng Bình Thường
Chương 55
Chương 56: Bị Sắp Xếp Vào Bấy.
Chương 57: Đồ Giả
Chương 58: Nó Cũng Cảm Thấy Hứng Thú
Chương 59: Tôi Muốn Gặp Lão Hồ Ly.
Chương 60: Hứa Tâm Lam Oán Hận.
Chương 61: Ba Đứa Nhỏ Là Ai
Chương 62: Lựa Chọn Đối Mặt
Chương 63: Xoay Người, Gặp Lại Sau
Chương 64: Bọn Họ Là Mẹ Con
Chương 65
Chương 66

Chương 67: Tự Gây Nghiệt, Không Thể Sống
Chương 68
Chương 69: Bí Mật Kinh Thiên
Chương 70
Chương 71: Lại Là Bà Ta
Chương 72: Bàn Tay Đen Thần Bí
Chương 73: Phải Là Nói, Tôi Không Có Ba.
Chương 74: Tôi Là Nói Nếu Như.
Chương 75: Tìm Chính Chủ
Chương 76: Quan Hệ, Âm Mưu
Chương 77: Yến Hội 1
Chương 78: Yến Hội 2
Chương 79: Huyết Mặc Trúc
Chương 80: Thường Thức
Chương 81: Ninh Trúc Mặc Nhớ Lại
Chương 83: Thương Pháp Rất Tốt
Chương 84: Thuốc
Chương 85: Chân Tướng
Chương 86: Mềm Lòng
Chương 87: Tình Thân Tận Xương Cốt
Chương 88: Chọc Vào Món Nợ Này Thật Tốt
Chương 89: Hiệp Ước
Chương 90: Cảm Thấy Tim Đập Thành Thịch
Chương 91: Đúng Là Nhiều Tiền Hơn
Chương 92: Thất Bại Hoàn Toàn
Chương 93: Ninh Thiểu Nhật Được Ở Nhà Vệ Sinh
Chương 94: Ông Cũng Thích Con
Chương 95: Thiến Ông Ta
Chương 96: Không Có Hứng Thú Với Đàn Bà
Chương 97: Ninh Thiểu Lăng Nhàng
Chương 98: Bám Rể Chắc Chân
Chương 99: Trong Lòng Mơ Hồ Không Muốn.

[Chương 100: Nửa Đêm Tối Chơi](#)
[Chương 101: Cho Tôi Năm Phút](#)
[Chương 102: Để Lại Lý Do](#)
[Chương 103: Anh Nói Thật](#)
[Chương 104: Bây Giờ Đã Bại Bởi Em](#)
[Chương 105: Ninh Thiếu Thất Tình](#)
[Chương 106: Trong Lòng So Sánh Thiên Sứ Với Ma Quỷ](#)
[Chương 107: Cảm Giác Sợ Hãi](#)
[Chương 108: Tại Sao Phải Cứu Tôi, Anh Ấy Nhất Sẽ Không Có Chuyện Gì](#)
[Chương 109: Nếu Anh Dám Bất Tình, Em Gả Cho Người Khác](#)
[Chương 110: Đàn Ông Của Tôi Cô Có Gan Đến Cướp](#)
[Chương 111: Gia Tộc La Tư Sài Nhĩ Đức](#)
[Chương 112: Thanh Lưu](#)
[Chương 113: Chi Là Giống Nhau Mà Thôi](#)
[Chương 114: Đầu Óc Bị Lừa Đám, Tiện Thể Bị Cửa Kẹp](#)
[Chương 115: Tiểu Tam Xoay Người Coi Như Nữ Chủ Nhân](#)
[Chương 116: Cô Cảm Thấy Sẽ Có Ngày Đó](#)
[Chương 117: Người Phụ Nữ Của Anh](#)
[Chương 118: Ninh Thiếu Là Hai Hàng](#)
[Chương 119: Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm](#)
[Chương 120: Phụ Nữ Cùng Cô Gái](#)
[Chương 121: Tình Yêu Của Cô Quá Rẻ](#)
[Chương 122: Người Đàn Ông Đây Là Của Tôi](#)
[Chương 123: Ninh Thiếu Rất Thích Ăn Đậu Hũ](#)
[Chương 124: Lời Tỏ Tình Của Ninh Thiếu](#)
[Chương 125: Anh Muốn Ăn Em](#)
[Chương 126: Một Nhà Ba Người Nói Chuyện Phiếm](#)
[Chương 127: Đường Á Sâm](#)
[Chương 128: Thay Đổi Chủ Ý](#)
[Chương 129: Đêm Trước Hôn Lễ](#)
[Chương 130: Hôn Lễ](#)
[Chương 131: Càng Thêm Hỗn Loạn Trong Hôn Lễ, Cảm Ơn Cậu Nhỏ](#)

Chương 132: Bên Kia Đã Xảy Ra Chuyện

Chương 133: Y Sâm Và Tiểu Thất

Chương 134: Cha Tôi Đây!

Chương 135: Cha Con Các Cậu Thật Khó

Chương 136: Tới Milan

Chương 137: Nhiệm Vụ Âm Sát

Chương 138: Tự Biên Tự Diễn Một Tuồng Kịch

Chương 139: Tiểu Thất Mất Tích

Chương 140: Chỗ Này Rất Đau

Chương 141

Chương 142

Chương 143

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi (1)

"A... Không cần, anh là ai..."

Giống như có vật nặng ngàn cân đang đè ở trên người mình, nước mắt đau khổ chậm rãi trượt xuống khóe miệng. Hàn Mộ nỗ lực giãy dụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của người nằm ở trên.

"Anh là... Là ai? Không cần... Van cầu anh, không cần..." Hàn Mộ lên tiếng khẩn cầu.

Tuy rằng cô là người mù, tuy rằng cô không rành thế sự, tuy rằng từ nhỏ cô đã giữ mình trong sạch, ngoại trừ ba cô, cô chưa bao giờ tiếp xúc với người đàn ông khác. Nhưng mà không phải cô không biết quần áo trên người mình đang giảm bớt đi, giữa bắp đùi có một vật cứng rắn dữ tợn đang nhô lên.

Hàn Mộ nâng đầu gối lên, hướng về phía vật cứng rắn kia đá một cái.

"A..." Tiếng người con trai đau kêu thảm thiết vang lên ở bên tai.

Ngay sau đó, Hàn Mộ bị một cái bạt tai.

"Con mù thối tha, không hiền lành." Lúc này âm thanh nổi giận của người con trai lạnh đi vài phần, "Mẹ mày đã đem đêm đầu tiên của mày bán cho tao rồi. Thật sự quá tiện nghi cho bà ta rồi, một đêm ngủ với con mù

mà mười lăm vạn. Tao nói cho mày biết, nếu bây giờ không ngoan ngoãn, chờ chút nữa tao xem mày có chịu đựng được không!"

Mười lăm vạn? Bán đêm đầu tiên của cô? Mẹ cô lấy sự trong sạch của cô để buôn bán?

"Ha ha..." Trên mặt toàn nước mắt, Hàn Mộ lộ ra nụ cười tuyệt vọng.

Từ khi cô lên tám, mẹ cô đã bỏ cô mà đi, không rõ bà đi nơi nào, sống chết ra sao. Sau đó, ba cô cưới vợ hai - Hướng Ngôn Vũ.

Hướng Ngôn Vũ ham bài bạc, đã thành thói quen rồi, gần như tài sản trong nhà đều bị bà ta chơi hết sạch. Ba Hàn cũng bị liên lụy, phải vào lao ngục. Ai mà biết, việc đã đến nước này, chẳng những Hướng Ngôn Vũ không có hối cải mà bà ta đánh bài còn hung hơn... Chỉ cần ở sòng bạc không chơi được như ý muốn, về nhà sẽ trút giận lên người cô và đứa em trai. Lúc trước khi ba Hàn còn chưa bị bỏ tù, Hướng Ngôn Vũ sẽ không dám có biểu hiện gì quá đáng. Nhưng mà bây giờ ba Hàn không có ở đây, trên người hai chị em bọn họ đã sớm có những vết thương chồng chất.

"Bà ấy không phải mẹ tôi!" Hàn Mộ hung hăng đẩy người con trai kia ra, đem thân thể bại lộ của mình cuộn ở trong chăn.

Nước mắt rớt đầy gương mặt tinh xảo. Cô chưa bao giờ hận bản thân như lúc này!

Vì sao mình lại là người mù? Một người mù mặc người ta ức hiếp.

"Hừ, tao cũng không quan tâm bà ta là ai!" Người con trai thô lỗ túm tóc Hàn Mộ, rồi hung hăng tát cô một cái, "Hôm nay tao sẽ huấn luyện con mù như mày thật tốt!"

Máu tanh tràn ra từ khoe miệng, Hàn Mộ bị tát, đầu óc choáng váng.

Người con trai mạnh mẽ đẩy Hàn Mộ ngã xuống giường, không hề thương tiếc hôn môi Hàn Mộ.

Nói là hôn môi nhưng chẳng khác gì chó cắn. Sau đó, tay của người con trai hung hăng nắm lấy bộ ngực tròn trịa của Hàn Mộ, dùng sức vuốt ve.

Cảm giác bị vũ nhục từ đáy lòng nhảy thẳng lên đầu.

Hận, thù hận mãnh liệt ăn mòn Hàn Mộ, trong khoảng thời gian ngắn hai mắt cô đỏ hoe.

Sự trong sạch duy nhất cô cố gắng giữ đã không còn, không thể nào...

Không biết suy nghĩ từ đâu tới, Hàn Mộ sờ soạng phía dưới giường.

Chìa khóa?

Hàn Mộ cảm thấy vui vẻ, không hề nghĩ nhiều lấy chiếc chìa khoá bén nhọn đâm về phía người con trai đang nằm ở trên mình.

Người con trai không hề phòng bị, đau đớn ngã xuống giường.

Đều nói người mù lỗ tai rất bén nhạy, Hàn Mộ chỉ nghe thấy tiếng hét thảm của người con trai, không còn cái khác.

Hàn Mộ cân nhắc, có lẽ người con trai vì quá đau đớn đã hôn mê. Cô lấy quần áo bọc thân thể mình lại, nghiêng ngả chao đảo xuống giường, chọn phương hướng tùy tiện, hận không thể rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi (2)

Hàn Mộ, mà phải bình tĩnh, tỉnh táo lại...

Hàn Mộ đi lung tung. Cô sợ người con trai xa lạ kia sẽ đuổi theo. Chỉ cần người con trai ấy đuổi theo, cô thật sự sẽ bị huỷ diệt mất!

Hôm nay là ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi của cô. Vốn cô đang cùng em trai chuẩn bị bữa tối tương đối phong phú, chuẩn bị cho ngày sinh nhật. Nhưng mà đột nhiên Hương Ngôn Vũ lại trở về nhà. Bà ta nói với cô, muốn dẫn cô và em trai ra ngoài ăn một bữa cơm no đủ, để cô có một ngày sinh nhật vui vẻ hạnh phúc. Bà ta cũng đã chuẩn bị rất nhiều quà để tặng cho cô...

Trong khoảng thời gian ngắn, lòng của Hàn Mộ trùng xuống. Đây là lần đầu tiên, sau khi Hương Ngôn Vũ gả cho ba Hàn, bà ta nói những lời nói nhẹ nhàng như vậy, cô thật sự cảm động.

Thay quần áo xong, cô mang theo đứa em trai đi theo Hương Ngôn Vũ.

"Ha ha..." Nước mắt xen lẫn tiếng cười khổ vang lên, "Đây là 'Món quà' bà muốn tặng cho tôi?"

Cô sai lầm rồi, thật sự sai rồi ! Tại sao cô có thể quên 'Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời', 'Chớ không đổi được thói quen ăn phân ' Đó là lời lẽ chí lý?dđđ☆L☆qđđ

Thế nhưng Hương Ngôn Vũ lấy sự trong sạch của cô đem đi bán... Đây là đại lễ bà ta muốn tặng cô! 'Món quà' này cô phải quý trọng rồi!
dien+dan+le+quy+don+com

"Tôi muốn đi khỏi đây, nhất định phải đi!" Hàn Mộ luôn miệng thì thào tự nói, bàn tay không ngừng thăm dò.

"A..." Hàn Mộ không hề đoán trước được mình đã đụng phải một bức tường thịt.

Xong rồi...

Người con trai kia đuổi theo mình sao? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Hàn Mộ không hề suy nghĩ, vội vàng xoay người.

"Cô muốn trốn đi nơi nào?" Âm thanh lạnh như băng mang theo sự mê hoặc đánh úp về phía Hàn Mộ.

Theo bản năng Hàn Mộ dừng bước, hơi hơi run rẩy xoay người, "Tôi... Anh...Anh không cần qua đây!"đ☆L☆qđđ

Ninh Doãn Ngân hơi hơi nhíu mày, đúng là một cô gái kì quái. Nhìn thấy anh lại bỏ chạy nhanh như vậy, trên mặt còn có vẻ hoảng sợ.

"Hừ..." Ninh Doãn Ngân hừ lạnh ra tiếng, "Cô nghĩ tôi muốn làm gì?"

Anh - Ninh Doãn Ngân là ai? Phụ nữ nhìn thấy anh như con ong mật gặp được mật hoa, sẽ nhanh chóng bu lại. Thử hỏi, trên thế giới này những người phụ nữ quỳ ở dưới chân anh đếm còn không hết. Lẽ nào cô gái này đang muốn làm quen với anh sao?

Ánh mắt nguy hiểm của Ninh Doãn Ngân nhíu lại, chậm rãi tới gần Hàn Mộ.

Ánh đèn màu vàng chiếu lên khuôn mặt yêu nghiệt của Ninh Doãn Ngân, càng lộ ra vẻ tà ác.

"Đứng lại..." Lỗ tai Hàn Mộ vừa động, trờ đôi mắt không thể nhìn thấy, những bộ phận khác của người mù đều rất nhạy bén, "Không cần qua đây."

Hàn Mộ sợ hãi , trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không thể nói thành lời.

"Tôi muốn!" Ninh Doãn Ngân lạnh lùng cười, bức Hàn Mộ vào một góc tường, một tay chống đỡ trên tường, bao vây Hàn Mộ, một tay hung hăng nắm lấy cằm Hàn Mộ, "Cô gái, cô đang diễn trò lạt mềm buộc chặt cho tôi xem sao?"

Hơi thở ấm áp cùng mùi rượu nhàn nhạt đánh thẳng vào mặt Hàn Mộ.

"Buông tôi ra." Hàn Mộ giãy dụa, cái tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực kiên cố của Ninh Doãn Ngân .

"Cô đang khiêu khích tôi sao, khẩn cấp như vậy à?" Ninh Doãn Ngân bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Mộ.

Tối hôm nay anh có uống một ít rượu, tuy rằng anh chỉ uống một ít, nhưng cô gái này lại làm cho anh cảm thấy thân thể mình đang bốc hoả.

"Khốn kiếp" Ninh Doãn Ngân khẽ nguyên rủa một tiếng, anh cảm thấy một bộ phận đáng chết nào đó trên người mình đang cứng lên, có một ngọn lửa đang bốc cháy xung quanh ngực mình. Anh động tình, có cảm giác đối với cô gái xa lạ này!

Trong lòng dâng lên cảm giác ảo não, đột nhiên Ninh Doãn Ngân cúi đầu, hung hăng hôn môi Hàn Mộ.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hoá Ra Đây Chính Là Hận.

Ánh sáng mặt trời mỏng manh chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu lên hai thân thể đang nằm ở trên giường, hiện lên hương vị ái muội .

Đau. . .

Giống như toàn thân bị ô tô nghiền nát, rốt cuộc cũng không thể tìm thấy chỗ nào nguyên vẹn trên da thịt trắng nõn kia.

Hàn Mộ mở hai mắt, nước mắt lẳng lẳng chảy xuống.

Thân thể không được che chắn, cô đã hoàn toàn mất đi sự trong sạch bấy lâu rồi.

"Ừm. . ." Từ trong mộng, người con trai nằm bên cạnh rên rỉ một tiếng khiến Hàn Mộ run lên.

Người con trai này còn chưa đi, hẳn đang còn ở đây. . .

Hàn Mộ cảm thấy sợ hãi. Cả đời này cô sẽ không bao giờ quên cái vuốt ve cùng sự chà đạp nhục nhã mà hắn đem lại.

Loạn xạ lau đi nước mắt trên mặt, Hàn Mộ tránh người con trai đang ngủ say trên giường, sờ soạng quần áo của mình.

Đột nhiên, đầu ngón tay chạm vào một vật lạnh lẽo.

Hàn Mộ cả kinh, tim đập rộn lên.

Súng!

Cô đụng đến một khẩu súng!

Cô là người mù. dᵀđ☆L☆qᵀđ Dĩ nhiên súng là một vật xa lạ đối với cô. Cô cũng không muốn đụng đến thứ nguy hiểm này. Nhưng mà, dù cô không thích, nhưng em trai của cô - Hàn Phong lại cực kì thích.

Có một lần, Hàn Phong còn cầm một khẩu súng về nhà, muốn cô sờ thử xem, còn nói là nó rất vất vả mới kiếm được.

Cô không thích em trai mình tiếp xúc với mấy thứ này, cô tịch thu súng của nó. Vì thế, Hàn Phong cãi nhau với cô một thời gian.

"Súng, súng!" Hàn Mộ không hiểu thất thần, trong miệng lẩm bẫm nói.

Đột nhiên đáy lòng dâng lên cảm giác thù hận.

Hàn Mộ run run giơ súng trong tay lên, nhắm ngay vào người con trai nằm ở trên giường, nước mắt trên mặt lại tuôn rơi.

Đúng! Cô là người mù. Nhưng không có nghĩa là cô không biết nổ súng. Không biết vì sao, cô cực kì mẫn cảm với loại vũ khí này. Lần trước đụng vào nó, tự nhiên cô lại biết sử dụng súng.

Tay không ngừng lay động.

Cô sợ hãi! Ở thành phố A, có thể tùy tiện mang súng bên người thì chắc hẳn người này không phải là người bình thường, hoặc là người có tiền hoặc là người có quyền. Hiện tại, sự trong sạch của bản thân đã bị cướp đi, cô có thể lấy lại công đạo sao?dᵀđ☆L☆qᵀđ

Không thể, không thể!

Giết hẳn, giết hẳn. . .

Trong đầu Hàn Mộ không ngừng kêu gào. Chỉ cần giết hẳn, sẽ không còn thù hận, giết hẳn, giết hẳn. . .

"Không. . ." Hàn Mộ liều mạng lắc đầu. Súng trong tay vô lực rơi xuống. Cô không ra tay được, cô sợ hãi, cô không dám!
dien+dan+le+quy+don+com

"Ha ha, ha ha. . ." Nụ cười khổ xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp. Giết hẳn, mình còn có thể sống sao?

Hận!

Vì sao trên thế giới này, người có tiền luôn có được cả thế giới. Còn những người không có tiền thì luôn bị ức hiếp. Vì sao, vì sao. . . Cô không thể làm được gì, chỉ có thể im lặng, lặng lẽ hận bọn họ.
dien+dan+le+quy+don+com

"Hàn Phong. . ." Đột nhiên Hàn Mộ nghĩ tới điều gì đó, "Tiểu Phong, Tiểu Phong. . ."

Không được! Nếu cô giết người con trai này, cô cũng biết mình sẽ không trốn được cái chết. Nhưng mà cô nhất định phải sống, coi như là sống tạm, cô cũng phải sống. Bởi vì, cô còn phải chăm sóc em trai. Em trai còn nhỏ, cần cô chăm sóc!

"Về nhà, mình phải về nhà!" Hàn Mộ sờ soạng quần áo của mình, ba chân bốn cẳng mặc vào, quệt nước mắt trên mặt, sau đó tập tễnh rời đi. Vội vàng rời đi nên cô không biết, trong lúc lơ đãng, cô đã mang đi một vật gì đó....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bàn Tay Quý Dữ Hắc Ám

Hàn Mộ run run đẩy cửa ra. Vừa bước đến cửa, toàn thân cô vô lực, muốn té ngã trên mặt đất.

"Về nhà , về nhà rồi..." Hàn Mộ thì thào tự nói, "Không có việc gì rồi..."

Không biết qua bao lâu, cô đã bình ổn sự dao động ở trong lòng mình, Hàn Mộ hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ mặt mình. Lúc gặp em trai, nhất định không thể để nó nhìn thấy bộ dáng khổ sở của mình. Nếu để lộ ra chuyện gì, nói không chừng nó sẽ làm những chuyện mà không ai đoán trước được!

"Tiểu Phong, Tiểu Phong." Hàn Mộ khẽ gọi hai tiếng. Cô bị mẹ kế đem đêm đầu tiên của mình đi bán, thì Hàn Phong sẽ bị mang về nhà, Hướng Ngôn Vũ sẽ không làm gì nó chứ?

"Tiểu Phong!" Hàn Mộ lại gọi một tiếng.

Vẫn như trước, không có người đáp lại cô.

Sao thế này, Hàn Mộ sốt ruột rồi.

Tại sao nó lại không ở nhà? Tuy rằng Hàn Phong mới mười một tuổi, nhưng nó rất hiểu chuyện, là một đứa bé ngoan, nhất là lúc trong nhà xảy ra

biến cố, nó lại càng hiểu thêm về cái gọi là đối nhân xử thế rồi.đ♡đ☆L☆q♡đ

"Sẽ không!" Hàn Mộ lắc lắc đầu.đ♡đ☆L☆q♡đ Hướng Ngôn Vũ sẽ không làm gì Hàn Phong chứ!

Hàn Mộ không ngừng an ủi bản thân, "Sẽ không!" Nhất định Hàn Phong sẽ không việc gì.

Hàn Mộ bước tập tễnh, sờ soạn đi lên lầu.

"Ừm... A..." Từng bước chân đến gần hơn, ở nơi nào đó có tiếng rên rỉ của phụ nữ, cùng tiếng thở dốc của đàn ông dần dần truyền vào lỗ tai của Hàn Mộ.

Hàn Mộ run lên. Âm thanh này rất quen thuộc... Tối hôm qua, âm thanh giống âm thanh của người con trai tối hôm qua đã chơi đùa vỗ về cô, còn âm thanh của người phụ nữ lại giống âm thanh được phát ra từ trong miệng cô lúc tối qua. Nghĩ đến đây, mặt Hàn Mộ đỏ lên, tối hôm qua có đau đớn một chút, nhưng vẫn tồn tại khoái cảm không thể che lấp.dien+dan+le+quy+don+com

Nhưng mà vào giờ khắc này, sao lại phát ra âm thanh này, là Hàn Phong?

Không đúng! Hàn Phong vẫn đang còn là một đứa trẻ mà thôi! Như vậy, sẽ là ai...

Hàn Mộ bước thêm vài bước, nhưng cô không có dũng khí bước tiếp. Cô có dự cảm, hơn nữa là dự cảm không tốt, nhất định sẽ phát sinh ra chuyện gì đó!

Âm thanh dâm dăng không ngừng truyền đến.

Hàn Mộ quyết tâm, cô nhất định phải biết đã xảy ra chuyện gì!

Chậm rãi đi đến gần cửa phòng. Trong phòng tràn ngập hơi thở ái muội, còn có tiếng kêu la vang bên tai Hàn Mộ.

"Nhanh chút, mau một chút!" Người đàn bà không biết thỏa mãn la lên.

Là Hương Ngôn Vũ!

Hàn Mộ che miệng mình, không dám phát ra một chút âm thanh nào. Hàn Mộ có thể xác định người đàn ông trong phòng không phải cha mình.

Làm sao có thể như vậy? Trong nháy mắt, Hàn Mộ cảm thấy tâm của mình đều bị bể nát. Bà ta có thể không đối xử tốt với mình, nhưng tại sao bà ta có thể phản bội ba chứ?

"A....." Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng kết thúc động tác của mình, "Thế nào, có vừa lòng không?"

"Đáng ghét!" Truyện được Miu edit và đăng tại dien+dan+le+quy+don+com Thanh âm hờn dỗi của Hương Ngôn Vũ truyền vào lỗ tai Hàn Mộ, "Thằng nhỏ kia có thể bán được ba bốn mươi vạn, như vậy, chúng ta có tiền rồi!"

"Bảo bối, về sau chúng ta có thể ăn thịt, uống rượu rồi! Đây thực sự là công của em." Người đàn ông hài lòng nở nụ cười, "Đến, anh thưởng cho em!"

"Chán ghét..."

Ầm.....

Hàn Mộ như bị sét đánh, bỗng chốc không hề có phản ứng.

"Tiểu Phong!" Nước mắt rơi trên khoé miệng của Hàn Mộ. Tại sao có thể như vậy? Ngay cả Tiểu Phong bà ta cũng không buông tha!

"Không được, mình nhất định phải tìm được Tiểu Phong, sao nó có thể bị bán đi được chứ?" Tâm của Hàn Mộ vỡ nát, máu chảy không ngừng.

Làm sao bây giờ? Nên làm gì đây?

Lúc này Hàn Mộ giống như nai con lạc đường, rối rắm, "Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ? Rời khỏi nơi này. Đúng, mình phải rời khỏi nơi này..." Tìm đường đi loạn, Hàn Mộ hướng về phía dưới lầu tập tễnh bước đi.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thanh Mai Trúc Mã 2

Chu Tiêu Bằng dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho Hàn Mộ.

Trong lúc ngủ mơ Hàn Mộ ngủ không yên ổn, trong miệng có tiếng nói đứt quãng, "Tiểu Phong... Tiểu Phong... Em ở nơi nào... Ở nơi nào..."

Chu Tiêu Bằng cảm thấy đau xót. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Mộ, để lên trên bờ môi khẽ hôn, như chuồn chuồn lướt nước.

"Tiểu Mộ, thực xin lỗi." Chu Tiêu Bằng thấp giọng nói, "Anh cũng không tìm thấy Tiểu Phong!"

Anh - Chu Tiêu Bằng, là thanh mai trúc mã của Hàn Mộ .

Lúc anh năm tuổi, Hàn Mộ ba tuổi. Hai nhà bọn họ là thế giao (mấy đời thân nhau). Mẹ của anh và mẹ của Hàn Mộ là chị em tốt, cùng nhau lớn lên. Lúc bọn họ còn rất nhỏ, mẹ anh đã nói sau này bà sẽ để Hàn Mộ làm vợ của anh. Cho nên, ngay từ nhỏ anh đã rất quý trọng, yêu thương Hàn Mộ.

Nhưng mười năm trước, đột nhiên mẹ Hàn Mộ biến mất không tung tích. Bọn họ tìm như thế nào cũng không thấy, giống như bà đã biến mất hoàn toàn trên thế giới này. Không lâu về sau, Ba Hàn cưới vợ hai - Hương Ngôn Vũ. Từ đó, cuộc sống của Hàn Mộ và Hàn Phong cực kì bi thảm.

"Tiểu Mộ, thực xin lỗi. Anh không thể chăm sóc tốt cho em, để em chịu ủy khuất và đau khổ, thực xin lỗi!" Chu Tiêu Bằng lại hôn lên mu bàn tay của Hàn Mộ. Anh thật sự rất thích cô gái đang nằm ngủ trước mắt này. Mỗi một nụ cười cùng điệu bộ nhăn mặt của cô, nhất cử nhất động đều khắc sâu khắc ở trong ký ức của anh, không có cách gì để xóa mờ.

Anh còn nhớ rõ, lần đầu tiên khi anh nhìn thấy Hàn Mộ. Cô mặc một bộ váy công chúa màu hồng nhạt, vẻ mặt thẹn thùng đứng ở trước mắt anh. Tại thời điểm đó, ánh mắt Hàn Mộ thật sự rất đẹp, giống như ngôi sao trên trời vậy. Nhưng mà...dღđ☆L☆qღđ

Sắc mặt Chu Tiêu Bằng buồn bã, vì sao khi Hường Ngôn Vũ vừa xuất hiện, ánh mắt của Hàn Mộ lại có vấn đề? Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh muốn tra ra việc này nhưng tra thế nào cũng không ra? Tăm tối mờ mịt, giống như có người đã ngăn chặn phương hướng của anh, để anh không điều tra được gì. Cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra, là ai đã ngăn cản anh?

"Đình..." Tiếng chuông điện thoại chấm dứt suy nghĩ của Chu Tiêu Bằng.

Chu Tiêu Bằng khẽ cau mày, cầm di động lên, ấn xuống nút nghe, "Mẹ..."

Không biết đầu dây bên kia nói gì. Chỉ thấy sắc mặt Chu Tiêu Bằng càng ngày càng không tốt.

"Con sẽ không cưới cô ta! Mẹ, người đừng hi vọng gì cả!" Chu Tiêu Bằng tức giận nói trong điện thoại. Anh cũng không rõ, vì sao bà luôn duy trì quan hệ tốt với mẹ của Hàn Mộ nhưng ở thời điểm này lại muốn anh cưới người khác!dღđ☆L☆qღđ

"Ừm..." Ở trên giường, Hàn Mộ rên lên một tiếng, mở đôi mắt sưng đỏ ra.

"Tiểu Mộ!" Chu Tiêu Bằng vui mừng, "Tiểu Mộ, em tỉnh. Em có cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không? Đúng rồi, em đói sao?"

Hàn Mộ nghe được giọng nói của Chu Tiêu Bằng, đáy lòng cảm động nhưng sau đó lại dâng lên cảm giác đau đớn, "Anh Bằng, em tốt lắm. Nhưng em cũng hơi đói bụng!"

Mặt Hàn Mộ hơi đỏ lên, giống như có một chút ngượng ngùng.

"Được, được..." Chu Tiêu Bằng đứng lên, "Tiểu Mộ, em đợi chút, Anh Bằng làm đồ cho em ăn..." Vừa nói xong, người đã chạy ra ngoài cửa.

"Anh Bằng ..." Hàn Mộ vươn bàn tay nhỏ nhắn của mình ra, nắm lấy không khí, "Ngay cả anh cũng rời đi sao?"

Nước mắt lẳng lặng rơi xuống từ khoé mắt của Hàn Mộ, nhỏ giọt lên drap giường màu trắng...

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyên Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tạm Biệt, Ký Ức Tốt Đẹp Của Tôi.

Trong tay bưng đĩa mì sệt nóng hổi, nghe thấy mì sệt tỏa ra mùi thơm. Ánh mắt Hàn Mộ chua xót, nước mắt như chực chờ trào ra vành mắt.

"Tiêu Mộ, làm sao vậy? Ăn nhanh khi còn nóng đi." Chu Tiêu Bằng vuốt ve đầu Hàn Mộ, "Nếu không Bằng đại ca đúc em ăn?"

Kìm nén nước mắt rơi, Hàn Mộ lộ ra một tia mỉm cười, " tay nghề Bằng đại ca đều tốt như vậy."

"Đó là!" Chu Tiêu Bằng cười đắc ý, "Tay nghề của ta vĩnh viễn đều làm cho Tiểu Mộ."

Tay bưng bát khẽ run lên, Hàn Mộ biến sắc cuối đầu ăn, đã ăn mì sệt trong chén,

Bằng đại ca, em đã không xứng với anh rồi! Tôi đã ô uế, không thể làm cô dâu đẹp nhất trong mắt của anh rồi. Thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Cái này giống như cả đời này của Hàn Mộ món ăn tốt nhất mà lại khó ăn nhất chính là mì sệt này rồi.

Bưng bát không, Hàn Mộ đối với Chu Tiêu Bằng cười nói, "Bằng đại ca, em nghĩ muốn thay quần áo. Anh có thể giúp em tìm một bộ quần áo tới được không?"

"Uhm." Chu Tiêu Bằng lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau nước canh dính ở khóe miệng Hàn Mộ, "Đương nhiên có thể, Tiểu Mộ em trước ngồi chờ một chút." Chu Tiêu Bằng lấy chìa khóa vội vàng rời đi. Đối với thỉnh cầu của Hàn Mộ, anh luôn luôn đáp ứng tất cả. Không chỉ nói một bộ quần áo, liền đến cả cửa hàng quần áo cũng được.

Âm thanh đóng cửa vang lên bên tay Hàn Mộ, Hàn Mộ nhẹ nhàng thả lỏng trí não.

Một trận gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi bay vài sợi tóc xanh của Hàn Mộ.

"Bằng đại ca, thực xin lỗi. Tiểu Mộ phải rời đi rồi."

Kỳ thực, lúc Chu Tiêu Bằng nói anh ta tìm không được Hàn Phong, cô đã thức dậy. Chỉ là không muốn tiếp nhận sự thật này mà thôi.

"Mỗi người đều đã bỏ tôi mà đi. Mẹ, baba, Tiểu Phong! Còn có..." Hàn Mộ khẽ nói, "Bằng đại ca... Bằng đại ca cũng phải rời khỏi ta rồi."

Vừa rồi, khi Chu Tiêu Bằng nói điện thoại mỗi câu đều rơi vào tai của Hàn Mộ. Cô rất cuộc cũng đã hiểu, cô cùng Chu Tiêu Bằng cuối cùng là không có kết quả! Anh muốn kết hôn, đáng tiếc cô dâu không phải là cô.

"Khiến cho tôi tùy hứng một lần đi!" Hàn Mộ che ngực, sắc mặt trắng bệch. Cho tới nay đều là cô yêu thương, người thân của cô từng bước rời khỏi cô. Hiện tại, khiến cô tùy hứng một lần, rời khỏi nơi này, mang theo tất cả những ký ức tốt đẹp.

"Tôi đã thừa nhận không chịu nổi sự đau khổ, tôi sợ trái tim tôi sẽ tan vỡ..."

Mới trước đây cuộc sống rực rỡ đã không còn nữa, trải qua nhiều đau khổ, cô lập tức quên đi mùi vị đau khổ. Sau cùng là một cơn đau đến từ

Chu Tiêu Bằng. Cô lại không thuần khiết, không đứng đáng làm người hoàn hảo trong lòng vương tử của cô. Cho nên, chỉ có thể bỏ đi, để cho vương tử tìm một công chúa chân chính.

Hàn Mộ hiểu rõ sâu xa, cô không thể tiếp tục đợi Chu Tiêu Bằng. Chu Tiêu Bằng quan tâm, yêu thương cuối cùng có một ngày làm cô tham lam. Cô sợ, cô sợ cô không thể buông tay được.

Rời đi...Cứ như vậy rời đi!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyển Thương Tư Phạm
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Công Tử Nhà Họ Ninh Ninh Doãn Ngân

Công ty thiết kế quốc tế Ninh Thị

Văn phòng Tổng Giám Đốc.

"Mậu Tư Vân, cậu có ý tứ gì?" Hai tay Ninh Doãn Ngân thon dài chống lên bàn làm việc, sắc mặt xanh mét trừng mắt nhìn trợ lý kiêm bạn tốt trước mặt.

"Doãn Ngân, đừng bực tức như vậy."

Mậu Tư Vân lá cái người lịch sự, thân cao 1m86, nhìn qua cũng không làm cho người khác có cảm giác áp bức.

"Dù sao cũng tìm sáu năm rồi..."

"Đáng chết!" Ninh Doãn Ngân dùng lực đập xuống bàn làm việc, mạnh đến nỗi cái bàn cơ hồ muốn bị đập nát dưới tay của anh ta, "Cậu cũng không phải không biết tầm quan trọng của nó."

"Chính là vì mình biết, nên mình mới không vội." Mậu Tư Vân lộ ra nụ cười như gió xuân, "Doãn Ngân, nếu thật sự do có người cố ý, vì sau đã sáu năm rồi, hẳn ta lại không có một hành động nào?"

Mậu Tư Vân nhìn bạn mình, trong lòng khẽ thở dài. Cái người bạn tốt kiêm cấp trên này, có lẽ anh thật sự không hiết về anh ta.

Bắt đầu từ cái ngày của sáu năm trước, anh ta cứ cố chấp tìm kiếm cô gái đó. Đúng là, cô gái này như là bốc hơi, không có một chút dấu vết. Kỳ thực, anh cũng không biết, Ninh Doãn Ngân tìm người hay là tìm vật!

Nếu, anh ta thật sự đem trái tim của mình mất đi trên người cô gái xa lạ kia, cũng bỏ vị cái gọi là một đêm. Tình?... Chắc không... Nhất định là không!

Ninh Doãn Ngân, giám đốc công ty thiết kế quốc tế Ninh thị. A thị có tất cả tình nhân thiếu nữ trong mộng! A thị có người đàn ông cực kỳ có giá trị hoàng kim! Anh ta không chỉ có nhiều tiền, bên ngoài càng lạnh lùng làm nhiều người mê muội. Chỉ cần đầu ngón tay anh ta hơi vạch vạch, có biết bao nhiêu nữ nhân nguyện ý quỳ gối dưới ống quần tây của anh ta. Nữ nhân của anh ta nhiều như y phục, một nhất liền có một bó, có khả năng mỗi ngày đều đổi. Anh ta làm sao có thể vì một cây cỏ nhỏ mà bỏ cả cánh rừng?

"Mặc kệ." Ninh Doãn Ngân tựa hồ có phần giận dữ, "Cậu có biết rằng tháng sau ông nội tôi tổ chức tiệc sinh nhật, nếu ông nội không nhìn thấy cái chìa khóa sẽ khiến cho chấn động."

Mậu Tư Vân nhướng mày, "Doãn Ngân, cái chìa khóa này thật ra là chìa khóa mở ra kho báu gì sao?"

Mậu Tư Vân cũng có chút không rõ, về đồn đại ôn ào huyền ảo về cái chìa khóa này. Lời đồn nói, cái chìa khóa này là mở ra kho báu gia tộc Ninh thị, cho nên có rất nhiều người đối với nó như hổ rình mồi. Phải biết rằng tài sản Ninh gia đúng là vượt xa sự tưởng tượng của nhiều người, nếu thật sự có được, như thế ba đời đều không cần lo cái ăn rồi.

"Tôi cũng không biết!" Ninh Doãn Ngân có phần ảo não. Nếu thật là chìa khóa kho báu cũng không tồi! Ninh gia của anh ta không có gì chỉ có tiền nhiều hơn.

Lúc trước khi ông nội giao chìa khóa cho anh ta có nói qua, năm năm muốn nhìn thấy cái chìa khóa một lần. Đáng ra năm trước nên để cho ông nội nhìn thấy, nhưng trùng hợp vì năm trước sinh nhật ông nội không làm ở trong nước, anh ta cũng tránh được một kiếp. Ông nội nói cái chìa khóa này quan hệ đến vận mệnh của gia tộc Ninh gia, nhất định phải bảo vệ cho tốt. Cho đến lúc này ông nội cũng không nói cái chìa khóa này mở ra kho báu gì!

Nhưng mà... Nhưng mà sáu năm trước**một đêm để cho anh ta đánh mất cái chìa khóa. Nếu để cho ông nội biết cái chìa khóa không nhìn thấy nữa, không biết anh sẽ thảm ra sao...

"Tiếp tục tìm! Nếu sinh nhật lần này ông nội không nhìn thấy...Chính cậu lo liệu." Ninh Doãn Ngân nhàn nhạt liếc Mậu Tư Vân một cái.

"Được rồi!" Mậu Tư Vân nhún vai, không có biện pháp, người nào để cho cấp trên làm bạn tốt của anh làm gì, đến bản thân mình phải ngoan ngoãn nghe lệnh.

"Đúng rồi, ngày mai Thầy thiết kế công ty HM ở mỹ sẽ đến A thị, chúng ta chuẩn bị phái người nào ra sân bay đón?" Mậu Tư Vân hỏi.

"Tôi tự mình đi đón!" ánh mắt Ninh Doãn Ngân hơi nhíu lại, chột lóe sáng lên.

Năm năm trước, công ty thiết kế HM tại Mỹ nhanh chóng thành lập, hơn nữa trong vòng một năm liền trở thành công ty đệ nhất danh thiết kế ở Mỹ. Làm cho người ta cảm thấy có chuyện nghi hoặc, người nắm giữ công ty không rõ, toàn bộ về công ty chỉ có hai chữ, thần bí!

Càng làm cho Ninh Doãn Ngân cảm thấy kỳ quái, Ninh thị quốc tế cùng HM chưa bao giờ tiếp xúc, vì cái gì đột nhiên lúc đó HM đề xuất hợp tác???

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hàn Khuynh Thước

Sân bay quốc tế thành phố A

"Hỗn đần... thật sự đáng chết!" Một tiểu cô nương khoảng 6 tuổi đứng ở đại sảnh sân bay. Áo sơ mi màu trắng, quần bò màu xanh biển, một đôi giày da nhỏ bé trên người tiểu cô nương không lộ ra chút nào kỳ quái, ngược lại còn có một chút hương vị khác.

Tay Hàn Khuynh Thước nắm chặt thành quả đấm, khẽ cau mày, "Cái nơi quái quỷ này, người nhiều đến như vậy! Cuối cùng là mẹ ở nơi nào?"

Thật là tức giận! Tức giận quá...

Hàn Khuynh Thước tức giận liếc mắt nhìn tới nhìn lui các lữ khách một cái, mày nhíu lại bất mãn.

Hừ... Nếu mẹ không cưỡng bức dụ dỗ, nó cũng không muốn tới nơi này! Tại Mỹ nó đã quen, đột nhiên bắt nó trở lại sống ở thành phố A, nó thật sự điên mất rồi! Loại sinh hoạt nhàm chán ở thành phố A này làm sao có thể sánh được với nước Mỹ hứng thú của nó chứ???

Còn có.... Đáng chết, cuối cùng mẹ ở nơi nào?

"Ầm ầm...." Một tiếng vang thật lớn vang bên tai Hàn Khuynh Thước.

Nguy hiểm!

Phản ứng của Hàn Khuynh Thước căn bản không giống như phản ứng của đứa con nít sáu tuổi nên có. Miệng nó nhẹ nhàng hướng lên trên thành một vạch, cừ thật, vừa đến cái nơi quái quỷ này lại gặp chuyện kích thích như vậy! Nếu nó không nghe sai, tiếng vang này chính là tiếng nổ bom thật lớn.

"A..." Đám người nghe tiếng nổ liền hoàn toàn nổi loạn, bắt đầu chạy trốn chung quanh.

Hàn Khuynh Thước thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt, không có một tia sợ hãi.

Đại não Hàn Khuynh Thước thấp xuống, một đôi tròng mắt đẹp hơi híp lại, dường như đang tự hỏi cái gì.

"Không tốt!" Hàn Khuynh Thước giật mình một cái. Trận nổ mạnh này không phải là hướng về phía mẹ đang đi tới sao?

Thân phận mẹ đặc biệt, không chỉ có tại Mỹ một số người muốn sinh mệnh của mẹ. Tại các nước không có chỗ nào là không có người muốn mẹ chết đi! Nhưng mà...

Hai tay Hàn Khuynh Thước ôm trước ngực, sau đó ngẩng đầu nhìn bốn phía, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua bốn phía, hừ lạnh ra tiếng, "Hừ..."

Có lẽ nó đánh giá cao nhóm người này rồi! Chuyện nó cùng mẹ đến thành phố A số người biết đếm trên đầu ngón tay, tin tức của bọn họ chẳng phải nhanh, như thế nào chuẩn bị được rồi! Cho nên, tiếng nổ mạnh này...

Dù sao, chỉ cần mẹ an toàn, không chỉ nói tiếng nổ mạnh, liền bị ném bom nguyên tử cũng không liên quan đến nó.

"Ầm ầm..." Lại một tiếng vang thật lớn.

"A.." Đám người lại hỗn loạn một lần nữa, chạy từ nhiều hướng hướng tới Hàn Khuynh Thước.

"Đáng chết..." Hàn Khuynh Thước khẽ nguyên rủa một tiếng. Dù sao nó vẫn là đứa bé sáu tuổi. Tuy nhiên, tại mỹ mỗi ngày nó đều phải tiến hành một loại huấn luyện năng lực ma quý, thân thể của nó so với một đứa bé cùng tuổi có bộ dáng nhanh nhẹn hơn, nhưng ma, lúc này một đám người hỗn loạn có thể đè nó thành miếng đậu hủ thúi mắc cạn thôi.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Gặp Nhau.

"Oa..." Không có dự liệu mông hường về mặt đất "Thân mật tiếp xúc".

Hàn Khuynh Thước chỉ cảm thấy bản thân mình như là rơi vào giữa tầng mây, giống một dạng thoải mái như bông.

Ninh Doãn Tích nhìn ngực mình bị Hàn Khuynh Thước khóa chặt, mà nhú lại nhẹ nhàng không thể nhận ra, một khuôn mặt rất quen thuộc!

Khi vừa mới nghe thấy tiếng nổ vàng, anh ta liền để mắt tới bóng dáng nho nhỏ này trước tiên. Cảm giác rất kỳ quái, không biết nói như thế nào?

Chỉ là đứa bé sáu bảy tuổi, tuổi của một cô gái bé nhỏ như vậy bình thường khi nghe được tiếng nổ lớn như thế, cần phải xảy ra hai tình huống.

Thứ nhất, bị dọa đến khóc oa oa thật lớn, thậm chí có thể choáng váng đến ngất đi; thứ hai, không rên một tiếng nào, rõ ràng bị dọa đến u mê! Nhưng mà, anh ta cảm thấy rất thú vị khi nhìn thấy cách đó không xa Hàn Khuynh Thước chỉ khẽ cau mày, sau đó cực kỳ bình tĩnh thờ ơ nhìn bốn phía đang hỗn loạn toàn bộ!

Thú vị, thú vị...

Cách ăn mặc đơn giản trưởng thành, nhưng mà không có chút nào quái dị! Bình tĩnh ung dung...

"Uy.." Hàn Khuynh Thước lạnh lùng lên tiếng, "Ông muốn ôm ấp tới khi nào?"

Ninh Doãn Tích nhẹ nhàng nhú mào lại. Nha đầu này được lắm, thậm chí còn có gan dùng mấy loại từ ngữ này nói chuyện với bản thiếu.

Ninh Doãn Tích cúi người, chậm rãi buông Hàn Khuynh Thước xuống. Sau đó bản thân mình nhàn nhã đem hai tay bỏ vào túi, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn Hàn Khuynh Thước.

"Hừ..." Chân Hàn Khuynh Thước liền nhảy ra cách xa Ninh Doãn Tích thật xa, giống như không muốn tiếp cận anh ta, vể mặt cao ngạo trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích, dò từ trên xuống, đảo qua từng cái.

"Khuôn mặt, bảy phân! Dáng người, bảy phân!" Hàn Khuynh Thước khinh thường mở miệng. Thực ra, cũng không phải là một soái ca tuần tú...

Ninh Doãn Tích vừa nghe qua, vốn là sững sờ ba giây, tiếp theo là phần nộ điên cuồng. Một đứa nhóc vậy mà làm bộ dáng kiêu ngạo đánh giá khuôn mặt cùng dáng người của anh.

Bảy phân? Làm sao có thể chỉ bảy phân? Nghĩ Ninh thiếu anh ta ít nhiều gì cũng là tình nhân trong mộng của các cô gái ở thành phố A , nó ... Nó làm sao có thể như vậy...

Ninh Doãn Tích hung hãn hít sâu, nhìn Hàn Khuynh Thước, liều mạng nói với bản thân mình, không cần vì một đứa nhóc mà tức giận...Không nên tức giận!

**! Nếu đổi lại là người khác, anh Ninh Doãn Tích không quản người đó là ai, đã sớm cho ăn một cái tát.... Nhưng mà, trước mắt đối mặt với một tiểu quý này, bản thân mình không thể ra tay được, cảm giác có chút kỳ quái!

Trời ơi!

Ninh Doãn Tích không khỏi có chút đau đầu, anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Ninh thị, anh ta có một loại dự cảm đặc biệt, anh ta dường như muốn thua trên tay cái xú nha đầu này rồi!

Hôm nay anh ta ra sân bay là có chuyện quan trọng muốn làm. Nhưng mà, nhìn thấy Hàn Khuynh Thược đầu tiên, anh ta liền cảm thấy hứng thú đặc biệt. Một cô gái bé nhỏ thú vị!

Thôi, không so đo, không so đo!

Một đại nam nhân như anh ta sao có thể để một đứa bé nhỏ gây khó khăn được, hơn nữa lại còn là đứa nhóc rất thú vị...

Ninh Doãn Tích lộ ra một nụ cười tà mị, một đôi mắt hồ ly nhìn về phía Hàn Khuynh Thược, "Tiểu nha đầu, con có phải lạc đường rồi hay không?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyển Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thiên Sứ Cùng Ác Ma.

"Hừ..." Hàn Khuynh Thước lạnh lùng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích, khinh thường từ cái mũi cao thẳng hừ lạnh ra, "Mắc mớ gì tới ông?"

Không biết sao lại thế này, trong lòng Hàn Khuynh Thước có chút tức giận kháng cự Ninh Doãn Tích.

Tuy nhiên, Ninh Doãn Tích làm cho người khác có một cỗ áp lực không hiểu, nhưng mà, thời điểm Ninh Doãn Tích ôm nó Hàn Khuynh Thước cảm giác được thoải mái cực kỳ ngăn chặn cơn tức giận của bản thân nó. Hàn Khuynh Thước sở dĩ kháng cự cũng bởi vì loại cảm giác kì lạ không tên này.

Ông ta vì cái gì sao? Bọn họ hoàn toàn không quen biết có được hay không!

Hàn Khuynh Thước buồn nôn, đôi mắt hồ ly của Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm làm toàn thân nó không được thoải mái.

Lạc đường?

Hừ, Nó Hàn Khuynh Thước nếu là lạc đường thì thế giới này chẳng phải là liền có một con đường lớn sao.

Truyện cười....

Khóe miệng Ninh Doãn Tích hơi vạch, nha đầu được lắm, vậy mà không cảm kích sao?

"Bản thiếu gia này không phải có lòng tốt, sơ một cô gái bé nhỏ như con bị bọn buôn người lừa gạt sao?" Về mặt Ninh Doãn Tích đứng đắn, nhưng giữa cặp mắt hồ ly lại lộ ra một tia cười yêu nghiệt.

"Tin ông...có là quý!" Hai tay Hàn Khuynh Thược ôm trước ngực, đứng hết sức lưu manh. Ninh Doãn Tích mà nói, tuyệt đối không thể tin tưởng.

"ha ha ha" Ninh Doãn Tích đột nhiên không hề dự liệu cười rộ lên

"Cười cái rắm!" Trong ánh mắt Hàn Khuynh Thược hiện lên một tia tức giận, "Hồ ly thói tha!"

Hàn Khuynh Thược thật sự là cực kỳ không thích nụ cười trên mặt hồ ly Ninh Doãn Tích kia. Nụ cười này không chỉ làm cho nó dựng tóc gáy, càng làm cho sau lưng nó rùng mình lên.

Ninh Doãn Tích đến gần Hàn Khuynh Thược, hơi khom thân xuống, bàn tay thon dài vỗ nhẹ vào đầu Hàn Khuynh Thược, ánh mắt nhìn bốn phía, liếc mắt nhìn quanh đám người bốn phía đang rộn roai, " Chật chịt...Nếu không cẩn thận một cái, thân thể nhỏ như vậy chẳng phải sẽ bị đẹp bẹp thành bã đậu rồi sao?"

"Ông...." Hàn Khuynh Thược hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích, trong lòng thấp giọng mắng "Hỗn đản."

Mặc dù, nó mới sáu tuổi nhưng thân thể nó xem ra đã có bộ dáng hơn tuổi vài phần, thân thủ cũng nhanh nhẹn mau chóng hơn! Nhưng mà, suy nghĩ đối mặt với rối loạn phía trước, như con kiến trên chảo nóng với bộ giáng của người bình thường rất giống nhau...

Hàn Khuynh Thước nuốt nước bọt một cái, thôi, nó thật sự không nghĩ muốn bị giẫm chết.

"Như thế nào?" Mày Ninh Doãn Tích nhảy lên, thập phần đặc ý nhìn Hàn Khuynh Thước, trực giác nói cho anh biết, cô bé này không đơn giản...

Cái sự kết hợp bên ngoài thiên sứ, bên trong ác ma của đứa bé này, anh cực kỳ cảm thấy hứng thú! Đây là lần thứ hai trong cuộc đời Ninh thiếu có hứng thú đối với con gái. Lần đầu tiên là cô ta...(tác giả vụng trộm nói: "Thước Thước, người cũng là con gái sao?" Mỗ nói: "Phàm Phàm, cô tám phần là hâm mộ ghen ghét! Bản tiểu thư muốn trước có, muốn sau lồi, cái này so với con gái không phải là con gái sao? Quả thực chính là cực phẩm mỹ nhân....)

"Hừ..." Hàn Khuynh Khóa hơi cúi, "Bất quá là khuất phục sự uy quyền của ông. Ông lên mặt cái rắm!" Đang nói chuyện, thân thể nho nhỏ liền thoải mái đi đến sát bên người Ninh Doãn Tích, yên tâm thả lỏng.

Nó không phải là đứa ngốc. Lúc này phải có một chỗ vừa, lại không cần mình tốn sức, sao lại không làm?

"Qua bên kia..." Hàn Khuynh Thước nhìn lướt bốn phía, tìm ra một chỗ tương đối an toàn cực nhanh, nơi không có ai tùm lại. Nó phải đợi mẹ nó!

"Được!" Ninh Doãn Tích cũng không phản đối. Anh ta cẩn thận đem Hàn Khuynh Thước sát bên người, đi đến nơi cách đó không xa.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nguy Hiểm.

Chung quanh dường như ổn định được một chút, yên ổn từ từ, rất nhanh đám người đều đã được trấn áp xuống.

Mắt Hoàn Khuynh Thước nhìn một vòng xung quang, lông mày nhíu lại.

Cuối cùng mẹ chạy đi đâu rồi hả?

"Uy, nhóc con!" Khóe miệng Ninh Doãn Tích hơi cong lên, một tay cắm vào túi tiền, đứng tao nhã, "Muốn chú giúp hay không?"

Ánh mắt sắc bén của Ninh Doãn Tích sớm đã nhìn thấu nội tâm của Hàn Khuynh Thước.

Lúc này Hàn Khuynh Thước đang tìm kiếm cái gì, hoặc là người, hoặc là vật gì đó!

Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm khuôn mặt của Hàn Khuynh Thước, dưới hoàn cảnh như vậy, nhóc chỉ có khả năng tìm người, dường như là người quan trọng!

Cuối cùng là một đứa nhóc cái rằm á, đến cuối cùng mà chỉ là có hơi chút bối rối.

Nhưng mà, chung quy nó che giấu rất tốt.

Ninh Doãn Tích có thể nhìn thấy, cũng không phải là Hàn Khuynh Thược có vấn đề, mà là, thật sự ánh mắt của Ninh Doãn Tích quá "Độc" thôi...

"Không cần, ôn có thể đi rồi!" Hàn Khuynh Thược trực tiếp cự tuyệt cộng thêm biểu tình trên mặt mang theo một tia khinh thường.

Trong lòng Hàn Khuynh Thược âm thầm ảo nảo bởi suy nghĩ của mình bị chính tên hồ ly thối tha trước mắt này biết được, nhưng mà, hồ ly thối vẫn là hồ ly thối, ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa kia làm Hàn Khuynh Thược hận đến nỗi muốn đào hai trong mắt kia ra!

"Thật sự không cần?" Mày Ninh Doãn Tích nhíu lại, nụ cười so với hồ ly vẫn chính là hồ ly.

"Hừ.." Hừ lạnh một tiếng, Hàn Khuynh Thược liền nhắc chân đi, "Ông không đi, tôi đi!"

Hiện tại đám người tiếp tục ổn định, nhưng mà mặt ngoài càng yên bình càng chứng tỏ chỗ này có chất dấu một sự nguy hiểm lớn. Hiện giờ, mẹ lại biến mất, hoàn toàn không thấy bóng dáng của mẹ đâu.

Nó đâu có thời gian lãng phí cùng với tên hồ ly thối tha này. Mẹ quan trọng hơn! Nó muốn đi tìm mẹ...

Khóe miệng Ninh Doãn Tích nhẹ cười, nhìn Hàn Khuynh Thược nhỏ xinh, nhóc con này thật có cá tính...Không có nhân tính!

"Uy..." Ninh Doãn Tích mở miệng gọi, "Nhóc con, tốt xấu gì chú cũng đã giúp con một tay, con cũng không có một câu cảm ơn sao?"

Hàn Khuynh Thược hơi dừng bước, quay lưng về phía Ninh Doãn Tích, "Truyện cười, tôi có mở miệng muốn ông giúp sao?"

"Ha ha..." Ninh Doãn Tích cười khinh ra tiếng, thành thực đáp, "Không có!"

"Không có thì thôi!" Hàn Khuynh Thước nhún vai, tiếp tục đi về phía trước, không để ý đến Ninh Doãn Tích.

Nhìn Hàn Khuynh Thước, Ninh Doãn Tích xem ra mình nhàn rồi không có việc gì làm. Nó lại không có mở miệng muốn anh giúp, lạ tự mình xen vào việc của người khác, quan tâm nó làm gì?

"Con..."

"Ầm ầm..."

Mày Ninh Doãn Tích vừa hung hăng vừa nhú, "Nguy hiểm..."

Anh không nhìn lầm! Hướng Hàn Khuynh Thước đi, cách đó không xa có một quả bom, Vừa rồi vang lên một tiếng là điềm báo bom nổ mạnh.

Vẽ mặt Ninh Doãn Tích vụt tắt, nhìn bóng lưng Hàn Khuynh Thước không xa.

Đột nhiên, trong lòng Ninh Doãn Tích dấy lên một trận đau đớn, lý trí nói cho anh, đứa bé kia gặp nguy hiểm, cứu nó, cứu nó....

Ý nghĩ đã mọc rễ nảy mầm trong đầu, Ninh Doãn Tích không chút nghĩ ngợi liền chạy đến hướng Hàn Khuynh Thước, lấy tốc độ nhanh nhất ôm Hàn Khuynh Thước trong lòng, nhảy lên...

"Ầm ầm..."

Đây là trước khi Hàn Khuynh Thước hôn mê, ý thức còn sót lại trong đầu....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 15

"Đau..." Lông mi Hàn Khuynh Thước khẽ run lên, một tiếng rên nhẹ theo đôi môi anh đào truyền ra.

Từ từ mở mắt, một lúc sau thích ứng được với ánh sáng. Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng xoa xoa trán.

Đầu có chút trầm xuống.

Trong lòng Hàn Khuynh Thước thầm ôm nhiều cảm xúc, nó nhớ rõ ràng trước khi hôn mê có một tiếng vang thật lớn. Nó hiện tại đang ở đâu?

Hàn Khuynh Thước cau mày, liếc mắt nhìn chung quanh một cái.

Gian phòng cực kỳ xa hoa.

Cả gian phòng đều là trang trí theo phong cách Châu Âu, trang nhã mà xa xỉ.

Vật quý nhất chính là chiếc đèn Lưu Ly, tranh sơn thủy theo phong cách Châu Âu, đồ dùng bằng gỗ lim tinh xảo, còn có thảm lót sàn bằng lông mềm mại.

"Chẳng lẽ là..." tay Hàn Khuynh Khóa nâng trán, đôi mắt khẽ nhìn xuống, trong miệng thì thào, "Hồ ly thối tha sao?"

"Cạch..." Một âm thanh mở cửa truyền đến.

Lông mày Hàn Khuynh Thước nhíu lại, lấy tốc độ nhanh nhất nằm xuống giường, nhắm mắt, giả bộ ngủ.

Tiếng giày cao gót "cộc cộc" bắt đầu vang lên ngoài cửa.

Hàn Khuynh Thước khẽ cau mày, không phải tên hồ ly thối tha kia! Là con gái...

Bạch Thanh Tinh hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thước đang nằm trên giường, ánh mắt đó chỉ mong sao đem con bé đi lãng trì.

Một đứa bé gái cực kỳ xinh đẹp. Nhưng mà, nó dựa vào cái gì mà nằm trên giường Doãn Tích chứ? Phòng Doãn Tích cô còn chưa được vào lần nào, chứ đừng nói là giường của anh ta!

Hàn Khuynh Thước cảm thấy có một ánh mắt cực nóng nhìn chăm chăm vào mình, dường như muốn nhìn xuyên qua bản thân mình.

Chán ghét nó sao?

Hàn Khuynh Thước lờm lờm miệng, làm gì! Không biết các cô có nhận ra hay không?

"Uhm....." Hàn Khuynh Thước làm bộ mới tỉnh lại, phát ra một tiếng rên rỉ, "Oa, đây là đâu?"

Bạch Thanh Tinh không ngờ Hàn Khuynh Thước đột nhiên tỉnh lại. Cô hơi sững sốt, không biết trả lời Hàn Khuynh Thước như thế nào.

Hàn Khuynh Thước hơi cuối đầu, khóe miệng nở một nụ cười nhanh chóng, sau đó rất nhanh liền biến mất. Nó kéo góc áo của Bạch Thanh Tinh, vẻ mặt vừa ủy khuất vừa nghi ngờ, "Dì ơi, dì có thể nói cho con biết, đây là nơi nào không?"

"A?" Sắt mặt Bạch Thanh Tinh đột nhiên thay đổi trong nháy mắt, lúc trắng lúc đỏ.

Dì? Đứa nhóc này kêu cô bằng dì sao?

Cô mới hai mươi tuổi, nhưng mà tuổi tác còn trẻ. Mà bình thường cô bảo dưỡng vô cùng tốt, được xem là cô gái xinh đẹp cao quý, ai gặp cũng thích. Làm sao lại có thể bị một đứa nhóc kêu bằng dì chứ?

"Không phải dì sao?" Hàn Khuynh Thước cau mày, giống như tự hỏi tự đáp. Chỉ thấy Hàn Khuynh Thước cười sáng lạng, "Được rồi, con sai rồi, phải gọi là bà!"

"Mày..." Bạch Thanh Tinh lập tức hiểu ra, "Xú nha đầu, mày cố ý!" Giơ bàn tay lên, nghĩ muốn đánh vào khuôn mặt nhỏ của Hàn Khuynh Thước. Cái con nhóc chết tiệt này, vậy mà cứ quanh co lòng vòng cười nhạo mình!

"Hừ..." Sắc mặt Hàn Khuynh Thước đen lại. Đàn bà ngốc, vậy mà muốn ra tay với tôi sao? Bà cũng không xem lại bản thân mình, giống cái gì!

Hàn Khuynh Thước giơ tay lên, dễ dàng bắt được tay của Bạch Thanh Tinh, "Bà tính cái gì? Muốn đánh tôi sao? Kiếp sao đi..."

Hàn Khuynh Thước cười cao ngạo, không đem Bạch Thanh Tinh để vào mắt một chút nào.

"Mày..." Bạch Thanh Tinh tức giận. Cô không nghĩ tới, một đứa nhóc mà có thể mạnh đến vậy, mạnh đến nỗi có thể ngăn cản bàn tay của mình.

"Mày cái gì mà mày!" Hàn Khuynh Thước liếc Bạch Thanh Tinh, "Biến, đừng cho tôi gặp lại bà, bà già!"

Hai tay Hàn Khuynh Thước ôm trước ngực, nhìn thẳng Bạch Thanh Tinh. Vẻ mặt như muốn nói, biết không dễ chọc đến tôi thì mau mau biến khỏi trước mặt tôi.

"Hừ..." Bạch Thanh Tinh thu tay lại, oán hận trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Khóa, vẻ mặt không phục, "Nha đầu chết tiệt, mà chờ đó..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đây Là Khẩu Vị Của Ông.

"Hừ..." Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng lướt nhìn Bạch Thanh Tinh mang theo tức giận, bóng lưng vội vàng rời đi.

Thật sự là một phụ nữ nhàm chán...

Một lúc sau, Hàn Khuynh Thước từ trên giường bước xuống, thoải mái đứng trên mặt đất.

Hồ ly thối tha cũng rất nhiều tiền! Chỉ cần nhìn đồ vật trang trí trong phòng, giá trị cũng không nhỏ...

Hàn Khuynh Thước đem tay xách lên cái bình hoa tinh xảo trên bàn.

Ninh Doãn Tích đi vào gian phòng nhìn thấy đầu tiên chính là hai mắt Hàn Khuynh Thước vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào một cái đồ sứ Thanh Hoa trên bàn.

Hàn Khuynh Thước khẽ hờ môi son, có chút thì thào, "Đầu bút lông đơn thuần vẽ hoa xanh vòng quanh đậm nhạt, thân bình vẽ hoa Mẫu Đơn như con người buổi ban sơ, cánh đàn hương như xuyên thấu hiểu rõ cửa sổ tâm sự của ta, viết nhanh trên giấy Tuyên Thành đến nay đặt một nữa."

"Ôi...Thật đúng không sai..." Ninh Doãn Tích tựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, một đôi mắt hồ ly nhìn chăm chăm vào Hàn Khuynh

Thước, liền nháy mắt cũng không buông lỏng một chút nào, "Thích không?"

"Không thích!" Hàn Khuynh Thước lấy tay mình lại, nhàn nhạt liếc Ninh Doãn Tích một cái, "Tôi tại sao ở trong này?"

"Chú cứu con." Ninh Doãn Tích nói lại sự thật.

"Tôi nói rồi, tôi lại không có cầu cứu ông." Khóe miệng Hàn Khuynh Thước hơi gương lên, giọng điệu như thường vẫn làm, không hề có một chút lòng biết ơn nào đối với Ninh Doãn Tích.

"Được rồi!" Ninh Doãn Tích nhún vai, "Hiện tại cảm giác thấy thế nào?"

Tuy là, đứa nhóc này luôn đối với anh thờ ơ, hiện tại anh vừa cảm thấy mặt mình nóng lên. Nhưng mà , bản thân anh cũng không điều được đầu óc của chính mình, căn bản cái này thật là không giống như phong cách của Ninh thiếu đúng không?

Hàn Khuynh Thước gật gật đầu nói, "Nếu như vừa rồi không bị con ông kia bay vào thì tốt rồi. Ông ông ông, ầm ỹ muốn chết!"

Ninh Doãn Tích nhíu mày, "Bạch Thanh Tinh?"

Hàn Khuynh Thước thoải mái ngồi trên giường, bắt chéo hai chân, "Tôi thật không biết con ông kia tên gọi là gì!"

"Ông mật?" Ninh Doãn Tích mỉm cười, "Cô ta chọc giận con rồi a?"

Người phụ nữ Bạch Thanh Tinh này, thật sự quá đáng ghét. Hiện tại, không có sự cho phép của anh cũng dám bước vào phòng của anh. Chẳng lẽ, cô ta đem lời của anh nói quên rồi hay sao. Anh bình thường ghét nhất là bị phụ nữ bước vào phòng, mà con là phụ nữ muốn bò lên giường anh.

Nhưng mà, đứa bé gái trước mặt này là hoàn toàn không có phản cảm! Anh cứu nó về, mà còn để cho cô bé thoải mái ngủ trên giường của anh.

Trong lòng Ninh Doãn Tích đang suy nghĩ bản thân mình, sau đó cho ra được hai nguyên nha. Thứ nhất: Nó bị anh mang đến, không phải tự nguyện đến; thứ hai: nó là phụ nữ sao? (Thượng Thượng: Đương nhiên không phải tự nguyện đến, là bị hồ ly thối tha lừa bán trở về! Còn có, HÀN Khuynh Thượng ta như thế nào là không phải phụ nữ chứ? Muốn trước có trước, muốn sau có sao, không so được với phụ nữ sao?)

Ninh Doãn Tích cảm thấy có chút buồn cười, ánh nhìn Hàn Khuynh Thượng từ trên xuống dưới đánh giá.

Hàn Khuynh Thượng trực tiếp coi như không thấy anh đang đánh giá, liếc Ninh Doãn Tích một cái, "Chọc tôi? Cô ta không có bản lĩnh đó! Bất quá...Bất quá, đây là khẩu vị của ông sao? Cũng quá nặng!"

Hồ Ly thối tha này, đầu óc nhất định bị lừa đá rồi, loại khẩu vị này!!!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hồ Ly Thối Tha, Tôi Không Đi.

"Tốt, Tôi phải đi. Xin chào!" Hàn Khuynh Thước chỉnh đốn quần áo của mình một lần nữa, tiêu sái hướng về Ninh Doãn Tích làm bộ dạng cúi đầu tạm biệt.

"Con muốn đi đâu?" Giống như bị ánh sáng kích thích một dạng, Ninh Doãn Tích nhúu mày, đồng loạt bắt được cánh tay của Hàn Khuynh Thước.

Ánh mắt Hàn Khuynh Thước trợn trắng, lão hồ ly thối tha này...

"Đương nhiên là rời khỏi đây! Về phần đi nơi nào, nhất định tôi phải nói cho ông nghe sao?" Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng quét mắt Ninh Doãn Tích, ai tay ôm trước ngực, vẽ mặt buồn cười nhìn Ninh Doãn Tích, "Nếu không thì, ở lại chỗ này cho ông nuôi sao?"

Ninh Doãn Tích có chút quẫn bách, anh tới cùng là làm sao vậy?

"Thôi được rồi!" Hàn Khuynh Thước nhún vai, giơ chân lên, đi ra ngoài.

"Nhưng mà..." Ninh Doãn Tích hơi ngừng lại, "Con chính là một đứa nhóc, muốn đi đâu? Trên người con có tiền sao?"

"Tiền?" Hàn Khuynh Thước lắc đầu, "Không có."

"Thôi được rồi, có có biết thế giới này là một nơi tràn ngập vật chất không? Con chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa này, cái gì cũng cần phải có tiền.

Nhưng mà con không có tiền. Con muốn đi đâu? Con muốn ăn cái gì? Con muốn nghỉ ngơi ở đâu?" Ninh Doãn Tích thao thao bất tuyệt. Không biết vì cái gì, anh chỉ muốn giữ đứa bé này lại.

"Được rồi!" Hàn Khuynh Thước bĩu môi, "Vậy ông nói, tôi phải làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là ở lại." Ninh Doãn Tích không chút do dự, trả lời ngay.

Hàn Khuynh Thước nhìn Ninh Doãn Tích một cách kỳ quái, thật là một hồ ly thối tha kỳ lạ. Vì cái gì vẫn muốn giữ nó lại. Mặc dù nói không có việc gì mà ân cần, kẻ gian cùng trộm. Nhưng mà, mặc kệ nó nhìn anh như thế nào, cũng không giống! Anh như thể có tiền, mà chính mình một phen tiền cũng không có. Đây cùng "trộm" cũng không có quan hệ đi!

Hàn Khuynh Thước nhíu mày, vì cái gì?

Chẳng lẽ là...

Hàn Khuynh Thước cúi đầu nhìn bản thân mình. Chẳng lẽ, hồ ly thối tha này có tình cảm với mình sao?

Hàn Khuynh Thước có chút sợ hãi nuốt nước miếng xuống. Tuy nói Hàn Khuynh Thước nó không sợ trời không sợ đất. Nhưng mà, nó không xui xẻo như thế chứ, gặp được tên biến thái này chứ?

"Cái đứa nhóc này, con suy nghĩ cái gì đó?" Dường như Ninh Doãn Tích nhìn ra Hàn Khuynh Thước đang nghĩ cái gì.

Khóe miệng nhếch lên, bắt đắ dĩ Ninh Doãn Tích hơi cúi đầu xuống, hai tay nắm khuôn mặt của Hàn Khuynh Thước, "Tôi đối với đứa trẻ không có hứng thú, hiểu chưa?"

"Buông!" Hàn Khuynh Thược hung hăng đập Ninh Doãn Tích một cái, "Hồ ly thối, tại sao ông lại muốn nắm mặt tôi, ông nói không có mà liền làm như vậy không đúng sao? Có cái tên biến thái nào mà ơ trên mặt viết đủ hai chữ biến thái sao?"

"COn..." Ninh Doãn Tích chán nản. Như thế nào anh lại cùng với đứa nhỏ này lại khó có thể nói chuyện với nhau? Gọi anh hồ ly thối tha còn chưa tính, còn nói anh la biến thái.

"Được, đi!" Ninh Doãn Tích liên tục nói hai chữ. Có thể thấy được anh thật sự tức giận đến mớ hồ.

"Cửa ở đây, đi liền, con có thể đi!" Ninh Doãn Tích chỉ vào cửa, đối với Hàn Khuynh Thược nổi giận đùng đùng.

"Hừ..." Ai ngờ Hàn Khuynh Thược đặt mông trên giường ngồi xuống, "Tôi muốn tốt, hiện tại, tôi không muốn đi nữa, hồ ly thối tha."

Dù sao, có cũng không nóng. Huống chi, nó còn có một chuyện muốn tránh mẹ nó để làm. Đây là cơ hội tốt.

"Con, con..." Ninh Doãn Tích cảm thấy bản thân mình muốn học máu rồi. Anh day day trán, "Được, con không đi, tôi đi..."

Hàn Khuynh Thược nhìn thoáng qua Ninh Doãn Tích, nhìn bóng lưng anh thở phì phò rời đi, làm cái mặt quỷ.

"Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý...."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Liệt Ưng.

Đêm, tịch mịch lại thần bí.

Đèn trong phòng Hàn Khuynh Thước còn sáng.

Lúc này, Hàn Khuynh Thước cuộn tròn ngồi trên giường, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào máy tính trên bàn phía trước.

Chỉ thấy nó khẽ cau mày, sau đó mười ngón tay vươn ra, thần tốc gõ như đánh nhau trên bàn phím.

Hàng loạt con số thần tốc xuất hiện trên màn hình.

Mày Hàn Khuynh Thước nhăn lại càng sâu, dường như xuất hiện khó khăn, làm khó nó.

"Hừ..." Tựa như giận dữ một dạng, cái miệng nhỏ của Hàn Khuynh Thước than thở, động tác trên tay dừng lại, trừng mắt nhìn màn hình, hai mắt vẫn không nhúc nhích.

"Tít tít..."

Máy tính truyền đến một tiếng kêu nhỏ. Trên màn hình xuất hiện một loạt chữ, "what are you doing?"

"Ha ha..." Hàn Khuynh Thước cười ha ha. Nó khẳng định biết anh ta không thể không để ý đến nó.

"Đăng..." Hàn Khuynh Thước vươn tay, nhẹ nhàng gõ một chữ - enter.

"Tít tít..." Kêu một tiếng. Màn hình máy tính đột nhiên tối đen. Tiếp theo, một người mang mặt nạ xuất hiện trước màn hình.

"Ứng ca ca!" Hàn Khuynh Thước đối với màn hình nét mặt tươi cười như hoa.

"Thước!" Khóe miệng người đeo mặt nạ hơi vẠch, "Em cái đưa nhóc này lại nóng nảy rồi!"

"Đâu có?" Hàn Khuynh Thước bất mãn bĩu môi, "Ứng ca ca là muốn khi dễ em. Mỗi lần đều phải cho em một đề khó như vậy, mà còn mỗi lần đều khó hơn. Em muốn nát óc rồi, nghĩ đến nổi nếp nhăn cũng có."

"Ha ha..." Người đeo mặt nạ cười ra tiếng.

"Ứng ca ca..." Hàn Khuynh Thước cảm thấy trong lòng ấm áp, tiếng cười này như một loại làm cho nó có cảm giác như đón gió xuân, "Anh cười rộ lên thật đẹp mắt."

Người đeo mặt nạ khẽ lắc đầu. Cái đưa nha đầu này, làm sao có thể dùng từ đẹp để hình dung con trai chứ. Nha đầu ngốc....

"Nhưng mà Thước, em còn chưa gặp qua anh!" Người đeo mặt nạ hỏi.

"Nhưng mà, em cảm thấy Ứng ca ca rất đẹp, là người đẹp nhất trên thế giới này!" Hàn Khuynh Thước đến sát gần màn hình, hôn một cái lên màn hình. Không biết vì cái gì, nó đều thích Ứng ca ca. Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng mà dường như Ứng ca ca có một loại cảm giác làm nó cảm thấy rất quen thuộc, làm cho nó nhin không được muốn đến gần.

"Em..." Người đeo mặt nạ bất đắc dĩ cười. Tiểu nha đầu này...

"Nhưng mà Ừng ca ca, buổi sáng nay em đã đến thành phố A rồi!" Hàn Khuynh Thước chống cằm, nhìn màn hình, "Có phải có nhiệm vụ hay không?"

"Uhm, em hiện đang ở chỗ nào?" Người đeo mặt nạ nhìn hoàn cảnh xung quanh Hàn Khuynh Thước, mày nhíu lại không thể nhận ra, chỗ này dường như có chút quen thuộc.

"Em cũng không biết là nơi nào." Hàn Khuynh Thước lắc lắc đầu, "Bất qua, là một tên hồ ly thối tha mang em tới."

"Hồ ly thối tha?" Người đeo mặt nạ có chút đau đầu. Đứa nhỏ trước mắt này, nói nó ngốc, kỳ thực lại cực kỳ thông minh lanh lợi. Nhưng mà một người thông minh lanh lợi thì làm sao đến cả bản thân mình ở đâu cũng không biết? Thật là hồ đồ. Không tồi, thân thủ của nó tự nó biết, không thể thì nó đã sớm bị bọn buôn người bán cho Nam Thái Bình Dương rồi!

"Em thật là..." Người đeo mặt nạ lắc đầu.

"Ai nha, Ừng ca ca." Hàn Khuynh Thước giả bộ đáng thương tội nghiệp nhìn người đeo mặt nạ, "Em biết Ừng ca ca lo lắng cho em. Nhưng mà, em nhất định sẽ bảo vệ bản thân mình thật tốt. Ừng ca ca, anh cứ yên tâm!" Hàn Khuynh Thước vỗ vỗ ngực làm chứng.

"Tốt, Thước, anh tìm em là có nhiệm vụ muốn giao cho em!" Người đeo mặt nạ nhìn Hàn Khuynh Thước.

Gởi qua một tấm hình có một khuôn mặt quen thuộc....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Anh Ta Tên Gọi Là Ninh Doãn Tích

Là ông ta...

Hàn Khuynh Thược có chút chần kinh nhìn tấm hình trên màn hình kia

Ông ta tên là Ninh Doãn Tích sao?

Hàn Khuynh Thược có nhiều hứng thú nhìn hình của Ninh Doãn Tích.

Sớm nên biết có thể ở lại trong một căn phòng xa hoa này, tên hồ ly thối tha nhất định là không đơn giản. Nhưng mà, nó sao lại không nghĩ đến, tên hồ ly thối tha này chính là tổng giám đốc công ty thiết kế quốc tế Ninh thị.

Hóa ra, ông ta chính là mục tiêu mà mẹ muốn hợp tác sao?

Hàn Khuynh Thược vươn tay, gõ lọc cọc trên bàn phím.

"Tít..." Gõ Enter, HÀN Khuynh Thược mỉm cười, "Ok!"

Ninh Doãn Tích, tổng giám đốc công ty thiết kế quốc tế Ninh thị. Con cả của Ninh, xưng là Ninh thiếu. Nhiều cửa cái, tuần lãnh, là mục tiêu kết hôn của nhiều cô gái ở thành phố A.

"Không có! Không phải chứ?" Nhất thời HÀN Khuynh Thược tức giận, "Ít thông tin như vậy sao?"

Hàn Khuynh Thước tức giận tắt trang web đi. Những cái trang web Bát Quái này, kết quả cũng không có gì khác biệt sao?

Hàn Khuynh Thước gãi gãi đầu, "Mình đây cũng tự mình đi tìm hiểu là tốt nhất!"

Mười ngón tay gõ bàn phím, một chuỗi số thần tốc xuất hiện trên màn hình.

"Tít, tít, tít..."

Hàn Khuynh Thước thật sự nhìn màn hình, mười ngón tay không chút nào muốn dừng lại.

"**!" Một câu hỏi, Hàn Khuynh Thước tức giận đánh mạnh vào bàn phím, "Cái thứ quái quỷ gì đây!"

Tin tức Bát Quái trên Internet không giải thích đủ về Ninh Doãn Tích cho nó, vốn nhớ nên trực tiếp xâm nhập vào máy tính của anh ta, nó có thể phân tích một chút tư liệu từ máy tính của anh ta. Nhưng mà có quỷ biết, hóa ra tên hồ ly thối tha cũng là cao thủ máy tính, một tầng dày đặt mật mã, đưa vào cá nhân của anh ta, máy tính khóa đến 18 tầng. Vậy mà nó không giải được.

Hồ ly thối tha cũng là cao thủ máy tính sao?

Mày Hàn Khuynh Thước nhăn lại, tay nhỏ nâng trán, "Ai ôi, đều là chính mình không tốt! Không nghe Ưng ca ca bảo học tập thật tốt, như thế là tốt rồi!" Muốn công kích tên hồ ly thối tha này một chút, tìm một chút tin tức đã là một khó khăn rồi.

"Làm sao bây giờ?" Hay tay Hàn Khuynh Thước ôm trước ngực, một bộ dáng khó chịu, hung hăng trừng mắt nhìn màn hình.

Ưng ca ca nói để cho nó tự tìm biện pháp đến bên cạnh Ninh Doãn Tích, tìm hiểu người này thật tốt.

Này không, nó đều không chịu động não, Ninh Doãn Tích là chính mình tự tìm tới, nhưng mà một chút công phu nó cũng chưa hạ.

Nhưng mà, nói "Biết người biết ta, bách chiến bách thắng" đấy thôi! Nó muốn học hỏi trước một phen đều không được.

"Vì sao Ưng ca ca lại đột nhiên muốn mình làm chuyện này?" Hàn Khuynh Thước thì thào tự hỏi.

Tuy nhiên, Ưng ca ca làm việc nhất quán đều có suy nghĩ của mình, giờ khắc này làm chuyện gì, người nào cũng không thể bảo đảm sau đó có thể phát sinh ra chuyện gì không! Nó đúng là cực kỳ nghe lời nói của Ưng ca ca! Đương nhiên, Ưng ca ca cũng không để cho nó đi làm những chuyện xúc phạm đến chính mình...

"Ha hahahah,..." HÀN Khuynh Thước cười đến ngây ngốc.

"Uhm hừ..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hàn Khuynh Thước không khách khí ngồi trên bàn ăn, nhìn lướt qua các món ăn sáng kiểu Tây, bĩu môi, “Cái này có thể cho người ăn sao?”

“Mày...” Bạch Thanh Tinh tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Cái con nhóc này, dám nói mình làm bữa sáng không phải cho người ăn!

“Cô mày cái gì?” Hàn Khuynh Thước liếc Bạch Thanh Tinh, “Tôi không quen ăn món Tây!”

Tuy nó sống và lớn lên ở Mỹ. Nhưng từ lúc cai sữa, những món ăn nó ăn đều do một tay mẹ nấu theo kiểu Trung Quốc. Nó đối với món Tây cũng không có chút thiện cảm.

“Con không thích?” Ninh Doãn Tích cau mày hỏi.

“Không thích!” Hàn Khuynh Thước kiên quyết lắc đầu.

Mẹ nói, đứa bé không nói dối mới là đứa bé ngoan! Mà còn, nó Hàn Khuynh Thước cho tới bây giờ cũng không cho bản thân mình chịu thiệt!

“Quản gia, đổi đi!” Ninh Doãn Tích gật gật đầu.

“Không thể đổi!” Bạch Thanh Tinh tức giận đến run người. Đây là cô mới sáng sớm đã bắt đầu làm bữa sáng vì Doãn Tích. Làm sao có thể vì con nha đầu này nói một câu không thích mà đổi đi.

“Doãn Tích!” Hai mắt Bạch Thanh Tinh chứa đầy nước mắt, hết sức tủi thân nhìn Ninh Doãn Tích, “Đây là em sáng sớm đã chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh!”

“Uhm?” Ninh Doãn Tích nhú lông mày lại.

Hàn Khuynh Thuộc làm bộ dáng nhìn trò vui, nó cực kỳ hứng thú chống cằm xem chờ đợi tiếp theo của Ninh Doãn Tích.

“Mày làm sao có thể nói dối là dối sao, Doãn Tích?” Bạch Thanh Tinh đứng lên, đi đến bên cạnh Ninh Doãn Tích, lôi kéo tay áo của Ninh Doãn Tích.

“Buông tay!” Ninh Doãn Tích biến sắc, lãnh đạm nói, “Tôi có gọi cô làm sao?”

Thật là người phụ nữ không biết xấu hổ! Nếu không phải xem trọng ông nội, anh sớm đã đem cô trói lại vứt ra đường rồi. Đâu có thể để cho cô ta sống ở đây làm ảnh hưởng đến thị giác.

“Doãn Tích, anh...” Bạch Thanh Tinh nước mắt trào xuống, giống như mưa trút, “Anh sao lại đối xử với em như vậy?”

“Chẳng như vậy, cô muốn thế nào?” Ninh Doãn Tích buồn cười hai tay khoanh trước ngực, “Đem cô giống như cúng bái quan âm sao?”

“Em...anh...” Bạch Thanh Tinh lau nước mắt trên mặt, dậm dậm chân, chạy ra ngoài.

“Đã đói bụng rồi!” Hàn Khuynh Thuộc vỗ vỗ bụng, lấy miếng sandwich trên bàn cắn một miếng, “Uhm, kỳ thật là ăn được.”

Nó không thích món Tây, cũng không có nghĩa là nó không ăn. Nhìn thấy một màn phẫn chấn trong lòng như vậy, nó thật đối! Cho nên, nó lựa

chọn không làm cho dạ dày của mình chịu ủy khuất.

Ninh Doãn Tích nướng mày, buồn cười nhìn Hàn Khuynh Thược cắn sandwich. Cái nha đầu này... Đừng tưởng rằng anh không biết, nhìn thấy anh đối với Bạch Thanh Tinh như vậy, lúc này trong lòng nó nhất định là vui tươi hơn hử! Xem ra, Bạch Thanh Tinh đã đắc tội lớn với nó rồi...

“Ăn ngon không?” Ninh Doãn Tích cố ý hỏi một câu.

Hàn Khuynh Thược miệng đầy thức ăn, trả lời, “Không ăn được!”

“Vậy sao con vẫn ăn?”

“Tôi cao hứng...”

Ninh Doãn Tích nhất thời không nói gì, anh đã hiểu!

“Ôc ọc...” Hàn Khuynh Thược uống xong cái chén trước mặt sau cùng là uống sữa.

“Keng...” Bỏ chén xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nghi hoặc hỏi anh ta, “Uy, cô ta là vú nuôi của ông, hay là tiểu tam?”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hàn Mộ

Trong phòng tràn đầy bóng tối, không có một tia ánh sáng. Trong gương phản xạ một bóng dáng nhỏ mảnh lại mơ hồ.

Đến gần, nhìn kỹ, lông mày, mắt to, sống mũi cao, miệng anh đào. Thấy thế nào đều là một mỹ nhân!

Hàn Mộ soi bản thân mình trong gương, khoe miệng nhàn nhạt gọi lên một nụ cười tươi.

Tới cùng cô đã bao lâu không nhìn thấy được bản thân mình như vậy chứ?

Trong bóng đêm bản thân mình quen thuộc lại xa lạ như vậy. Đây là mình sao? Bọn họ đã sắp nhận không ra bản thân rồi!

Nhắm mắt lại thật lâu, tay che hai mắt. Ánh mắt này rốt cuộc đã thấy được...

"Ai..." Một hơi trong miệng thở ra.

Từ ngày rời khỏi thành phố A đã sáu năm, cái thành phố này đã làm cho toàn thân cô đầy vết thương, cái thành phố này là nơi cô lao tâm lao lực, cô, Hàn Mộ rốt cuộc đã trở lại.

Đi đến cửa sổ phía trước, dùng lực tháo bức màn.

Hàn Mộ lấy tay che khuất ánh mắt, ánh sáng bất thành linh làm cho ánh mắt cô có chút khó chịu. Hơi cúi đầu, theo cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, dưới tầng nhà cao tầng người đi từ mọi hướng, bận rộn.

Hai ngày tới là sinh nhật của cô!

Sáu năm trước, cô mất đi trong sạch, mất đi em trai cô yêu nhất. Sáu năm trước, cô như thế bất lực, như thế mê mang. Một giây đó, cô cảm thấy được ở trên cõi đời này không có chỗ nào cho cô dung thân nữa.

"Bằng đại ca!" Hàn Khuynh Thước một tay xoa đầu cai của mình.

Sáu năm trước, cơ hồ cô mất đi mọi thứ. Nhưng mà, người đàn ông này, chỉ có người đàn ông này ở bên cạnh an ủi cô, cổ vũ cô! Lúc trước, cô tùy hứng rời đi, không biết anh đã có bao nhiêu lo lắng!

"Thôi..." HÀN Mộ lắc đầu, khóe miệng gợi lên một nụ cười đau khổ, "Hiện giờ vậy đổi sao đời, người nào lại thật sự để ý đến người nào?"

Sáu năm trước cô cố ý rời đi, mặc kệ Chu Tiêu BẰNG bây giờ đối với cô là dạng tâm tình gì, cô đều sẽ không trách anh ta...

"Có lẽ..." Hàn Mộ dừng một chút, "Có lẽ, Bằng đại ca đã kết hôn, đã có được gia đình của mình, có con của mình!"

"Con?" HÀN Mộ đột nhiên mỉm cười. Cô cũng có đứa con cho mình. Đứa bé kia giống như là hộ vệ trên trời phái xuống cho cô!

Cô nên thỏa mãn...

Hiện tại, cô trở về thành phố A là có chuyện quan trọng muốn giải quyết. Năm đó thù, năm đó hận, năm đó đau, nhất định cô phải trả gấp bội... người này muốn trở về.. Cô đã không phải là Hàn Mộ năm đó. Hiện

giờ cô đã chết qua một lần, thay da đổi thịt. Lại nói tính tình của cô, như thế nào còn để cho người khác khi dễ?

"Đinh..." Một tiếng vang lên.

Hàn Mộ từ trong túi lấy ra một chìa khóa màu vàng, Cái chìa khóa được ánh mặt trời chiếu sáng càng làm nên màu vàng rực rỡ.

"Kho báu?" Hàn Mộ cười lạnh một tiếng, "Tôi ngược lại muốn nhìn một chút, cái được gọi là kho báu này..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Văn Kiện Bí Ẩn

"Reng..."

"Nói!" Ninh Doãn Tích nghe điện thoại, nghe giống như không chút để ý, một chữ cũng không có phân lượng nào.

"Doãn Tích!" Một giọng nói vang lên bên kia điện thoại, "Cậu không phải nói tự mình đi đón máy bay sao? Không nói cho mình, cậu có gặp được Thiết kế sư HM không?"

"Mình..." Ninh Doãn Tích nhíu lông mày, không tiếp tục nói hết. Anh là tự mình đi đón máy bay, nhưng mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cô nhóc kia gặp nguy hiểm, anh không thể không cứu. Đối lại là người khác, có lẽ anh đã không nhìn đến rồi. Nhưng mà, cô nhóc kia, anh không đủ tàn nhẫn để cho cô gặp nguy hiểm. Mắt nhìn thấy nó đầu tiên, anh liền nổi lên hứng thú..

"A?" Điện thoại bên kia kêu rên một trận.

"Cậu đã hỏi, vậy chuyện này liền để cho cậu làm đi!" Ninh Doãn Tích cười gian trá.

"A?" Đầu óc Mậu Tư Vân nhất thời ngăn lại, không có phản ứng.

Anh Mậu Tư Vân thật là giao hữu vô ý (*bạn bè vô tâm)! Lúc trước không cho đi đón máy bay để đích thân giám đốc kiêm bạn thân Ninh Doãn

Tích đi, hiên tại vì sao lại bắt anh đi dọn tàn cuộc rồi?

"Doãn Tích, cậu không phải chứ?" Mậu Tư Vân ngửa mặt lên trời thở dài. Không là như vậy thì tự bản thân mình đi? Vì sao anh phải chịu khổ, nhất là hiện tại đang làm công việc thư ký phía sau cho Ninh Doãn Tích.

"Điều tra lần này HM phải thiết kế sư tới là ai. Còn có, mau chóng liên lạc với anh ta!" Ninh Doãn Tích một tay gõ gõ cái bàn, một tái chống trán của mình.

"Được rồi!" Giọng nói đau khổ của Mậu Tư Vân truyền vào tai Ninh Doãn Tích.

"Gần đây mọi việc trong tay cũng xong, thả cho cậu nghỉ ngơi dài hạn." Ninh Doãn Tích nói, "Được, trước cứ như vậy!"

"Đô..." Một tiếng cúp điện thoại, đầu Ninh Doãn Tích cũng không ngẩng lên, đối với Long Kỳ nói một tiếng, "Đi vào?"

Một cô gái mặt đồng phục mỉm cười, đi đến, trong tay cầm một túi lớn.

"Tổng giám đốc, đây là hồ sơ hôm nay thu được, bởi vì mã hóa văn kiện, cho nên lập tức đưa tới cho ngài!"

"Để đó, ra ngoài đi!" Ninh Doãn Tích vùi đầu lật xem tài liệu trong tay.

"Vâng!" Cô gái mặc đồng phục dường như có chút nổi giận. Cô tới Ninh thị ba năm, có thể nhìn thấy tổng giám đốc mỗi ngày cũng nhiều. Các cô như những nhân viên nhỏ mỗi ngày đều mong chờ tổng giám đốc có thể nhìn liếc họ một cái. Có lẽ cái nhìn này liền có cơ hội từ Ma Tước biến thành Phượng Hoàng. Nhưng mà, bọn họ dường như sai lầm rồi...

Tổng giám đốc của bọn họ như vô tình vô dục. Cho tới bây giờ đều không thấy anh ta để ý đến bất kỳ một cô gái nào, kể cả tiểu thư Bạch Thanh Tinh.

Đã từng, bọn họ đã hoài nghi phương diện hứng thú nào đó của tổng giám đốc có vấn đề....

Ninh Doãn Tích hơi ngẩng đầu, lườm người mới đi ra ngoài một cái.

"Hừ..." Khóe miệng Ninh Doãn Tích hơi cong. Trong công ty nhân viên nghĩ gì không phải anh không biết. Chỉ là không muốn để ý mà thôi! ... người này, vĩnh viễn đều để ý chuyện nhàm chán, những chuyện bất quá!

Ánh mắt Ninh Doãn Tích hướng về tập tài liệu mật đang nằm lẳng lẳng trên bàn kia, nhướng mày.

Tới cùng là ai đã ký gởi văn kiện này đây? Sao lại thần bí như vậy?

Trong lòng Ninh Doãn Tích sinh ra ý nghĩ, văn kiện thần bí này nhất định nói cho anh nhất định phải biết.

Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm vào văn kiện kia vồn vện một phút đồng hồ, đưa tay cầm văn kiện....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chìa Khóa Vàng

Ninh Doãn Tích chần kinh nhìn văn kiện trong tay.

Tờ giấy trên cùng vẽ một cái chìa khóa màu vàng rực rỡ.

Ninh Doãn Tích dụi dụi mắt, lại xác định, "Thật là chìa khóa vàng!"

Nếu chìa khóa này không phải vẽ trên giấy, anh nhất định sẽ cho rằng chìa khóa ở ngay trước mặt mình. Giống như vậy, căn bản chính là cùng từ một chìa khóa vàng vẽ lên!

Ninh Doãn Tích thu lại đôi mắt, phía dưới chài khóa vàng vừa vặn có một dòng chữ đập vào hai mắt anh.

"Muốn lấy lại chìa khóa vàng, tối mai, Hồng Tường Vi, phòng 803!"

"Hồng Tường Vi?" Ninh Doãn Tích nhẹ giọng thì thầm, "803! Nơi rất quen thuộc!"

Đột nhiên, hai mắt Ninh Doãn Tích như hiện lên một tia sáng, một tay dùng lực đập lên bàn, độ mạnh đến nỗi làm cho cái bàn rung lên như muốn tách ra làm đôi.

"Sáu năm trước ở Hồng Tường Vi, phòng 803!" Ninh Doãn Tích nắm hai năm đấm thật chặt, trên tay đều nổi gân xanh nói lên cảm xúc hiện giờ của anh.

Nếu anh nhớ không lầm, chính là sáu năm trước ở Hồng Tường Vi phòng 803 anh đã làm mất chìa khóa vàng ông nội anh giao cho anh! Hiện giờ, anh nhận được văn kiện thần bí kia. Trong văn kiện thậm chí có chìa khóa vàng. Còn có...địa điểm, địa điểm giống nhau như đúc.

Cho nên..." Hai tròng mắt Ninh Doãn Tích tối sầm lại, "Là cô gái kia?"

Chính là cô gái cùng anh hô mưa gọi gió trong đêm kia!

Sáu năm trước, sau một đêm hầu hạ liền mang chìa khóa vàng đi mất không thấy bóng dáng, không hề động tĩnh. Hiện tại....

Hiện tại đã trở lại. Rốt cuộc đã trở về tìm anh. Cũng được, anh đỡ phải lao tâm khổ trí đi tìm một người đã mất tích sáu năm!

Cô gái chết tiệt.... Nếu ... nếu có thể, anh thật sự muốn xé cô thành nhiều mảnh, để giải tỏa mỗi hận trong lòng!

Ninh Doãn Tích giận quá hóa cười, khóe miệng anh gương nhẹ, "Được! Lần này xem cô như thế nào chạy khỏi lòng bàn tay tôi!"

Giơ tay ra, Ninh Doãn Tích nhanh chóng bấm một tính hiệu.

"Đô..."

"A...." Điện thoại bên kia vừa thông liền truyền đến một tiếng kêu rên, "Doãn Tích, tôi tăng ca đến sáng, Hiện tại mới vừa đến gặp Chu Công thôi, cậu không phải vậy chứ?"

"Vân, chìa khóa vàng xuất hiện rồi!" Giọng nói Ninh Doãn Tích nghiêm túc.

"Cái gì?" Mậu Tư Vân như cá chép vượt long môn, từ trên giường nhảy dựng lên, "Sao lại thế này?"

Vì sao chìa khóa vàng biến mất sáu năm, lúc này lại xuất hiện sao?

Buổi sáng hôm nay nhận được một văn kiện bí ẩn, Bên trong văn kiện có nhắc đến chìa khóa vàng." Ninh Doãn Tích dừng một chút, "Không đúng! Không phải nhắc tới, mà là trên giấy mặt hoa vẽ một cái giông chìa khóa vàng như đúc."

"Giống nhau như đúc?" Mậu Tư Vân suy nghĩ nhanh chóng, "Doãn Tích, có thể là cái bẫy hay không?"

Dù sao lấy thân phận của Ninh Doãn Tích, nhiều người muốn tính mạng của anh như vậy. Huống chi, về truyền thuyết chìa khóa vàng của Ninh Gia đã sớm truyền ra khắp thành phố A rồi. Anh không thể loại trừ, có người làm ra cái bẫy, để cho Doãn Tích nhảy xuống!

"Chắc không, Bởi vì có nói thêm địa chỉ. Mà địa chỉ này chỉ là địa chỉ của sáu năm trước!" Ninh Doãn Tích lạnh lùng. Thật sự là cô gái kia....

Không, nhất định là cô!

"Doãn tích, cậu nói..."

"Là cô ấy, nhất định là cô ấy!" Ninh Doãn Tích tựa như càng lúc càng xác định, "Mặc kệ vì cái sau sáu năm trước cô ấy lấy đi chìa khóa vàng rồi biến mất không thấy bóng dáng, không một động tĩnh. Nếu hiện tại chìa khóa vàng đã xuất hiện, mình phải đem nó trở về!"

MẶc kệ cô gái kia có mục đích gì, anh nhất định phải đem chìa khóa vàng trở về! Mà cô gái này, anh thật muốn nhìn một chút, rốt cuộc có bản lĩnh bao nhiêu, mà để cho anh tìm mất sáu năm, nhưng vẫn không có tin tức!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hồi ức

Ngọn đèn ngũ sắc thật đẹp dưới ánh mắt mọi người, màn đêm chỉ tràn ngập một loại hương vị xa hoa lãng phí

Giữa sàn nhảy, nam nữ nhảy múa kịch liệt, âm nhạc mạnh mẽ làm cho da thịt chạm vào nha xuất ra một làn hơi nóng, lộ ra một không khí kích thích.

Góc sáng, người đàn ông đang ra sức xé nát y phục trên thân cô gái, hai tay loạn xạ trên thân cô.

Khóe miệng Hàn Mộ hơi cong, nhìn bốn phía, coi thường, đong đưa ly nước trên tay.

Màu rượu đỏ sẫm trong ly dưới ánh đèn ngũ sắc càng làm cho nó tươi lên vạn lần.

Đây là nơi chôn vùi sự trong sạch của cô sáu năm trước, tràn ngập xa hoa lãng phí, đầy những mê loạn.

“Ha ha..” Hàn Mộ cười nhưng hai mắt không hề chứa ý cười, “Mặc kệ ai là chủ mưu, vẫn chỉ là vai diễn phụ, tôi, mỗi một thứ đều sẽ không bỏ qua.”

“Bảo bối, đây là quà sinh nhật anh cho em, thích không” Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, thân người béo mặc tây trang một tay ôm

eo một cô gái, một tay kia lần mò thấp người cô.

“Uhm, thích.” Mặt cô gái trang điểm đậm, Nhưng mà gương mặt sau lớp trang điểm là một bộ mặt xinh xắn tinh xảo, dường như lớp trang điểm đậm này không phù hợp với cô.

:”Thích là tốt, đi một chút đi. Biết em là lần đầu tiên, hôm nay nếu em hầu hạ anh cao hứng, sẽ có chỗ tốt...”

Ánh mắt Hàn Mộ tối sầm lại, một màn này đối với cô đặc biệt ghê tởm, cho dù là anh tình tôi nguyện.

Cái đó làm cho người ta không buồn nôn chữ, khiến cho người ta buồn nôn không hết...

Sinh nhật?

Quà sinh nhật?

Nếu không phải cái sinh nhật năm mười tám của cô, cô làm sao có thể mất đi nhiều thứ như vậy? Nếu không vì cái người mà cô gọi là mẹ kế, cô làm sao có thể có một thời gian sống khổ sở như vậy? Sinh nhật, quà sinh nhật?

Một khoảng thời gian này chính là ký ức đau lòng!

"Ha ha..." Cười một tiếng khinh thường, vẻ mặt Hàn Mộ Không kiêu căng: "Hương Ngôn, ông chờ đó. Hiện tại ông đặt trên người tôi, trên người Tiểu Phong, trên người ba ba, đời này nhất định sẽ không xong."

Coi như hiện tại anh ta có năng lực, nếu muốn từ trong lao tù đi ra làm người, rất đơn giản.

Ba ba, người chịu khổ rồi....

Nhưng mà, Tiểu Phong mất tích sáu năm, đến bây giờ cô cũng không có tin tức, sống hay chết, cô cũng không biết, cô không biết!

Hàn Mộ cắn môi một tay che ngực, biểu tình có chút đau khổ.

"Sẽ không, nhất định Tiểu Phong sẽ không có việc gì!" Hàn Mộ liều mạng làm cho bản thân mình tỉnh táo lại, hít một hơi thật sâu, an ủi bản thân, "Có lẽ Hương Ngôn sẽ biết Tiểu Phong ở nơi nào."

Tiểu Phong, nhất định phải cùng chị, cùng chị...

Hàn Mộ ngửa đầu, uống ly rượu đỏ một hơi, chỉ là không một ai có thể nhìn thấy nơi khóe mắt có một giọt nước mắt rơi xuống.

Đặt ly rượu xuống, Hàn Mộ cười, xinh đẹp, quyến rũ.

Hiện tại cô không cần nước mắt, cô muốn chính là ba ba, Tiểu Phong, còn có...còn có ông trời con của cô!

"Tiểu thư!" Một vệ sĩ đi tới, nói nhỏ bên tai Hàn Mộ.

"Được!" Hàn Mộ mỉm cười, "Cuối cùng cũng tới rồi! Có lẽ.... Có thể rõ ràng những gì anh nợ tôi..."

Chương 26: Nơi hẹn

"803!" Ninh Doãn Tích ngẩng đầu nhìn số phòng, chính là nơi này...

Không gõ cửa, mở cửa phòng, Ninh Doãn Tích thoải mái đi vào bên trong.

Anh nghĩ, khẳng định nguy hiểm sẽ tồn tại. Nhưng mà anh chính là Ninh Doãn Tích không sợ trời không sợ đất. Có lẽ là tự phụ, dựa vào thân thủ của anh, trên cái thế giới này người có thể đụng đến người anh cũng không nhiều lắm.

Mặc kệ là ai khác, vẫn là cô gái đi. Anh "Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con."

Yên lặng!

Trong phòng có một cốc đèn Lưu Ly xinh xắn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

"Không có ai?" Ninh Doãn Tích mở một cái đèn tất cả trong phòng mở lên.

Quả thật so với sáu năm trước giống nhau như đúc, không có thay đổi chút nào.

"Thật là lịch sự, rượu cũng đã chuẩn bị thật tốt." Ninh Doãn Tích nhìn khắp phía, cười tà mị, đi đến trước bàn gỗ lim, cầm cái ly, tự mình rót rượu.

Sáu năm trước, anh bị Bạch Thanh Tinh lừa gạt tới Hồng Tường Vi, ngàn vạn lần anh cũng không ngờ, cô ta lại dám chuốc rượu mình để động tay chân. Nếu không nể mặt ông nội. Anh đã sớm đem Bạch Thanh Tinh xé thành sợi nhỏ rồi. Làm sao có thể tiếp tục để cho cô ta ở cạnh bên mình cho chướng mắt?

Cũng khó trách, đúng lúc anh mất đi không chế anh lại gặp được cô gái chết tiệt này, cảm thấy như có lửa mạnh đốt cháy toàn thân.

Anh muốn cô, cô cùng anh một đêm hầu hạ.

Anh Ninh Doãn Tích tự nhận mình là một người quân tử. Là anh cường bức thân thể của cô, vốn sẽ chịu trách nhiệm đối với cô. Nhưng mà anh lại không ngờ cô cũng giống với những cô gái khác, là hướng về phía anh vì chìa khóa vàng.

"**!" Ninh Doãn Tích nhin không được chửi một câu thô tục.

Càng thêm đáng giận là anh bị sự đáng yêu của cô, bộ dạng đắm nước mắt lừa bịp anh. Vậy mà anh còn phát hiện bản thân mình trong giây phút nhìn thấy cô thì tâm tình nhảy động lên.

Anh Ninh Doãn Tích là người nào? Các cô gái cùng một dạng không được đặt trong mắt anh, nhưng mà lại là cô cái này cứ lưu lại trong lòng anh như vậy. Cũng vì nguyên nhân như vậy, anh mới có thể muốn cô! Nếu là cô gái được anh nhìn tới, mặc kệ có bằng lòng hay không anh cũng đều nghĩ cách đem người giữ bên mình.

"Đáng chết..." Lừa giận càng cao, cái ly trong tay Ninh Doãn Tích cứ bị bóp nát như vậy. Chất lỏng màu đỏ rỉ chảy theo ngón tay anh rơi xuống đất.

Nếu hiện tại đã có lá gan hện anh, như vậy, anh không chỉ muốn lấy lại chìa khóa vàng kia, anh vẫn còn đem điều này, đó là đem cánh của cô gái kia chặt bỏ, xem cô có thể bay khỏi hay không?

"Bụp....." Nháy mắt trong phòng tối đen.

Ninh Doãn Tích nhướng mày, sau đó mỉm cười. Đến rồi phải không?

Trong phòng rất tối, nhưng mà Ninh Doãn Tích lại cảm giác được có người khác tồn tại, mà còn là một cô gái.

"Cô gái, rốt cuộc đã chịu xuất hiện rồi!" Ninh Doãn Tích khẽ hé môi mỉm cười, từ từ phun ra mấy chữ.

"Chào Ninh thiếu gia!" Hàn Mộ tao nhã ngồi trên xích đu sát cửa sổ.

Là anh, quả nhiên là anh... Giọng nói quen thuộc như vậy.

Sáu năm trước, tuy hai mắt cô bị mù, cho dù lúc đó cô hoảng hốt. Nhưng mà về sau cẩn thận nghĩ lại, có thể phát ra giọng nói tà mị như vậy,

nhất định là anh, Ninh thiếu gia, Ninh Doãn Tích.

Đây không phải là cái người đàn ông muốn mua đêm. Bởi vì hơi thở không giống, cô có thể cảm nhận được...

Khóe miệng Hàn Mộ gợi lên nụ cười khổ, cô cảm thấy nên may mắn sao? May mắn gian kế của Hương Ngôn cuối cùng không thực hiện được sao?

"Bản thiếu gia đã đến nơi hẹn, giao chìa khóa vàng ra đây đi..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cao Thủ So Chiêu 1

Trong căn phòng đen tối bắt đầu có một hơi thở, một cương một cường, đối diện trực tiếp.

"Ha ha ha ha ha...a !" Hàn Mộ lười biếng ngồi dựa vào ghế, buông đôi mắt xuống. "Ninh Thiếu nói chìa khóa vàng là cái gì, tôi nghe không hiểu!"

Mày Ninh Doãn Tích nhíu lại, nhếch môi mỏng, một đôi mắt như hoa đào nhìn Hàn Mộ, giống như muốn chăm chú nhìn xuyên thủng cô.

Bóng đen trước mặt làm cho anh không thể nhìn thấy rõ cô gái cách đó không xa. Không biết vì sao, anh như vậy mà đáy lòng lại dâng lên một cỗ suy nghĩ khao khát muốn cô.

"Cô gái, cuối cùng cô muốn như thế nào?" Ninh Doãn Tích nghiêng rãnh nghiêng lợi, hai tay buông lỏng bên người bóp lại thật chặt, thật sự anh nghĩ muốn xông lên làm điều này, đó là xé cô gái này cho hả giận. Chính là anh không nghĩ ra, anh luôn luôn bình tĩnh vì sao lại luôn thua trên tay cô gái này?

"Vì sao tôi lại không biết bản thân mình thiếu Ninh Thiếu thứ gì?" Cánh môi Hàn Mộ xinh đẹp mỉm cười quét xuống, "Bất quá... Tôi ngược lại nhớ rõ Ninh Thiếu mạnh mẽ đoạt một thứ trên thân tôi."

Thật là từ trên người cô lấy đi một thứ quan trọng nào đó.

Bất quá...

Hàn Mộ tùy ý cười, bất quá, trái lại anh lại tặng cho cô một lễ vật lớn!

Sắc mặt HÀN Mộ hơi đổi, cô tuyệt đối không thể cho anh biết sự tồn tại của tiểu thiên sứ của cô. Bởi vì, tiểu thiên sứ là của cô, cô không cho phép bất luận người nào đi theo bên người cô mang tiểu thiên sứ của cô đi. Quá khứ đã qua, không thể thay đổi. Trong lòng cô mặc dù có oán cũng có hận, nhưng mà, cô có thu hoạch không tưởng, chiếm được thứ quý trọng của đời này.

HÀN Mộ thoải mái, có lẽ, bằng vào điểm này có thể làm cho anh ấy thiếu nợ cô.

Cho nên, hiện tại cô cần nhìn về phía trước, tương lai phát sinh mỗi một chuyện gì, cô HÀN Mộ nhất định phải nắm chúng ở trong bàn tay. Cô tuyệt đối không cho phép có chút lỗi lầm nào.

Lần này về nước, cô hướng về âm mưu phía sau chìa khóa vàng kia. Cô nhất định phải gỡ bỏ âm mưu này! Mà thứ duy nhất có thể giúp cô xóa bỏ âm mưu này chính là chìa khóa vàng trên tay cô, còn có chủ nhân của chìa khóa vàng, Ninh Doãn Tích.

Có lẽ, anh có thể sẽ biết được chút gì! Nếu không, cô sẽ không bất chấp nguy hiểm trở lại thành phố A này, lại càng không xuất hiện gặp người đàn ông trước mặt này.

"Thứ gì?" Ninh Doãn Tích cảm thấy một trận suy tư, cười tà mị, "LÀ đang nói đến đêm hôm đó sao? Hiện tại tôi đâu có thể trả lại cho cô!"

Nếu nói trước đây đối với thân phận của cô gái này anh chỉ khẳng định 70%. Nhưng hiện tại anh có thể hoàn toàn xác định, trăm phần trăm là cô, là cô gái cùng anh mong manh ngăn ngủi kia.

"ANh..." Trong lòng Hàn Mộ tức giận, trên mặt đỏ bừng bừng.

Thật là một tên khốn nạn, ngựa giồng khốn nạn...

"Mặc kệ anh có tin hay không, dù sao thật sự chìa khóa vàng không có trên người tôi!"

Chìa khóa vàng là ở trên người cô. Nhưng mà, cô không thể cho. Đương nhiên, về lời đồn đãi ồn ào về chìa khóa vàng. Mặc kệ kho báu có tồn tại hay không, cô không yêu thích. Bắn vào năng lực hiện tại của cô, cô cũng không nhỏ, về kho báu kia, cô mới không để mắt tới. Nhưng mà, sau lưng chìa khóa vàng này là một bí mật, cô nhất định phải tìm ra! Chìa khóa vàng này có quan hệ đến người, nhiều lắm...

"A...?" Ninh Doãn Tích hai tay ôm trước ngực, "Không có trên người cô?"

"Vâng..."

"Vậy hôm nay cô rãnh rồi hẹn hò với bốn thiếu?" Ninh Doãn Tích khẽ mở môi mỏng, "Có phải sáu năm không gặp bốn thiếu, nhớ bốn thiếu đúng không?"

"Hừ..." Một tiếng hừ lạnh. Trong lòng Hàn Mộ thầm mắng, nhớ em gái người á.

"Nếu nhớ bốn thiếu, vậy thì để cho bốn thiếu nhìn em xem nào...."

Vừa nói xong, bóng dáng Ninh Doãn Tích vừa động. Hàn Mộ chỉ nghe một tiếng tách, nhất thời trong phòng sáng lên.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cao Thủ So Chiêu 2

Bốn mắt nhìn nhau trong ánh sáng.

Lông mày Hàn Mộ nhíu lại, đáng chết... Lại bị anh giành trước một bước, diện mạo của mình đã bị bại lộ hoàn toàn trước ánh sáng.

Có lẽ, thân phận thật sự của mình cũng sắp không giấu được rồi. Bởi vì bằng năng lực của Ninh Doãn Tích, muốn tìm ra một người là chuyện dễ dàng.

Một khi đã như vậy, quyết định như vậy đi!

Hàn Mộ có chút thoải mái, dù sao sớm muộn gì anh ấy cũng biết rõ thân phận của mình.

Bất quá, Ninh Doãn Tích thật sự so với trên những tạp chí kia, càng đẹp trai hơn so với hình ảnh trên báo chí, đẹp mắt. Cũng khó trách chỉ cần một chút bóng dáng liền làm điên đảo các cô gái kia, càng không cần phải nói thêm đến năng lực và quyền lực của anh, có bao nhiêu cô gái tự nguyện quỳ gối dưới ống quần của anh.

"Ninh thiếu, xin chào!" Hàn Mộ nhếch môi, một câu chào hỏi từ miệng đỏ phát ra, cái lạnh lẽo bỗng nhiên tăng lên.

"Quả nhiên là cô!"" Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm Hàn Mộ, không có ý muốn dời tầm mắt của mình.

Thật sự là cô! Là cô, cùng anh một đêm hô mưa gọi gió, là cô, làm cho anh khổ sở "tìm kiếm" suốt sáu năm.

Sáu năm rồi...

Sáu năm trước, cô mềm mại như mặt nước, như mặt nước yếu mềm, trong ánh mắt tràn đầy nước mắt, hoa lê đẫm mưa, tinh khiết, giống như là Bạch Liên trên hồ nước, duyên dáng yêu kiều, chỉ có thể đứng từ đằng xa nhìn chứ không thể khinh nhờn (Tiểu Phàm có chuyện nói: "Haizzz, tôi nói này Tiểu Doãn, Mộ Mộ nhà tôi không thể khinh nhờn như vậy không phải lại bị dạng như anh ăn sạch sẽ rồi sao...")

Hiện giờ, cô ấy đứng trước mặt mình. Nhưng mà, Ninh Doãn Tích cảm giác được có chút gì đó không đúng rồi. Người vẫn là người đó... Chỉ là, trong ánh mắt không còn rưng rưng lặng lẽ, mà là nhìn mình, mang theo một nụ cười tàn sát. Cả người nhìn qua...

Ninh Doãn Tích hơi ngừng lại, "Dường như không thể tìm được lời nào có thể miêu tả cô rồi!"

"Đây là khen ngợi tôi sao?" Khóe môi Hàn Mộ hơi cong.

"Vâng!" Ninh Doãn Tích sáng khoái trả lời, "Nhưng mà... Mặc kệ chìa khóa vàng có trong tay cô hay không, cô đều không thể đi được."

"Ha ha..." Môi mỏng cong lên, Hàn Mộ cười tùy ý, "Muốn giết tôi?"

"Đương nhiên không." Ninh Doãn Tích lắc lắc đầu, hai tay ôm ngực.

Sáu năm trước cô đã mang tới sự hứng thú cho mình. Anh không có hứng thú đối với con gái mà bây giờ lại vì một cô gái xa lạ mà xuống tâm. Ninh Doãn Tích anh là ai, tại thành phố A, anh muốn cô gái nào là không có, có biết bao nhiêu cô gái nguyện ý chờ đợi anh yêu thương.

Nhưng mà, sau khi gặp cô gái này, bộ não trong đầu của anh có vài thứ bắt đầu thay đổi. Giây phút cô biến mất, anh tốn công sức tìm kiếm cô sáu năm. Kết quả lại không hề có một tin tức nào. Có thể là càng không có được càng trân quý. Từ lúc đó trở đi, từ tận đáy lòng của anh như bị côn trùng cắn nuốt tim anh, làm anh không thể nào an tâm.

Loại cảm giác này là gì, anh lại không xác định được!

"Ninh Thiệu luôn tự tin như vậy sao?" đôi mắt Hàn Mộ chớp chớp, khóe miệng nhếch lên, "Vậy thì thử xem!"

Tiếng nói vừa phát ra, người Hàn Mộ vừa động, nhẹ nhàng lướt đi, người đã đến trước mặt Ninh Doãn Tích.

Một cái xoay người tao nhã, cánh tay ngọc ngà tràn đầy sức lực, khoa tay vung về hướng Ninh Doãn Tích.

Đôi mắt Ninh Doãn Tích hơi sững sờ, một giây sau giơ tay, ngăn chặn cánh tay của Hàn Mộ.

Hàn Mộ ngẩn ra, cô thật sự không ngờ được, Ninh Doãn Tích có thể dễ dàng ngăn cản mình. Là do bản thân mình không dùng hết sức lực sao?

"Ha ha..." Ninh Doãn Tích lười biếng cười thành tiếng, "Nhanh như vậy đến chân cũng dùng tới, không chờ được yêu thương nhớ nhưng rồi sao?"

Một cái xoay người nhẹ nhàng, Ninh Doãn Tích buông một tay Hàn Mộ ra, đem cô di chuyển, hóa giải một cước của Hàn Mộ, mang cô vào trong lòng mình, ôm chặt ở trong lòng.

"Khốn kiếp, buông..." Hàn Mộ vô cùng khó khăn, hai mắt hung hãn trừng mắt nhìn Ninh Doãn Tích.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cao Thủ So Chiêu 3

Ngọn đèn U Lam chiếu lên nơi hai người đang ôm nhau.

Ninh Doãn Tích nhếch môi nhìn Hàn Mộ, tay hơi dùng lực giữ ở phía dưới Hàn Mộ, bắt cô nhìn thẳng vào anh.

Lông mày Hàn Mộ cau lại, không có ngược mắt lên.

"Nhìn tôi!" Ninh Doãn Tích có đôi chút buồn bực, ra lệnh. Cái cô gái chết tiệt này, đây là thái độ quái quỷ gì? Không lẽ bản thân mình không được cô để vào trong mắt sao?

"Khốn kiếp, hoặc là buông. Hoặc là giết tôi, là do năng lực của tôi không bằng anh, tôi đã hiểu rồi!" Đôi bàn tay Hàn Mộ càng siết chặt, nghiến răng nghiến lợi. Là do kỹ năng tay chân của cô không bằng anh, nếu giờ phút này trong tay mình có khẩu súng, cô nhất định sẽ không chút do dự bắn vào tên đàn ông đang đùa giỡn mình này!

"Cô....!" Mày Ninh Doãn Tích đã nhíu chặt lại rồi.

Nhìn cánh môi hồng của Hàn Mộ, một trận ngứa ngáy từ đáy lòng của Ninh Doãn Tích dâng cao. Từ khi gặp cô sáu năm trước, sau một đêm vui thích, anh liền không có đụng chạm cô gái của anh, là không muốn đụng chạm đến.

"Biết tôi nhìn sáu năm sao?" Ninh Doãn Tích cúi đầu, nói nhỏ bên tai Hàn Mộ.

"Cái gì?" Giọng nói của đàn ông làm cho Hàn Mộ run rẩy, toàn thân khó chịu đứng thẳng lên.

Loại cảm giác này có chút kỳ quái, để cho cô muốn đi đến gần, lại không dám.

Đầu dựa trên vai Hàn Mộ, hai tay nắm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô, làm cho cả người cô gắt gao dán vào ngực anh, "Anh nói, anh đã tìm em sáu năm rồi!"

Lời nói từ trong miệng Ninh Doãn Tích nói ra, dường như mang theo hơi thở dài.

Hàn Mộ nhíu mày, có phải cô nghe lầm hay không? Cô từ trong những lời Ninh Doãn Tích vừa mới nói nghe ra một chút dung túng cùng bất đắc dĩ!

"Buông!" Làm sao có thể, đột nhiên Hàn Mộ tỉnh táo trở lại.

Anh ấy là Ninh Doãn Tích, là tổng giám đốc Ninh Thị. Người ngoài nói, anh ấy lãnh khốc vô tình. Người ta đồn nói cô gái của anh nhiều như quần áo. Bất quá sáu năm trước mong manh ngăn ngại, làm sao anh ấy có thể để tâm đến bản thân mình?

"Không, sẽ không buông!" Ninh Doãn Tích tăng thêm sức mạnh ở tay, cúi đầu, thở vào cái cổ trắng nõn của Hàn Mộ.

Hàn Mộ ngẫn ra, cô cảm giác bản thân mình đang dâng lên từng đợt nóng ảm. Đột nhiên, Hàn Mộ "A" lên một tiếng.

Anh ấy cứ vậy mà cắn mình...

"Đây là sự trừng phạt cho em vì sau năm trước đã biến mất!" Ninh Doãn Tích nặng nề cắn lên cổ Hàn Mộ.

"Ninh Doãn Tích, anh là chó à!" Hàn Mộ tức giận, khủy tay dùng lực đánh vào bụng Ninh Doãn Tích.

"A!" Ninh Doãn Tích bị đau, buông Hàn Mộ ra.

"Em gái, em có biết mình đang làm cái gì không?" Ninh Doãn Tích che bụng mình, trừng mắt nhìn Hàn Mộ.

Cô gái chết tiệt này, lại ra tay mạnh như vậy.

"Tôi còn muốn hỏi Ninh thiếu anh muốn là cái gì đó!" Hàn Mộ xoa xoa chỗ Ninh Doãn Tích cắn, " Xin hỏi, đời trước của Ninh Thiếu anh là chó sao?"

Em gái anh... Số sàng còn chưa tính. Lại còn coi mình như xương chó không bằng.

"Được, Ninh thiếu anh có thể rời đi!" Hàn Mộ liếc nhìn Ninh Doãn Tích một cái, "Những gì về bốn năm trước anh hãy quên đi! Tôi coi giống như bây giờ bị chó hoang cắn một cái. Về sau đừng ai nấy đi!"

Ninh Doãn Tích lập tức đứng trước mặt Hàn Mộ, trừng mắt nhìn cô, hai tay ôm trước ngực, khóe miệng hơi nhếch lên, không nói câu nào.

"Thế nào chó hoang không sửa rồi sao?" Hàn Mộ nói thầm trong miệng, "Được, anh không đi, tôi đi...."

"Em gái, em còn muốn gạt anh?" Giọng nói Ninh Doãn Tích lạnh lùng vang lên ở phía sau, "Em đi không dễ đâu!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Anh Đã Muốn, Vậy Thì Tặng Cho Anh.

Không khí trong phòng mới bắt đầu nóng lên dường như nguội lại trong nháy mắt.

Ninh Doãn Tích tà mị nhìn bóng lưng Hàn Mộ.

"Là sao?" Hàn Mộ mỉm cười, từ từ xoay người lại, "Ninh thiếu, không biết ai nói mạnh miệng?"

Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm Hàn Mộ, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, khóe miệng cong lên.

Quả nhiên anh không nhìn lầm, lúc Hàn Mộ xoay người trong nháy mắt đó.

"Anh còn muốn như thế nào nữa?" Hàn Mộ gương lên đôi mắt, nhìn Ninh Doãn Tích, "Thời gian Ninh Thiếu quả là rảnh rồi! Bất quá... Công việc tôi rất bận."

"Như thế nào?" Ninh Doãn Tích lạnh lùng, "Tôi không muốn như thế nào, chỉ cần em ngoan ngoãn đưa nó cho tôi!"

Ninh Doãn Tích nhìn Hàn Mộ, một tay để ở bên cổ, không biết từ lúc nào lấy ra một sợi dây xích.

Cái cô gái chết tiệt này, thiếu chút nữa là bị cô lừa nữa. Nếu không phải vừa rồi hai người bọn họ đánh nhau, làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy

cái vòng trên cổ? Cất giấu thật tốt, lấy chìa khóa làm đồ trang sức đeo trên cổ. Nếu không phải ngoài ý muốn, căn bản anh không có khả năng nhìn thấy.

Nhìn đồ trên tay Ninh Doãn Tích, Hàn Mộ cúi đầu, thấy vòng trang sức đeo ở cổ mình, thứ gắn trên vòng chính là cái chìa khóa đó.

"Không phải chỉ là một chiếc chìa khóa sao?" Hàn Mộ cười, "Hóa ra Ninh thiếu có hứng thú với nó như vậy!"

"Em gái, một lần nữa em lại gạt tôi!" Sắc mặt Ninh Doãn Tích có chút khó coi, "Bây giờ, trả nó lại cho tôi!"

"Trả lại cho anh?" Đột nhiên Hàn Mộ nở nụ cười, "Ha ha... Cái chìa khóa này không phải của anh! Anh không phát hiện ra sao, bây giờ nó ở trên tay tôi?"

"**!" Ninh Doãn Tích khẽ chửi một tiếng. Ai chẳng biết cái chìa khóa vàng này là vật của nhà họ Ninh chứ?

"Em gái, đưa cho tôi!" Ninh Doãn Tích nghiêng răng nghiêng lợi, "Không nên ép tôi ra tay!"

"Ai ôi..." Hàn Mộ vỗ nhẹ ở ngực, "Ninh thiếu, anh thật hung dữ, nhưng mà tôi sẽ không trả!"

"Em..." Ninh Doãn Tích nắm thật chặt quả đấm rồi đột nhiên buông ra, nhìn về phía Hàn Mộ, sự tức giận trên mặt đã biến mất, "Em đã muốn cái chìa khóa vàng này, không phải là không được. Chỉ cần trở thành người phụ nữ của Ninh Doãn Tích, cái chìa khóa này sẽ là của em. Như thế nào?"

"Là người phụ nữ của anh?" Hàn Mộ nhìn khinh thường, "Anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Muốn chìa khóa này thì tự mình tới lấy."

"Là em bắt tôi ra tay." Vừa nói xong, bóng người Ninh Doãn Tích đã sớm đến bên cạnh hàn Mộ.

Vươn tay ra muốn đem Hàn Mộ áp vào trong lòng mình. Ai ngờ thân thể Hàn Mộ vừa động, liền rời khỏi tầm mắt của anh.

"Loại sai lầm này ai chịu phạm lỗi lần thứ hai?" Hàn Mộ nhìn lướt qua Ninh Doãn Tích. Đậu hủ bị ăn một lần, lại bị ăn lần thứ hai, Hàn Mộ cô sẽ là người đần độn!

"Động tác rất nhanh!" Ninh Doãn Tích nhìn Hàn Mộ, nói sâu xa. Không biết khen hay là châm biếm.

"Cảm ơn! Hàn Mộ nhún vai, khích lệ bản thân mình, "Cuối cùng cái chìa khóa này là cái gì vậy? No quan trọng như vậy sao?"

"Không sai!" Trái lại Ninh Doãn Tích thành thật gật đầu. "Quả thật rất quan trọng!" Nếu anh không lấy lại được cái chìa khóa kia, ông nội ở nhà sẽ thiếu anh mất! Cô nói xem có quan trọng hay không?

"Thời gian không còn sớm rồi. Nếu như quan trọng như thế, vậy...." Hàn Mộ hơi ngừng lại, "Liền tặng cho anh..."

Lấy cái vòng trang sức trên cổ xuống, Hàn Mộ nhẹ nhàng ném đi.

Ánh mắt Ninh Doãn Tích vừa động, nhận được vòng trang sức Hàn Mộ ném qua.

"Bốp" một tiếng. Nhất thời trong phòng chỉ toàn một màu đen.

"Em..." Mày Ninh Doãn Tích cong lại, "Cô gái chết tiệt này, em lại chạy..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhiệm Vụ Mới

"A..." Hàn Khuynh Thước thả người nằm lên giường, "Vì sao lại chán như vậy?"

Nó tới thành phố A đã được mấy ngày như vậy, chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì hứng thú hay kích thích cả

"Mình muốn trở về nước Mỹ!" Hàn Khuynh Thước ngửa mặt lên trời thở dài.

Đều là lỗi của mẹ! Muốn nó đi theo tới thành phố A! Bây giờ thì tốt rồi, hai người họ lạc nhau ở sân bay. Mà bà mẹ bảo bối của nó cũng không đi tìm nó, vậy mà còn nói cái gì mà sợ nó ở lại nước Mỹ một mình sẽ cô đơn. Kỳ thật, mẹ chính là sợ một mình ở thành phố A sẽ buồn, nhớ nó đó mà!

Mẹ cũng yên lòng về nó quá? Chẳng lẽ không sợ nó bị lừa bán đi sao? Tuy nhiên, nó bày tỏ thái độ chỉ có nó lừa bán người khác thôi, nhưng mà....

"Ôi... Mẹ làm cho con quá đau lòng rồi!" Hàn Khuynh Thước thở dài, "Khẳng định là bạn rộn đến chóng mặt, đã quên sự tồn tại của mình!"

Mẹ nó rất tốt, rất thương nó. Nhưng mà, khi có công việc thì đến ngay cả bảo bối thiên sứ của mình mẹ cũng có thể ném xa hàng ngàn dặm.

Cho nên, ở Mỹ, mẹ nó chỉ có thể chơi với nó sau thời gian làm việc. Nhưng mà, khoảng thời gian ở Mỹ lại không hề cô đơn một chút nào, bởi vì nó biết anh Ưng của nó.

"Có chút nhớ anh Ưng rồi!" Hàn Khuynh Thược ôm đầu, miệng nhỏ than thở.

"Tít, tít, tít..."

Máy tính truyền tín hiệu, Hàn Khuynh Thược nhảy dựng khỏi giường, chạy thẳng đến trước mặt máy tính.

"Anh Ưng!" Hàn Khuynh Thược nhìn màn hình, vẻ mặt tươi cười như hoa.

"Thược!" Khóe miệng Liệp Ưng cong lên.

"Anh Ưng, em mới vừa nghĩ đến anh, anh đã xuất hiện rồi." Hàn Khuynh Thược nói: "Anh nói, có phải là tâm linh tương thông hay không?"

"Ha ha..." Liệp Ưng cười nhẹ, đúng là cô bé ngốc.

"Đúng rồi, anh Ưng, em đã hoàn thành nhiệm vụ anh đưa rồi nha, còn là hoàn thành sớm nhất nữa." Hàn Khuynh Thược đặc ý nhìn về phía Liệp Ưng. "Em không nói dối chẳng hề tổn một chút hơi sức nào mà đã trà trộn để tới bên cạnh Ninh Doãn Tích rồi đấy!"

"Hả?" Liệp Ưng hơi nhíu hàng lông mày lười mác lại, dường như không hiểu rõ ý của Hàn Khuynh Thược.

"Ha ha..." Hàn Khuynh Thược gãi đầu, "Kỳ thật, em đến thành phố A thì xảy ra chút chuyện. Cho nên bị Ninh Doãn Tích mang về nhà rồi. Nên lần trước hai chúng ta nói chuyện, em cũng không biết mình đang ở nơi đâu nữa."

Bởi vì nó không muốn hỏi tên hồ ly thối tha kia! Xem nhà cửa trưng bày là biết nhà giàu có. Nhưng mà nghĩ nát óc cũng không thể tưởng tượng được, hóa ra anh ta chính là thiếu gia nhà họ Ninh làm điên đảo các cô gái ở thành phố A, Ninh Doãn Tích!

"Hóa ra là như vậy!" Liệp Ưng nhìn Hàn Khuynh Thước, trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Như vậy anh cũng có thể an tâm!

"Anh Ưng, anh tìm em có phải là nhớ em rồi hay không?" Hàn Khuynh Thước chống cằm, mở to hai mắt sáng ngời nhìn.

"Uhm!" Liệp Ưng gật đầu, "Chẳng qua vẫn còn có nhiệm vụ giao cho em."

"Không phải đâu?" Hàn Khuynh Thước nguýt miệng, vẻ mặt uất ức, khấp con người dường như tràn đầy nước mắt, "Không phải anh Ưng nhớ nên mới tìm em sao?"

"Thước!" Liệp Ưng thấy Hàn Khuynh Thước chu mỏ lên, bộ dạng đáng thương tội nghiệp, liền cảm động. "Thước... ở trong lòng anh em vĩnh viễn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng, không ai có thể thay thế được."

"Thật sao?" Hàn Khuynh Thước gương mặt, trong mắt đâu còn nước mắt nữa mà chất đầy sự cao hứng.

Ha ha, nó biết anh Ưng hiểu rõ nó nhất mà.

"Anh Ưng, có nhiệm vụ gì anh nói đi!" Hàn Khuynh Thước vỗ ngực làm chứng: "Thước Thước nhất định sẽ hoàn thành tốt!"

"Nha đầu ngốc!" Liệp Ưng cười, "Thật ra thì cũng không phải nhiệm vụ lớn gì, chỉ là nhờ em xác minh một chuyện...."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Dám Trêu Tôi.

"Oa?" Hàn Khuynh Thước nghi ngờ nhìn hình ảnh trên màn hình: "Nhìn chiếc chìa khóa kia thật quen mắt, em đã gặp qua ở đâu rồi thì phải?"

Trên màn hình, hình ảnh chìa khóa vàng rực rỡ chiếu thẳng vào trong tầm mắt của nó.

Nhiệm vụ anh Ứng giao rất đơn giản. Chỉ là để cho nó đi xác định một chút, bên người Ninh Doãn Tích có cái chìa khóa vàng này hay không?

Nhưng mà, nó lại nhìn cái chìa khóa này vô cùng quen mắt, dường như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Nhưng mà, vấn đề là nó nghĩ mãi cũng không ra đã thấy ở đâu!"

"Cạch..." một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Không, phải nói là bị mở ra một cách thô lỗ.

Hàn Khuynh Thước nhanh tay tắt máy, bỏ máy vào túi. Trong máy tính này có một số tin không thể để lộ ra ngoài.

"Con nhóc thối tha, sao mày còn chưa cút đi?" Bạch Thanh Tinh đi đến, vẽ mặt khinh bỉ trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thước.

Hai tay Hàn Khuynh Thước ôm trước ngực, khóe miệng hơi cong lên, giống như đang xem Bạch Thanh Tinh diễn trò hề.

Cái người phụ nữ này giống bà mẹ bảo bối của mình tới bốn phần. Chắc không thân thích gì với nhà nó chứ?

Hàn Khuynh Thước buồn nôn một trận, nếu như có quan hệ thân thích. Nó lựa chọn đập đầu vào tường làm cho mình bị choáng váng.

Bôn chữ, mất mặt xấu hổ!

Thật sự là một người phụ nữ vô vị....

"Con nhóc thối, mày nhìn cái gì thế? Ánh mắt đó là sao?" Bạch Thanh Tinh nôi trận lôi đình.

Cái con nhóc xấu xí này tính cái gì đó trong đầu, dám coi lời cô không ra gì mà! Biểu tình cao ngạo này đối với cô, làm cho cô tức giận không khống chế được, muốn đi lên xé nát gương mặt đáng ghét kia của nó.

Hàn Khuynh Thước lườm Bạch Thanh Tinh một cái, sau đó thu hồi máy tính báng của mình, chẳng thèm nhìn đến phản ứng của cô ta.

"Con nhóc thối." Bạch Thanh Tinh gầm lên một câu, "Mày câm điếc, hay là người câm? Mày không nghe thấy lời bản tiểu thư nói à?"

"Có nghe được!" Hàn Khuynh Thước dùng công việc trong tay lại, thành thật trả lời, "Chẳng qua, tôi chỉ nghe thấy một con mẹ điên ở đâu không biết đang la hét làm loạn mà thôi!"

"A?" Bạch Thanh Tinh hơi sững sốt, dường như không kịp phản ứng.

"Hừ, đúng là một người phụ nữ ngu dốt!" Hàn Khuynh Thước khinh thường liếc Bạch Thanh Tinh một cái. Chỉ bằng cô ta mà muốn tới đây gây sự với mình sao? Lúc Hàn Khuynh Thước nó đang gây chuyện phiền toái thì cô ta còn chưa có sinh ra.

"Đồ thối tha, mày đang mắng tao?" Bạch Thanh Tinh điên dại đi tới chỗ Hàn Khuynh Thước rồi quát lên, ánh mắt lộ ra sự hung hăng, hận không thể giết Hàn Khuynh Thước.

"Cô mới nghe ra à? "Hàn Khuynh Thước bất đắc dĩ nhìn Bạch Thanh Tinh, "Cửa ở bên kia, đi thẳng, đóng cửa!"

Bây giờ cứ tiếp tục kéo dài với người ngốc này, đến trời sáng hôm sau mất!

Hàn Khuynh Thước hắt xì một cái, buồn ngủ quá...

"Con nhóc thối tha!" Bạch Thanh Tinh đột nhiên xông tới, giơ một tay ra, "Hôm nay bản tiểu thư không dạy dỗ mày một chút, mày sẽ không biết hôm nay là ngày nào trong tuần rồi!"

Một cái tát hung hăng đánh tới khuôn mặt nhỏ của Hàn Khuynh Thước.

Sắc mặt Hàn Khuynh Thước tối sầm, lông mày nhíu lại, thật đúng là một người đàn bà không biết điều.

"Bà kia, bà dám chọc tôi?" Hàn Khuynh Thước dễ dàng bắt lại cánh tay của Hàn Khuynh Thước, "Cái trò như vậy mà lần nào cũng dùng sao?"

Lần trước muốn đánh mình, lần này còn muốn tát mình. Chẳng lẽ người đàn bà chỉ muốn vung tay lên làm thú vui.

"Xem ra, bà không muốn cái bàn tay này rồi đúng không?" Hàn Khuynh Thước hơi dùng sức một chút, rắc một tiếng.

"A..." Bạch Thanh Tinh kêu lên một trận đau khổ: "Đồ chết tiệt, buông tay của tao ra...."

Cô ta làm sao cũng không thể nghĩ ra được tay mình chỉ bị bóp nhẹ một cái đã đau đớn đến như vậy, giống như xương đã bị gãy rời.

"Buông ra, không phải bà muốn đánh tôi sao?" Hàn Khuynh Thược cười lạnh, tiến gần đến tai của Bạch Thanh Tinh nói nhỏ: "Dám chọc tôi kết cục sẽ không chỉ như vậy. Bà có tin hay không tôi lột sạch đồ của bà, ném tới 'Địa hạ hành' cho người ta luân phiên chà đạp bà."

"A..." Bạch Thanh Tinh hoảng hốt la hét một trận.

Ai có thể nói cho cô biết, cái đĩa trước mặt này cuối cùng là quái vật gì? Làm sao lại có công phu lợi hại như vậy, khẩu khí âm trầm như thế, còn có... Còn có ánh mắt đáng sợ.....

"Oa ..." Bạch Thanh Tinh gào khóc. Vì sao cô lại gặp phải quái vật như thế này?

"Các người đang làm gì vậy?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ninh Thiếu Nhân Từ.

Ninh Doãn Tích cau mày nhìn Hàn Khuynh Thước cùng Bạch Thanh Tinh.

Tại cửa lớn đã nghe được Bạch Thanh Tinh hét lên, này cô gái đáng ghét tới cùng là muốn như thế nào?

"Hu hu... Anh Doãn Tích." Bạch Thanh Tinh nhìn thấy Ninh Doãn Tích, nước mắt chảy thành sông, đáng thương tội nghiệp chạy tới bên anh, "Anh Doãn Tích, tay của em rất đau! Làm sao bây giờ, giống như bị chặt đứt?"

"Uh`m?" Ninh Doãn Tích cau mày nhìn cánh tay phải vô lực yếu ớt của Bạch Thanh Tinh.

Nâng mắt, nhìn về phía Hàn Khuynh Thước, trong mắt không biết mang theo cái cảm xúc gì.

Hàn Khuynh Thước lờm miệng liếc anh, hai tay ôm ngực, cao ngạo hất cằm lên, "Hừ..."

Biểu tình hiện tại của Hàn Khuynh Thước như muốn tuyên cáo, đây là kiệt tác của nó. Anh cái tên hồ ly thối tha này muốn như thế nào?

Bạch Thanh Tinh vụng trộm nhìn Hàn Khuynh Thước, lại lờm Ninh Doãn Tích một cái, ánh mắt thần tốc hiện lên một tia sáng. Cô dùng tay trái

kéo tay áo Ninh Doãn Tích, "Anh Doãn Tích, là bản thân em không cần thận. Không mắc mớ tới nó, đừng trách nó!"

Ninh Doãn tích cùng Hàn Khuynh Thước vừa nghe, mày cũng nhúu lại.

"A..." Ninh Doãn Tích nhàn nhạt nhạt, trên mặt không có một chút lo lắng nào, "Lỗi tai nào của cô nghe được tôi nói trách giận sao?"

Đứa bé kia tuy rất giống một nữ lưu manh, nhưng mà theo tính cách của nó mà nói, nó luôn vâng chịu thái độ 'Người không đánh ta, ta không đáng người'.

Nếu không thật sự chọc tới nó, nàng có thể chinh cũng không muốn chinh cô!

Ninh Doãn Tích nhìn về phía Hàn Khuynh Thước, ánh mắt hồ ly lộ ra nụ cười, đứa bé ngoan, tính cách như vậy thật sự hợp với khẩu vị của anh!

"Anh Doãn Tích?" Mặt Bạch Thanh Tinh đầy nước mắt, mang theo sự sợ hãi nhìn Ninh Doãn Tích. Vốn định lui một bước, đem mọi chuyện để lên người mình, có lẽ anh Doãn Tích sẽ khen thưởng sự độ lượng không so đo của , sẽ đi trách mắng cái đứa nhỏ này. Nhưng mà...

Nhưng mà, mọi chuyện luôn nằm ngoài dự kiến của cô ta. Anh Doãn Tích không có một chút ý tứ nào muốn trách mắng con bé này. Ngược lại chính cô ta bị thương, Anh Doãn Tích lại lạnh lùng như vậy

"Nhưng mà... Anh Doãn Tích, tay thật sự rất đau!" Bạch Thanh Tinh thu hồi tầm mắt, hiện tại cô muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc xem anh Doãn Tích có nhẫn tâm đối xử tàn nhẫn với cô như vậy không?

Khóe miệng Ninh Doãn Tích cong lên, "Tôi cũng không phải bác sĩ!"

Ý tứ trên mặt đã rõ ràng. Nên làm gì thì làm đi, nhìn cô có chút chướng mắt rồi...

"Anh Doãn Tích?" Bạch thanh Tinh giận dỗi nhìn Ninh Doãn Tích.

Vì sao anh Doãn Tích lại đối với cô như vậy? Cô thích anh, thích anh như thế! Anh liền tình nguyện che chở một người ngoài, cũng không muốn bảo vệ mình?

"Anh Doãn Tích, tôi ghét anh!" Bạch Thanh Tinh nước mắt như mưa liếc nhìn Ninh Doãn Tích, che mặt chạy đi.

"Thật nhẫn tâm, hồ ly thối tha!" Hàn Khuynh Thược có vẻ dăm chiêu nhìn Ninh Doãn Tích, "Đều nói đàn ông đều là kẻ bạc tình. Một câu này đúng thêm lần nữa!"

Ninh Doãn Tích đi đến trước mặt Hàn Khuynh Thược, lấy tay gõ cái trán của nó, "Cô bé, con thì biết cái gì?"

Cho tới bây giờ anh đối với Bạch Thanh Tinh đều không có chút cảm giác, tại sao nói đến nhẫn tâm. Ngược lại anh cảm thấy được, Anh đối với Bạch Thanh Tinh là rất nhân từ rồi. Nếu không nhân từ, chỉ bằng chuyện cô ta hạ được với anh sáu năm trước, anh sẽ dùng hết phương pháp để hành hạ cô, lại có thể vớt cô ta vào Hồng Tường Vi, mặc cho người ta ức hiếp, làm sao có thể để cho cô ta còn đứng bên cạnh mình?

"Là tôi không hiểu." Hàn Khuynh Thược chu cái miệng nhỏ, khinh bỉ nhìn Ninh Doãn Tích từ trên xuống dưới, chống cằm, "Bất quá, ngược lại tôi lại cảm thấy cái nhìn của những cô gái này lại có chút vấn. Anh đẹp trai nhiều như vậy, vì sao chỉ có thể nhìn thấy một mình tên hồ ly thối tha này? Tôi đều nhìn ra ông là một tên gian trá, hồ ly thối tha giáo hoạt, các cô ta vì sao lại không nhìn ra..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Lại Không Tìm Được

Ninh Doãn Tích nhíu mày, tự động loại bỏ lời nói Hàn Khuynh Thược vừa mới nói ra ngoài miệng!

Cái đùa nhóc này, thật sự không phải là một dạng lừai độc bình thường!

"Tôi là hồ ly thối tha, con chính là..."Ninh Doãn Tích nhìn lướt qua Hàn Khuynh Thược từ trên xuống dưới, chỉ nói đến một nửa, vẻ mặt cười xấu xa.

"Tôi là cái gì?" Hàn Khuynh Thược lừai biếng nhíu mày, không khách khí ngáp một cái. Cùng cô gái kia đấu một chút, bọn tôi đã mệt nhọc rồi!

"Đương nhiên là..." Khóe miệng Ninh Doãn Tích mỉm cười, "Tiểu Hồ Ly!"

"Hồ ly thối tha , ai muốn cùng tổ tông với tên hồ ly như ông?" Hàn Khuynh Thược ôm hai tay trước ngực, nghiêm nghị. Ông ta liền tự mình đắc ý, lên mặt đi! Cùng tổ tông với ông ta sao?

Khóe miệng Ninh Doãn Tích vẫn thủy chung treo một nụ cười nhàn nhạt, anh không sao cả nhún vai.

"Tôi nói này hồ ly thối tha, tôi khi dễ Tiểu Tam của ông, ông không giúp cô ta báo thù sao ?" Hàn Khuynh Thược cười khúc khích. Cái cô gái

kia thật không biết sống chết. Nếu tâm tình của nó không tệ, đã sớm phế đi cô ta!

"Tiểu Tam?" Khóe miệng Ninh Doãn Tích căng mạnh, dường như đối với tên 'Tiểu Tam' này có chút bất mãn.

"Chẳng lẽ không phải Tiểu Tam?" Hàn Khuynh Thuộc làm bộ như tỉnh ngộ, "Tôi biết rồi, là bầu ngực!"

"Con..." Ninh Doãn Tích bất đắc dĩ lắc đầu, một lần nữa anh lại lãnh giáo được miệng lưỡi độc ác của nó, "Cô ta chỉ là một người không quan hệ!"

Anh biết, cái cô bé này không phải là người chịu thiệt, Bạch Thanh Tinh chống lại nó, vẫn còn non kém lắm. Anh còn sợ nó khi dễ nữa mà...

"A..." Hàn Khuynh Thuộc tùy ý hỏi lại một câu, "Vậy ông có tìm thấy người nhà tôi không?"

"Con xác định địa chỉ không sai?" Ninh Doãn Tích hơi cau mày, anh thật sự tìm không thấy địa chỉ của con bé này nói

"A?" Nhìn Ninh Doãn Tích hơi nhúu mày, trong mắt Hàn Khuynh Thuộc nhanh chóng hiện lên ý cười

Đương nhiên tìm không thấy! Bởi vì địa chỉ đó có hay không, chính nó cũng không biết! Bởi vì, bây giờ nó cũng không muốn đi, cũng không thể rời khỏi nhà họ Ninh...

"Không phải đâu?" Sắc mặt Hàn Khuynh Thuộc trầm lại, tựa như nhụt chí.

"Tôi còn chưa tìm được." Ninh Doãn Tích nhìn sắc mặt Hàn Khuynh Thuộc, trong lòng hơi động.

Đại khái là đứa bé nhớ nhà!

"Phải làm sao bây giờ?" Hàn Khuynh Thước bĩu môi

Khó có thể lừa gạt được tên hồ ly thối tha này! Nếu anh ta biết rõ chân tướng, vậy không phải nó sẽ....

Hàn Khuynh Thước nuốt nước miếng một cái.

Dù sao, khi anh biết rõ mọi chuyện, nó cũng đã sớm không ở đây rồi!

"Cô bé, tôi nhất định cho người tìm thấy!" Ninh Doãn Tích cau nhẹ mày lại

Anh còn không tin, tại thành phố A còn có người anh không tìm ra...

"Reng..." Một tiếng chuông vang lên.

Tay Ninh Doãn Tích lấy điện thoại ra.

Đột nhiên toàn thân Hàn Khuynh Thước chấn động, nhìn chăm chăm điện thoại trong tay Ninh Doãn Tích

Hóa ta, thật sự có...

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Ta Nhớ Ra Rồi

Hai mắt Hàn Khuynh Thược vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm đồ trang sức trên điện thoại của Ninh Doãn Tích.

Anh Ưng nói chìa khóa vàng này...

Thật sự tên hồ ly thối tha có!

"Được, đã biết." Ninh Doãn Tích nói thêm với người trong điện thoại, "Ngày mai về công ty nói tiếp!"

Nhưng mà ...

Hàn Khuynh Thược xem Ninh Doãn Tích quay mặt, hơi nhíu lông mày lại.

Mấy ngày trôi qua, hôm nay là lần đầu tiên nó nhìn thấy chìa khóa vàng trên điện thoại của Ninh Doãn Tích, vì sao?

Còn có, vì sao có cảm thấy chìa khóa vàng này nhìn thật quen mắt?

"Uhm." Giọng nói Ninh Doãn Tích nhàn nhạt, cúp điện thoại, xoay người thấy bộ dạng thất thần của Hàn Khuynh Thược, vờ nhẹ đầu nó, "Nhóc con, đừng nghĩ nhiều quá. Tôi sẽ tìm được cho con!"

Kỳ thực, Anh không biết vì sao lại không muốn đưa nhỏ này rời đi như vậy. Vài ngày ở chung, tuy rằng nó nói ra những lời độc miệng với

mình, nhưng mà dường như anh cảm thấy được hơi thở thân quen trên người nó, là một loại hương vị rất lạ. Nhưng mà, lúc anh nhìn thấy bộ dạng thất vọng của đứa nhóc này, anh...

"Nghĩ ngơi sớm một chút đi!"

Ninh Doãn Tích xoay người rời đi.

Ngọn đèn màu hồng chiếu xuống, chiếu lên bóng lưng cao cao lạnh lùng của anh.

"Vì sao nhìn quen mắt như vậy!" Hàn Khuynh Thước trực tiếp không nhìn Ninh Doãn Tích, hiện tại bản thân còn khổ sở suy nghĩ, "Càng nhìn càng thấy quen mắt!"

"A..." Hàn Khuynh Thước đột nhiên đánh lên đầu của mình, "Cuối cùng cũng nghĩ ra rồi!"

Mẹ bảo bối của nó cũng có cái chìa khóa vàng giống cái này như đúc.

Khó trách nó cảm thấy nhìn quen mắt như vậy!

Thì ra là thế...

"Nhưng mà..." Hàn Khuynh Thước thu lại sắc mặt, "Vì sao hồ ly thối cũng có cái chìa khóa vàng giống nhau như đúc như vậy?"

Hàn Khuynh Thước nhớ rõ, mẹ nó có nói qua, cái chìa khóa vàng là chỉ có một trên thế giới, không tìm được cái thứ hai giống cái này như vậy. Nhưng là bây giờ, vì sao nó cảm thấy có chút hoãn loạn?

Anh Ủng muốn nó xác định hồ ly thối có phải có chìa khóa vàng như vậy không. Nhưng mà, kết quả nói cho nó biết, không chỉ có hồ ly thối tha có, mẹ nó cũng có!

"Sao lại thế này?" Đôi mắt Hàn Khuynh Thước tối sầm lại. Lúc trước mẹ nói, cái chìa khóa vàng rất quan trọng, có lẽ sau lưng bí mật lớn gì đó!

"Như vậy, cuối cùng cái chìa khóa vàng này là thánh vật phương nào?" Hàn Khuynh Thước nhẹ nhắm mắt lại.

Vì sao nó cảm giác được, mọi chuyện đều không đơn giản như vậy?

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Có Lẽ, Mình Có Thể Tìm Được Chút Gì

Ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống, tỏa ra trên đất ánh sáng vàng óng, làm tăng thêm không khí thần bí

Hàn Khuynh Thược ngồi xếp bằng ở trên chiếc giường êm ái, mở ra máy tính, tay bắt đầu di chuyển trên bàn phím

"tít tít, tít tít, tít tít..."

Chỉ chốc lát sau, hình ảnh chìa khóa vàng của Liệp Ưng vừa gửi tới bị Hàn Khuynh Thược nhánh chóng tìm kiếm trên máy tính.

"Bíp bíp..." Trên laptop nhánh chóng phân tích hình ảnh.

Hàn Khuynh Thược hơi khẽ cau mày, nhẫn nại chờ đợi kết quả cô muốn.

"Đãng..." một tiếng, trên màn hiện hình hiện lên một từ đơn, finished.

Khóe miệng tươi cười, Hàn Khuynh Thược nhìn màn hình, "Quản nó là thánh vật phương nào! Có lẽ, mình đã tìm ra được cái gì rồi..."

Nhìn tài liệu trên màn hình, mày Hàn Khuynh Thược càng nhẫn càng sâu, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Tại sao có thể như vậy?

"Kho báu?" Hàn Khuynh Thước nhìn màn hình không chớp mắt, "Chìa khóa vàng là của nhà họ Ninh gì đó, cái đó được gọi là để mở kho báu?"

Có phải là chìa khóa mở ra kho báu hay gì không nó không quan tâm, nhưng mà, chuyện nó để ý đến là, mẹ nó làm sao có thể có chìa khóa này? Đây không phải là vật sở hữu của nhà họ Ninh sao?

Về lời đồn đãi âm ỉ của chìa khóa vàng này.

Kho báu?

Hàn Khuynh Thước lạnh lùng cười, nếu thật sự là chìa khóa mở ra kho báu, nhà họ Ninh làm sao có thể để truyền ra ngoài như vậy. Đây không phải là muốn đào hố chôn bản thân, tự tìm phiền toái sao?

Cho nên nói...

Nhếch miệng, Hàn Khuynh Thước cười đến rất tao nhã, "Đây chính là như mẹ nói, sau lưng chìa khóa vàng này nhất định có bí mật gì đó!"

Bây giờ, chìa khóa vàng có trong tay tên hồ ly thối tha. Như vậy, mẹ bên kia thế nào?

Chẳng lẽ, mẹ xảy ra chuyện gì. Bằng không, chìa khóa mẹ luôn mang bên người sao có thể ở trên người Ninh Doãn Tích.

"Đúng, nhất định là hai ngày nay đã xảy ra chuyện!" trong lòng Hàn Khuynh Thước chắc chắn.

Vài ngày trước ở nhà họ Ninh, căn bản nó chưa thấy trên điện thoại của Ninh Doãn Tích có đồ trang sức gì, càng đừng nói là cái chìa khóa vàng này.

"Chẳng lẽ..." Hàn Khuynh Thước nhíu lông mày lại, "Mẹ đã gặp tên hồ ly thối tha rồi sao?"

Chính là rất kỳ lạ thôi. Mẹ đến thành phố A mục đích là hợp tác với công ty nhà họ Ninh. Nhưng mà, cùng cái chìa khóa vàng này có quan hệ gì? Vì sao chìa khóa vàng trong tay mẹ giờ lại xuất hiện trên người tên hồ ly thối tha này?

Hàn Khuynh Thước nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra được nguyên nhân, nó cau mày, "Thật lâu không gặp mẹ rồi..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sự Thật Về Cái Chìa Khóa Vàng.

Ngọn đèn dầu U Lam chiếu xuống mặt đất càng trở nên thần bí.

Cảm giác thần bí nhàn nhạt bao trùm căn phòng như được che một lớp vải mỏng, muốn che còn thẹn thùng.

Trước cửa sổ sát đất, một người con gái ngồi đối mặt với cửa sổ, hai chân vắt chéo nhau, đang xoay tròn ly rượu cao trong tay rót đầy rượu đỏ.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, đem rèm cửa sổ thổi bay lên, nhân tiện thổi bay mái tóc đen huyền của cô gái

Khẽ nâng ly rượu, Hàn Mộ nhẹ nhàng uống một hớp. Để ly xuống, khóe miệng còn đọng lại giọt rượu đỏ, khiến cho đôi môi mỏng càng lộ vẻ quyến rũ.

"Ha ha." Cười nhẹ trong không gian buổi tối yên tĩnh, một chiếc chìa khóa vàng trong tay được ánh sáng chiếu vào làm phản quang lại.

"Muốn?" Hàn Mộ lạnh lùng, "Nếu đã ở trong tay tôi, muốn lấy nó còn phải xem tâm trạng tôi như thế nào!"

Đều nói Ninh thiếu lãnh khốc vô tình, thông minh hơn người, là một người giàu lòng thương người. Nhưng mà, vì sao cô lại cảm người này có hơn 40% quan hệ với sự lãnh khốc vô tình, còn giàu tình thương và IQ cao hoàn toàn không có quan hệ chứ?

Cái chìa khóa vàng này không phải là đồ quan trọng của nhà họ Ninh anh sao? Vì sao anh lại không thể phân biệt được là thật hay giả?

Hàn mộ nhìn chìa khóa vàng trong tay, "Có lẽ là kỹ thuật quá tốt, cái chìa này mới là thật!"

Cô ném cho Ninh Doãn Tích cái chìa khóa vàng kia chỉ giống chìa khóa vàng này 99%. Anh không phải muốn có nó sao? Như vậy thì không thể nào làm khác hơn là thoải mái đưa cho anh.

"Cái chìa khóa này, cái chìa khóa này" Hàn Mộ khẽ hé đôi môi đỏ mọng, "Sau lưng của mày cuối cùng là cất dấu cái gì?"

Sáu năm trước, cô ngẫu nhiên yếu đến nơi này đem chìa khóa vàng đi; ngẫu nhiên để cho cô biết được bí mật của cái chìa khóa vàng này; ngẫu nhiên bí mật ấy lại có quan hệ với cô.

Chẳng lẽ căn bản sở hữu chìa khóa này lại tốt như vậy?

"Ha ha."

Trong không gian lẩn nhủ truyền một tiếng cười nhẹ.

Không biết thiếu gia nhà họ Ninh biết chìa khóa vàng trong tay mình bị trộm Long tráo Phụng thì sẽ có biểu tình gì!

Cô, đã có một chút mong đợi.

"Đing."

Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông, truyền vào tai Hàn Mộ.

Hàn Mộ nhướn mày, đã trở thế này, cuối cùng là ai?

Đứng dậy, đi tới trước cửa, ngón tay ấn nhẹ trên vách tường một dãy mã số, "Tít, tít, tít!"

"Đãng." một tiếng, cửa mở ra.

"Tôi cuối cùng cũng tìm được cô."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mẹ

"Cuối cùng con cũng đã tìm được mẹ."

Hàn Mộ hơi ngẩn ra, cô chỉ cảm thấy một bóng dáng nho nhỏ đáng nhảy lên ôm ngực của mình

Thân thể quen thuộc, mùi vị ấm áp.

Khóe miệng Hàn Mộ khẽ nhếch lên, "Thước thước!"

Đứa nhỏ này! Từ khi hai mẹ con cô thất lạc nhau ở phi trường, cô cũng chưa có gặp lại nó. Vốn là lo lắng nó không quen sinh sống ở thành phố này, đứa nhỏ ngốc sẽ không thể thích ứng được. Nhưng mà, cô lại quên mất tiểu thiên sứ của cô không phải là đứa bé sáu tuổi bình thường có thể so sánh được!

Đứa nhỏ sáu tuổi có tướng mạo cùng chiều cao của đứa bé mười tuổi, còn có sự thông minh như đứa bé mười sáu tuổi. Dường như cho tới bây giờ cô cũng chưa lo lắng vì nó bao giờ. Hơn nữa, cô còn biết, đứa nhỏ này không biết học được ở đâu bản lĩnh rất giỏi. Nếu như không phải là cao thủ mạnh mẽ đối với nó mà nói là không có sự uy hiếp!

Kể từ sáu năm trước đến nước Mỹ cảm rỗi sinh tồn, tư tưởng của Hàn Mộ cũng bị nước Mỹ làm thay đổi từ từ, cô đối với Hàn Khuynh Thước cũng là đi theo phương thức giáo dục của nước Mỹ. Cô cũng không gò bó Hàn Thuynh Thước đi theo lối sống của cô. Cô để cho Hàn Khuynh thước

tự do, cô dường như không can thiệp vào mọi chuyện của Hàn Khuynh Thước. Nếu như Hàn Khuynh Thước không muốn nói cho cô biết, cô cũng sẽ tôn trọng suy nghĩ của nó. Cô cũng đã từng hoài nghi đến thể lực sau lưng của đứa nhỏ này, nhưng cuối cùng cô cũng lựa chọn sự tôn trọng...

Vì vậy, Hàn Khuynh Thước học được bản lĩnh từ nơi nào, cô không hỏi tới. Mặt khác, cô cũng cho là, Hàn Khuynh Thước có bản lĩnh có thể bảo vệ tốt mình! Bởi vì, thân phận của họ ở nước Mỹ rất nhạy cảm, cô không thể luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ Hàn Khuynh Thước mọi lúc được!

Hàn Mộ nhẹ nhàng vỗ đầu đứa nhỏ ở ngực mình. Đứa ngốc này, từ nhỏ đã hiểu chuyện hơn so với những đứa trẻ khác, từ thành thực, thật là làm khó cô.

"Thước thước!"

"Mẹ." Hàn Khuynh Thước nâng đầu nhỏ lên, cặp mắt đáng thương nhìn Hàn Mộ, "Mẹ không cần Thước Thước rồi !"

Hàn Mộ hơi sững sờ, thẳng ngốc này đưa, nói là nói cái gì đây?

"Thước Thước ngốc, làm sao mẹ không cần con chứ?"

Đứa ngốc này là miếng thịt từ trên người mình rơi xuống, mang đến cho cô niềm hy vọng mới, là trời cao đưa thiên sứ đến cho cô, làm sao có lại không cần nó chứ?

"Nhưng mà, mẹ cũng không đi tìm Thước Thước, thật không sợ Thước Thước bị người buôn lậu bắt bán sao?" Cái miệng nhỏ nhắn Hàn Khuynh Thước lẩm bẩm. Mẹ bảo bối của nó quả nhiên rất yên tâm về nó!

"Con không bán người khác là tốt rồi, còn có thể bị bán sao?" Hàn Mộ nói trêu chọc, "Con là bảo bối của mẹ, mẹ rất hiểu con!"

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thước vươn thẳng đầu, rõ ràng cho thấy bị lời nói của Hàn Mộ đánh bại rồi.

"Tốt lắm, Thước Thước." Hàn Mộ kéo bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thước, đi tới ghế salon, "Để mẹ nhìn xem! Đã vài ngày mẹ không gặp con rồi."

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thước cắt đứt Hàn mộ lời nói, "Mẹ, Thước Thước có vài chuyện muốn hỏi mẹ, Thước Thước không thể ở lâu..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tạm Thời Bí Mật

"Hả?"

Giọng điệu nghiêm túc của Hàn Khuynh Thược khiến Hàn Mộ cau chân mày lại. Dường như đứa nhỏ này còn vội hơn cô đây?

"Mẹ." Hàn Khuynh Thược dừng một chút, giống như đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào.

"Nói đi!" Hàn Mộ khẽ mỉm cười, cái đứa bé ngốc này lại trở nên ấp a ấp úng từ khi nào thế?

Bàn tay nhỏ của Hàn Khuynh Thược nắm thành quả đấm ở bên người, càng siết càng chặt. Bàn tay nhỏ bé bị nắm chặt đã tiết lộ cảm xúc khẩn trương của nó.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thược hít một hơi, "Chìa khóa vàng của mẹ vẫn còn chứ?"

"Chìa khóa vàng?" Ánh mắt Hàn Mộ hơi động.

Tại sao đột nhiên Thược Thược lại hỏi về chìa khóa vàng? Chẳng lẽ. . . . Nó biết cái gì?

"Thược thược, con."

"Mẹ, Thợc Thợc chỉ muốn biết, Thợc Thợc chỉ muốn biết chìa khóa vàng của mẹ vẫn còn ở đây không?" Hàn Khuynh Thợc nói.

"Ở đây!" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thợc, trả lời. Mặc dù cô không thể xác định được đứa bé ngốc này có phải đã biết gì hay không, không biết đứa nhỏ này hỏi vấn đề này có dụng ý gì. Nhưng mà, cô cũng sẽ thành thực trả lời nó.

"Nhưng mà mẹ, cái chìa khoá vàng này chính là lời đồn đại bên ngoài nói nó có thể mở được kho báu, nó là của nhà họ Ninh gì đó!" Lời nói của Hàn Khuynh Thợc hết sức chắc chắn, không có một chút nghi vấn nào.

"Không sai!" Hàn Mộ gật đầu một cái.

Lúc đứa nhỏ nhắc tới nhà họ Ninh, tim của cô lại đập lên rất nhanh. Là cô đang lo lắng. Có lẽ, có một số việc cất dấu không được, nên biết nhất định sẽ biết.

"Cho nên, chìa khóa trong tay mẹ là thật, còn trong tay của tên hồ ly thối kia là giả!" Hàn Khuynh Thợc nhìn Hàn Mộ, lông mày hơi nhướng lên.

"Hồ ly thối?" Hàn Mộ chau mày, bày tỏ không hiểu.

"Ninh Thiếu, Ninh Doãn Tích!"

Hàn Mộ phát hiện khi bản thân nghe đến cái tên kia, hô hấp đã ngưng lại. Cô không thể xác định được lời Hàn Khuynh Thợc nói đúng hay sai. Nhưng mà, cô thật sự không nghĩ tới Thợc Thợc của cô sẽ biết được thân phận thật sự của nó. Thợc thợc là của cô, cô không cho phép bất cứ người nào giành nó với cô!

"Thợc Thợc, con làm sao biết ông ta?" Tròng mắt Hàn Mộ nhẹ nhàng rũ xuống. Cô đã có chút hối hận, lần trở về thành phố A này mang

theo Thước Thước cuối cùng là đúng hay sai!

"Mẹ, đây là chuyện bí mật. Chỉ là, mẹ sẽ nhanh biết thôi!" Hàn Khuynh Thước thần bí nháy mắt, "Chỉ là, cuối cùng mẹ tìm được gì trong cái chìa khóa vàng này vậy?"

Hàn Mộ khẽ lắc đầu, cô không muốn cho Thước Thước biết chuyện về chìa khóa vàng.

"Được rồi!" Hàn Khuynh Thước néo miệng. Nếu mẹ không nói, nó phải tự mình đi điều tra thôi

Giác quan thứ sáu của nó cảm nhận được chính xác, nó cảm giác mẹ nó đang giấu diếm nó cái gì.....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tổng Giám Đốc Hm

Chín giờ sáng ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu trên bàn làm việc. Một chồng văn kiện được xếp ngay ngắn trên bàn làm việc bằng gỗ đỏ quý giá.

Ninh Doãn Tích bưng ly cà phê nóng lên, nhẹ nhàng uống một hớp, để cà phê xuống, lông mày hơi nhướng lên, hôm nay cà phê dường như có mùi vị đặc biệt!

"Cốc cốc." Cửa phòng làm việc bị gõ nhẹn hai cái, không đợi Ninh Doãn Tích trả lời, một bóng dáng liền đi nhanh vào.

"Tích, có phải tìm được chìa khóa vàng rồi hay không ?"

Khóe miệng Ninh Doãn Tích khẽ khúc lại, cái tên Mậu Tư Vân này có phải phần khích hơi quá hay không?

"Cậu còn cao hứng hơn so với mình đó!" Ninh Doãn Tích nhìn lướt qua Mậu Tư Vân.

"Ha ha." Mậu Tư Vân gãi đầu, cười khan hai tiếng.

Biểu hiện hưng phấn của anh như vậy là tự nhiên. Chỉ cần một ngày anh không tìm được chìa khóa vàng, Ninh Doãn Tích sẽ không cho anh một sắc mặt tốt. Lại nói, chìa khóa vàng cũng không phải do anh vớt đi, cái tên

cấp trên này là bạn tốt da mặt quá dày, đem toàn bộ những chuyện này vứt cho mình. Anh dễ dàng sao?

Bây giờ thì tốt rồi, chìa khóa vàng đã tìm trở về rồi, cuối cùng anh mất đi một việc, không còn áp lực lớn như núi như vậy nữa. Anh có thể không hưng phấn mới là lạ!

Một thanh chìa khóa vàng xuất hiện trước mặt Mậu Tư Vân.

Lấy qua, một tay Mậu Tư Vân vuốt cằm mình, nghiêm túc nhìn chăm chăm chìa khóa vàng trong tay, một hồi cảm khái, "Wase, nhà họ Ninh của cậu không phải là bình thường, một cái chìa khóa vàng thôi mà, cũng lấy vàng ròng luyện thành

"Hừ." Mắt Ninh Doãn Tích trợn trắng, "Nhìn đủ rồi chưa?"

"Ừ." Mậu Tư Vân nhún vai một cái, nhìn Ninh Doãn Tích xem thường, "Cậu có thể xác định là thật?"

"Khẳng định không sai được." Ninh Doãn Tích gật đầu một cái. Anh đối với chìa khóa vàng quá quen thuộc, không sai được .

"Vậy thì tốt." Mậu Tư Vân duỗi lưng một cái, "Thật tốt, lại hoàn thành một chuyện khổ sai!"

"Vậy sao?" Ninh Doãn Tích vẽ mặt phì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Mậu Tư Vân, "Chuyện tôi để cậu điều tra, cậu cũng đã điều tra xong. Như vậy người đâu, đã tìm được chưa?"

"Mình." Mậu Tư Vân uất ức nhìn Ninh Doãn Tích. Đây không phải là ngày hôm trước mới đưa nhiệm vụ cho anh. Anh là người, thật coi anh là thần!

Ninh Doãn Tích, cậu điên rồi.

"Ra sao?" Ninh Doãn Tích lại uống một hớp cà phê.

"Chính cậu điều tra lâu như vậy còn chưa điều tra ra sao?" Hai tay Mậu Tư Vân ôm trước ngực, "Chỉ là, cậu đoán, người tới nói chuyện hợp tác với mình là ai!"

"Người nào?" Chân mày Ninh Doãn Tích chau lại, giống như hứng thú.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Gọi Lên Cho Anh Sự Hứng Thú

"Tổng giám đốc HM..." Hai con mắt Ninh Doãn Tích hiện lên một tia sáng.

Vốn HM đưa ra đề nghị hợp tác cùng Ninh thị làm cho anh có chút giật mình và khó hiểu, còn nghĩ rằng sẽ phải một thiết kế sư gì đó tới, không ngờ tới lại là tổng giám đốc.

"Tích, không tra được gì khác. Nhưng, tôi còn tra được một chút tin tức quan trọng!" Mậu Tư Vân đi qua bên máy coffee, tự mình pha một ly coffee.

"Nói một chút coi!"

"84, cộng thêm nghĩ phép một tuần lễ!" Mậu Tư Vân bưng ly cà phê nóng hồi lên, cúi đầu xuống, ngửi, "Thật thơm!"

Mày Ninh Doãn Tích nhú lại, rất tốt, còn có thể cò kè mặc cả, anh ta lại bắt đầu giấu thứ quan trọng rồi.

"Có thể!" Ninh Doãn Tích gật đầu, vậy thì ngon ngọt với anh ta một chút, để cho anh ta lên mặt một chút!

"Tổng giám đốc HM bên kia dường như cùng gia tộc Sâm Ốc IBN ở Mỹ có chút quan hệ." Mậu Tư Vân đặt cà phê trong tay xuống.

"Sau đó thì sao?" Ninh Doãn Tích nhắm mắt lại, một tay xoa nhẹ giữa lòng mày.

"Sáu năm trước, lão Sâm Ốc IBN dường như có thu nhận một người nào đó, mà người này rất có thể chính là tổng giám đốc HM."

Có nhiều công ty thiết kế nổi danh ở Mỹ dưới cờ gia tộc Sâm Ốc IBN. Nó độc bá thị trường thiết kế toàn cầu, là lĩnh vực thiết kế trên để quốc Nhật. Từ IBN có tin đồn cùng Sâm Ốc còn có Lộ Áo cũng không thoát khỏi mối quan hệ. Lộ Áo điều khiển gần một nửa thế lực hắc đạo ở nước Mỹ, buôn lậu súng ống, đạn dược, cần gì có đó, tác phong làm việc quái đản, tàn nhẫn.

Về phần năm năm trước, HM quốc tế thần bí nhanh chóng nổi lên khiến lĩnh vực thiết kế xuất hiện thêm một truyền thuyết. Nhưng, về tin tức HM, những người biết sự thật cũng không nhiều lắm

"Vẫn chưa xác định được thân phận?" Ninh Doãn Tích cau mày.

"Phải. Tôi đã từng hoài nghi tổng giám đốc HM có phải chính là Lộ Áo không!" Mậu Tư Vân nói.

Ninh Doãn Tích lắc đầu, "Không phải. Thật ra, tôi muốn biết nhất chính là mục đích của anh ta!"

Sự hợp tác này rất bất ngờ!

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?"

"Dùng bất biến ứng vạn biến!" khóe miệng Ninh Doãn Tích mỉm cười nói, "Mặc kệ mục đích của anh ta là cái gì. Chẳng lẽ, Ninh Doãn Tích tôi còn sợ anh ta?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Là Em Bội Ước, Cũng Là Anh Thất Tín.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ nhanh chóng chạy ở trên đường lớn, khiến cho người qua đường đều nghiêng mắt nhòm ngó.

Trên vị trí lái trong xe, Hàn mộ một tay nắm tay lái, một tay lấy cái kính từ trong túi đỏ, đeo lên.

Hàn Mộ nhếch môi cười nhạt. Đã rất lâu không đi qua con đường này, dường như có chút lạ lẫm.

Sáu năm rồi, thay đổi ghê gớm thật...

"Tin, tin, tin..."

Trên đường lớn những chiếc xe nối đuôi nhau. Mười phút đồng hồ trôi qua, vị trí chiếc xe không có thay đổi chút nào!

Tiếng kèn như lời nguyện không ngừng vang lên bên tai.

Dường như hôm nay có chút hỗn loạn

Hàn mộ khẽ chau mày. Cô không thể tới trễ. Bởi vì hôm nay cô đi đón ba Hàn, Hàn Đào được ra tù sau một thời gian dài.

Sáu năm rồi, đã sáu năm rồi. Ba của cô vô duyên vô cớ gặp tai ương mà bị giam vào trong ngục. Sáu năm trước, cô bất đắc dĩ để ba bị một đám cảnh sát đưa đi. Cô chỉ có thể nắm chặt quả đấm của mình, đau đớn hận sự

bất lực của mình. Hôm nay sáu năm sau, Hàn mộ đã không còn là Hàn Mộ không có năng lực như trước kia, bây giờ cô hận không thể lập tức đưa Hàn Đào từ trong ngục ra ngoài.

"Tin tin..." Hàn mộ dùng sức mà đè còi xe.

Tại sao hôm nay lại kẹt xe như vậy?

"Này..." Khóe miệng Hàn mộ rụt rụt, nhìn ra ngoài xe.

"VẬY CŨNG CHỈ CÓ ĐI NƠI ĐÓ!" Hàn Mộ nhìn ngã tư đường cách đó không xa. Mặc dù đi con đường đó khá xa, nhưng cũng tốt hơn là đứng ở đây đợi cả buổi trời.

Chuyển động tay lái, Hàn Mộ nhanh chóng đem xe chậm rãi đi ra ngoài.

Con đường này cô cũng rất quen thuộc. Chỉ là, con đường này là một con phố buôn bán, hai bên đều là những cửa hàng cao cấp.

Nơi này, lúc nhỏ cô thường xuyên đến đây!

"Hả?" Hàn Mộ phanh xe, sắc mặt khẽ khẽ đanh lại, đôi mắt chẳng nhúc nhích mà nhìn cách đó không xa.

Đó là một tiệm áo cưới cao cấp.

"Tiểu Mộ, từ nay về sau chúng ta kết hôn sẽ cùng đến nơi này chọn áo cưới..."

"Tiểu Mộ, em nhất định sẽ là cô dâu đẹp nhất..."

"Tiểu Mộ, Bằng đại ca vĩnh viễn yêu em..."

Nhớ lại những chuyện đã qua giống như bộ phim chiếu chậm, từng hình ảnh xuất hiện trong đầu Hàn mộ, quen thuộc như vậy, rõ ràng như vậy, rõ như ban ngày, giống như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Hốc mắt Hàn Mộ nóng lên, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, lẩm bẫm nói, "Bằng đại ca, là tiểu Mộ bội ước rồi, cũng là anh thất tín?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ảnh Cười

Phía dưới tủ kính, một tấm ảnh cười tuyệt đẹp đứng lẳng lẳng ở đó.

Chú rể ôn tồn nho nhã, hào hoa phong nhã; Cô dâu ôn nhu động lòng người, diễm đạm đáng yêu!

Thực là một đôi trời đất tạo nên đâu!

"Ha ha ha a..." Khóe miệng Hàn Mộ phát ra tiếng cười cay đắng.

Chú rể trong tấm ảnh kia sao mà quen thuộc đối với cô vậy! Chú rể kia là của cô, là anh Bằng của cô!

Sáu năm rồi, ở trong đầu của cô vẫn luôn tồn tại hình bóng của người này.

Sự yêu thương của anh, dịu dàng của anh, anh đối với cô đặc biệt giữ gìn...

Sáu năm trước, cô cố ý rời đi. Cho nên, bây giờ cô phải thấy kết quả này sao sao?

Anh Bằng của cô muốn kết hôn! Đáng tiếc...

Đáng tiếc cô dâu không phải cô! Cuối cùng là trốn không thoát vận mệnh sáu năm trước...

Là cô thất ước rồi !

Hàn Mộ siết chặt hai nắm tay, ngay cả móng cắm vào lòng bàn tay làm cho đau đớn cũng không nhận ra được.

"Anh Bằng, Tiểu Mộ nên nói gì đây?" Hàn Mộ ngửa ra sau, dựa vào ở trên lưng ghế, hai mắt nhắm nghiền.

"Tít, tít..."

Phía sau xe truyền đến tiếng kèn chói tai khiến Hàn Mộ đang ngẩn ngơ bình tĩnh

"Coi như hết!" Hàn Mộ u uất mà lắc đầu. Rốt cuộc là do mình thất ước trước, sao cô có thể trách anh Bằng.

Anh ta đã làm nhiều việc vì mình, không cần phải đến ngay cả hạnh phúc của bản thân cũng đem ra cho mình

Anh Bằng anh phải có hạnh phúc thuộc về mình.

Xem, xem ra nụ cười của anh trên ảnh cưới rất hạnh phúc. Bàn tay kia đã từng nắm lấy tay của cô đang vòng qua ôm cái eo nhỏ nhắn của cô dâu. Chắc anh rất yêu cô dâu?

"Ở đâu là chắc?" Hàn Mộ cười cay đắng, "Anh nhất định rất yêu cô ta."

Anh Bằng, anh nhất định phải hạnh phúc, phải thật hạnh phúc!

Tay dùng hết sức nắm tay lái, quay đầu, chậm rãi lái xe đi ra ngoài.

Bọn họ đều có cùng một hạnh phúc. Đợi chuyện bên này của cô xong xuôi, cô sẽ mang theo người nhà của cô rời khỏi thành phố A, vĩnh viễn...

Trần Quy Trần, Thổ Quy Thổ. Cô cùng với thành phố A không có bất cứ mối quan hệ nào nữa.

"Hiện tại, đi đón ba trước!" Hàn Mộ nở nụ cười. Giống như đã nghĩ thông suốt, trong nội tâm không còn bị vây lấy khổ sở nữa...

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ba, Chúng Ta Về Nhà

"Ba..." Hàn Mộ nắm cánh tay Hàn Đào, nước mắt đã lấp đầy khuôn mặt nhỏ .

Sáu năm trước, có lẽ cô đã quên đi mùi vị của nước mắt. Thì ra, nước mắt vẫn đau khổ chua chát như vậy, khổ đến tận đáy lòng cô.

"Ba, thực xin lỗi."

Ngoại trừ lời xin lỗi, Hàn Mộ đã không biết mình nên nói cái gì, có thể làm cái gì.

Nhìn tóc mai hai bên của Hàn Đào đã điểm trắng, khuôn mặt già nua mang theo hai con mắt đục ngầy. Nước mắt Hàn Mộ một lần nữa rơi ra, chảy xuống khóe miệng.

"Ba, khổ cho ba rồi!"

"Tiểu Mộ!" Hàn Đào có chút kích động. Ông thật sự không ngờ sinh thời còn có cơ hội ra tù, còn có thể có cơ hội nhìn thấy con gái của mình.

"Ba..." Hàn Mộ nhào vào trong ngực Hàn Đào, giống như đứa bé khóc rống lên.

"Tiểu Mộ, mắt con khỏi rồi sao?" Hai mắt đục ngầu của Hàn Đào sáng elen. Thật sự tốt rồi, tốt quá rồi...

Đôi mắt Tiểu Mộ xinh đẹp như vậy, bình thường như sao trên trời, bây giờ đã khôi phục không còn khuyết điểm rồi!

"Tốt rồi, tốt rồi!" Hàn Mộ liếc mắt gật đầu, "Ba, tất cả đều tốt!"

"Tốt là tốt rồi..." Bàn tay mang theo đầy vết chai sần lau nước mắt trên mặt Hàn Mộ, "Đứa ngốc, đừng khóc, ba bây giờ rất tốt!"

Đời này việc làm ông thỏa mãn nhất là có thể gặp lại người thân của ông!

"Ba, ba yên tâm, ba chịu khổ sẽ được đền đáp!" Khóe miệng Hàn Mộ mỉm cười nói, nhất định sẽ không oan uổng. Những khổ ải này, những thứ đau đớn này, những thứ tội lỗi này, cô nhất định để trả lại gấp đôi...

"Ai..." Hàn Đào khẽ thở dài. Là lỗi sai của ông!

Nếu như ông không cưới Hương Ngôn, ông sẽ không bị liên lụy bỏ tù, cũng sẽ không làm liên lụy đến cô gái của ông.

Cũng may, cũng may Tiểu Mộ của ông không sao... Hãn đã sắp không dậy nổi rồi, không thể làm tổn thương đến con của ông!

"Tiểu Mộ, Tiểu Phong nó có khỏe không?" Hàn Đào nhìn Hàn Mộ.

"Tiểu Phong!" Trái tim Hàn Mộ mỉm cười nói, có chút khó thở.

"Làm sao vậy, Tiểu Mộ?" Hàn Đào khẽ chau mày.

"Không sao, Tiểu Phong nó rất tốt!" Hàn Mộ khẽ mỉm cười, cô làm sao có thể nói với ba chuyện tiểu Phong biến mất được, cô không tìm được nó, đã tìm rất lâu rồi!

"Không sao là tốt rồi!" Hàn Đào gật đầu.

"Ba, chúng ta về nhà đi!" Hàn Mộ ôm lấy bả vai Hàn Đào, "Về nhà!"

"Được!"

"Tiểu Mộ..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Là Em Sao, Tiểu Mộ

Giọng nói quen thuộc từng đằng sau vọng lại, Hàn mộ dừng bước, bả vai khẽ cứng lại

Giọng nói quen thuộc này, là anh? Là anh sao?

Bàn tay Hàn Mộ đang ôm lấy bả vai của Hàn Đào trong nháy mắt xiết lại thật chặt,

"Là em sao, Tiểu Mộ?" Đôi mắt Châu Tiêu Bằng không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bóng dáng quen thuộc kia, là bóng dáng mà anh vẫn ngày nhớ đêm mong sao? Là bóng dáng thường xuất hiện trong giấc mơ hằng đêm của anh sao?

Sáu năm rồi, đã sáu năm rồi.

Từ sáu năm trước, cô biến mất không thấy bóng dáng, anh tìm cô sáu năm, đợi cô đã sáu năm rồi!

Hiện tại, cô đã trở về rồi sao?

"Tiểu Mộ..." Châu Tiêu Bằng nhỏ giọng gọi.

Anh sợ, sợ mình đang nằm mơ, sợ bản thân mình đang ở trong giấc mộng, sợ khi mình la lên sẽ làm hình bóng mình mong chờ khổ sợ sẽ bị hoảng sợ. Anh không muốn tỉnh mộng như vậy, anh nhìn chưa đủ, vẫn không đủ....

Cổ nén chua sót trong lòng. Trái tim Hàn Mộ giống như bị cắt mất một mảnh lớn, ôm lấy cánh tay Hàn Đào, hít một hơi thật sâu, "Ba, chúng ta đi thôi!"

"Này..." Hàn Đào nhìn sắc mặt Hàn Mộ có chút lạ thường, hơi xoay người liếc Châu Tiêu Bằng đứng cách đó không xa.

Này người con trai này...

"Ba, đi thôi!" Võ nhẹ lên mu bàn tay của Hàn Đào, an ủi ông, "Con không sao, chúng ta về nhà trước đi!"

"Nhưng mà Tiêu Bằng nó..." Hàn Đào có chút chần chừ. 6 năm qua, làm phiền nó thường xuyên đến thăm mình, cho mình biết một chút tin tức về con gái mình, nếu không, ông thật sự không biết phải làm gì rồi! Còn có, làm phiền nó đưa Tiểu Mộ xuất ngoại, hai mắt tiểu Mộ mới có cơ hội hồi phục thị lực!

"Chuyện của con và anh Bằng sẽ giải quyết sau!" Hai mắt Hàn Mộ buồn bã. Cô thật sự không ngờ lại gặp được anh như vậy!

"Ừ." Hàn Đào gật đầu, vỗ vai Hàn Mộ, "Tiểu Mộ, ba ở bên kia chờ con, con với Tiêu Bằng nói chuyện trước đi!" Hắn sao cảm thấy hai người kia có điểm gì là lạ!

"Này..." Hàn Mộ khẽ chau mày. Ba đây là... Đây là cho cô bài toán khó giải đây mà!

"Được!" Hàn Mộ nhẹ gật đầu. Thôi, dù sao sớm muộn gì đều phải gặp mặt.

Dường như cô đã không thể trốn tránh rồi...

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Gặp Lại Châu Tiểu Bằng

Chậm rãi xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau, Hàn Mộ cảm thấy trong khoảng khắc đó thời gian như ngừng lại, liếc mắt một cái!

Vui mừng khôn xiết...

Châu Tiểu Bằng lập tức cảm giác được máu nóng đang sôi trào, cũng tìm không được một từ ngữ nào thích hợp để diễn tả tâm tình của anh lúc bây giờ. Hình dáng mà anh ngày nhớ đêm mong thực sự đã xuất hiện trước mặt anh.

Tiến một bước, Châu Tiểu Bằng chạy lên phía trước, một bước dài kéo Hàn Mộ ôm vào trong ngực.

Anh muốn cảm thụ nhiệt độ của cô, cảm nhận được sự tồn tại chân thật của cô ở ngay trước mặt anh

Hai tay vừa dùng lực, Châu Tiểu Bằng giống như muốn đem Hàn Mộ chôn bào tận xương cốt của mình.

"Tiểu Mộ, thật sự là em!" Châu Tiểu Bằng thở dài một hơi. Anh không phải là đang nằm mơ, anh thật sự ôm cô, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô, ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người cô!

"Anh Bằng, anh..." Hàn Mộ mỉm cười nói, muốn tránh khỏi ngực của Châu Tiểu Bằng.

"Đừng động, để cho anh ôm em một lát nữa, một lát thôi..." Sức mạnh từ tay Châu Tiểu Bằng nhẹ dần, nói nhỏ bên tai Hàn Mộ.

"Ai..." Một tiếng nói như có như không từ đôi môi của Hàn Mộ truyền ra.

Được rồi, phóng túng như vậy một lần, chỉ một lần mà thôi. Cô phải thừa nhận, Mùi hương trên người của anh Bằng rất ấm áp làm cô phải mê luyến, cũng rất hoài niệm!

Anh Bằng cũng giống như sáu năm trước, ấm áp như vậy, đẹp trai như vậy. Chỉ là, ấm áp và đẹp trai ở bên trong, lại thêm một chút thành thực được tích lũy theo năm tháng!

Là những thành thực đã được tích lũy trong sáu năm qua sau!

Hàn Mộ vỗ nhẹ trên tấm lưng rộng của Châu Tiểu Bằng, gọi là một tiếng, "Anh Bằng!"

Châu Tiểu Bằng ôm lấy bả vai Hàn Mộ, khẽ chau mày, "Tiểu Mộ, sáu năm rồi, em đã đi đâu? Em biết anh lo lắng lắm không?"

Sắc mặt Hàn Mộ buồn bã, lắc đầu, "Anh Bằng, thực xin lỗi!"

Thực xin lỗi, để cho anh lo lắng sáu năm; thực xin lỗi, sáu năm trước bỏ đi không lời từ biệt; thực xin lỗi, là tiểu Mộ thất ước rồi. Thực xin lỗi...

"Không cần phải xin lỗi!" Châu Tiểu Bằng cắt đứt lời nói của Hàn Mộ "Anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh!"

Không phải rời đi, vĩnh viễn cũng không muốn!

"Anh Bằng, anh..." Hàn Mộ cười chua xót , 'Đã không thể nào, ' một câu nói kia thủy chung là không có nói ra.

"Đồng ý với anh, không được rời khỏi anh!" Châu Tiểu Bằng một lần nữa đem Hàn Mộ ôm vào trong lòng. Anh thừa nhận anh sợ hãi khoảng thời gian không có cô bên cạnh.

"Các người đang làm cái gì vậy...?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cô Dâu Của Anh

"Các người đang làm cái gì?"

Một bóng dáng xinh đẹp chạy đến bên cạnh Châu Tiêu Bằng, chần chừ một chút, dùng sức đẩy Hàn Mộ trong lòng anh ra.

"Bốp..." Cô ta nâng tay lên hung hăng tát cho Hàn Mộ một bạt tay.

"Tiểu Mộ!" Châu Tiêu Bằng cả kinh, đỡ lấy thân thể Hàn Mộ hơi lùi về sau.

Hàn Mộ bị cái tát đột nhiên xuất hiện này làm cho có chút chóng mặt. Cô ngẩng đầu nhìn cô gái tát cô.

Là cô ấy...

Hàn Mộ hơi sững sờ, trong lòng hiểu rõ.

Cô ấy, chính là cô dâu mới, cô dâu mới của anh Bằng!

Nhếch môi cười khổ, cho nên cô vừa vặn bị bắt, bị vợ chưa cưới bắt gặp cô ôm chồng chưa cưới của người ta.

Sao cô lại quên anh Bằng sắp kết hôn rồi, sao cô có thể để bản thân bị lạc ở trong âm áp này.

Cô, đáng đời...

"Mộ Dung Y Y, cô đang làm gì vậy hả?" Ánh mắt Châu Tiêu Bằng lạnh hắt đi, nhìn chăm chăm Mộ Dung Y Y.

"Em..." Mộ Dung Y Y bị Châu Tiêu Bằng rống, lập tức nước mắt lưng tròng.

"Ai cho cô động đến cô ấy?" Châu Tiêu Bằng chậm rãi đến gần Mộ Dung Y Y.

Nhiệt độ xung quanh giảm xuống cực nhanh.

Mộ Dung Y Y có chút kinh hồn táng đảm. Cô cho rằng, cho rằng cô gái này đang dụ dỗ chồng chưa cưới của mình...

Bây giờ nhìn phản ứng của Châu Tiêu Bằng dường như không phải!

Mộ Dung Y Y ngừng lùi về phía sau, ngẩng mặt nhìn Châu Tiêu Bằng, một tay chỉ về phía Hàn Mộ, "Hôn lễ kéo dài thời gian như vậy, nguyên nhân anh không muốn kết hôn với em chính là cô ta!"

Hàn Mộ hơi sững sờ, anh Bằng...

"Đúng vậy." Châu Tiêu Bằng lạnh lùng nói, "Không phải là kéo dài, mà là buổi hôn lễ nhất định sẽ không tổ chức!"

"Anh..." Mộ Dung Y Y nước mắt chả lả rơi xuống, "Thì ra, thì ra tất cả chuyện này đều là giả dối!"

"Tất cả chỉ là do mình cô đơn phương!" Châu Tiêu Bằng tàn nhẫn đánh vào đáy lòng Mộ Dung Y Y.

"Tôi hận cô!" Ánh mắt Mộ Dung Y Y mang theo đầy ý hận, quét về phía Hàn Mộ, duỗi tay muốn tát thêm một cái.

Trong lòng Hàn Mộ đau xót, anh Bằng là vì mình. Cô có tài đức gì chứ?

Thôi đi, một tát này cô nợ cô ấy, nên trả!

Hàn Mộ nhắm hai mắt lại.

Cô có thể nhìn ra người phụ nữ này rất yêu anh bằng. Nếu không phải vì cô, anh Bằng đã sớm kết hôn rồi!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Xin Lỗi, Quên Em Đi

"Mộ Dung Y Y... "

Hàn Mộ khựng lại, không hề có cái tát nào giáng xuống mặt cô, bên tai chỉ có tiếng gào tức giận của Châu Tiêu Bằng

Hàn Mộ mở hai mắt ra, nhìn bàn tay của Mộ Dung Y Y bị nắm ở giữa không trung.

"Cô dám động đến Tiểu Mộ thử xem!" Châu Tiêu Bằng nhẹ nhàng đẩy Mộ Dung ra, "Cút!"

Mộ Dung Y Y ngã trên mặt đất, trong lòng đau đớn từ trái tim lan ra đến toàn thân.

"Tại sao, rốt cuộc là tại sao?" Mộ Dung Y Y ngẩng khuôn mặt nhỏ quật cường lên. Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng...

"Không vì cái gì cả." Châu Tiêu Bằng lạnh lùng nói.

"Ha ha, tôi biết." Mộ Dung Y Y giống như tượng gỗ mất đi hồn phách, "Tôi đã biết... Tất cả chỉ do mình tôi đơn phương, tất cả chỉ do mình tôi đơn phương!"

Châu Tiêu Bằng lạnh lùng nhìn bóng lưng Mộ Dung Y Y rời đi, "Hôn lễ, tôi sẽ hủy bỏ!"

"Hủy bỏ!" Mộ Dung dừng bước, đã không còn cảm giác đau lòng. Nhưng anh muốn hủy bỏ hôn lễ, cô sẽ không cho anh được toại nguyện!

"Anh Bằng..." Hàn Mộ ngơ ngác nhìn một màn như phim điện ảnh trước mặt, "Anh đừng nên..."

Đừng nên vì cô như vậy! Cô không đáng, không đáng...

"Tiểu Mộ, anh sẽ hủy bỏ hôn lễ này, anh muốn cưới em!" Châu Tiêu Bằng xoa nhẹ bên má đỏ lên vì bị đánh của Hàn Mộ, "Đau không?"

"Không..." Hàn Mộ lắc đầu.

Hàn Mộ cũng không biết mình muốn nói không đau hay là không muốn hủy bỏ hôn lễ. Bây giờ cô vẫn luống cuống như sáu năm trước.

"Tiểu Mộ!" Châu Tiêu Bằng vịn lấy bả vai Hàn Mộ, "Hôn lễ này là mẹ anh sắp xếp. Em phải tin anh, Tiểu Mộ, anh luôn chờ đợi em!"

"Anh Bằng!" Hàn Mộ cắt ngang lời Châu Tiêu Bằng, "Em... Anh..."

Đau đớn đánh từng trận vào lòng, cô nên nói như thế nào, cô không thể để cho anh Bằng vì cô mà đánh cuộc hạnh phúc anh Bằng. Bọn họ không có khả năng, cô không có khả năng cho anh Bằng hạnh phúc!

"Tiểu Mộ, đời này anh muốn nhất là ở bên cạnh em!" Châu Tiêu Bằng nhẹ nhàng kéo Hàn Mộ qua, đặt đầu của cô vào trong ngực của mình, cảm nhận nhịp tim của anh.

"Không!" Hàn Mộ đẩy Châu Tiêu Bằng ra.

Ấm áp kia cô không thể tiếp tục lưu luyến được nữa.

Kế hoạch cô nghĩ ra không thể bị ngắt ngang, cô và anh Bằng nhất định không có tình cảm vợ chồng!

"Xin lỗi, quên em đi!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cười Nói Gặp Lại

“Thật xin lỗi, quên em đi!” Trên mặt Hàn Mộ chỉ còn nhàn nhạt cùng nỗi khổ sở.

Chỉ có quên cô, anh Bằng mới có thể vượt qua khoảng thời gian hạnh phúc này. Hạnh phúc đối với cô mà nói đã trở thành xa xỉ, là cô làm không được, cũng không cho nổi!

“Quên em?” Bước chân Châu Tiêu Bằng lão đảo một cái, “Tiểu Mộ, em. . . .”

“Anh Bằng thật xin lỗi. Tiểu Mộ chỉ là hi vọng anh hạnh phúc.” Đôi mắt Hàn Mộ rủ xuống, che giấu vẻ đau xót trong mắt.

Nếu đây là lựa chọn tốt nhất, đó là đương nhiên muốn cười nói gặp lại, gặp lại tất cả người tốt đẹp, tất cả chuyện tốt đẹp!

“Không.” Châu Tiêu Bằng tiến lên một bước, cầm thật chặt cánh tay Hàn Mộ, “Tiểu Mộ, tại sao em có thể có ý như vậy. Em vẫn biết, hạnh phúc của anh chỉ có em, chỉ có em mà thôi!”

“Không phải, hạnh phúc của anh cho tới bây giờ đều không ở trên người em.” Hàn Mộ khẽ cau mày. Lực độ trên tay Châu Tiêu Bằng đang nắm cô làm cô đau.

Nếu như không tàn nhẫn, cuối cùng anh Bằng chỉ có thể càng bị thương!

“Tại sao?” Châu Tiêu Bằng buông lỏng tay của mình.

Anh chỉ cảm thấy trái của mình như thủy tinh đã tan nát, đau lòng đến mất đi cảm giác.

Cô rời đi sáu năm, anh cũng đã chờ đợi sáu năm. Sau năm qua, anh liều mạng tìm kiếm tin tức của cô, một chút ít cũng không chịu buông tha. Anh lo lắng, anh sợ, ánh mắt của cô bị mù, sẽ chăm sóc mình như thế nào; anh khổ sở, anh ảo não, tại sao mình không chăm sóc cô tốt; anh tức giận, anh bi thương, nếu như cô bị người xấu khi dễ thì đối với người tay trái gà không chặt như cô, vậy phải làm thế nào?

Hôm nay, cô trở lại, đã trở lại thật tốt, mắt cũng khá. Nhưng mà, tại sao anh lại có cảm giác có một cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi, tựa hồ nhanh đến mức anh cũng không bắt được!

Hàn Mộ ngẩng đầu, khoe miệng khê nhếch, “Không có vì cái gì! Chỉ là đã sáu năm rồi, có một số thứ đã thay đổi, trở nên thông suốt.”

Bây giờ, cô chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện, lặng lẽ chúc phúc, sau đó, cười nói hẹn gặp lại.

“Ha ha.” Châu Tiêu Bằng hơi ngửa đầu, nhìn không khí cười khở, “Là thay đổi, là thay đổi!”

Như vậy, Tiểu Mộ sẽ trở nên cách anh càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.

“Anh Bằng, gặp lại sau!” Hàn Mộ nhìn ánh mắt của Châu Tiêu Bằng, khê mím cười, nói từng chữ từng câu, “Anh Bằng, cảm ơn anh đã yêu!”

Phần tình cảm này cô vĩnh viễn sẽ giấu tận đáy lòng, không hề đụng vào nữa.

Hàn Mộ xoay người, chỉ còn lại một bóng dáng xinh đẹp trong mắt Châu Tiêu Bằng.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cô Gái, Đùng Uống

Từng ánh đèn êm dịu mập mờ chiếu xuống, âm nhạc mạnh mẽ vang lên, trong sàn nhảy, từng cơ thể của những người trẻ tuổi dán chặt nhau, òng ẹo, vuốt ve, tràn đầy mập mờ và xa mi.

Trên quầy bar, một tay Hàn Mộ chống đỡ cái trán, hai mắt khép hờ, có thể có hơi hơi say.

“Ai.” Một tiếng than nhẹ từ trong miệng truyền ra, Hàn Mộ vuốt vuốt mi gian của mình, hiện ra một mối. Mở hai mắt ra, cô cầm ly cốc – tai đặc biệt pha chế uống xuống bụng giống như uống nước bình thường.

“Khụ, khụ.” Có lẽ uống quá gấp, Hàn Mộ bị sặc, ho đến đỏ mắt.

Cô rốt cuộc là làm sao vậy? Đều nói muốn cười nói gập lại, nhưng mà tại sao tâm lại đau như vậy, ngay cả lúc hô hấp cũng đau!

“Anh Bằng, anh Bằng!” Hai mắt Hàn Mộ mơ màng, một tay mơn trớn khuôn mặt của mình.

Anh Bằng nhất định sẽ rất thất vọng đối với mình.

“Anh Bằng.” Nhưng mà cô không thể nào trở lại quá khứ rồi, không thể nào!

Thật không thể nào.

Lại rót một ly rượu, một lần nữa Hàn Mộ một hơi uống sạch.

Hôm nay uống rượu thật không tốt. . . . , rất khô, rất chát.

Cầm ly rượu, nhẹ nhàng quơ quơ.

Trong ly rượu chỉ còn lại một chút xíu chất lỏng, óng ánh trong suốt, ở dưới ánh đèn vàng rực rỡ chiếu lấp lánh.

Ly rượu khẽ nghiêng, từng chút từng chút chất lỏng nhiều xuống, rơi ở trên mặt bàn.

“Ha ha.” Hàn Mộ cười ha ha, có chút ngu đần.

Khó uống thì khó uống! Dù sao cũng là mượn rượu tiêu sầu, trông nom nó có uống được hay không.

“Ào.” Ly rượu lần nữa được rót đầy.

Hàn Mộ nhìn ly rượu đầy có hơi sững sốt.

Nếu như anh Bằng biết cô già vò mình như vậy, sẽ lo lắng, sẽ tức giận.

“Ha ha.” Nụ cười khổ tràn ra khóe miệng, “Còn có anh Bằng sao? Hàn Mộ, mày tỉnh, tỉnh thôi.”

Uống một hơi cạn sạch, trong lòng đau đến giống như bị lửa đốt.

Tiếp tục rót đầy, hai mắt Hàn Mộ híp lại, “Tại sao uống lâu như vậy, còn có thể đau như thế?”

Một tay che tim, một tay rót đầy ly rượu, “Uống đi, uống đi! Cả đời khó được như thế.”

“Cô điên rồi sao?”

Mới vừa bừng đến khóe miệng, ly rượu trên tay Hàn Mộ đột nhiên biến mất, Hàn Mộ nghe được bên tai mình có một trận rống giận. Cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, hai mắt híp lại, “Là anh?”

“Cô gái, đừng uống.”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Gặp Gỡ

"Cô gái, đừng uống nữa!"

Từ khoảnh khắc Hàn Mộ đi vào Hồng Tường Vi đó, ánh mắt của anh dường như không rời khỏi cô

Lần trước sau khi bị cô trốn thoát ở phòng 308, anh vẫn còn buồn bực đến bây giờ.

Tối nay, anh gặp cô lần nữa. Chỉ là, càng nhìn mặt Ninh Doãn Tích càng đen lại, miệng khẽ nguyền rủa một câu, "Đáng chết..."

Cái cô gái đáng chết kia là đang uống rượu hay là đang say rượu? Đây không phải cố chết mà uống sao? Cứ hết ly này đến ly khác....

Hàn Mộ hừ lạnh một tiếng, rót thêm một ly nữa, đầy tràn, không đem Ninh Doãn Tích để vào mắt. Người đàn ông này, nhìn thật phiền...

Nuốt xuống, Hàn mộ ho nhẹ, lấy tay lau đi vết rượu ở khóe miệng.

Mặt Ninh Doãn Tích nổi đầy vạch đen, không đếm xỉa đến mình? Chết tiệt lại không đếm xỉa đến mình...

Lửa giận thoáng cái tăng lên cao, Ninh Doãn Tích trực tiếp đoạt lấy ly rượu trên bàn, đập một cái

"Rầm..." Một tiếng vang lớn làm một người đang vui vẻ bỗng trở nên kinh ngạc, đều quay đầu nhìn bọn họ.

Hàn Mộ thán nháy mi, "Đây là Ninh thiếu ăn no không có gì để làm sao, hay là đã uống rượu sau?"

Anh đang phát bệnh thần kinh gì đây?

Ninh Doãn Tích lạnh lùng nhìn lướt xung quanh, "Còn liếc mắt nhìn nữa tôi sẽ khoét mắt!"

Cô gái này này, mỗi lần gặp mặt đều có thể làm cho anh tức sùi bọt mép, cơn tức giận điên cuồng!

Lời Ninh thiếu vừa nói xong, tất cả mọi người lập tức xoay người lại trở về trạng thái của mình lần nữa. Ở thành phố A có ai mà không biết, không thể đắc tội với Ninh thiếu!

"Đi!" Ninh Doãn Tích nắm cổ tay Hàn Mộ kéo đi, "Đứng lên cho tôi!"

"Buông tay..." Đột nhiên bị đau đớn khiến hai mắt đang mê ly của Hàn Mộ tỉnh táo được ba phần, "Buông tay, nắm làm tôi đau rồi!"

"Đi, đi ra!" Ninh Doãn Tích càng thêm tức giận. Tại sao ba lần anh gặp cô lại hết hai lần phải chật vật như vậy?

"Thả tôi ra, anh thả tôi ra!" Hàn Mộ mới uống rượu, một tay bị lôi kéo, một tay đánh xuống người Ninh Doãn Tích.

Tại sao phải đối với cô như vậy, không gặp thấy cô đã đủ chật vật rồi sao?

"Đau, thả tôi ra..." Hai mắt Hàn Mộ tràn ngập vẻ đau xót, nước mắt tuôn trào.

"Cô..." Trong lòng Ninh Doãn Tích dừng lại, nhìn Hàn Mộ nước mắt như mưa mà trong lòng giống như đang bị sâu cắn.

"Ô ô, ô ô ô ô..." Hàn mộ khóc lớn lên, khóc như một đứa con nít, "tôi ghét anh, Châu Tiêu Bằng, em rất ghét anh..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 52

h sáng ngọn đèn u ám chiếu trên mặt Ninh Doãn Tích, có chút quyến rũ mờ ám, có chút quý dị.

"Châu Tiêu Bằng?" Ninh Doãn Tích nhếch môi, cười đến lạnh lùng.

"Anh Bằng." Hàn Mộ ngưng đánh trên tay Ninh Doãn Tích, ôm lại eo của anh, "Anh Bằng, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi..."

Mặt Ninh Doãn Tích đã sớm đen lại như Diêm Vương, nhiệt độ xung quanh cũng lập tức giảm xuống cực kỳ thấp.

Cô gái chết tiệt, tám phần là xem mình là tình nhân của cô ta!

Đáng chết...

"Anh Bằng! Đó không phải là Tiểu Mộ mong muốn!" Hàn Mộ xiết chặt hai tay đang ôm lấy Ninh Doãn Tích.

Anh Bằng vẫn ấm áp như vậy, làm cho cô lưu luyến như vậy.

Cô giống như đang nằm mơ. Trong mộng, cô cùng anh Bằng giống như trước đây, thật vui vẻ!

"Cô gái!" Ninh Doãn Tích kéo hai tay của Hàn Mộ ra, dùng sức nắm lấy bờ vai của cô, lắc, "Cô gái, cô nhìn rõ xem tôi là ai?"

Hàn Mộ vuốt hai mắt, nhìn về phía khuôn mặt mờ ám của Ninh Doãn Tích.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt tuấn tú của Ninh Doãn Tích quyến rũ và quý dị, tuấn tú lại mê người.

"Là anh?" Cơn say của Hàn Mộ đã tỉnh hết chín phần, cô đẩy Ninh Doãn Tích ra, đập một cái, "Sao lại là anh?"

"Nếu không, cô tưởng là ai?" Đôi mắt nguy hiểm của Ninh Doãn Tích nhú lại, "Là Châu Tiêu Bằng, trong miệng cô gọi cái gì là anh Bằng?"

"Anh Bằng!" Trong lòng Hàn Mộ cả kinh, ngón tay xoa nhẹ giữa lông mày, xem ra, cô không phải người say, mà lòng đã say rồi, đã quá say! Sao cô có thể mang người đàn ông này trở thành anh Bằng được?

"Anh Bằng? Ngược lại cô lại làm cho rất thân thiết, rất thuận miệng!" Ninh Doãn Tích cất giọng kỳ quái.

"Thần kinh!" Hàn Mộ liếc nhìn Ninh Doãn Tích. Sao cô cảm thấy giọng điệu của Ninh Doãn Tích rất kỳ quái, kỳ quái khiến cho cô nghe thấy lại cảm thấy ...

Một cổ hương vị ghen tức!

Trong lòng Hàn Mộ hơi sững sờ, sao có thể? Sao cô có thể nghe thấy mùi chua chứ?

Thu lại suy nghĩ không nên có, Hàn mộ đi qua Ninh Doãn Tích, cũng không thèm liếc anh một cái

"Đứng lại!" Ninh Doãn Tích kéo Hàn Mộ lại. Cô gái này, thật sự để cho anh... Để cho anh muốn nổi điên lên!

Khi cô không đếm xỉa thì bản thân lại tức giận đến sôi gan; khi cô ở trong lòng mình lại gọi tên một người đàn ông khác thì trong bụng chứa đầy nước chua!

Anh chỉ là nổi lên sự hứng thú với cô. Nhưng, tại sao phải có phản ứng như vậy?

"Ruốt cuộc cô và hắn ta là có quan hệ như thế nào?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Anh Không Cảm Thấy Rất Buồn Cười Sao

Rượu từ từ rút đi, sự mơ màng trong cặp mắt Hàn Mộ cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Bây giờ cô rất tỉnh táo!

“Ha ha.” Mắt Hàn Mộ nhìn xuống cười một tiếng, chỉ là trong tiếng cười không hề có một chút ấm áp nào.

Hai tay Ninh Doãn Tích khoanh trước ngực, cau mày nhìn nụ cười trên khóe miệng của Hàn Mộ.

Nụ cười này làm cho anh vô cùng chói mắt, tim của anh cũng khẽ run lên, đặc biệt khó chịu.

“Đừng cười như vậy!” Ninh Doãn Tích nhẹ nhàng hất mặt. Anh không muốn nhìn thấy nụ cười này.

“Ha ha.” Hàn Mộ ngửa đầu, cười đến mức nước mắt cũng rơi ra ngoài.

Đừng cười như vậy? Vậy thì muốn cô cười như thế nào?

Anh, dựa vào cái gì quản cô cười như thế nào? Anh là ai, dựa vào cái gì.

“Anh không cảm thấy rất buồn cười sao?” Hàn Mộ nhếch môi, nhìn Ninh Doãn Tích.

Buồn cười? >>>>D.D.LQD<<<<

Ninh Doãn Tích không hiểu, có ý tứ gì?

“Anh cho rằng anh là ai? Dựa vào cái gì quản tôi!” Hàn Mộ hừ lạnh, “Ninh thiếu gia, anh nói rốt cuộc có buồn cười không?”

“Cô!” Ninh Doãn Tích đen mặt. Đây không phải là giễu cợt anh một cách trắng trợn sao?

“Cô gái, cô khiêu khích tôi!” Ninh Doãn Tích từng bước tới gần Hàn Mộ, ép cô vào góc tường.

“Hừ!” Hàn Mộ thờ ơ quay đầu, không nhìn Ninh Doãn Tích.

Ánh mắt của người đàn ông này có chút đáng sợ, rất lạnh rất tà lại rất mỉa. Cô quả thật không dám nhìn thẳng vào hai mắt anh ta.

Cô phát hiện, chỉ cần cô vừa nhìn vào mắt anh, cô sẽ bị hút vào vòng xoáy trong đôi mắt ấy, không có cách nào khống chế, tự mình thoát khỏi.

“Nhìn tôi.” Ninh Doãn Tích dùng tốc độ cực nhanh kiềm chế hai tay Hàn Mộ lại, sau đó dùng một tay nhẹ nhàng bóp cằm Hàn Mộ, ép cô nhìn mình, “Bản thiếu gia khó lọt vào mắt cô như thế sao?”

Trong lòng Hàn Mộ dừng lại, quét mắt nhìn Ninh Doãn Tích, lạnh lùng nói, “Anh buông tôi ra!”

Hai mắt Ninh Doãn Tích không nhúc nhích nhìn chăm chú đôi môi đang khẽ mở của Hàn Mộ, nuốt từng ngụm nước bọt, yết hầu di chuyển lên xuống, trong lòng giống như có một ngọn lửa đang lan tỏa.

Cúi đầu, Ninh Doãn Tích cuối cùng kìm lòng không được mà hôn môi Hàn Mộ, càng hôn càng sâu.

“Ừm.” Hàn Mộ mở to hai mắt, có chút giật mình.

Cô dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc trên người.

Người đàn ông này rốt cuộc là đang làm gì?

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cũng Bình Thường

Nơi khúc quanh chỉ có ánh đèn vàng nhạt từ phía trên chiếu xuống lên người Hàn Mộ và Ninh Doãn Tích, có chút mập mờ, có chút xa mi.

Ninh Doãn Tích hôn từ thô lỗ trở nên dịu dàng, anh đem hai tay Hàn Mộ chống lên đỉnh đầu.

Đầu lưỡi chạy trên đôi môi đỏ của Hàn Mộ, môi mỏng mang theo nhàn nhạt cùng lạnh lẽo đánh thẳng vào đáy lòng cô.

Hàn Mộ khiếp sợ, cảm tức, tiếp theo chính là đỏ mặt lúng ta lúng túng không biết phải làm sao.

Đây là lần thứ hai cô cùng đàn ông vô cùng thân mật. Mà hai lần thân mật đều xảy ra trên cùng một người đàn ông. Loại cảm giác này tê tê, khiến cho lòng của cô nhảy loạn không ngừng, dường như không thể kháng cự.

“Ừ.” Một tiếng than nhẹ từ trong miệng Hàn Mộ tràn ra.

Mồm miệng tương trợ, gấn bó lẫn nhau!

Hàn Mộ nhắm hai mắt lại, cả người gấn như xụi lơ trong lồng ngực Ninh Doãn Tích.

Khóe miệng Ninh Doãn Tích hơi cong lên một cái, giữ chặt eo nhỏ của Hàn Mộ, vừa hôn sâu hơn.

Môi của cô rất ngọt.

Đột nhiên Ninh Doãn Tích có cảm giác huyết khí toàn thân mình nhảy lên trên đỉnh đầu, nhiệt huyết nhất thời sôi trào lên! Anh không muốn buông cô gái trong ngực mình ra. Cô làm cho anh muốn dừng mà không được, vào giờ khắc này anh chỉ hy vọng thời gian có thể ngừng lại, không di chuyển nữa.

Hai lưỡi ở trong miệng lẫn nhau cùng múa, một ít nước bọt từ khoe miệng chậm rãi chảy xuống.

Hai mắt Hàn Mộ mông lung, vừa mang theo mơ màng nhè nhẹ.

Cô làm sao vậy? Cô không khống chế được mình chút nào.

Cô rất muốn đẩy trói buộc ở trên người mình ra, chỉ là hai tay của cô mềm đến mức một chút sức lực cũng không có!

“Tích.” Cách đó không xa, một tiếng bén nhọn của tiếng loa truyền đến, một tia sáng chói mắt đột nhiên bắn qua.

Hàn Mộ chợt tỉnh, đẩy Ninh Doãn Tích một cái.

Đồ ngựa đực này, lại ăn đậu hũ của cô!

Hai tay của Hàn Mộ bị khống chế ở trên đỉnh đầu khẽ giãy dụa, hung hăng cắn vào môi mỏng của Ninh Doãn Tích.

Ninh Doãn Tích bị Hàn Mộ cắn đau, nói: “Cô gái, cô cắn tôi?”

Gương mặt Hàn Mộ khẽ nóng lên, xú nam nhân không biết xấu hổ.

“Mùi vị cũng bình thường.” Hàn Mộ thu tâm tình của mình lại, lạnh lùng quét nhìn Ninh Doãn Tích.

Trong lòng Hàn Mộ có chút không có cảm giác, tại sao cô có thể lạc trong cái hôn của người đàn ông này.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 55

"Ninh thiếu, ngài chỉ có bản lĩnh này?" Hàn mộ khoanh hai tay, vẻ mặt khinh thường, nhạt nhẽo liếc nhìn Ninh Doãn Tích.

Lời nói của Hàn Mộ chậm rãi, có điều mờ ám truyền vào trong tai Ninh Doãn Tích. Anh vừa nghe, sắc mặt như bầu trời thán sấu thán bẩy, thay đổi bất thường, thoáng cái đã thành Bao Thanh Thiên.

Cô gái này sao khi cùng anh hôn nhau triền miên, lại hoài nghi trình độ kỹ thuật của anh sao?

Đây không phải là giống như hoài nghi tiêu thân thể đúng tiêu chuẩn đàn ông của anh sao, hung hăng mà đả thương trái tim của anh.

"Sao? Vì thẹn mà hóa thành giận?" Hàn Mộ thấy sắc mặt Ninh Doãn Tích thay đổi, khóe môi mỉm cười nói.

Giây phút này nụ cười của Hàn Mộ mà Ninh Doãn Tích nhìn thấy chính là nụ cười mỉa mai. Anh, da mặt Ninh Doãn Tích còn chưa đủ dày sao? Muốn đối phó những chuyện như vậy vẫn là thừa sức.

Một tay Ninh Doãn Tích để ở trong túi tiền, lười nhác dựa vào vách tường, khóe miệng cũng cong lên một nụ cười lớn, "Kỹ thuật của tôi, không phải em đã thử qua. Nếu không hài lòng..."

Ninh Doãn Tích dừng lại một chút, dừng lại khoảng ba mươi giây, hơi cúi người, tới gần bên tai Hàn Mộ, hơi thở lạnh buốt luồn sát qua cổ cô, giống như những cặp tình nhân bình thường trầm thấp ní non, "Tôi biết rồi, cô đang muốn thử lại một lần nữa!"

"Anh..." Khuôn mặt Hàn Mộ nóng lên. Người đàn ông này giao hoạt như thế... Giống như là một con hồ ly!

"Như thế nào?" Một tay Ninh Doãn Tích mơn trớn theo sợi tóc mai bên má Hàn mộ, "Thử lại một chút đi!"

Khóe miệng Hàn Mộ rụt lại, cái tên đàn ông thối kia ...

Khóe mắt vừa mới nhìn xuống mỉm cười, bây giờ lại rất vui vẻ.

Cười quyến rũ, Hàn Mộ chủ động tới gần Ninh Doãn Tích, hai tay đong ở trên cổ của anh, ghé vào lỗ tai của anh nhẹ nhàng thổi, tràn đầy mê ly.

Ninh Doãn Tích ngây ngốc sững sốt, tiếp theo là sự mừng rỡ chứa từng tồn tại trong lòng mình. Cô gái này lại chủ động như thế?

Hàn Mộ cười đắc ý, thấy cô liên tục đâm thọt vào trái tim của anh!

Một tay mơn trớn ở lồng ngực Ninh Doãn Tích. Đầu Hàn Mộ khẽ dựa vào bên bờ vai anh, cười nhẹ, "Ninh thiếu, anh biết cái gì là Binh Bất Yếm Trá không?" (*Binh Bất Yếm Trá: việc quân cơ không ngại dối lừa...)

Nhấc chân, hung hăng đá vào phía dưới của anh...

Nàng muốn đả thương làm anh đoạn tử tuyệt tôn!

"A..." Ninh Doãn Tích la một tiếng liền đẩy Hàn Mộ, che phía dưới của mình, ánh mắt trở nên hung dữ, "***! Cái cô gái đáng chết này!"

"Hừ..." Hai tay khoanh lại cười nhạt, hoa lệ xoay người, "Ninh thiếu, chào tạm biệt gặp lại sau!"

Lúc này không đi thì đợi đến bao giờ?

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bị Sắp Xếp Vào Bẫy

Công ty Thiết Kế Quốc Tế Ninh Thị.

Phòng làm việc Tổng giám đốc.

"**!"

Trong văn phòng đang nổi lên một trận bão táp. Nhiệt độ chọt hạ xuống, nhất thời khó chịu.

"Ngáp..." Mậu Tư Vân hắc xì rất lớn, nhẹ nhàng xoa xoa hai cánh tay khó chịu của mình

Nhiệt độ này chỉ có hai độ sao?

Ninh Doãn Tích tái mặt, một tay che phía dưới của mình, cô gái đáng chết kia, một cước lại độc ác như vậy!

"Tích, cậu cũng còn may sao?" Mậu Tư Vân miễn cưỡng hỏi.

"Được? Cậu có muốn tự mình thưởng thức xem như thế nào không?" Giọng điệu Ninh Doãn Tích lạnh nhạt

"Á!" Mậu Tư Vân nuốt nước miếng một cái, lắc đầu.

Cái tên quỷ ma thô bạo kia! Khó kiếm được một người có thể khống chế được anh ấy.

" Thời gian ba ngày, điều tra cho tôi Châu Tiêu Bằng cùng cô gái này có quan hệ gì!" Ninh Doãn Tích chỉ cần nghĩ đến tên người đàn ông trong lòng Hàn Mộ thì giống như bị ăn thuốc nộ, nộ khí ngập trời.

"Không phải chứ?" Mậu Tư Vân bất lực mang theo vô tội. Lại để cho anh phải đi tra loại chuyện này, đầu gì anh cũng là thư ký cao cấp của tổng giám đốc Ninh thị này mà.

"Hả?" Đôi mắt Ninh Doãn Tích âm u liếc nhìn Mậu Tư Vân.

"Được rồi!" Mậu Tư Vân vô tội gật đầu. Ánh mắt khủng bố như vậy sao?

Ninh Doãn Tích nhẹ gật đầu. Cô gái này, dùng thế lực của anh 6 năm qua lại không tìm được một chút tin tức về cô, dường như có người cố ý đem những tin tức này che dấu. Rốt cuộc là ai làm như vậy? Còn cô gái này cuối cùng là ai?

Nếu như anh không có nhớ lầm, Châu Tiêu Bằng đã có vị hôn thê! Cô gái kia lại sao uống rượu sau đến mơ màng gọi tên anh ta một cách đau khổ như vậy? Cô thích Châu Tiêu Bằng?

Rất nhiều điều khả nghi ở đây !

Sắc mặt Ninh Doãn Tích vẫn chưa khôi phục. Cô gái này vừa xuất hiện lại khiến anh đau đầu. Từ sáu năm trước chìa khóa vàng biến mất, đến sáu năm sau cô trả chìa khóa vàng lại. Cái chìa khóa vàng này bị đồn đãi xông xáo, ai mà không biết đến nó!

Nhưng, cô gái này lại khinh địch như vậy trả lại cho anh!

"Không đúng, không đúng!" Ninh Doãn Tích nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa vàng đang nằm lặng lẽ trên bàn

"Tích, này..."

"Đáng chết..."Ninh Doãn Tích đập bàn một cái, đứng lên, hai tay chống xuống bàn, "Cô gái, lại dám xếp đặt tôi sao!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đồ Giả

"Bốp..."

Tiếng thủy tinh bị đập xuống phát ra tiếng động chói tai.

Chiếc chìa khóa vàng rực phản chiếu lấp lánh dưới ánh nắng, đâm vào hai mắt Ninh Doãn Tích đến phát đau.

Khó trách cô ấy lại khinh địch như vậy, sáng khoái mà đem chìa khóa vàng này trả lại cho anh như vậy? Khó trách cô lại hẹn gặp anh? Thì ra, cô ấy đã chuẩn bị xong từ sớm rồi, còn đối phó hẳn...

Căn bản cái chìa khóa vàng này chính là đồ giả!

"Đây là đồ giả!" Ninh Doãn Tích tức giận hít một hơi thật sâu, giọng điệu lạnh lùng.

Anh đường đường là tổng giám đốc Ninh thị quốc tế lại bị cô gái này đùa giỡn xoay vòng vòng!

"Đồ giả? !" Trong lòng Mậu Tư Vân cả kinh.

Sao lại là đồ giả? Nếu như là đồ giả, làm sao Tích lại không nhìn ra. Trừ phi... Trừ phi chìa khóa vàng này được làm có thể mê hoặc với người quen thuộc nó nhất, lấy giả loạn thật!

"Ha ha ha a..." Ninh Doãn Tích cười lành lên tiếng, "Lại có thể thật sự như vậy, đến lúc thật sự tôi vẫn còn ko phát hiện ra đó là tin vịt!"

Nói, cô gái này thật sự thật không đơn giản!

"Vậy chìa khóa thật sự còn trên tay cô gái kia?" Mày Mậu Tư Vân nhú lại một cái thật sâu.

"Đúng vậy." Ninh Doãn Tích nhắm hai mắt lại.

Chỉ là, hẳn không nghĩ ra nếu chìa khóa vàng ở trong tay cô gái này, nàng tại sao phải để cho anh biết. Sau đó lại lấy đồ giả để gạt mình?

Lời đồn đãi sau lưng chìa khóa vàng này nhiều lắm, dự đoán người biết nó thật sự cũng nhiều.

Chẳng lẽ, mục đích của cô gái này không phải như vậy?

Chìa khóa vàng, chìa khóa vàng...

Rốt cuộc là tại sao?

"Tích, Một tuần nữa là đến sinh nhật lão gia rồi. Đến lúc đó..."

Ninh Doãn Tích duỗi một tay ra, ngăn lại lời nói của Mậu Tư Vân. Tay kia nhẹ nhàng xoa lông mày của mình, hai mắt nhắm nghiền.

Thật ra, bí mật về chìa khóa vàng, anh cũng không biết rõ ràng. Chìa khóa vàng là chìa khóa mở ra kho báu của nhà họ Ninh, đề tài này cho tới bây giờ cũng không nghe ông của anh nói tới!

Trực giác của anh nói cho anh biết, sau lưng cái chìa khóa vàng sau lưng này có thể có âm mưu gì đó không để cho người khác biết. Có lẽ điều này cũng chính là điều cô gái này muốn biết!

"Đây có thể lừa ông cụ không!" Ninh Doãn Tích thì thào tự nói, chuyển nhẹ chìa khóa vàng trong tay của anh

Chuyện này, hẳn nhất định phải tra rõ ràng...

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phạm
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nó Cũng Cảm Thấy Hứng Thú

Trong văn phòng đột nhiên chìm xuống yên tĩnh, tĩnh đến mức khiến người ta cảm giác có chút âm u.

"Cộp cộp..." ngón tay Ninh Doãn Tích nhẹ gõ trên bàn.

"Tôi muốn đi vào..."

Ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao ầm ĩ. Ngay sau đó, cửa phòng làm việc bị mở toang.

Ninh Doãn Tích cùng Mậu Tư Vân đồng thời nhíu lông mày lại, nhìn về phía cửa ra vào.

"Hồ ly thói tha, ông biết không? Muốn gặp ông một lần, thật sự rất không dễ dàng!"

Mậu Tư Vân giật mình nhìn Hàn Khuynh Thước. Một cô bé nhỏ rất xinh đẹp. Chỉ là, anh ta cảm thấy đứa bé này nhìn có chút quen mắt? Nhưng, anh ta cũng không nhớ ra được rốt cuộc là đã nhìn thấy ở đâu?

"Sao con lại tới đây?" Lông mày Ninh Doãn Tích buông lỏng, nhìn Hàn Khuynh Thước đang khoanh hai tay.

Đứa nhỏ này, làm sao tìm được đến đây, ngược lại rất có bản lĩnh!

Hàn Khuynh Thước nhún vai, "Muốn tới thì tới thôi!"

"À?" Ninh Doãn Tích nhíu mày.

Xem ra, đứa nhỏ này có chuyện tìm anh!

Hàn Khuynh Thước thoải mái ngồi trên ghế sofa, miệng nhỏ vênh lên.

"Tích, tôi đi ra ngoài trước. Chuyện kia tôi sẽ mau chóng điều tra rõ ràng!" Mậu Tư Vân nhìn Hàn Khuynh Thước thật lâu.

Đúng là Tích đối xử rất khác với cô bé này!

Nhìn cửa đóng lại, Hàn Khuynh Thước mỉm cười nhìn về phía bàn Ninh Doãn Tích, ngón tay Chỉ, "Cái chìa khóa này chiều rất lấp lánh!"

Lông mày Ninh Doãn Tích nhíu lại, như có điều suy nghĩ.

"Nó thật sự là chìa khóa mở kho báu sao?" Hàn Khuynh Thước đi thẳng vào vấn đề

Ninh Doãn Tích khẽ mỉm cười. Cái đứa nhỏ này cũng cảm thấy hứng thú.

Ninh Doãn Tích vuốt chìa khóa vàng trong tay, lắc đầu với Hàn Khuynh Thước.

"Có ý tứ gì?" Hàn Khuynh Thước buộc miệng.

Cái hồ ly thối tha này, thực sẽ đánh ngựa! Nó làm sao biết anh lắc đầu là có ý gì?

"Tôi cũng không biết." Ninh Doãn Tích cũng không biết mình tại sao bản thân mình lại giải thích với đứa bé này như vậy.

"Không biết?" Hàn Khuynh Thước nhíu mày.

"Thật ra, chủ nhân cái chìa khóa này là ông nội của tôi..."

"Cha của hồ ly?" Hàn Khuynh Thước đè nén mỗi nghi ngờ trong lòng, thì thầm.

Tại sao về cái chìa khóa vàng này, càng ngày nó càng bị mê hoặc chứ?

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tôi Muốn Gặp Lão Hồ Ly.

“Lão hồ ly?” Lông mày của Ninh Doãn Tích hơi nhướng lên, nhìn Hàn Khuynh Thước.

“Đương nhiên a!” Hàn Khuynh Thước nhìn lướt qua Ninh Doãn Tích, “Ông nội của hồ ly thối tha không phải là lão hồ ly thì là cái gì?”

Khóe miệng Ninh Doãn Tích khẽ cong lên. Anh có thể nói, cái hình dung này rất rất chuẩn xác không?

Ông cụ nhà anh có thể nói là khôn khéo đến mức khiến cho anh xấu hổ vô cùng! Quả thật chính là một lão hồ ly giáo hoạt.

“Lão hồ ly nhà ông đâu?” Hàn Khuynh Thước hỏi.

Nếu cái thanh chìa khóa vàng này là vật sở hữu của lão hồ ly, nó nhất định sẽ biết tất cả về cái thanh chìa khóa vàng này!

“Xuất ngoại, vài ngày nữa sẽ trở về.” Ninh Doãn Tích nhìn cái chìa khóa vàng trên bàn, “Con hỏi tôi cái này làm gì?”

“Tại sao tôi phải nói cho ông?” Hàn Khuynh Thước nhìn lướt qua Ninh Doãn Tích.

“Vậy con muốn như thế nào?” Lông mày Ninh Doãn Tích khẽ nhíu, “Cô bé, con cũng cảm thấy cái chìa khóa vàng này thật sự là cái chìa khóa mở ra bảo tàng sao?”

Miệng Hàn Khuynh Thược nhếch lên, nhỏ giọng nói, “Tôi cũng hi vọng nó là cái chìa khóa mở ra bảo tàng. Nhưng mà, mẹ bảo bố cũng đuổi theo nó không tha, cái thanh chìa khóa vàng này nhất định không đơn giản!”

“Con đang nói thầm cái gì?” Ninh Doãn Tích khẽ cúi đầu nhìn mặt của Hàn Khuynh Thược.

Trước giờ vẫn cảm thấy cô bé này rất giống một người trong trí nhớ của anh. Nhưng đến bây giờ anh vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là giống ai!

“Hừ. Ông quản tôi!” Hàn Khuynh Thược ngược lên cái đầu nhỏ, “Ông phải dẫn tôi đi gặp lão hồ ly của ông. Tôi muốn gặp ông ta!”

“Tại sao tôi phải đồng ý với con?” Ninh Doãn Tích buồn cười lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Không có vì cái gì.” Hàn Khuynh Thược nhún vai, “Xem tâm tình của ông rồi! Chỉ là.”

“Ha ha ha a.” Hàn Khuynh Thược cười đến rung hết cả người, “Chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?” Lông mày Ninh Doãn Tích hơi nhướng lên. Tiểu nha đầu này muốn treo hứng thú của anh lên sao?

“Chẳng lẽ, ông đối với cái chìa khóa vàng này một chút cũng không tò mò sao?”

Tò mò?

Những lời đồn đãi bên ngoài mà anh nghe thấy đều không đáng là gì! Cái chìa khóa vàng này là của Ninh gia anh, nếu ông cụ nhà anh không nói

với anh, anh cần gì phải hỏi nhiều. Nên cho anh biết, ông cụ nhất định sẽ nói với anh!

Nói thật, anh cũng đã từng đối với thanh chìa khóa vàng này cảm thấy hứng thú. Nhưng mà, chẳng qua là đã từng a.

Nhưng mà bây giờ bị những lời nói của cô bé này vừa nói, sự tò mò lại hiện ra rồi!

“Được. . . . Con thẳng!”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hứa Tâm Lam Oán Hận.

“Tiểu Mộ, Tiểu Bằng đã nhớ con sáu năm rồi. . . .”

Hàn Mộ hơi sững sờ, suy nghĩ rõ ràng, “Hứa phu nhân!”

Một tiếng ‘Hứa phu nhân’ làm cho khoảng cách của hai người tách rời ra.

Hứa Tâm Lam nhú mày, khẽ mỉm cười, “Tiểu Mộ, tại sao lại khách khí như vậy? Ta vẫn còn nhớ khi con còn bé vẫn luôn gọi ta là dì!”

Hàn Mộ gật đầu một cái, không nói chuyện.

Hứa Tâm Lam nhìn gương mặt của Hàn Mộ, hai mắt khẽ híp một cái.

Thật sự là càng ngày càng giống rồi! Ngũ quan này cơ hồ chính là từ một khuôn khắc ra.

Một đốm lửa ở trong lòng bùng lên, 24 năm trước chính là cái gương mặt tinh xảo này đã đoạt đi hạnh phúc của đời bà.

Người phải gả cho Hàn Đào vốn dĩ chính là bà a! Bà yêu ông ta như vậy, yêu đến cả tâm đều đau, yêu đến bản thân bất lực.

Nhưng mà, cuối cùng tại sao ông ta muốn kết hôn với người phụ nữ khác? Tại sao muốn kết hôn với Bạch Lạc Phi? Lúc người phụ nữ tự xưng

là chị em tốt với mình lại kéo người đàn ông mình thích cười đến hạnh phúc như vậy, bà cơ hồ gần như sụp đổ!

Hàn Mộ khẽ nhắm mắt, ánh mắt của Hứa Tâm Lam nhìn mình mang theo oán giận!

Tại sao?

Dường như phát hiện sự luống cuống của mình, Hứa Tâm Lam thu ánh mắt lạnh lùng của mình lại, vẻ mặt vui vẻ, “Tiểu Mộ, Tiểu Bằng biết con trở về chưa?”

“Dạ.” Hàn Mộ gật đầu một cái, lại uống một hớp cà phê.

Quả nhiên là bởi vì cô!

Trong lòng Hứa Tâm Lam sáng tỏ. Thái độ của Châu Tiêu Bằng kiên quyết muốn từ hôn làm cho bà đau đầu. Làm sao bà có thể cho gương mặt mà bà chán ghét đi vào cửa chính Châu gia?

“Tiểu Bằng muốn kết hôn, vị hôn thê của nó con đã thấy chưa?” Tựa như nghi vấn, thật ra thì trong lòng Hứa Tâm Lam đã là khẳng định.

Lông mi Hàn Mộ nhẹ nhàng động một cái, “Dạ.”

Thì ra là tới vì chuyện này! Không phải cô đã không muốn mình và anh Bằng có bất cứ quan hệ gì rồi sao?

“Tiểu Mộ, ta biết con là một đứa bé ngoan. Hiện giờ Tiểu Bằng lại vì con mà muốn từ hôn với nhà Mộ Dung, Y Y cũng vì vậy mà nằm ở trong bệnh viện.” Hứa Tâm Lam dừng lại một chút, “Tiểu Mộ, con có thể tìm thời gian cùng Tiểu Bằng nói chuyện một chút được không?”

Nỗi khổ trong lòng Hàn Mộ giống như nước sông đục ngầu, một lần tiếp theo một lần.

Bây giờ cô là người thứ ba giống như người khác? Trước đây, cô và anh Bằng cũng có hôn ước.

“Mẹ.”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ba Đứa Nhỏ Là Ai

"Mẹ. . ."

Hứa Tâm Lam nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, một đứa bé gái đứng ở cách bà khoảng năm thước, hai tay khoanh lại, nhìn hai người.

Hứa Tâm Lam hơi sững sờ, vì hai mắt của đứa bé có chút sắc bén.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thược chạy vội tới bên cạnh Hàn Mộ, cho cô một cái ôm mạnh mẽ.

"Mẹ?" Hứa Tâm Lam nhẹ giọng nói nhỏ.

Chẳng lẽ, Hàn Mộ nó đã lập gia đình, cũng có con gái?

"Thược Thược!" Hàn Mộ vỗ nhẹ phía sau lưng Hàn Khuynh Thược, ra dấu bên cạnh cô có người.

Hàn Khuynh Thược ngẩng đầu lên, nhạt nhẽo liếc qua Hứa Tâm Lam, nhẹ gật đầu xem như đã chào hỏi xong.

Người đàn bà này, nó không thích. . . Hơn nữa, còn chán ghét bà ta!

Những lời người đàn bà này mới vừa nói với mẹ bảo bối của mình, nó cũng nghe thấy.

Lông mày Hàn Khuynh Thước chau lên, người đàn bà này có phải là thiếu não không? Con trai của mình làm không được lại đến làm phiền mẹ bảo bối của nó. Sao bà ta không tự mình đi gặp con trai của mình để nói chuyện đi?

Nói như thế nào đều con trai của bà ta thích mẹ nó, được không! Thế nhưng lại xem mẹ nó là người đi cướp đoạt, bình thường mẹ nó thấy đàn ông đều là chướng mắt!

"Tiểu Mộ, đây là con gái con?" Hứa Tâm Lam hỏi.

Nếu như Hàn Mộ thật sự lập gia đình, sanh con rồi, như vậy nó và Tiểu Bằng hoàn toàn không có khả năng ở cùng một chỗ! Như vậy, nếu Tiểu Bằng biết rồi, cũng sẽ hết hy vọng một cách triệt để rồi.

"Dạ!" Hàn Mộ cười nhìn Hàn Khuynh Thước, một tay vuốt ve qua đầu nhỏ của nó.

Cái tiểu nha đầu này là con gái của cô, bảo bối của cô!

"Con lập gia đình?" Hứa Tâm Lam nhíu mày, "Ba của đứa nhỏ tôi có biết không?"

Hàn Mộ vừa nghe, sắc mặt hơi đổi. Lập gia đình? Ba của con cô?

Hàn Khuynh Thước tinh mắt, thoáng cái thì phát giác được Hàn Mộ run động tay đầu ngón tay trong nháy mắt.

Nó biết, mẹ nó chưa bao giờ nói chuyện về cha cho nó nghe. Có một lần, nó bị bạn học ở nhà trẻ ức hiếp, mắng nó không có cha, là con hoang. Nó sẽ khóc với mẹ rằng nó muốn cha. Lúc đó, sắc mặt mẹ liền trắng bệch!

Cho nên, bắt đầu từ lúc đó nó không nói chuyện về cha nó. Bởi vì sẽ làm mẹ nó đau lòng, nó cũng rất ghét bỏ!

Còn có, thương tổn mà mẹ nó đã trải qua, xem nó sẽ làm nỗ sào huyết của ông ta hay không

"Con không có ba . . .".

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Lựa Chọn Đối Mặt

"Con không có ba. . ."

Hàn Mộ hơi sững sờ, vẻ mặt khó coi nhìn Hàn Khuynh Thược.

Cái đứa nhỏ này, thật là làm khó cô! Nếu là những đứa nhỏ khác cùng tuổi nhất định sẽ sẽ nắm lấy cơ hội đó không tha. Mà bảo bối của cô, thật sự thật sự rất yêu cô, rất giữ gìn nàng!

"Con chỉ muốn mẹ con là được. Có thêm những người khác cũng là thừa!" Khóe miệng Hàn Mộ mỉm cười, có chút khinh miệt mà nhìn Hứa Tâm Lam.

"Này. . ." Sắc mặt Hứa Tâm Lam hơi đổi. Bà không ngờ từ trong miệng đứa nhỏ này lại nói ra những lời như vậy, sắc bén, lạnh lùng.

"Mẹ, con đói rồi!" Hàn Khuynh Thược mân mê cái miệng nhỏ nhắn, nhìn lướt qua Hứa Tâm Lam, cái người đàn bà này sao còn chưa đi?

"Ừ." Hàn Mộ vỗ bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thược, "Mẹ dẫn con đi ăn ngon."

"Được thôi!" Hàn Khuynh Thược cho hôn môi Hàn Mộ một cái, kéo tay Hàn Mộ, đứng lên.

"Tiểu Mộ!" Nhìn hai mẹ con chuẩn bị đứng lên rời đi, ánh mắt Hứa Tâm Lam hơi động, "Sao lại muốn đi?"

"Ừ. Tôi đi trước!" Hàn Mộ nhẹ gật đầu. Trục giác của cô nói chocô biết phải nhanh rời khỏi nơi này!

"Thược Thược, nói xin chào!" Hàn Mộ kéo bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thược.

"Dạ." Hàn Khuynh Thược cười ngọt ngào đối với Hứa Tâm Lam, "Xin chào!"

Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy này người đàn bà này từ trong đáy lòng của nó đã không thích, nhưng hết cách rồi, nó phải cho mẹ nó một chút mặt mũi.

"Tiểu Mộ!" Hứa Tâm Lam gọi lại Hàn Mộ, "Tiểu Bằng hẳn muốn đến tiếp ta. Người không có ý định trông thấy hẳn?"

Mới vừa rồi, lúc Hàn Khuynh Thược xuất hiện, nàng bà đã lén gửi tin nhắn cho Châu Tiêu Bằng biết, để anh ta tự mình đi đến. Thật ra, mục đích của bà rất đơn giản. Bà muốn Châu Tiêu Bằng biết, Hàn Mộ đã có một đứa nhỏ lớn như vậy, hai người bọn họ là không thể nào ở cùng một chỗ.

Tính toán thời gian, Tiểu Bằng cũng có thể đã đến rồi !

"Bà . ." Hàn Mộ xoay người, cau mày nhìn Hứa Tâm Lam.

Bà ta tuyệt đối là cố ý! Bà ta nghĩ muốn chặt đứt mong muốn trong lòng của anh Bằng đối với cô.

"Ha ha. . ." Khóe miệng Hàn Mộ nở một nụ cười.

Thôi, giấy là không gói được lửa! Sớm muộn gì cô cũng phải đối mặt với anh Bằng. Nếu đã biết kết cục của hai người bọn họ, cô nên để anh Bằng hết hy vọng. Như vậy mới công bằng với anh Bằng.

"Tiểu Mộ. . ."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Xoay Người, Gấp Lại Sau

“Tiểu Mộ.”

Nghe được âm thanh từ phía sau truyền đến, Hàn Mộ nhắm mắt, khước miệng mím chặt.

Cô biết là sẽ phải đối mặt, chỉ là không biết sẽ phải đối mặt nhanh như vậy.

“Mẹ.” Hàn Khuynh Thước ngắt lòng bàn tay của Hàn Mộ, có chút bận tâm.

“Không có việc gì đâu.” Hàn Mộ cúi đầu, mỉm cười với Hàn Khuynh Thước.

Xoay người, ánh mắt Hàn Mộ đảo qua Hứa Tâm Lam, thật sự là làm khó cô khổ tâm một lần nữa rồi!

“Tiểu Mộ, tại sao em lại cùng mẹ anh ở một chỗ, trùng hợp thế sao?” Châu Tiêu Băng nhìn Hàn Mộ, trên mặt mang theo nụ cười như ánh mặt trời làm ấm áp lòng người.

“Anh Băng.” Hàn Mộ gật đầu chào hỏi, trong tiếng nói mang theo nhàn nhạt xa cách.

Là trùng hợp sao?

Hàn Mộ có chút buồn cười, tại sao đến bây giờ cô mới phát hiện, từ lúc cô cùng Hứa Tâm Lam gặp mặt thì cô đã lọt vào cái bẫy mà Hứa Tâm Lam sắp đặt!

“Tiểu Bằng, con đã đến rồi!” Hứa Tâm Lam vỗ vỗ vai của Châu Tiêu Bằng, “Đúng lúc gặp phải Tiểu Mộ.”

Mắt của Hứa Tâm Lam quét qua Hàn Khuynh Thước, tiếp tục nói: “Tiểu Bằng, con đã cùng Tiểu Mộ gặp mặt, nhưng con nhất định còn chưa biết, Tiểu Mộ đã kết hôn sinh con!”

“Rằm.” Châu Tiêu Bằng chỉ có cảm giác bên tai mình có một tiếng âm vang, chân lập tức có chút đứng không vững, “Kết hôn, sinh con?!”

“Đúng vậy!” Hứa Tâm Lam mỉm cười, “Nhìn đi, đây chính là con gái của con bé!”

Châu Tiêu Bằng nhìn theo tay của Hứa Tâm Lam, bóng dáng của Hàn Khuynh Thước liền tiến vào trong mắt mình.

Hàn Khuynh Thước nhàn nhạt liếc nhìn Châu Tiêu Bằng. Dáng dấp của người đàn ông này không tệ, nhưng có cái gì đó làm nó chán ghét mẹ. Còn có, đối với tình yêu của ông ta với mẹ nó làm cho nó cảm thấy nặng nề. Loại yêu thương này nó cảm thấy mẹ nó không cần!

“Thật sự là.” Châu Tiêu Bằng thì thầm. Đứa bé gái này rất giống với Tiểu Mộ, Tiểu Mộ đã thật làm mẹ?

“Tiểu Mộ!” Châu Tiêu Bằng đột ngột ngẩng đầu nhìn Hàn Mộ, hai mắt vẫn không nhúc nhích. Anh muốn Hàn Mộ nói với anh là không phải, không phải đứa bé là của cô, cô còn chưa có kết hôn.

“Anh Bằng.” Hàn Mộ khẽ mỉm cười, kéo tay của Hàn Khuynh Thước đặt vào lòng bàn tay mình, nói: “Đây là con gái của em, Khuynh Thước!”

Đã đến giờ, nên nói gặp lại. Như vậy, cô chỉ có thể lựa chọn cười nói gặp lại!

“Anh Bằng, em không có thời gian, đi trước!” Không thấy Châu Tiêu Bằng đang vô cùng kinh ngạc, hai mắt đau thương buồn bã, Hàn Mộ dắt tay Hàn Khuynh Thước, xoay người, hẹn gặp lại.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bọn Họ Là Mẹ Con

Cái xoay người này cơ hồ là rút cạn sạch sức lực của Hàn Mộ, không còn so chuyện khó khăn trắc trở này!

“Mẹ!” Hàn Khuynh Thước kéo Hàn Mộ, cầm lòng bàn tay của mình, “Mẹ, Thước Thước ở đây!”

Mẹ của nó rất kiên cường và mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều. Nó không cần phải an ủi. Vào giờ phút này, nó chỉ cần một người có thể sống, nó sẽ cố gắng chống đỡ.

Tay của mẹ nó khẽ run đã tiết lộ khổ sở ở trong lòng mẹ nó. Mẹ của nó có lẽ vô cùng thích người đàn ông vừa rồi kia. Anh Bằng? Châu Tiêu Bằng? Người đàn ông kia chính là tổng giám đốc của tập đoàn Châu thị!

“Mẹ, người đàn ông kia.” Hàn Khuynh Thước dừng một chút, chờ Hàn Mộ trả lời.

“Anh ta là thanh mai trúc mã của mẹ. Mẹ của anh ta với bà ngoại con là chị em tốt từ nhỏ đến lớn, chỉ là bà ngoại con.” Hàn Mộ lắc đầu một cái, “Thước Thước, nói đến bà ngoại con, mẹ cơ hồ quên còn có một chuyện cần phải nhanh đi giải quyết.”

“Mẹ, chuyện gì?” Lông mày Hàn Khuynh Thước hơi nhướng lên.

Nhìn dáng vẻ này của mẹ nó, đại khái có người lại muốn gặp tai ương!

“Đi, mẹ dẫn con đi gặp ông ngoại của con, thuận tiện tính toán món nợ cũ của người phụ nữ kia.” Khóe miệng Hàn Mộ khẽ nhếch.

Sáu năm rồi, món nợ này càng ngày càng nhiều, cũng không biết bà ta có thể chịu đựng được hay không!

“Được!” Hàn Khuynh Thước cười ha ha, cầm tay Hàn Mộ đi ra ngoài.

Ở khúc quanh, Ninh Doãn Tích hút thuốc lá, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng dáng Hàn Mộ cùng Hàn Khuynh Thước biến mất ở tận cửa ra vào.

Hai cô gái này. (Tiểu Doãn Tử của chúng ta đã sớm đem Thước Thước trở thành cô gái, trực tiếp nhảy qua trở mã, lên cấp!)

Thì ra là, bọn họ là mẹ con!

Khó trách lần đầu tiên khi anh nhìn thấy tiểu nha đầu đã cảm thấy con bé nhìn rất quen mắt!

Như vậy, con bé là đang gạt mình, cho mình địa chỉ giả, để cho mình không liên lạc được với người nhà của con bé!

Như vậy, mục đích của con bé ở bên cạnh mình là.

Có lẽ, có lẽ là do thanh chìa khóa vàng kia?

“**!” Ninh Doãn Tích hung hăng mắng một câu, lại là do cái chìa khóa kia phá hỏng. Cái chìa khóa vàng này làm cho anh cả ngày lẫn đêm đều không được yên bình.

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của ông cụ.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Trong một khu nhà cũ kỹ, một tòa nhà lầu Trần Lập cổ xưa, mái ngói bằng gạch trong vô cùng yếu ớt.

Bậc cầu thang cũ kỹ.

"Ông ngoại!" Bàn tay nhỏ bé Hàn Khuynh Thước kéo bàn tay to lớn của Hàn Đào, ngọt ngào nhìn ông ta.

Ông ngoại nó và mẹ nó giống nhau, trên người có một đều có một hương vị ấm áp. Nó thích ôm mẹ, cũng thích ôm ông ngoại của nó. Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng nó thật sự rất thích ông ngoại!

"Ba." Hàn Mộ nhẹ nhàng vuốt cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thước, "Nếu không, ba đi về trước đi!"

Thật ra, cô không muốn ba cô nhìn thấy cái người đàn bà đã hại bọn họ trở nên thê thảm như vậy. Món nợ này từ cô đi tìm bà ta tính sổ cũng được!

"Không, đã tới cửa rồi." Hàn Đào kiên quyết lắc đầu, "Ba nhất định phải hỏi người đàn bà này, bà ta hại ba thê thảm còn chưa tính. Ba muốn hỏi người đàn bà này không có lương tâm sao, tại sao phải đối với con như vậy, với Tiểu Phong như vậy?"

"Tiểu Phong!" Trong lòng Hàn Mộ chua xót. Sáu năm rồi, tin Tiểu Phong truyền xuống vẫn là tâm bệnh của cô.

Vốn là muốn giấu ba, nhưng ba của cô lại quá không khéo! Giấy không gói được lửa...

"Ông ngoại, đừng kích động!" Hàn Khuynh Thước nâng miệng, nhìn Hàn Đào, "Mẹ sẽ không để cho chúng ta chịu khổ đâu!"

Những chuyện trước kia của mẹ nó cũng không rõ lắm. Nó cũng là mới vừa nghe mẹ kể hôm qua.

Thì ra, cái người đàn bà tên Hương Ngôn kia là mẹ kế của mẹ!

Hàn Khuynh Thước ghét bỏ chứa đầy trong khóe miệng. Nói trên thế giới này mẹ kế đều có cùng một phẩm chất, đều ác độc như vậy!

Người đàn bà này chiếm lấy gia sản của ông ngoại không nói, còn bán đi đêm đầu tiên của mẹ. Còn có, bà ta còn đem người cậu mà nó chưa có duyên gặp mặt bán cho bọn buôn người!

Cái người đàn bà đáng chết kia.

Cũng may mẹ nói mẹ thoát nhanh được, nếu không chắc chắn sẽ không chạy thoát được kết cuộc bán cho bọn buôn người.

Hàn Khuynh Thước liếc mắt nhìn Hàn Mộ cùng Hàn Đào, trong mắt hiện một sự tàn ác không thuộc về đứa bé sáu tuổi

Hôm nay, nó nhất định phải dọn dẹp cái "Bà ngoại lang sói" kia một chút ! Nó từng nói, kẻ nào dám khi dễ mẹ nó, nó nhất định phải cho nổ sào huyết của người ta. Hiện tại, người đàn bà này lại ức hiếp thêm ông ngoại ngoại của nó.

Người đàn bà này...

"Đình đình..." Hàn Mộ nhẹ nhàng ấn chuông cửa.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 66

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tự Gây Nghiệt, Không Thế Sống

"Các người..."

Hương Ngôn ngơ ngác nhìn ba người trước mắt.

Hàn Đào ra tù sao bà không biết? Cô gái này là ai, còn có đứa bé này?

"Sao?" Hàn Mộ cười có chút châm chọc, "Mới sáu năm, bà đã quên tôi sao?"

Hương Ngôn lão đảo, trong lòng rất bàng hoàng.

Sáu năm? Chẳng lẽ là sáu năm trước... Chuyện sáu năm trước sau bà có thể quên

Giọng nói có chút rung động, một tay Hương Ngôn vịn chặt cầu thang, "Cô là Hàn Mộ?"

Hàn Mộ, cái đứa con gái kia bị bà bán đi đêm đầu tiên. Bà nhớ rõ sáu năm trước cô mới mười tám tuổi, hơn nữa còn là một người mù hai mắt!

"Vâng, may mắn bà còn nhớ rõ." Khóe miệng Hàn Mộ cười nhạt. Nếu bà ta không nhớ rõ mình, thì món nợ này phải tính sổ với ai?

"Bà..." Hàn Đào đi lên phía trước hai bước, tay run rẩy chỉ vào Hương Ngôn, "Cái người đàn bà ác độc này. Hàn Đào tôi tự nhận không có làm

chuyện gì không phải với bà, ba hại tôi phải vào ngục tù không tính, tại sao đến ngay cả Tiểu Mộ và Tiểu Phong bà cũng không buông tha!"

"Tôi..." Sắc mặt Hương Ngôn thoáng cái trắng bệch không còn chút máu.

"Ông ngoại." Hàn Khuynh Thuộc đi tới kéo ống tay áo Hàn Đào, "Loại đàn bà này không đáng cho ông tức giận. Nơi này cứ giao cho con và mẹ a!"

Ông ngoại?

Mặt mũi Hương Ngôn tràn đầy sự bàng hoàng, đứa nhỏ này gọi Hàn Đào là ông ngoại! Nó chẳng phải là... Chẳng phải là con gái Hàn Mộ!

"Thuộc Thuộc, còn cùng ông ngoại đi ra bên ngoài chờ mẹ, được không?" Hàn Mộ nhìn về phía Hàn Khuynh Thuộc. Nó còn nhỏ, có những cảnh tượng nó không nên thấy.

"Không tốt!" Hàn Khuynh Thuộc lẩm bẩm miệng, không hề nghĩ ngợi mà từ chối.

"Nhưng mà..."

"Mẹ, con đi theo anh Ứng cũng rất lâu rồi. Mẹ cảm thấy những cảnh tượng nào sao?" Hàn Khuynh Thuộc khoanh hai tay lại, vẻ mặt lạnh lùng. Mẹ nó luôn bảo vệ nó đến cả giọt nước cũng không lọt, thật không ngờ từ trong đáy lòng của nó chính là một tiểu ác ma. Đương nhiên, đây là cô đánh giá đối với anh Ứng!

"Cũng được!" Hàn Mộ nhẹ gật đầu, nhìn về phía Hàn Đào, "Ba ba, ba đi ra bên ngoài trước chờ chúng con một chút!"

"Ai..." Hàn Đào nhìn Hương Ngôn thật sâu, đi ra ngoài. Đây là bà tự gây nghiệt, không thể sống!

"Các người... Các người muốn làm gì?" Hương Ngôn sợ hãi mà nuốt nước miếng một cái. Bà cảm giác mình giống như rơi vào hầm băng trong nháy mắt, toàn thân lạnh như băng. Cái đứa Hàn Mộ kia, khí thế trên người rất lạnh, làm bà sợ hãi!

"Mẹ, trước để cho con chơi đùa..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 68

"Mẹ, trước hết để cho con chơi đùa..."

Hàn Khuynh Thước mỉm cười nhìn Hương Ngôn.

Nhưng, nụ cười trên mặt Hàn Khuynh Thước cảm thấy áp lực, từng trận sợ hãi liên tiếp đè xuống người mình.

Cái này không giống như một đứa bé!

"Mày muốn làm gì..." Hương Ngôn lão đảo lui về phía sau, ước gì có thể tránh ran gay lập tức.

"Bà nói... Tôi muốn làm gì?" Không biết Hàn Khuynh Thước móc ra cây súng lục từ nơi này. Súng ngắn không lớn không nhỏ, thoạt nhìn là vì làm theo thân thể của nó

Hàn Mộ vừa thấy, lông mày hơi nhướng lên. Đứa bé này, cô cũng không biết lúc trước để cho nó đi theo Liệp Ưng rốt cuộc là sai lầm !

"Bà nói, nếu súng này không có mắt bắn về phía bà, thì sẽ có một cái lỗ thủng rồi, thật khó coi!" Làm như đang tiếc hận, vẻ mặt Hàn Khuynh Thước thành thật nhìn Hương Ngôn.

"Không được, tôi muốn báo cảnh sát. Mày muốn giết tôi, các người... Các người sẽ trốn không thoát!" Hương Ngôn gấp gáp đến độ nước mắt đều chảy rơi xuống đấy, sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

"Báo cảnh sát?" Hàn Khuynh Thước giống như là nghe được trò cười, cười ha ha không ngừng, "Có bản lĩnh mà báo cảnh sát đi!"

Nói xong, Hàn Khuynh Thước lấy một cái di động đưa cho Hương Ngôn, "Đây, cho!"

Đầu tiên Hương Ngôn là sửng sốt, sau đó hai tay run rẩy cầm di động bấm số gọi. Nhưng nhìn súng của Hàn Khuynh Thước đang hướng về phía trái tim mình, sợ hãi, bà cũng không bấm số điện thoại để gọi được.

Họng súng của Hàn Khuynh Thước hướng về phải cánh tay Hương Ngôn, chậm rãi kéo cò súng "Bà thực hạnh phúc, anh Ủng tặng Tiểu Miên cho tôi bà chính là người đầu tiên thử uy lực của nó"

Một viên đạn rất nhanh bay sát qua cánh tay của Hương Ngôn.

"A..." Bị đau, điện thoại trong tay Hương Ngôn thoáng cái rơi xuống mặt đất.

"Ngốc chết, ngay cả cái điện thoại cũng không cầm tốt!" Hàn Khuynh Thước ghét bỏ nhìn Hương Ngôn, "Mẹ, điện thoại di động của con chắc chắn rất bền. Con muốn cái mới!"

"Ừ, được!" Hàn Mộ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thước.

Hai mẹ con nói chuyện coi như không có người, mà bên cạnh Hương Ngôn đã đau đớn kêu la, "A... Cứu mạng với! Giết người..."

"Bà có phiền hay không!" Hàn Khuynh Thước hung hăng nhìn Hương Ngôn, "Không phải là bà rất lợi hại sao? Lại la một tiếng nữa thử xem, súng của tôi cũng chẳng phải chỉ có như vậy, để cho tôi không để ý bắn vỡ đầu của bà."

Hương Ngôn nhìn đầu súng chỉ về phía mình, mồ hôi và nước mắt trên mặt trộn lẫn, cả người chật vật không chịu nổi.

"Nói, bà đem Tiểu Phong bán ở đâu rồi..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Bí Mật Kinh Thiên

"Nói, bà đem Tiểu Phong bán đi đâu rồi..."

Hai mắt Hàn Mộ mỉm cười tà mị nói, nhìn mặt Hương Ngôn chặt vật. Cô không tìm được một chút tin tức nào về Tiểu Phong, có lẽ người đàn bà này sẽ biết!

"Không... Không, không..." Hương Ngôn sợ hãi tới mức hai chân như nhũn ra, cơ hồ muốn ngã xuống đất, "Tôi... Không biết!"

"Không biết?" Hàn Khuynh Thước khẽ mỉm cười, "Người là bà bán! Bà nói bà không biết, bà cho rằng chúng tôi là con nít ba tuổi sao?" (Tiểu Phàm: Thước Thước, cô vốn không được lớn như vậy? Mỗ Thước: Biến, ở đâu không lớn? Tiểu Phàm: Được rồi, ở đâu đều lớn...)

"Không, không!" Hương Ngôn dựa vào vách tường tự mình chèo chống, "Không phải tôi, không phải tôi!"

"Không phải bà?" lông mày Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thước lập tức nhảy lên.

"Nói!" Hàn Khuynh Thước đem họng súng nhắm ngay vào huyệt Thái Dương của Hương Ngôn, "Nếu không nói tôi liền bắn thêm một lỗ nữa!"

"Không cần..." Mặt Hương Ngôn tràn đầy nước mắt, cầu xin Hàn Khuynh Thước, "Không cần nổ súng, tôi vẫn chưa muốn chết. Tôi nói, tôi

nói..."

"Nói nhảm thật nhiều!" Hàn Mộ nhìn lướt qua Hương Ngôn. Trực giác nói cho cô biết, những lời Hương Ngôn muốn nói sẽ là một bí mật kinh thiên.

"Thật ra... Thật ra, bán Tiểu Phong chính là Hứa Tâm Lam, không phải tôi, thật sự không phải là tôi!"

"Hứa Tâm Lam? !" Lông mày Hàn Mộ hung hăng nhíu một cái, "Bà, nói rõ cho tôi!"

Vì sao lại là Hứa Tâm Lam! Chuyện này đến cuối cùng thì có quan hệ gì với cô?

"Tôi không có lừa con, thật là bà ta, Hứa Tâm Lam." Trên mặt Hương Ngôn mặc dù mang theo một chút sợ hãi không biến mất, nhưng không có một chút cảm giác nói dối.

"Còn có... Tôi còn phải nói suy nghĩ của mình!" Hương Ngôn tiếp tục nói, "Đem bán đêm đầu tiên của con, cũng là mục đích của Hứa Tâm Lam, đều là mục đích của bà ta!"

"Chúng tôi tại sao phải tin bà?" Hàn Khuynh Thước thấy khuôn mặt của mẹ mình càng nghe càng khó coi, hống súng gõ vào đầu Hương Ngôn.

"Bởi vì, bởi vì Hứa Tâm Lam nói bà ta hận ba mẹ của con, còn có các người nữa." Toàn thân Hương Ngôn run lên, "Bà ta nói mẹ con đoạt lấy ba của con, ba con mới từ bỏ bà ta. Cho nên... Cho nên, bà ta muốn trả thù các người... Tất cả những chuyện này đều là bà ta bảo tôi làm, bà ta nói sẽ cho tôi tiền. Chỉ cần tôi gả cho ba con, sau đó giúp bà ta. BÀ ta muốn làm tất cả mọi cách để các người đau đớn."

"Đôi mắt này của tôi..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 70

"Đôi mắt này của tôi..."

Hàn Mộ mỉm cười nhắm hai mắt nói.

"Cũng là bà ta! Là bà ta để cho tôi làm mù, là bà ta..." Cuối cùng Hường Ngôn xụi lơ trên mặt đất

"Thật sự không phải là tôi..."

Hàn Mộ mở hai mắt ra, một tia sáng từ trong mắt hiện lên.

"Ha ha... Không phải bà?" Hàn Mộ cười lạnh, "Nếu không phải bà, kế hoạch của Hứa Tâm Lam sẽ thành công hay sao? Bà... Đáng chết!"

Cầm cây súng lục giảm thanh từ trong tay Hàn Khuynh Thước, kéo cò súng bắn vào đùi Hường Ngôn

Lập tức, trên đùi Hường Ngôn thủng một lỗ, máu tươi chảy ra không ngừng.

"A..." Hường Ngôn khóc thét lên, "Các người... Các người thật là một con ma quỷ..."

Hường Ngôn ôm đùi, dường như muốn chóng mặt ngã xuống.

"Cảm ơn sự khích lệ của bà." Hàn Khuynh Thước đi đến bên cạnh Hương Ngôn , mỉm cười cúi người nói, nâng lên một cước đạp lên cái đùi không ngừng chảy máu tươi của bà ta, "Nhưng, nhưng tôi cảm thấy người đàn bà có tâm địa độc ác ví dụ như bà, thật sự so với tôi còn đáng sợ hơn ma quỷ nhiều!"

Thì ra, mẹ bảo bối nhà nó đã từng bị mù. Đôi mắt của mẹ ở trong cảm nhận của nó vẫn luôn là xinh đẹp nhất, so với sao trên trời xinh càng đẹp hơn. Nhưng, đôi mắt này lại từng bị mù.

Khóe miệng Hàn Khuynh Thước mỉm cười. Cái người đàn bà đang chật vật trước mắt kia đã làm mẹ thảm hại như vậy! Thật sự đáng chết...

Còn có, cái người đàn bà tên Hứa . Mẹ đã từng nói, Hứa Tâm Lam và bà ngoại là chị em tốt với nhau, nhưng nhìn như thế nào cũng không giống như vậy...

"Nói đi, bà muốn chết như thế nào?" Hàn Khuynh Thước cúi đầu xuống, nhìn Hương Ngôn té trên mặt đất, giọng điệu lạnh nhạt.

"Tôi... Tôi không muốn chết, thật sự không muốn chết!" Hương Ngôn duỗi 1 tay ra nắm lấy chân Hàn Mộ, "Tiểu Mộ, tôi là mẹ con. Con không thể giết tôi, không thể..."

Mẹ?

Ánh mắt Hàn Mộ buồn bã, đá Hương Ngôn văng ra. Chuyện về mẹ người đàn bà này sẽ không biết chứ?

Lúc cô tám tuổi đột nhiên mẹ biến mất không thấy tăm hơi. Sau đó chính ba cưới Hương Ngôn. Nếu như nói, Hương Ngôn là nước cờ trả thù của Hứa Tâm Lam. Như vậy, chuyện của mẹ có phải cũng liên quan đến Hứa Tâm Lam hay không! Nếu quả thật có quan hệ với bà ta, như vậy người đàn bà này giấu kín quá lâu rồi!

"Bà còn biết cái gì?" Một giọt nước mắt, Hàn Mộ ước gì có thể đem Hương Ngôn đi lăng trì xử chết.

"Không... Không biết!" Hương Ngôn sợ hãi mà nhìn Hàn Mộ, hai mắt mở thật to, "Sao con lại có nó..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lại Là Bà Ta

“Sao con lại có nó.”

Đôi mắt Hàn Mộ khẽ hạ xuống, nhìn trên cổ mình, không biết từ lúc nào lộ ra chìa khóa vàng, chân mày cau lại.

Bà ta cũng nhận ra?

“Này, này!” Hàn Khuynh Thước ngồi chồm hổm xuống, tới gần Hương Ngôn, lạnh lạnh nói: “Cái gì gọi là sao con lại có nó? Bà, phải chăng là vẫn còn biết những thứ gì!”

Hương Ngôn liều mạng gật đầu một cái, lại lắc đầu.

“Bà có ý gì a!” Hàn Khuynh Thước ngọt ngào cười một tiếng, “Nếu bà không nói rõ ràng, tôi liền, bắn.”

Tay nhỏ bé cầm khẩu súng để ngay huyết thái dương của Hương Ngôn ra dấu.

Toàn thân Hương Ngôn run lên, “Không cần. Tôi nói, tôi nói!”

“Ừ, nói đi!” Hàn Khuynh Thước đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Hương Ngôn.

“Cái thanh chìa khóa vàng này lúc trước tôi cùng Hứa Tâm Lam đã nhìn thấy. Nhưng mà. Nhưng mà, tôi chỉ nhìn thấy một lần, cũng

không biết có phải cùng một thanh hay không!” Tiếng nói của Hương Ngôn có hơi nghẹn ngào.

Lại là bà ta!

Chân mày của Hàn Thước cùng Hàn Khuynh Thước cùng lúc nhướng lên. Trực giác càng ngày càng rõ ràng nhắc nhở họ, người phụ nữ Hứa Tâm Lam này không đơn giản!

“Mẹ, chủ nhân thật sự của cái thanh chìa khóa vàng này kỳ thật là ông nội của hồ ly thối.” Chân mày của Hàn Khuynh Thước nhíu lại, “Tại sao Hứa Tâm Lam lại có?”

Chẳng lẽ, lại là giả?

“Ninh Trúc Mặc?” Hàn Mộ nghe lời nói của Hàn Khuynh Thước, “Trực giác của mẹ nói cho mẹ biết, người phụ nữ Hứa Tâm Lam này. . . .”

Hàn Mộ lắc lắc đầu, không có tiếp tục nói hết. Cô còn nhớ rõ khi còn bé, Hứa Tâm Lam đã cầm tay cô đặt vào trong tay anh Bằng, dặn dò anh Bằng không được khi dễ mình. Cô còn nhớ rõ, Hứa Tâm Lam còn nói qua, trong tương lai cô sẽ là con dâu của Châu gia!

Lúc ấy, cô ngượng ngùng nhìn mẹ cô. Sau đó, mọi người đều cười vui vẻ.

Như vậy, tất cả đều không phải là thật! Hứa Tâm Lam cùng mẹ cô làm chị em tốt cũng là giả vờ? Bà ta đối xử tốt với cô cũng chỉ là giả vờ? Mục đích rất đơn giản chính là để chị em tốt của mình giả cho người mình yêu, cho nên bà ta chọn cách trả thù?

Như vậy, anh Bằng đâu?

Hàn Mộ có chút mất hồn, nhìn Hương Ngôn, ánh mắt ngây ra.

“Mẹ!” Hàn Khuynh Thược nhẹ kéo Hàn Mộ.

Hàn Mộ hồi hồn, nhướng mày. Thược Thược nói chủ nhân thật sự của chìa khóa vàng là Ninh Trúc Mặc!

“Thược Thược, chúng ta đi!” Hàn Mộ nhìn lướt qua Hương Ngôn, “Trước hết thả bà ta đi.”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bàn Tay Đen Thần Bí

Khu nhà cao cấp tư nhân Ninh thị.

Ninh Doãn Tích tựa vào trên ghế salon, ưu nhã nghênh chân, cặp mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào phần văn kiện trên bàn.

Chỉ thấy, một hàng chữ lớn trên mặt văn kiện hoàn toàn bị thu vào đáy mắt.

Tổng giám đốc HM, Hàn Mộ!

Phía sau chữ to còn phụ thêm một tấm hình màu sắc rực rỡ.

Con người của Ninh Doãn Tích thu lại, khóe miệng mím chặt, hai quả đấm nắm thật chặt.

Hàn Mộ, tổng giám đốc HM.

Cô gái này chính là cô gái đã lấy đi chìa khóa vàng của anh ở Hồng Tường Vi sáu năm trước.

Hít một hơi thật sâu, Ninh Doãn Tích cầm xấp văn kiện thật dày lên, lật từng tờ xem.

“**!” Gân xanh trên tay Ninh Doãn Tích hơi nhô lên, ánh mắt có chút bén nhọn.

Tám tuổi, mù, mười tám tuổi, Hồng Tường Vi, bị bán mình, sáu năm trước, mất tích.

Từng mẫu chốt một Ninh Doãn Tích từng thấy thoáng qua ở trong đầu.

Ninh Doãn Tích nhíu chân mày thật sâu. Thì ra cô gái kia có một đoạn quá khứ bi thảm như vậy!

Hương Ngôn?

Khóe miệng của Ninh Doãn Tích khẽ cong lên. Cái người được gọi là Hương Ngôn là mẹ kế của cô.

Hại cô mù, bán đêm đầu tiên của cô!

Gân xanh trên tay Ninh Doãn Tích khẽ nhô ra. Cho nên, sáu năm trước xuất hiện ở Hồng Tường Vi không phải là chủ ý của cô! Anh cùng cô thừa hoan cả đêm là do dưới sự an bài của người khác.

“Hoàn hảo là gặp tôi.” Không biết tại sao, một hơi từ trong miệng Ninh Doãn Tích thổi ra, anh cảm giác được trong lòng mình có mấy phần nhẹ nhõm.

Nhưng mà, trong sáu năm cô gái này đi nơi nào?

Còn có.

Một tay Ninh Doãn Tích nâng trán. Sáu năm trước bọn họ gặp nhau ngày hôm đó, anh luôn cảm thấy ánh mắt của cô gái này có chút kỳ lạ. Nhưng mà, anh vậy mà không có nhìn ra cô là người mù!

Người mù!? Tất cả những điều này thật sự là xuất ra từ người phụ nữ tên là Hương Ngôn. Có lẽ khác?

Ninh Doãn Tích khẽ giương mắt, anh điều tra qua. Đầu óc của người phụ nữ này đơn giản, tứ chi phát triển. Còn nữa, người đàn bà này và Hàn Đào cũng không có cùng nhau xuất hiện, làm sao sẽ gả cho hắn?

Không đúng! Chân mày của Ninh Doãn Tích nhướng lên, anh có cảm giác ở sau lưng của Hướng Ngôn còn có một bàn tay đen thần bí!

“Đình.”

Ninh Doãn Tích nhướng mày, lại nhẹ nhàng buông lỏng, có người trở về.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Phải Là Nói, Tôi Không Có Ba.

“Đinh.”

Ninh Doãn Tích nhướng mày, lại nhẹ nhàng buông lỏng, có người trở về.

“Ah, hồ ly thối, tại sao ông ở đây?” Hàn Khuynh Thược nhìn về phía Ninh Doãn Tích đang ngồi trên ghế salon, có chút giật mình.

Lại nói con hồ ly thối này bận rộn như vậy, tại sao có thể có thời gian ngồi ở chỗ này nhàn nhã như thế.

Ninh Doãn Tích nhìn về phía Hàn Khuynh Thược, khóe miệng nhếch lên.

Nha đầu này, đã trở về!

Anh còn tưởng rằng con bé sẽ không trở về.

Ninh Doãn Tích nhìn mặt của Hàn Khuynh Thược có hơi ngẩn người.

Gương mặt này tròn tròn! Khó trách lần đầu tiên anh nhìn thấy tiểu nha đầu này có cảm giác hết sức quen mắt! Không nghĩ tới, họ lại là mẹ con!

Mặc dù nha đầu này trưởng thành có chút không hợp với số tuổi, nhưng mà tuổi thật cũng chỉ có sáu tuổi.

Sáu tuổi?

Đột nhiên Ninh Doãn Tích giống như bị điện giật, toàn thân chấn động, không thể tin được nhìn Hàn Khuynh Thước.

Hàn Khuynh Thước nhúu chân mày thật sâu.

Hồ ly thối này làm gì nhìn mình như vậy? Nhìn đến chính mình toàn thân đều không thoải mái, ánh mắt cũng quá nóng bỏng đi!

“Hồ ly thối, nhìn cái gì vậy?” Hàn Khuynh Thước trừng mắt liếc Ninh Doãn Tích, “Chỉ là nửa ngày không có thấy tôi mà thôi, không cần phải nhìn như vậy chứ?”

Hàn Khuynh Thước bĩu môi.

“Năm nay con mấy tuổi?” Ninh Doãn Tích mở miệng, trong tiếng nói có mấy phần run rẩy không rõ ràng.

“Sáu tuổi.” Hàn Khuynh Thước thờ ơ nhún vai. Đây là hồ ly thối đang điều tra hộ khẩu sao?

“Vậy.” Ninh Doãn Tích khẽ nhắm mắt, đột nhiên mở hai mắt ra nhìn Hàn Khuynh Thước, vẫn không nhúc nhích, “Vậy, ba con là ai?”

“Ba?” Hàn Khuynh Thước nhúu mày.

Tại sao hôm nay có đến hai người hỏi ba nó là ai? Nó làm sao biết, mẹ lại không có nói cho nó biết. Hơn nữa, nó cũng không muốn biết.

Bởi vì sẽ làm cho mẹ bảo bối của nó rất không vui vẻ, không thoải mái! Mẹ là toàn bộ của nó, mẹ không nói, nó sẽ xem như không có người này. Mẹ của nó là lớn nhất.

“Không biết!” Hàn Khuynh Thước nhìn Ninh Doãn Tích, “Phải là nói, tôi không có ba!”

“Làm sao có thể.”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tôi Là Nói Nếu Như.

“Làm sao có thể.”

Khóe miệng Ninh Doãn Tích mím thật chặt, ánh mắt buồn bã, tựa hồ đối với câu trả lời của Hàn Khuynh Thước rất không hài lòng.

“Chẳng lẽ, con là từ trong tảng đá đi ra hay sao?”

“Không sao cả.” Hàn Khuynh Thước đặt mông ngồi ở trên ghế salon, sau đó không có hình tượng duỗi lưng một cái, “Không có cũng chưa có, ông xem tôi không phải rất tốt sao!”

Cho nên, cái sinh vật gọi là ba này có tồn tại hay không, nó trừ xa lạ ra, tựa hồ thật không có một tia cảm giác khác!

“Chẳng lẽ, con cũng không tò mò?” Hai mắt Ninh Doãn Tích nhìn Hàn Khuynh Thước, tựa hồ nhất định phải hỏi một ít cái gì.

“Tò mò!” Hàn Khuynh Thước thành thật gật gật đầu, “Nhưng mà, cái đề tài này sẽ làm mẹ tôi không vui. Cho nên, cho dù có tò mò tôi cũng sẽ chọn bóp chết.”

Hàn Khuynh Thước mím cười, chỉ là nụ cười không có đạt tới đáy mắt.

Nghe lời nói của Hàn Khuynh Thước, trong lòng Ninh Doãn Tích ngừng lại. Đây rốt cuộc là một đứa bé như thế nào?

Lúc hai chữ “bóp chết” từ trong miệng con bé thốt ra, làm cho anh cảm thấy có một tia vô dụng cùng mê mang, thậm chí, anh có một giây không thể hô hấp!

“Mẹ con không vui về?” Ninh Doãn Tích lầm bầm nói nhỏ.

“Nếu làm mẹ tôi không vui, tôi sẽ không làm.” Vẻ mặt Hàn Khuynh Thược buồn bã, “Mẹ vì tôi, bỏ ra quá nhiều!”

Vì sinh nó, mẹ cơ hồ muốn mất cả mạng mình! Còn nữa, trước hôm nay nó hoàn toàn không biết, thì ra là trong quá khứ, mẹ đã trải qua một đoạn khổ sở, nghĩ lại mà đau đớn lòng.

Mà người khởi xướng chính là người phụ nữ được gọi là Hứa Tâm Lam!

Trong mắt Hàn Khuynh Thược lóe lên một tia tàn nhẫn, nó đã nói qua, bất kể là ai, nếu như mà khi dễ mẹ của nó, nó sẽ không bỏ qua!

“Nếu như.” Ninh Doãn Tích dừng một chút, “Tôi là nói nếu như! Nếu như, ba của con xuất hiện, con sẽ như thế nào?”

Trong lòng Ninh Doãn Tích có mấy phần gợn sóng. Có lẽ, anh sẽ là cái ‘nếu như’ đó!

Sáu năm trước, cả đêm họ thừa hoan, một buổi sáng lộ thủy. Mà tiểu nha đầu này rất vừa lúc là sáu tuổi!

Tay của Ninh Doãn Tích có hơi nắm chặt, tim đập dồn dập. Mặc dù, anh không biết Hàn Mộ biến mất sáu năm ở Trung Đô làm cái gì. Nhưng mà, theo tình huống này, tổng thể thời gian ăn khớp như vậy! Chỉ cần nghĩ đến cái tiểu nha đầu này cùng anh tồn tại một ít cơ hội ở giữa, anh cũng có chút kích động!

"Không có nếu như."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tìm Chính Chủ

“Không có nếu như.”

Lời nói của Hàn Khuynh Thược giống như một chậu nước lạnh đổ từ trên đầu Ninh Doãn Tích đổ xuống, khiến cho anh cảm giác được từng trận lạnh buốt.

“Chỉ cần, mẹ tôi nói không có đó chính là không có!” Hàn Khuynh Thược lạnh lùng, “Mẹ không thừa nhận, tôi cũng sẽ không đi thừa nhận!”

Nói cách khác, nếu như mẹ của nó thừa nhận như đã nói, nó tự nhiên cũng sẽ không phản đối!

Toàn thân Ninh Doãn Tích cứng đờ, hai mắt nhẹ trầm xuống, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì!

“Này, hồ ly thôi, hôm nay ông uống lộn thuốc rồi à?” Hàn Khuynh Thược nghi ngờ liếc mắt nhìn Ninh Doãn Tích. Hôm nay dáng vẻ của ông ta thật sự rất nhàn rỗi.

Ninh Doãn Tích ngẩng đầu lên nhìn Hàn Khuynh Thược.

Thật ra thì, anh phát hiện anh thật ưa thích tiểu nha đầu này! Bắt đầu từ lần gặp mặt đầu tiên, anh cảm thấy được trên người của con bé tựa hồ có một cỗ năng lực không sao diễn tả nổi hấp dẫn anh.

Có lẽ.

“Hồ ly thối.” Hàn Khuynh Thước nhìn hai mắt của Ninh Doãn Tích, “Ông đã nói muốn dẫn tôi đi gặp lão hồ ly đấy!”

Cho nên bây giờ nó còn ở lại nhà họ Ninh là có nguyên nhân.

Chân mày Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng động một cái. Nó gạt mẹ trở lại đây chính là vì muốn gặp gỡ lão hồ ly một lần. Ai bảo ông ta chính là chủ nhân của thanh chìa khóa vàng!

Càng nói cái thanh chìa khóa vàng này càng kỳ quái, tại sao Hứa Tâm Lam cũng có một cái thanh chìa khóa vàng y như vậy?

“Tại sao con nhất định muốn gặp ông cụ nhà tôi?” Trong mắt Ninh Doãn Tích lóe lên một ánh sáng và những tia không giải thích được.

“Không phải ông đã nói là, lão hồ ly mới chính là chủ nhân của thanh chìa khóa vàng sao?” Hàn Khuynh Thước thành thật trả lời. Nó luôn luôn không thích nói dối. Còn nữa, nó cũng không phải là muốn dòm ngó bảo tàng, nó chỉ là muốn biết sau lưng cái thanh chìa khóa vàng này đến tột cùng là có âm mưu gì!

“Tôi muốn tìm đương nhiên là phải tìm chính chủ.”

“Tại sao?” Vẻ mặt Ninh Doãn Tích nghi ngờ nhìn Hàn Khuynh Thước, “Dĩ nhiên, tôi không cho rằng con cũng là vì bảo tàng mà đến!”

“Hắc hắc.” Hàn Khuynh Thước cười hắc hắc, biểu tình có hơi tự phụ, “Cái bảo tàng kia thật sự tôi không có để trong mắt. Chỉ là.”

“Chỉ là nguyên nhân này nha, ông muốn biết cũng có thể. Nhưng mà, tôi tin tưởng lấy năng lực của hồ ly thối ông, muốn điều tra ra cũng là cực kì đơn giản!”

Hàn Khuynh Thước bất nhẽ ngáp một cái, tựa hồ có chút mệt nhọc!

Mới vừa rồi dạy dỗ Hướng Ngôn có chút phí tinh lực. Nó còn ở tuổi
trở mã đây.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Quan Hệ, Âm Mưu

Ninh Doãn Tích bĩu môi một cái, nhìn bóng dáng xinh đẹp của Hàn Khuynh Thược tự nhiên rời đi.

Tại sao bây giờ anh lại cảm giác được ngay cả bóng lưng của tiểu nha đầu này cũng có vài phần tương tự!

Trong tay nắm vài cọng tóc, thái độ làm cho người ta khó có thể hình dung.

“Có cái này, có chút đáp án cũng sẽ dễ dàng biết.”

Mấy cọng tóc này là do Hàn Khuynh Thược vừa ngồi trên ghế salon lưu lại.

Sau khi anh biết được nha đầu này cùng Hàn Mộ có quan hệ, trong tim của anh vẫn khó có thể an tĩnh, tựa hồ luôn có vật gì đó từ trong đầu nhảy nhanh ra, nhưng mà anh lại không biết được đó là vật gì.

Hiện tại tỉ mỉ suy nghĩ một chút, sáu năm trước cô gái có tên là Hàn Mộ cùng anh cá nước thân mật, mà năm nay tiểu nha đầu này đúng lúc là sáu tuổi.

Chẳng lẽ, thật sự có khả năng này.

Thời gian trùng hợp như vậy khiến cho anh không thể không hoài nghi tiểu nha đầu này cùng anh có quan hệ.

Tiểu nha đầu này đối với anh mà nói thật sự có một loại cảm giác xóa không mất. Mà loại cảm giác này giống như là cảm giác vào lúc anh cùng ông cụ ở chung, loại cảm giác đó, rất ấm áp, rất tốt đẹp!

Mặc dù, tiểu nha đầu này có lúc rất tà ác, lời nói cũng ác độc. Nhưng mà những thứ này cũng không làm cho anh cảm thấy ghét, ngược lại làm cho anh.

Ninh Doãn Tích nhẹ cười một tiếng, nắm chặt sợi tóc.

Không biết vì sao, trong lòng anh thế nhưng lại tha thiết hi vọng tiểu nha đầu này cùng anh thật sự có quan hệ.

Lấy ra một cái túi nhỏ, đem mấy sợi tóc bỏ vào.

Hai mắt Ninh Doãn Tích nhíu lại.

Lời nói của Hàn Khuynh Thước mới vừa nói làm anh nhớ kỹ trong lòng. Tiểu nha đầu này gấp gáp muốn gặp ông cụ như vậy, nguyên nhân cuối cùng là gì? Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện thanh chìa khóa vàng?

Tại sao cái thanh chìa khóa vàng khiến cho anh gặp nhiều phiền toái như vậy?

Đôi mắt Ninh Doãn Tích rủ xuống, bây giờ anh có thể tình hình khẳng định, hai mẹ con này nhắm vào thanh chìa khóa vàng mà đến. Nhưng mà, họ tuyệt đối không phải là vì bảo tàng sau lưng thanh chìa khóa vàng.

Tổng giám đốc HM, năm năm trước hùng bá thị trường quốc tế là tổng giám đốc HM, một chút bảo tàng ấy cô sẽ đặt ở trong mắt?

Khóe miệng Ninh Doãn Tích nhếch lên, đáp án này hiển nhiên là phủ định.

Như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?

Chẳng lẽ, sau lưng cái thanh chìa khóa vàng này còn cất giấu cái gì. . .
. . . Âm mưu?

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Yến Hội 1

Đây là yến hội thuộc về tầng lớp nhân sĩ.

Trong đại sảnh sáng chói, tiếng nhạc êm tai từ sảnh chính truyền ra, bay vào tai mỗi người

Trong tay cầm ly rượu đế cao, loại rượu đỏ như máu tươi lay động trong ly. Mỗi người đều đang bận rộn, đánh trúng quan hệ, hàn huyên.

Nam bận đồ tây trang, tóc bôi keo sáng bóng lấp lánh, giày da dưới chân cũng phải bóng loáng, có vẻ có chút chói mắt; con gái một thân lễ phục, thân mình xinh đẹp, đường cong cần phải lộ, giày cao sáu bảy phân, càng cao càng mê người!

"Ninh lão đến!"

Không biết là ai hô một câu, mọi người đều tự giác mà đứng sáng bên cạnh mở đường, chủ động tạo một lối đi nhỏ cho người tới.

Người tới nhìn có vẻ rất trẻ tuổi, ông ta chỉ hơn 50 tuổi. Mang trên mặt biểu tình hồ hởi, một đường đi tới, trên người tự nhiên toả ra hơi thở vương giả.

"Ninh lão xin chào..."

"Ninh lão!"

"Ninh lão..."

Người bên cạnh đều ân cần thăm hỏi. Có a dua, có nịnh nọt, còn có rất nhiều người thật sự bị hơi thở này làm cho bàng hoàng, tuy đáy lòng tự phát lại sự kính nể.

Người tới chính là chủ nhân của buổi yến hội này, Ninh lão Ninh Trúc Mặc.

Ninh Trúc Mặc khẽ gật đầu, đi đến đứng chính giữa trên đài cao, uy phong không giảm so với năm đó.

"Cảm ơn mọi người hôm nay đã bớt thời gian đến dự buổi yến tiệc mừng 65 tuổi của tôi, Ninh Trúc Mặc cảm ơn mọi người." Ninh Trúc Mặc nhìn mọi người.

"Ở đây các vị đều là người hợp tác với Ninh thị của ta, hoặc là bạn bè tốt của Ninh Trúc Mặc tôi. Tôi Ninh Trúc Mặc ở bên cạnh cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã quan tâm và chiếu cố với thiết kế Ninh thị!" Ninh Trúc Mặc nâng một ly rượu đỏ.

"Tôi già rồi, không còn dùng được nữa rồi. Ninh thị cũng giao cho cháu của tôi Ninh Doãn Tích." Ninh Trúc Mặc hơi liếc mắt nhìn Ninh Doãn Tích bên cạnh, nét mặt thoả mãn. Đứa cháu này không làm cho ông thất vọng.

"Thành tích Ninh thị mọi người cũng nhìn thấy, hi vọng sau này hợp tác càng vui vẻ. Tôi, xin cạn trước!" Ninh Trúc Mặc đầu mỉm cười nói, uống một ngụm rượu.

"Tốt, tốt..."

Mọi người vội vàng phụ họa, vốn dùng để loại trà rượu đỏ thì giống như nước lọc, hạ đỡ.

"Ha ha..." Đột nhiên, một tiếng cười khẻ từ cửa truyền vào, "Yến hội của Ninh lão, tôi làm sao có thể bỏ lỡ!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Yến Hội 2

Mọi người đều quay đầu, nhìn về phía cửa ra vào.

Ninh Doãn Tích nhìn sang, hơi sững sờ, Châu Tiêu Bằng? !

Tất cả mọi người biết, thiết kế Ninh thị cùng tập đoàn Chu thị luôn như nước với lửa không tan ra, giúp nhau cạnh tranh.

Châu Tiêu Bằng sao có thể đến đây?

"Hóa ra là thiếu gia Chu thị cùng Chu phu nhân!" Lông mày Ninh Trúc Mặc cũng phải nhíu lại, cười nhạt một tiếng, "Hoan nghênh, hoan nghênh!"

"Ninh lão, yến tiệc của ngài chúng tôi sao có thể bỏ lỡ?" Kéo Châu Tiêu Bằng Hứa Tâm Lam mỉm cười, "Tiểu Bằng, nhanh, đưa lên quà tặng!"

"Vâng, mẹ." Châu Tiêu Bằng đưa món quà trên tay qua, "Một chút tâm ý!"

"Cảm ơn." Ninh Doãn Tích nhận lấy, trên mặt không hề lộ ra vẻ gì khác, nhìn Châu Tiêu Bằng, đôi mắt mỉm cười.

Châu Tiêu Bằng! Anh Bằng! Chính là anh Bằng mà cô gái đáng ghét kia luôn ngày đêm mong nhớ.

Thật ra, cũng chả có gì đặc biệt...

Trong lòng Ninh Doãn Tích đau xót, giọng điệu cũng mang theo sức lực mệt mỏi, "Chu thiếu gia thật đúng là tuần tú lịch sự!"

"Ở đâu, đâu có!" Châu Tiêu Bằng lộ ra nụ cười ôn tồn nho nhã. Anh ta cảm giác lời của Ninh Doãn Tích đang nhắm vào anh ta.

Nhưng mà trừ cạnh tranh trên thương trường, anh ta có thể chắc chắn mình và anh ấy chưa từng đụng chạm nhau! Thủ đoạn Ninh Doãn Tích mặc dù mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng, ở Châu Tiêu Bằng anh xem như là quân tử!

Như vậy, đây là tại sao?

"Muốn nói tuần tú lịch sự, tôi lại là cảm thấy Ninh thiếu mới đúng. Bằng nhà tôi quả thực thua kém Ninh Thiếu!" Hứa Tâm Lam nhìn Ninh Doãn Tích, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó có thể cân nhắc "Cả thành phố A ai mà không biểu Ninh thiếu phong lưu phóng khoáng, có bao nhiêu thiếu nữ đều quỳ gối ở dưới chân Ninh thiếu!"

"Đó là!" Ninh Doãn Tích cười tự phụ, cũng không đem lời nói của Hứa Tâm Lam trở thành châm chọc. Bà ta nói như thế nào, tại sao anh nhất định phải đi giải thích lời bà ta nói như vậy? Ngược lại anh tương đối cam tâm tình nguyện tiếp nhận, dù sao đây cũng là sự thật!

"Ách..." Hứa Tâm Lam bị Ninh Doãn Tích trả lời làm sặc một cái. Thì ra, đồn đãi bên ngoài về thiếu gia nhà họ Ninh Ninh Doãn Tích thật sự quái đản như vậy, hoàn toàn không ấn theo lẽ thường, khiến người ta không biết làm sao để ứng phó.

"Tốt rồi, Doãn Tích, đều chuẩn bị xong chưa?" Ninh Trúc Mặc nhìn Ninh Doãn Tích.

Ninh Doãn Tích gật đầu, ra dấu yên tĩnh, "Hôm nay tại đây trên yến hội, nhà họ Ninh tôi đem trưng bày Huyết Mặc Trúc!"

Dứt lời, bảo thạch đỏ như máu hồng xuất hiện trước mặt mọi người

☆, Chương 79: Huyết Mặc Trúc

"Hít..." Mọi người hít vào một hơi.

Đây là một vòng trang sức như thế nào đây?

Vòng trang sức từ 21 viên bảo thạch hồng sâu chuỗi thành. Mỗi viên đều như máu tươi ướt át. Ở dưới tác dụng hiệu quả của ngọn đèn, lóe lên tia sáng chói mắt.

Huyết Mặc Trúc này đã tạo nên uy danh của Ninh Trúc Mặc. Năm ấy Ninh Trúc Mặc hai mươi ba tuổi thiết kế ra dây chuyền Hồng Bảo Thạch này là chấn động một thời. Có thật nhiều ngôi sao điện ảnh đều muốn tranh giành sợi dây chuyền này, nhưng Ninh Trúc Mặc lại chỉ đem nó xuất hiện một lần. Đại đa số người đều chưa từng gặp qua...

Nhìn Huyết Mặc Trúc chói mắt, Ninh Trúc Mặc hơi sững sờ, tia sáng này dường như có chút chướng mắt.

Ông còn nhớ rõ ba mươi lăm năm trước, Hoàng Tuyết Như rời khỏi ông mà đi, gả cho anh em tốt của ông, Bạch Phong Kiệt. Thật ra lúc ấy ông rất hận, hận Tuyết Như nhẫn tâm, hận Bạch Phong Kiệt phản bội. Ông ta biết rõ ông yêu Tuyết Như, nhưng tại sao còn cướp đi người yêu của ông!

Đúng vậy, ba mươi lăm năm trước ông chỉ là một kẻ nghèo, ông không xứng với Hoàng Tuyết Như. Nhưng mà, rõ ràng từng nói sẽ đợi ông...

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc cười. Thôi, chuyện đã qua ông đã buông bỏ. Tuyết Như đã mất, Bạch Phong Kiệt cũng chết vì bệnh rồi. Gì hận, gì oán đều theo bọn họ rời đi!

Huyết Mặc Trúc này khi ông thiết kế ra là muốn tặng cho Tuyết Như.

Nó chỉ ở ba mươi lăm năm trước xuất hiện lần đầu. Bởi vì Tuyết Như rời đi, ông lựa chọn trốn tránh tất cả

Bây giờ, là lúc đưa ra. Phong cách sợi dây chuyền này muốn cho người đời nhìn thấy.

"Ông nội!" Ninh Doãn Tích nhìn Ninh Trúc Mặc.

Ông nội làm sao vậy? Ngần ngơ?

Còn có, dây chuyền Hồng Bảo Thạch này, anh cũng mới thấy lần! Trước, anh cũng chỉ là nghe nói qua!

Nghe đồn, Nhà họ Ninh có hai món bảo bối, chìa khóa vàng cùng dây chuyền Hồng Bảo Thạch, Huyết Mặc Trúc. Nếu như tìm được hai thứ đồ này thì sẽ có giá trị lên đến hàng trăm vạn!

"Ừ!" Ninh Trúc Mặc nhẹ gật đầu, "Hôm nay, ai ra giá cao sẽ được Huyết Mặc Trúc!"

"Xôn xao..." Mọi người lập tức nổ oanh, líu ríu, thảo luận không ngừng.

"Ông nội, tại sao?" Ninh Doãn Tích nhướn mày, không có thể hiểu được cách làm của Ninh Trúc Mặc .

Ninh Trúc Mặc cười nhạt một tiếng. Sự tình bình thường trở lại, sợi dây chuyền này cũng không cần phải mang theo bên người.

"Một ngàn vạn..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Huyết Mặc Trúc

"Hít..." Mọi người hít vào một hơi.

Đây là một vòng trang sức như thế nào đây?

Vòng trang sức từ 21 viên bảo thạch hồng sâu chuỗi thành. Mỗi viên đều như máu tươi ướt át. Ở dưới tác dụng hiệu quả của ngọn đèn, lóe lên tia sáng chói mắt.

Huyết Mặc Trúc này đã tạo nên uy danh của Ninh Trúc Mặc. Năm ấy Ninh Trúc Mặc hai mươi ba tuổi thiết kế ra dây chuyền Hồng Bảo Thạch này là chấn động một thời. Có thật nhiều ngôi sao điện ảnh đều muốn tranh giành sợi dây chuyền này, nhưng Ninh Trúc Mặc lại chỉ đem nó xuất hiện một lần. Đại đa số người đều chưa từng gặp qua...

Nhìn Huyết Mặc Trúc chói mắt, Ninh Trúc Mặc hơi sững sờ, tia sáng này dường như có chút chướng mắt.

Ông còn nhớ rõ ba mươi lăm năm trước, Hoàng Tuyết Như rời khỏi ông mà đi, gả cho anh em tốt của ông, Bạch Phong Kiệt. Thật ra lúc ấy ông rất hận, hận Tuyết Như nhẫn tâm, hận Bạch Phong Kiệt phản bội. Ông ta biết rõ ông yêu Tuyết Như, nhưng tại sao còn cướp đi người yêu của ông!

Đúng vậy, ba mươi lăm năm trước ông chỉ là một kẻ nghèo, ông không xứng với Hoàng Tuyết Như. Nhưng mà, rõ ràng từng nói sẽ đợi ông...

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc cười. Thôi, chuyện đã qua ông đã buông bỏ. Tuyết Như đã mất, Bạch Phong Kiệt cũng chết vì bệnh rồi. Gì hận, gì oán đều theo bọn họ rời đi!

Huyết Mặc Trúc này khi ông thiết kế ra là muốn tặng cho Tuyết Như.

Nó chỉ ở ba mươi lăm năm trước xuất hiện lần đầu. Bởi vì Tuyết Như rời đi, ông lựa chọn trốn tránh tất cả

Bây giờ, là lúc đưa ra. Phong cách sơ dây chuyện này muốn cho người đời nhìn thấy.

"Ông nội!" Ninh Doãn Tích nhìn Ninh Trúc Mặc.

Ông nội làm sao vậy? Ngẩn ngơ?

Còn có, dây chuyện Hồng Bảo Thạch này, anh cũng mới thấy lần! Trước, anh cũng chỉ là nghe nói qua!

Nghe đồn, Nhà họ Ninh có hai món bảo bối, chìa khóa vàng cùng dây chuyện Hồng Bảo Thạch, Huyết Mặc Trúc. Nếu như tìm được hai thứ đồ này thì sẽ có giá trị lên đến hàng trăm vạn!

"Ừ!" Ninh Trúc Mặc nhẹ gật đầu, "Hôm nay, ai ra giá cao sẽ được Huyết Mặc Trúc!"

"Xôn xao..." Mọi người lập tức nổ oanh, líu ríu, thảo luận không ngừng.

"Ông nội, tại sao?" Ninh Doãn Tích nhướn mày, không có thể hiểu được cách làm của Ninh Trúc Mặc .

Ninh Trúc Mặc cười nhạt một tiếng. Sự tình bình thường trở lại, sợi dây chuyện này cũng không cần phải mang theo bên người.

"Một ngàn vạn..."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thường Thức

"Một ngàn vạn..."

Toàn thân Ninh Doãn Tích chấn động. Giọng nói này rất quen thuộc!

"Tôi nói, tôi ra một ngàn vạn!"

Hàn Mộ chậm rãi đi đến, gót giày cao bảy phân giẫm kêu vang trên sàn nhà!

Nhìn lướt qua bốn phía, khóe miệng Hàn Mộ mỉm cười nói, nên tới, đều tới đông đủ!

"Tiểu Mộ..." Châu Tiêu Bằng khiếp sợ há to miệng.

Tại sao Tiểu Mộ lại xuất hiện ở chỗ này? Một ngàn vạn? Cô điên rồi sao?

"Tiểu Bằng!" Hứa Tâm Lam kéo Châu Tiêu Bằng đang muốn đi ra ngoài lại.

Tại sao cái nha đầu này lại xuất hiện ở đây?

Vẻ mặt Hàn Mộ cười nhạt, nhìn Ninh Doãn Tích, "Ninh thiếu, chúng ta lại gặp mặt!"

Ninh Doãn Tích nhíu lông mày lại, khẽ mỉm cười, "Đúng vậy! Tổng giám đốc HM quang lâm, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này!"

"Tổng giám đốc HM? !"

Mọi người lại ồn ào thảo luận.

Người nữ tổng giám đốc trong một đêm năm năm trước tao nên thiết kế HM chính là người phụ nữ trước mặt này sao? ! Nhìn có vẻ, người phụ nữ này vẫn còn rất trẻ tuổi, không giống, quả thực không giống...

"Tiểu Mộ, cô ấy là tổng giám đốc HM?" Châu Tiêu bằng thì thầm, giống như có chút không dám tin.

Hứa Tâm Lam cũng chấn động trong lòng.

Tổng giám đốc HM?

Hàn Mộ nhìn khóe mắt Ninh Doãn Tích khẽ cong. Người đàn ông này cô thật sự không thể xem thường. Tốc độ điều tra nhanh như vậy, không tệ, không tệ.

"Doãn Tích, xảy ra chuyện gì?" Ninh Trúc Mặc nhìn Hàn Mộ hai mắt mỉm cười nói, giống như là sự nhớ ra cái gì đó.

"Cô là ai?" Đương nhiên, những lời này là Ninh Trúc Mặc hỏi Hàn Mộ.

"Hàn Mộ!" Nói năng trả lời có khí phách, Hàn Mộ và Ninh Trúc Mặc bốn mắt nhìn nhau.

Cặp mắt của ông ta mang theo vẻ soi mói đến cùng, ánh mắt của nàng trong suốt sạch sẽ, không có chút mách khóe nào.

Không khí dường như ngưng lại trong nháy mắt.

"Ha ha..." Ninh Trúc Mặc đột nhiên cười to, "Cô gái nhỏ, cô là người đầu tiên dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Được, tôi thưởng cho cô, hôm nay Huyết Mặc Trúc sẽ thuộc về cô!"

"Cảm ơn!" Hàn Mộ cũng không từ chối, khóe miệng cười căng lên, "Trừ lần đó ra, tôi còn muốn thỉnh giáo Ninh lão một vài vấn đề!"

Tiếng nói vừa ngừng, một cái chìa khoá vàng sáng chói được đưa ra khiến mọi người nhìn cảm thấy quen mắt.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ninh Trúc Mặc Nhớ Lại

"Đây..." Ninh Trúc Mặc nhìn chìa khóa vàng trong tay Hàn Mộ, bàng hoàng ông nhìn về phía Ninh Doãn Tích, ánh mắt thăm dò.

Mặt Ninh Doãn Tích liền biến sắc. Cô gái này đang làm cái gì? Gay go, ông cụ biết anh đem chìa khóa vàng vứt bỏ, anh còn không bị phế rồi...

"Ninh lão, cái chìa khoá vàng này, ông nhìn không thấy quen thuộc sao!" Là câu hỏi khẳng định, khoé miệng Hàn Mộ mỉm cười nói, ánh mắt khiến người ta nhìn không ra một tia chấn động.

"Đây..." Ninh Trúc Mặc ngơ ngác nhìn Hàn mộ, "Sao cô lại có cái chìa khoá vàng này?"

"Cơ duyên xảo hợp!" Hàn Mộ giống như không tính toán ánh mắt nhìn về phía Hứa Tâm Lam

Quả nhiên, giây phút Hứa Tâm Lam nhìn đến thấy chìa khoá vàng thì sắc mặt hơi đổi, cho dù bà cố gắng che giấu rất khá, nhưng cũng không thoát khỏi đôi mắt của Hàn Mộ.

"Ngược lại rất lạ, tôi biết, cái chìa khoá vàng này Châu phu nhân cũng có một cái!" Hàn mộ cười nhìn về phía Hứa Tâm Lam.

"Không có khả năng!" giọng điệu Ninh Trúc Mặc hết sức kiên định, "Cái chìa khoá vàng này là độc nhất vô nhị trên thế giới. Chỉ có một cái của

nhà họ Ninh tôi!"

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc mỉm cười nói. Cái chìa khoá vàng này có từ lúc ông và Tuyết Như hẹn hò lúc ban đầu. Tuyết Như là tiểu thư khuê các, lúc ấy cha mẹ của bà cực lực phản đối hai người bọn họ cùng một chỗ. Bất lực, bọn họ chỉ có thể tìm một chỗ hẹn hò, mà cái chỗ này chính là phía sau hoa viên trong nhà Tuyết Như có một gian phòng trống. Cái chìa khoá vàng này chính là do ông thiết kế.

Chỉ là sau đó Tuyết Như lập gia đình, chìa khoá vàng cũng được Tuyết Như luôn mang theo bên người. Sau đó, ông nghe nói chìa khoá vàng được Tuyết Như đưa cho con gái bà. Chỉ là, con gái của Tuyết Như cũng có chuyện tình yêu giống như vậy. Nhưng, con gái của bà so với Tuyết Như tới cùng....

Ai! Cái người con gái kia, vì người yêu, bỏ hết tất cả!

Nói đến sau đó ông tìm được cái chìa khoá vàng này cũng là chuyện tối tăm. Lần đó đi đến nhà họ Bạch thăm viếng vì người tài giỏi như Bạch Phong vì bạo bệnh mà qua đời!

"Nếu như vậy, Châu phu nhân có thể nói cho chúng tôi nghe xem, chìa khoá vàng của bà là đến từ nơi nào?" Hàn Mộ khẽ mỉm cười, nhưng hai mắt lại không có chút tình cảm ấm áp nào. Ánh mắt nhìn thẳng Hứa Tâm Lam, làm bà ta có cảm giác không thể chạy trốn, nhất thời vương mắt.

"Không có, tôi không có vàng cái chìa khoá." toàn thân Hứa Tâm Lam có chút run rẩy, "Nghe nhầm đồn bậy thôi!"

Bà có làm qua cái chìa khoá vàng, nhưng, cái đó một lát nữa, chỉ có một lát nữa...

"Bà nói bậy..." Mọi tiếng nũng nịu, một bóng người xuất hiện bên cạnh Hàn Mộ.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thương Pháp Rất Tốt

"Ầm..." Ba chữ rơi vào trong trái tim Hứa Tâm Lam, toàn thân bà chấn động, sắc mặt tái nhợt.

"Thước Thước, làm sao con biết bà ngoại?" Hàn Mộ không thể tin được nhìn Hàn Khuynh Thước, giống như nó đã biết được chuyện gì rồi. Mà cô dám khẳng định nó cũng là truy tìm chìa khóa vàng mà đến.

Mẹ, chuyện này để cho chính bà ta nói ra đi!" Hai mắt Hàn Khuynh Thước nheo lại, lạnh lùng nhìn Hứa Tâm Lam, bước từng bước một đến bà ta.

Không khí xung quanh Hàn Khuynh Thước lạnh như băng, tất cả mọi người như ngừng hô hấp, nhìn Hàn Khuynh Thước.

"Con muốn làm gì?" Châu Tiêu Bằng ngăn ở trước người Hứa Tâm Lam, cúi đầu nhìn Hàn Khuynh Thước.

Cái đứa nhỏ này chính là con gái của Tiểu Mộ. Nhưng, nó lại có địch ý rất lớn với mẹ. Vừa rồi những lời nó nói có chút kỳ quái, chuyện này có quan hệ gì với mẹ?

"Ông... Tránh ra!" Hàn Khuynh Thước nhìn Châu Tiêu Bằng. Người đàn ông này rất thích mẹ, nhìn người có vẻ ôn tồn nho nhã. Nhưng mà, sao lại có một bà mẹ hư hỏng như vậy?

Xem như nể mặt ông ta thích mẹ, nó không so đo với ông ta, "Tránh ra!"

"Con muốn làm gì!" Châu Tiêu Bằng cau mày nhìn Hàn Khuynh Thước.

"Làm gì?" Hàn Khuynh Thước cười đến cuồn cuộn, "Đương nhiên là làm cho bà ta nói ra! Chu phu nhân, tôi nói, Hường Ngôn, bà sẽ không quên chứ?"

"Hường Ngôn?" Hứa Tâm Lam thất kinh, sắc mặt lập tức tái nhợt.

"Ông nên biết, đừng để cho tôi tạo nhiều lỗ thủng trên người bà ta!" Hàn Khuynh Thước móc súng lục của mình, nhẹ nhàng xoay trở.

Mọi người nhìn thấy một đứa bé gái chỉ sáu bảy tuổi lấy súng lục ra chơi, lập tức hít vào một hơi. Chỉ cần sơ ý một chút, chẳng phải bọn họ sẽ đi châu Diêm Vương sao.

"Thước Thước, không cần làm chuyện xằng bậy!" Lòng mày Hàn Mộ nhíu lại thật sâu.

"Mẹ, con từng nói, ai ức hiếp mẹ, con sẽ không bỏ qua một ai!" Ánh mắt Hàn Khuynh Thước mỉm cười nói, "Tin tưởng con, sẽ không để cho mình bị thương tổn!"

Trong lòng Hàn Mộ ấm áp. Cái tiểu nha đầu này...

Ninh Trúc Mặc cùng Ninh Doãn Tích trao đổi ánh mắt, sau đó lặng yên nhìn Hàn Khuynh Thước. Khí thế của đứa bé này không phải sắc bén bình thường.

Nhẹ bóp cò súng, "B-A-N-G...GG" một tiếng, một viên đạn chuẩn xác bay qua người Châu Tiêu Bằng, chạm vào bên mặt Hứa Tâm Lam, gương

mặt tái nhợt lập tức tăng thêm vài phần huyết sắc.

"Thương pháp cũng không tệ lắm phải không!"

Người chung quanh đều mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt mà không thể tin nổi.

Hồ hấp Hứa Tâm Lam đều ngưng lại, cả người đều xụi lơ xuống đất.

"Mẹ..." Châu Tiêu Bằng vội lấy bả vai Hứa Tâm Lam, nhìn Hàn Khuynh Thục. Cái đứa nhỏ này sao lại dám làm mẹ như vậy!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phạm
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thuốc

"Ông!" Ninh Doãn Ngân dùng giọng nói châm chọc Ninh Trúc Mặc "Dường như yến tiệc của ông sắp bị phá hỏng!"

"Một yến tiệc mà thôi!" Ninh Trúc Mặc mỉm cười: "Hai mẹ con này vì Hứa Tâm Lam mà đến. Theo thủ thuật bắn súng của cô bé này, con gái Tuyệt Như có liên quan đến Hứa Tâm Lam. Chúng ta hãy chờ xem."

Ninh Doãn Ngân nhú mày lại, hiếm có chuyện khiến cho ông cháu họ cảm thấy hứng thú.

Ninh Doãn Ngân rủ mắt xuống, không biết vì sao, đáy lòng lại dâng lên cảm giác kỳ lạ. Hai mẹ con này, anh phải bảo vệ! Vì vậy, anh sẽ không để cho các cô ấy bị thương trước mặt anh!

"Mẹ....." Chu Tiêu Băng nhìn hòng súng chia vào mặt mẹ mình, trong lòng đau xót.

"Đau lòng? Trò chơi của tôi còn chưa bắt đầu đâu!" Hàn Khuynh Thược nổ ba phát súng lên không trung: "Không muốn chết đều cút hết cho tôi...."

"A....." Mọi người nghe tiếng động lớn, chạy tán loạn.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng yến tiệc chỉ còn mẹ con Hàn Mộ, mẹ con Chu Tiêu Băng và hai ông cháu Ninh Doãn Ngân.

"Ôi.....Hồ lý thối ông sợ chết à!" Hàn Khuynh Thước nhìn Ninh Doãn Ngân, giễu cợt nói "Cũng được, chờ tôi giải quyết xong ở đây, tôi cũng muốn tính sổ với ông!"

Ngược lại Ninh Doãn Ngân hơi nhướn mày. Trong lòng Hàn Mộ thâm cảm kính, cô cảm thấy, cảm thấy Hàn Khuynh Thước biết được cái gì.

Chỉ thấy Hàn Khuynh Thước đến gần Hứa Tâm Lam và Chu Tiêu Bằng: "Đợi một chút ông sẽ biết, mẹ ông có bao nhiêu độc ác!"

"Cái gì....." Chu Tiêu Bằng cúi đầu nhìn gương mặt mẹ mình bị thương do đạn bắn. Dường như bà ta không có cảm giác đau đớn, nhưng vẻ mặt hơi hoảng hốt.

"Thước Thước, con cũng biết rồi hả?" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thước: "Biết hết tất cả!"

Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gật đầu: "Bây giờ, đến lượt Thước Thước bảo vệ mẹ!"

Hàn Mộ khẽ ngẩng đầu, hít một hơi nói: "Được, chuyện này mẹ giao cho con giải quyết."

Thước Thước của cô không thể so sánh với những đứa trẻ khác. Cô tin rằng, không lâu sau Thước Thước của cô sẽ làm nên chuyện, cô cần có cơ hội rèn luyện!

"Dạ." Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thiếu lễ độ ngáp một cái: "Nói, dường như hiệu quả của thuốc này hơi chậm!"

"Thuốc?" Mấy người đều sửng sốt, sau đó nhìn về phía Hứa Tâm Lam.

"Mẹ." Chu Tiêu Bằng khẽ lắc lắc Hứa Tâm Lam, trong lòng càng thêm bất an.

"Ha ha....." Hứa Tâm Lam chột ngẩng đầu, nở nụ cười.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chân Tướng

"Rất tốt. Bây giờ, có thể biết rõ tất cả." Hàn Khuynh Thược đứng nghiêm túc, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hứa Tâm Lam.

Chỉ thấy Hứa Tâm Lam cười ngây ngô vài tiếng. Sau đó nấc lên, làm thế nào cũng không dừng được.

"Con làm gì đối với mẹ tôi?" Chu Tiêu Bằng oán hận nhìn Hàn Khuynh Thược. Vì sao Tiểu Mộ không ngăn cản, chỉ đứng một bên nhìn.

Chu Tiêu Bằng nhìn về phía Hàn Mộ, trong ánh mắt mang theo vẻ cầu xin.

Trong lòng Hàn Mộ khẽ động, dường như có chút không đành lòng. Cô không muốn làm cho anh Bằng bị thương. Nhìn vào hai mắt bi thương của anh Bằng, lòng cô thật đau đớn!

Nắm chặt nắm đấm, sau đó buông ra, Hàn Mộ hít vào một hơi thật sâu.

Cô muốn biết tất cả! Tránh đi ánh mắt của Chu Tiêu Bằng, Hàn Mộ nhìn chăm chăm vào Hứa Tâm Lam. Cô cũng không biết Thược Thược đã làm gì đối với người phụ nữ này!

"Khà khà khà khà....." Hứa Tâm Lam chột nhìn chăm chăm vào Hàn Mộ: "a....."

Đột nhiên xuất hiện tiếng hét to làm cho vài người nhú mày lại.

"Cô...Cô.....Bạch Lạc Phi, cô là Bạch Lạc Phi?" Hứa Tâm Lam tê liệt ngồi dưới đất, sợ hãi nhìn Hàn Mộ, cả người chậm rãi di chuyển sang một bên: "Cô không chết sao? A.....đừng đến tìm tôi, đừng đến tìm tôi!"

Hàn Mộ im lặng nhìn Hứa Tâm Lam, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì.

"Tôi.....Tôi không phải cố ý muốn hại cô! Không phải.... .." Giọng nói Hứa Tâm Lam có vài phần run rẩy "Ha ha....."

"Tôi không sợ cô, không sợ.....Ai bảo cô giành đàn ông với tôi, Quốc Đào chỉ có thể lấy tôi. Tại sao anh ấy phải cưới cô, anh ấy nói anh ấy không thương tôi.... .." Hứa Tâm Lam vừa khóc vừa nói, trên mặt tràn đầy chật vật.

"Mẹ!" Chu Tiêu Bằng muốn nắm tay Hứa Tâm Lam.

Hứa Tâm Lam dừng lại nhìn anh ta một cái: "Đừng kéo mẹ! Tiêu Bằng, mẹ nói cho con biết! con không thể lấy con nhỏ Hàn Mộ kia! Đêm đầu tiên của nó đã bị mẹ bán mất, nó không thể.....Không thể vào cửa chính nhà Họ Chu." Hứa Tâm Lam bất mãn nói lớn.

"Mẹ, người....." Hai mắt Chu Tiêu Bàn đau xót. Đây là người mẹ yêu quý của anh ta sao? Anh ta nhớ rõ bà đã từng nắm tay anh ta và Tiểu Mộ, bảo anh ta phải chăm sóc thật tốt cho Tiểu Mộ, không được phép bắt nạt cô ấy! Nhưng bây giờ thì sao?

Trong lòng Hàn Mộ chua xót. Thì ra là bởi vì ba không thương bà ta, mà cưới mẹ.

Cho nên, cô và anh Bằng nhất định hữu duyên vô phận!

"Bà đáng chết...."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Mềm Lòng

"Bà đáng chết....." Khóe miệng Hàn Khuynh Thước nhếch lên, sắc mặt lạnh lùng lẽo như tuyết rơi tháng mười hai.

Họng súng chỉ thẳng vào Hứa Tâm Lam, muốn bóp cò.

"Thước Thước....."

"Đừng....." Chu Tiêu Bằng bỗng chốc đến chắn trước mặt Hứa Tâm Lam. Cho dù như thế nào, bà ấy cũng là mẹ của anh ta, sinh anh ta nuôi lớn anh ta, làm sao anh ta có thể trơ mắt nhìn bà ta gặp nguy hiểm, lại thờ ơ chứ?

"Tiểu Mộ, đừng tổn thương bà ta!" Ánh mắt khẩn cầu của Chu Tiêu Bằng nhìn về phía Hàn Mộ, "Tiểu Mộ, anh biết mẹ anh có lỗi với em, anh cũng có lỗi với em. Nhưng xin em hãy thả bà ấy.... .."

"Ha ha ha.... .." Hứa Tâm Lam ngồi trên mặt đất cười ngây ngốc. Sau đó về mặt bà ta thần bí nói: "Tôi vụng trộm nói cho các người biết, đừng nói ra ngoài. Bạch Lạc Phi bị tôi nhốt ở trong vườn hoa nhà cô ta. Nhưng.....Lúc trước mẹ của cô ta và ông Ninh hẹn hò trong phòng kia.....Chắc.....Có mười sáu năm.....Ha ha ha!"

"Ai bảo cô ta cướp người đàn ông của tôi? Tôi hận cô ta, hận.....Hàn Đào, cho nên một nhà ông ta cũng sẽ không.....không có ngày tốt lành!" Hứa Tâm Lam thì thào nói.

Hàn Mộ cứng đờ người: "Vì vậy, tất cả đều do bà làm?"

Từ khoảnh khắc mẹ cô gả cho ba cô, tất cả đều do Hứa Tâm Lam tính kế!

"Ha ha ha.... ..." Hứa Tâm Lam ngẩng đầu, nhìn Hàn Mộ cười không ngừng.

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thước nắm bàn tay lạnh lẽo của Hàn Mộ, ánh mắt độc ác quét tới quét lui trên người Hứa Tâm Lam.

"Tiểu Mộ....." Chu Tiêu Bằng nhìn Hàn Mộ, lại nhìn Hàn Khuynh Thước.

Hàn Mộ nắm chặt năm đấm, sắc mặt hơi tái mét.

Cô nên làm thế nào? Hứa Tâm Lam hại cả nhà cô thê thảm như thế, hại ba cô phải vào tù, nốt mẹ cô mười sáu năm, không ăn không uống, mẹ của cô bị chết đói! Hại cô bị mù, mất đi sự trong sạch, còn có, đến nay vẫn không rõ tung tích của Tiểu Phong!

Nhưng....Bà ta là mẹ của anh Bằng! Anh Bằng có tình cảm với cô! yêu mến cô, lúc nào cũng cưng chiều cô.... ...

Làm sao lựa chọn đây?

Hàn Khuynh Thước nhìn sắc mặt Hàn Mộ, ánh mắt trầm xuống. Nó chỉ biết mẹ của nó là con mèo ngoan không có quyết tâm.

"Bà đi đi.... ..." Hàn Mộ nhắm mắt lại, mở miệng.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tình Thân Tận Xương Cốt

Chu Tiêu Bằng có chút bi thương ôm bả vai Hứa Tâm Lam rời đi. Đột nhiên, Chu Tiêu Bằng dừng bước, quay đầu lại: "Có thể nói cho tôi biết, tại sao mẹ tôi lại biến thành như vậy không?"

Vẻ mặt Hàn Mộ dừng lại. Thôi, xem như cô thiếu anh Bằng một món nợ.

"Thước Thước....."

Hàn Khuynh Thước nhìn vào mắt Hàn Mộ, khẽ cau mày, mở miệng nói: "Chỉ là bị thuốc khống chế mà thôi."

Vừa rồi trên viên đạn xẹt qua gò má Hứa Tâm Lam có tẩm thuốc. Thuốc này không nhiều lắm, nhưng đủ để khống chế suy nghĩ của một người, làm cho tâm tình của người đó không khống chế được."

"Cảm ơn!" Chu Tiêu Bằng nhìn Hàn Mộ thật sâu. Có lẽ câu cảm ơn này có quá nhiều nghĩa.

"Mẹ."

Tay Hàn Mộ hơi run run: "Không có việc gì, Thước Thước, chúng ta cũng đi thôi."

"Thế nào, yến tiệc bị các người phá hủy như thế, các người nói đi là đi sao?" Giọng nói lạnh nhạt của Ninh Doãn Ngân vang lên.

Sự thật là anh không muốn để các cô rời đi!

"Hừ!" Hàn Khuynh Thước nhìn Ninh Doãn Ngân: "Thật ra, tôi vẫn chưa muốn đi. Tôi nói rồi, chúng ta còn chưa tính sổ xong, hồ ly thôi!"

"Còn nữa, lão hồ ly không nói gì, ông muốn nói cái gì? Bồi thường yếm tiệc cho ông?"

Ninh Trúc Mặc nhìn Hàn Khuynh Thước, khóe môi nhếch lên. Tính tình của cô bé này rất hợp khẩu vị với ông! Ông đều hài lòng bất cứ điều gì về Ninh Doãn Ngân, nhưng ông vẫn không hài lòng chuyện anh không chịu kết hôn. Nếu không, ông cũng đã có cháu cố rồi. Thật không nghĩ ra, giọng nói của cô bé này cũng không tệ, làm sao ông có thể không thích chứ?

"Nhưng tôi không so đo!" Ninh Trúc Mặc vẫy tay với Hàn Khuynh Thước "Đến bên cạnh ông!"

Hàn Khuynh Thước hơi nghi ngờ, nhìn Hàn Mộ xin ý kiến. Nó thấy Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu, rồi đi về phía Ninh Trúc Mặc.

Ninh Trúc Mặc nhẹ nhàng bế Hàn Khuynh Thước lên. Chỉ là một cô bé sáu tuổi, ở đâu lại có tính khí mạnh mẽ như thế?

Hàn Khuynh Thước bị ôm chột cả kinh, nhưng tận đáy lòng nó cũng không bài xích cái ôm này. Có lẽ đây là tình thân trong tận xương cốt.

Anh Ưng gọi điện thoại cho nó không chỉ nói âm mưu sau lưng cái chìa khóa vàng, nó còn biết được ba ruột của nó là ai!

Thì ra, nó và hồ ly thôi có quan hệ cha con!

"Ông cố....." Hàn Khuynh Thước lẩm bẩm bên tai Ninh Trúc Mặc.

Ninh Trúc Mặc chấn động cả người.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chọc Vào Món Nợ Này Thật Tốt

"Con....." Ninh Trúc Mặc khiếp sợ một câu cũng không nói nên lời, ông ngơ ngác nhìn Hàn Khuynh Thước, cảm xúc trên mặt không biết là vui hay buồn!

Hàn Khuynh Thước không nói một câu, chở tròng to hai mắt nhìn Ninh Trúc Mặc. Bây giờ nó không muốn hồ ly thối biết rõ quan hệ của họ.

Trước tiên, nó không biết mẹ nó có ý kiến gì về chuyện này. Nhưng bình thường nó cũng có thể thấy, mẹ nó có tình cảm với hồ ly thối. Nó từng nói, mẹ nó thừa nhận, nó cũng sẽ thừa nhận. Thứ hai, hồ ly thối này dựa vào cái gì lại không biết sự hiện diện của nó, đều này làm cho nó rất tức giận. Con hồ ly thối này, món nợ này bọn họ phải từ từ tính!

"Ông cố....." Hàn Khuynh Thước hơi tựa vào vai Ninh Trúc Mặc, dùng giọng nói chỉ hai người họ mới có thể nghe được: "Tạm thời đừng cho hồ ly thối biết."

Hai mắt Ninh Trúc Mặc sáng ngời, dùng giọng nói vui vẻ đáp lại: "được được."

Tuy không biết đây là có chuyện gì, nhưng ông tin tận đáy lòng, cô bé này là cháu cố gái của ông!

Ông đã có cháu cố rồi, hơn nữa còn là một nhân vật lợi hại. Hợp khẩu vị với ông, hợp khẩu vị với ông!

"Ha ha ha...." Ninh Trúc Mặc đột nhiên cười to làm Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân đều sững sốt.

Sao có thể cười đến vui vẻ như thế?

"Ông nội!" Ninh Doãn Ngân nghi ngờ nhìn Ninh Trúc Mặc. Ngược lại cô bé này rất lợi hại. Không chỉ gọi lên sự hứng thú đối với anh, anh có cảm giác, giữa hai người họ có mối quan hệ mật thiết. Đây là lần đầu tiên cô bé gặp ông nội lại có thể làm cho ông nội vui vẻ như thế. Ông nội nhà anh không nề mặt một ai nhưng.... ..

"Thượng Thượng." Hàn Mộ lên tiếng gọi Hàn Khuynh Thượng. "Chúng ta cần phải đi!"

Có lẽ quan hệ tình thân như nước, dường như giữa Thượng Thượng và Ninh Trúc Mặc lại rất giống nhau.

"Dạ." Hàn Khuynh Thượng từ trên người Ninh Trúc Mặc nhảy xuống, chớp mắt nói với Ninh Trúc Mặc: "Được rồi, con đi đây."

"Được." Ninh Trúc Mặc vỗ bả vai nhỏ gầy của Hàn Khuynh Thượng.

Cô bé này làm cho ông rất hài lòng.

"Ông nội!" Ninh Doãn Ngân mở miệng, thật sự để cho các cô đi sao?

"Hả?" Ninh Trúc Mặc bất mãn nhìn Ninh Doãn Ngân một cái. Thằng bé ngu ngốc này! Khi nào dẫn về món nợ phong lưu của mình cũng không biết! Nhưng đối với việc này, cho ông thêm một cháu cố cứng!

"Có chưa tính số với con đâu?"

"Bye bye....." Hàn Khuynh Thượng nắm tay Hàn Mộ, tiện thể làm cái mặt quỷ đối với Ninh Doãn Ngân.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hiệp Ước

Tập đoàn Ninh thị, văn phòng tổng giám đốc.

Một tay Ninh Doãn Ngân chống lên trán, vẻ mặt làm cho người ta không nhìn ra là vui hay buồn.

"Ngân." Mậu Tư Vân nhún vai. Sao anh ta lại xui xẻo như thế? Không phải anh ta muốn đụng vào họng súng có được hay không! Nhưng tối nay họng súng vẫn chỉ vào người anh ta. Anh ta cảm thấy cô bé kia nhìn hơi quen mắt. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, ngược lại cảm thấy có vài phần giống với thằng bạn khốn kiếp xấu xa này, nhất là khí thế trên người cô bé.

Thật sự không thể xem thường cô bé này. Yến tiệc của ông Ninh đã tạo thành cơn sốt lam tuyền trong thiên hạ. Không ngờ cô bé này lại là chân nhân bất lộ tướng.

Sáu tuổi lại có thể cầm điện thoại, kỹ thuật bắn súng thật tốt. Không chỉ có như thế, nó còn làm cho Hứa Tâm Lam nói ra bí mật đã được chôn giấu từ lâu.

Khi anh ta biết rõ những chuyện này, quả thật anh ta rất khiếp sợ. Anh ta bỗ cái đầu nhỏ như quả dưa của cô bé này ra, nhìn xem bên trong có thứ gì hay không.

"Kết quả còn chưa có sao?" Giọng nói Ninh Doãn Ngân hơi lạnh.

Nhiều ngày như vậy, kết quả DNA còn chưa có. Đây là đang cố ý đối nghịch với anh sao?

Bàn tay để trên bàn nắm thành quyền thật chặt, trên mu bàn tay đều nổi gân xanh.

Bởi vì chìa khóa vàng, anh bị ông nội mắng cho một trận. Còn có, anh có thể nhìn thấy được ý cười hả hê và vui vẻ khi nhìn vào đáy mắt ông cụ.

Vì sao vui vẻ? Vì sao có chút vui sướng khi người khác gặp họa?

Ninh Doãn Ngân xoa xoa huyết thái dương, anh thật sự cảm thấy hơi đau đầu. Nhìn văn tập văn kiện trước mặt.

Đây là văn kiện HM hợp tác cùng Ninh thị.

"Ngân, hiệp ước lần này cậu xem thế nào?" Mậu Tư Vân ngồi xuống một bên, hai mắt nhìn hiệp ước trên bàn.

Đối tượng hợp tác lần này lại là tình nhân một đêm cách đây sáu năm của anh. hơn nữa giữa bọn họ còn có sự ràng buộc chặt chẽ. Mậu Tư Vân thật sự không dám đảm bảo, lần này HM thật sự muốn hợp tác, hay là có mục đích gì khác.

"Cậu nói, mình có thể thế nào?" Khóe miệng Ninh Doãn Ngân hơi nhếch lên.

Người phụ nữ này, anh nhất định phải thuần phục. Không đơn giản là vì cô gợi lên sự hứng thú đối với anh, càng là vì giữa bọn họ có thể tồn tại mối quan hệ. Nếu đúng là như thế.....Vậy cũng tốt!

Ninh Doãn Ngân cảm thấy anh không thể chờ đợi kết quả DNA được nữa.

"Reng....." Điện thoại trên bàn vang lên.

"Nói!" Giọng nói Ninh Doãn Ngân vang lên, nghe giọng nói ở đầu dây bên kia điện thoại, khóe miệng anh hơi nhếch lên, "Đến đây....."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyển Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Cảm Thấy Tim Đập Thành Thịch

Ánh mắt hồ ly của Ninh Doãn Ngân nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hai mắt vẫn không nhúc nhích. Khóe miệng hơi cong lên, khơi lên một tia đắc ý không nói nên lời.

Mậu Tư Vân hơi nhíu mày lại, cảm thấy kỳ lạ đối với lời nói của Ninh Doãn Ngân.

Đên đây, là người nào đến chứ?

Tại sao Ngân lại có vẻ mặt như thế, dường như có chút kinh hãi, lại hơi tức giận.

"Cạch...." Cửa phòng được mở ra.

Ninh Doãn Ngân và Mậu Tư Vân đều ngẩng đầu, nhìn về phía cửa phòng.

Ánh nắng buổi sáng từ ngoài cửa sổ chậm rãi xuyên qua chiếu lên người Hàn Mộ.

Hàn Mộ đứng cách Ninh Doãn Ngân năm mét. Ánh mắt nhìn quanh một vòng đánh giá sơ lược.

Không hổ là văn phòng tổng giám đốc Ninh thị, xa hoa lộng lẫy. Nhưng cấu trúc của căn phòng thể hiện rõ sự giỏi giang của tổng giám đốc Ninh Doãn Ngân. Căn phòng xa hoa lộng lẫy không lộ vẻ xa xỉ.

"Ninh thiếu, xin chào!" Hàn Mộ tiêu soái nhìn Ninh Doãn Ngân, hai tay khoanh trước ngực, trên mặt nở nụ cười lạnh nhạt, "chúng ta lại gặp nhau!"

Ninh Doãn Ngân từ trên ghế đứng lên, ưu nhã đi đến trước mặt Hàn Mộ "Đúng vậy, tiểu thư Hàn. Chúng ta lại gặp nhau."

"Không..." Ninh Doãn Ngân chột mím cười "Là tổng giám đốc Hàn tập đoàn HM!"

Tổng giám đốc HM?

Mậu Tư Vân ngồi một bên sững sốt. Cách đây năm năm cô gái này chính là người trong một đêm đã trở thành tổng giám đốc HM. Cô ấy....
.....Cũng chính là tình nhân một đêm của Ngân cách đây sáu năm.

Mậu Tư Vân yên lặng ngồi một bên, bưng ly cà phê lên uống một ngụm, lẳng lẳng nhìn hai người trước mắt.

"Tổng giám đốc Hàn đại giá quang lâm, nhất định là đến vì chuyện hiệp ước." Ninh Doãn Ngân nâng mắt nhìn Hàn Mộ.

Không thể không nói, cô gái này có gương mặt trắng nõn đẹp đẽ. Nhìn vào mắt, giữa cái nhìn thản nhiên còn tồn tại vẻ quyến rũ, thành thực. Khí chất này khiến tim anh đập thình thịch.

"Đúng vậy." Dường như Hàn Mộ cũng không ngạc nhiên.

Cô đến Ninh thị là để điều tra âm mưu sau lưng chìa khóa vàng. Mà việc cô hợp tác với Ninh thị quốc tế chỉ là cái cớ mà thôi. bởi vì cái chìa khóa vàng là món đồ của Ninh thị.

Bây giờ, đã không cần!

"Ninh thiếu!" Khóe môi Hàn Mộ nở nụ cười tươi: "Bây giờ, tôi nghĩ hợp tác giữa chúng ta không cần nữa....."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đúng Là Nhiều Tiền Hơn

"Tôi nghĩ hợp tác giữa chúng ta không cần nữa!"

Lời nói của Hàn Mộ làm cho Ninh Doãn Ngân chấn động cả người, lông mày hơi nhíu lại.

Nhưng mà chưa đến năm giây, anh đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh tự nhiên.

"Ý của tổng giám đốc Hàn, tôi nghe không hiểu!"

Ha ha ha....." Hàn Mộ che miệng cười, gương mặt tràn đầy chế giễu nói: "Đúng không?"

Hàn Mộ đi đến bên cạnh ghế sofa, tự mình ngồi xuống: "Chật chịt chịt....Chỉ số thông minh của Ninh thiếu tôi thật sự không dám khen tặng. Aiz, vậy xem ra, có thể thấy được, chuyện làm ăn của Ninh thiếu nhất định cũng không cao!"

"Cô....." Ninh Doãn Ngân bị sắc đến không nói nên lời.

Người phụ nữ này miệng lưỡi đủ độc.

Chẳng trách cô bé kia cũng như thế, thật có thể nói là "trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy"!

Hai mẹ con này đúng là khắc tinh của anh!

Mậu Tư Vân ngồi một bên nghe lời Hàn Mộ nói, lông mày hơi nhíu lại, một ngụm nước đang uống trong miệng suýt chút nữa phun ra ngoài.

Ninh thiếu tiếng tăm lưng lầy cũng sẽ có lúc lại như thế! Mặc kệ.....Hơn nữa còn thua trong tay một cô gái. Tuy cô gái này là tổng giám đốc HM!

Ninh Doãn Ngân nắm chặt quả đấm, mỉm cười nói:" Tổng giám đốc Hàn, cô muốn thất hứa?"

Trên mặt Ninh Doãn Ngân nở nụ cười.

Cô nhất định sẽ không thất hứa. Nếu thất hứa, chỉ cần bội ước vàng có thể xây xong mấy tòa nhà cao cấp.

Trên đời này không có người nào ngu ngốc không có việc gì làm đốt tiền chơi?

"Đúng!" Hàn mộ quét mắt nhìn Ninh Doãn Ngân. Ninh Doãn Ngân nhìn vào ánh mắt cô: "Anh xem như tôi nhiều tiền, muốn đốt tiền chơi đi!"

Ninh Doãn Ngân sửng sốt lần nữa, vẻ mặt hơi thất vọng.

Sao anh đã quên, tổng giám đốc HM còn không thèm nhìn ngó đến bảo tàng nhà họ Ninh, sao để số tiền này trong mắt chứ?

"Vì cái gì?" Ba chữ trực tiếp phá vỡ Hàn Mộ "Dù sao cô cũng phải cho tôi một lý do!"

"Anh cũng biết, Ninh thiếu" Hàn Mộ như cố ý tránh ánh mắt Ninh Doãn Ngân.

Cô đã nói, giải quyết xong việc, cô không muốn tiếp tục ở A thị một giây phút nào.

"HM còn nhiều việc chờ tôi giải quyết. Tôi không nhàn rỗi như Ninh thiếu vậy!"

"Đúng không?" Ninh Doãn Ngân cười lạnh.

Người phụ nữ này đang trốn tránh. Sao anh cảm thấy cô đang trốn tránh chuyện gì.

"Cô đang trốn tránh cái gì....."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thất Bại Hoàn Toàn

"Cô đang trốn tránh cái gì....."

Lời nói của Ninh Doãn Ngân làm cho Hàn Mộ thất thần.

Trốn tránh cái gì?

Đúng vậy, thật ra cô đang trốn tránh. Cô cảm thấy Thước Thước của cô đã biết chuyện gì. Bây giờ cô đang nghĩ muốn dẫn theo Thước Thước và ba mình rời khỏi nơi này. Cô muốn dẫn họ về nước Mỹ!

"Tôi nói không được là không được." Ninh Doãn Ngân từng bước tiếp cận Hàn Mộ, nụ cười trên mặt đã sớm thay đổi thành vẻ bất cần đời.

"Ha ha....Nói đùa, tôi muốn xem Ninh thiếu muốn làm thế nào!" Hàn Mộ tức giận trừng mắt liếc nhìn Ninh Doãn Ngân.

Tên đàn ông này không phải là loại chán ghét bình thường. Trái lại cô muốn nhìn, Hàn Mộ cô muốn đi, ai có thể ngăn cản được cô!

"A Thị là địa bàn của tôi! Cô nói tôi có thể làm gì?" Ninh Doãn Ngân cười khẽ, nhưng nụ cười trên mặt thuộc về loại ngoài cười nhưng trong không cười.

"Tôi đây chờ xem!" Hàn Mộ từ trên ghế sofa đứng lên: "Ninh thiếu, ngài không cần tiễn! Tôi đi trước!"

Hàn Mộ khoát tay với Ninh Doãn Ngân: "Tôi nhất định sẽ chờ Ninh thiếu chỉ giáo!"

Giày cao gót bẩy phân giẫm lên sàn nhà đến rung động.

Hàn Mộ tiêu soái bước đi, để lại Mậu Tư Vân nhìn ngơ ngác và Ninh Doãn Ngân mặt mày tái mét.

"Đáng chết...." Nặng nề nện một quyền lên bàn.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt biến mất là Hàn Mộ, Ninh Doãn Ngân phát hiện anh thật sự thất bại!

Anh chợt phát hiện đây là lần đầu tiên thất bại hoàn toàn trên tay một người phụ nữ.

"Ngân....." Mậu Tư Vân ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ninh Doãn Ngân: "Đây là hiệp ước hai bên. HM có tổn thất, Ninh thị chúng ta nhất định sẽ tổn thất theo."

Ninh Doãn Ngân ngồi lại vị trí, lưng dựa vào ghế sofa, hai mắt mỉm cười, một tay xoa nhẹ lông mày, giữa lông mày tồn tại vẻ mệt mỏi khó phát hiện được.

Bây giờ, đã không có vấn đề hiệp ước. Ninh Doãn Ngân bĩu môi một cái, anh cảm thấy tim mình đã mất, chết trên người người phụ nữ nào đó, hết lần này đến lần khác người phụ nữ này luôn tìm cách trốn tránh anh!

"Không....." Một câu chắc chắn "Cô ấy không trốn thoát khỏi tôi!"

Anh đã hiểu rõ lòng mình, tình cảm của mình. Anh không cho phép giống sáu năm trước.

Không cho phép.....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ninh Thiếu Nhật Được Ở Nhà Vệ Sinh

Khu nhà cao cấp của nhà họ Ninh.

Hai mắt Ninh Trúc Mặc vẫn nhìn chăm chú không rời mắt vào cô bé trước mặt, ria mép hơi nhếch lên, chọc cho cô bé nào đó cười ha ha không ngừng.

"Ha ha....." Hàn Khuynh Thước ôm bụng cười lặn lộn trên ghế sofa "Lão hồ ly, ông thật đáng yêu....Thật đáng yêu đó!"

Đáy mắt Ninh Trúc Mặc hiện lên tia vui vẻ, sau đó thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hàn Khuynh Thước "Cô bé, con nói xem, ông dựa vào đâu mà tin tưởng chứ?"

Dừng một chút, hai mắt Ninh Trúc Mặc nhìn chăm chú vào Hàn Khuynh Thước, tiếp tục nói: "Nếu đứa bé nào cũng chạy đến đây nói với ông là cháu cố của ông, chẳng phải ông đây có một đống cháu cố à!"

Hàn Khuynh Thước vừa nghe xong, bỗng chốc từ trên ghế sofa đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, khóe môi hơi nhếch lên.

Lão hồ ly này.... ..

"Tại sao con phải lừa ông?" Hàn Khuynh Thước hỏi ngược lại, vấn đề này được ném cho Ninh Trúc Mặc lần nữa.

Hàn Khuynh Thược nó muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền! Chỉ bằng vào mẹ của nó là tổng giám đốc HM, sau lưng mẹ nó có quyền thế, có cái gì mà nó không chiếm được?

Cô bé được lắm!

Ninh Trúc Mặc nhìn chăm chú vào Hàn Khuynh Thược đúng một phút. Thấy Hàn Khuynh Thược khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ bình tĩnh tự nhiên.

"Ha ha ha.... .." Ninh Trúc Mặc cười ha ha nói: "Ông tin, tất nhiên là tin!"

Cô bé này thấy biến không sợ hãi, vẫn bình tĩnh tự nhiên. Còn nữa, trong ánh mắt của cô bé lộ ra vẻ tỉnh táo giống như ông thời còn trẻ!

Đương nhiên ông không thể chỉ bằng vào những điều này đã khẳng định thân phận của cô bé. Từ lâu ông cũng đã xác định quan hệ ruột thịt giữa họ.

Cô bé này thật sự làm cho ông cảm thấy yêu mến tận đáy lòng! Đứa cháu gái này ông đã nhận định!

"Lão hồ ly!" Hàn Khuynh Thược đi đến trước mặt Ninh Trúc Mặc, vươn tay ra, nhổ vài sợi ria mép đang nhếch lên của ông.

"Úi....." Ninh Trúc Mặc đau đến nhường mà "Cô bé, buông tay ra!"

"Hừ...." Hàn Khuynh Thược bất mãn nhìn Ninh Trúc Mặc "Hồ ly thối kia thật không phải ngu ngốc bình thường. Ông xác định ông ấy là cháu nội của ông sao?"

Lời nói của Hàn Khuynh Thược làm cho Ninh Trúc Mặc cười híp mắt: "Nhặt trong nhà vệ sinh, con có thể nghĩ rằng như thế!"

"Thật ngốc muốn chết, ngay cả thân phận mẹ con mà điều tra lâu như thế." Khóe miệng Hàn Khuynh Thược hơi nhếch lên "lão hồ ly, hôm nay tìm ông là có việc muốn nói với ông....."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Ông Cũng Thích Con

"Hả?" Lời nói của Hàn Khuynh Thước làm Ninh Trúc Mặc nhíu mày lại.

"Mẹ của con phải về Mỹ rồi!" Hai tay Hàn Khuynh Thước khoanh trước ngực, nhìn Ninh Trúc Mặc.

"Về Mỹ?" Hai mắt Ninh Trúc Mặc nhíu lại "Không phải còn hợp tác với Ninh thị ư?"

"Đúng, nhưng, số tiền này mẹ của con không để trong mắt." Giọng nói Hàn Khuynh Thước có vài phần đặc ý.

"Cũng đúng, HM quốc tế hiển nhiên sẽ không để số tiền này trong mắt." Ninh Trúc Mặc chậm rãi bưng ly trà nóng trên bàn lên, nhẹ nhàng uống một hớp "Nguyên nhân là tại con!"

Không hổ là lão hồ ly tu luyện thành tinh, Đúng là đã nhìn ra.... ..

Khóe môi Hàn Khuynh Thước hơi nhếch lên, không mảy may giấu diếm "Đúng. Con cảm thấy mẹ của con không muốn để con biết rõ thân thế. Nhất định mẹ đã nhận ra con hiểu rõ về chuyện này."

Mẹ của nó nên nó hiểu rõ nhất. Có lẽ mẹ lo lắng nó sẽ rời bỏ mẹ nó mà đi! Nó là do mẹ nuôi lớn, nó chính là mạng sống của mẹ.....

Chẳng trách mẹ lại gấp gáp muốn về Mỹ như thế!

"vậy con....." Ninh Trúc Mặc hỏi, trên mặt tựa như không có hiểu hiện gì.

"Mẹ nghĩ thế nào, con nghĩ thế đó. Nếu mẹ nói con không có ba, con cũng sẽ không có ba." Giọng điệu Hàn Khuynh Thước lạnh lùng.

Đây là điều nó vẫn luôn suy nghĩ.

"Vậy tại sao con lại nhận ông?" Ánh mắt Ninh Trúc Mặc buồn bã "Nếu ông không cho con đi thì sao?"

"Ông sẽ không!" Hàn Khuynh Thước tự tin lắc đầu "Con yêu mến ông, thật lòng yêu mến. Con khẳng định ông cũng sẽ thích con. Con không sợ!"

Hàn Khuynh Thước đi đến trước mặt Ninh Trúc Mặc, nắm lấy tay ông đặt vào tay mình.

Tay của nó rất nhỏ, tay của ông rấy lớn. Nhưng lại rất ấm áp!

"Ông cố!"

"Thước Thước!" Ninh Trúc Mặc nắm lấy bàn tay của Hàn Khuynh Thước "Mẹ con gọi con là Thước Thước!"

Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gật đầu: "Hàn Khuynh Thước là do mẹ đặt!"

"Con phải đi, vì sao còn muốn nói những lời này với ông?" Trong ánh mắt Ninh Trúc Mặc hiện lên vẻ đau lòng: "Ông cũng không nỡ!"

Ông cảm thấy cô bé này có vài phần giống với Tuyết Như. Nhưng trên người Tuyết Như không có khí thế như Thước Thước.

"Nếu không muốn con về Mỹ, vậy cũng không phải không có cách....
...."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thiến Ông Ta

"Nếu không muốn con về Mỹ, vậy cũng không phải không có cách....
...."

Trong mắt Hàn Khuynh Thước hiện lên ý cười.

"Thật sự?" Ninh Trúc Mặc vừa nghe, lập tức hơi vui mừng, sức lực cầm tay Hàn Khuynh Thước tăng thêm vài phần.

"Ui da, ông cố, ông muốn bóp chết con à?" Hàn Khuynh Thước hét lên "Đúng vậy, có cách đó!"

"Này!" Ninh Trúc Mặc thả lỏng tay mình một chút, nhưng vẫn nắm tay Hàn Khuynh Thước: "Cách gì?"

Tuy ông tôn trọng Hàn Khuynh Thước nghĩ gì, sẽ không cầu xin con bé. Nhưng chỉ cần con bé có thể ở lại, cho dù điều kiện có khó khăn gì, ông nhất định cũng sẽ làm!

"Điểm quan trọng ở trên người hồ ly thối kia?" Hàn Khuynh Thước bất mãn bĩu môi: "Thật là ngu ngốc. Đã lâu như vậy, cái gì cũng không điều tra được!"

"Đúng là ngốc. Cũng may Thước Thước con không có duy truyền!" Ninh Trúc Mặc cười ha ha: "Mấu chốt là nó? Giải thích thế nào?"

"Cái gì chứ?" Hàn Khuynh Thước ngồi trên đui Ninh Trúc Mặc: "Ông biết làm sao con đến đây sao?"

Khóe mắt Ninh Trúc Mặc khẽ cong. Tất nhiên là từ trong bụng mẹ ra. Mím cười, ông đương nhiên biết rõ cô bé này không hỏi cái này. Nó hỏi chính là chuyện chơi bời trắng hoa của Ninh Doãn Ngân.

"Sáu năm trước, khách sạn Hồng Tường Vi phòng 303!"

"A." Hàn Khuynh Thước cười một chút: "Gừng càng già càng cay. Đúng là lão hồ ly ông lợi hại."

"Năm đó mẹ của con bị Hường Ngôn bán đến Hồng Tường Vi. May mắn là bà ấy chạy thoát, nhưng vẫn bị hồ ly thối kia làm cho....." Hàn Khuynh Thước dừng một chút: "Hồ ly thối kia, ông dám bắt nạt mẹ tôi. Tôi sẽ thiên ông!"

"Con thiên đi!" Ninh Trúc Mặc đồng ý gật đầu: "Dù sao, nhà họ Ninh ông có người thừa kế rồi, không sợ nữa!"

"Con....." Hàn Khuynh Thước nổi giận cúi thấp đầu. Ông cố của nó còn lợi hại hơn nó. Ở trước mặt ông, sao nó có thể kiêu ngạo được, khí thế của nó bỗng chốc bị mất sạch.....

"Ông cố....." Hàn Khuynh Thước đáng thương nhìn Ninh Trúc Mặc: "Hồ ly thối kia bắt nạt mẹ con!"

"Đúng vậy, nếu không tại sao có thể có con!" Trong mắt Ninh Trúc Mặc lóe lên ý cười.

"Hừ....." Hàn Khuynh Thước lăm bằm, đầu nghiêng sang một bên: "Quên đi, món nợ này tự con sẽ tính sổ với ông ấy. Muốn con giữ mẹ lại, phải xem sức quyến rũ của ông ấy có đủ hay không!"

"Phải làm cho ông ta theo đuổi mẹ con, đuổi đến tay rồi, tất nhiên là giữ lại!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Không Có Hứng Thú Với Đàn Bà

"Cái này....." Lông mày Ninh Trúc Mặc nhú lại. Đứa cháu này cũng có thể như ý của mình. Nhưng trong chuyện hôn nhân. Ông đã từng sắp xếp cho anh, ví dụ như Bạch Thanh Tinh.

"Thật ra, Doãn Ngân cũng không nhỏ. Ông đã từng để cho nó và Bạch Thanh Tinh ở chung, nhưng kết quả lại không bằng người tính." Ninh Trúc Mặc lắc lắc đầu.

Ông đã từng nghĩ rằng Ninh Doãn Ngân không có ý với đàn bà. Nhưng hiện tại dường như không phải. Nếu nó không có hứng thú với đàn bà, cô bé trước mắt đến đây bằng cách nào?

"Bạch Thanh Tinh?" Khóe môi Hàn Khuynh Thước hơi khinh miệt nói: "Ả đàn bà này mà lão hồ ly ông cũng nhìn trúng?"

Ả đàn bà trở mặt nhanh như lật sách mà nó đã từng lĩnh giáo. Đàn bà có tâm cơ thật sâu, nó không thích. Hơn nữa ả đàn bà này còn nham hiểm như thế.

Không phải muốn nịnh nọt nó, không nịnh nọt thành công sao?

Hai mắt Hàn Khuynh Thước vẫn nhìn Ninh Trúc Mặc chăm chăm không rời. Tuy Ninh Trúc Mặc rất bình tĩnh, nhưng để cho Hàn Khuynh Thước nhìn đến cả người không được thoải mái.

"Làm sao vậy?" Ninh Trúc Mặc mở miệng hỏi.

"Lão hồ ly, người ông nhìn trúng, ánh mắt thật kém cỏi!" Hàn Khuynh Thước thẳng thắn: "Bởi vì mẹ của cô ta là cháu gái của bà ngoại sao?"

Đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi à?

Ninh Trúc Mặc bị lời nói của Hàn Khuynh Thước làm cho bị sặc, ho khan hai tiếng.

Lúc trước, ông thật cảm thấy, con cháu của Tuyết Như sẽ không tệ chút nào, coi như yêu ai yêu cả đường đi đi!

"Cô ta!" Giọng nói Hàn Khuynh Thước hơi không bình thường: "So với mẹ của con sao? Cô ta không xứng!"

Trên mặt Hàn Khuynh Thước viết rõ hai chữ bất mãn.

Lại nói, mẹ bảo bối của nó là một người oai phong một cõi. Năm năm trước trong một đêm lập ra HM, mang theo vẻ thần bí, huyền kỳ của người đời.

"Hừ mẹ của con có thể xây được tòa Nhà Trắng!" Hàn Khuynh Thước tự hào nói: "Ngay cả lão Ốc Khắc của IBM đều tán thưởng mẹ con! Con của ông ta Á Sâm lại càng.... .."

Hàn Khuynh Thước lập tức thu miệng nhỏ lại. Ôi, nó phải làm thế nào, không nên nói cũng đã nói rồi!

"IBM?" Ninh Trúc Mặc rủ mắt xuống, nhẹ nhàng thì thầm: "Lão Ốc Khắc?"

"Hì hì...." Hàn Khuynh Thước cười gượng hai tiếng, đột nhiên lỗ tai hơi động "Có người đã về....."

Ninh Trúc Mặc còn chưa kịp phản ứng, Hàn Khuynh Thược đang ngồi bên cửa sổ nhẹ nhàng nhảy qua, bên tai ông chỉ còn giọng nói của nó "Muốn thu phục mẹ của con, trước hết phải thu phục hồ ly thối này!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Ninh Thiếu Lăng Nhàng

"Ông nội" Ninh Doãn Ngân mở cửa đi vào, nhìn thấy ánh mắt Ninh Trúc Mặc hơi kỳ lạ.

Sao anh cảm thấy không khí trong phòng khách hơi kỳ quái, cũng hơi quen thuộc.

Mùi vị kia rất giống.... ..

Ninh Doãn Ngân bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói nên lời!

"Con đã trở lại?" Ninh Trúc Mặc làm như vô tình nhìn lướt qua cửa sổ.

Cô bé này cũng quá lớn mật! Thân thủ cũng không tệ, nếu không nhất định sẽ bị thương.... ..

Cửa sổ cao như thế mà nó cũng dám nhảy!

"Chuyện của công ty đã xong?"

"Dạ." Ninh Doãn Ngân trầm thấp trả lời, sau đó ngồi bên cạnh Ninh Trúc Mặc, dựa vào ghế sofa, hai mắt nhắm lại, xoa nhẹ giữa lông mày.

Hôm nay tên nhóc này sao vậy, sao ông cảm thấy có gì đó không đúng!

"Doãn Ngân, con mệt không?"

Cũng tốt khi ông có được đứa cháu nội lợi hại như thế.

Ánh mắt Ninh Trúc Mặc buồn bã.

Cha mẹ Ninh Doãn Ngân mất sớm. Anh là do một tay ông nuôi lớn, ông hy vọng Ninh thị quốc tế đều nằm trong tay Ninh Doãn Ngân. Tên nhóc này hiểu chuyện, có đủ tư chất tự nhiên, Ninh thị trên tay anh ngày càng phát triển, càng ngày càng tốt!

Mấy năm nay, thật cực khổ cho anh.

Ninh Doãn Ngân chột mở hai mắt ra, nhìn Ninh Trúc Mặc: "Ông nội, con.... .."

Ninh Doãn Ngân hơi tức giận bản thân. Anh phải nói với ông nội thế nào, nói anh có thể có con. Nói hai mẹ con cô ấy vì trốn tránh anh, nên muốn hủy bỏ hiệp ước?

Ninh Doãn Ngân phát hiện, chỉ cần có những chuyện liên quan đến hai người này, anh thật sự không có cách nào bình tĩnh được!

"Hả?" Ninh Trúc Mặc hơi nhíu mày lại.

Muốn nói lại thôi? Đây không giống Ninh Doãn Ngân!

"Đường đường là Ninh thiếu từ khi nào lại trở nên lè mề, lẳng nhăng rồi hả. Thật giống con gái!" Lời nói lại lòng của Ninh Trúc Mặc chui vào lỗ tai Ninh Doãn Ngân.

Phép khích tướng, ông dùng rất tự nhiên. Nhìn tâm trạng của tên nhóc này, tám phần sẽ rút lui!

"Con...." Ninh Doãn Ngân lấy hết dũng khí "Ông nội, con....Con có thể có một đứa con sáu tuổi!"

"Cái gì.... .."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Bám Rễ Chắc Chân

Giọng nói không vui không buồn của Ninh Trúc Mặc truyền vào lỗ tai Ninh Doãn Ngân

Ninh Doãn Ngân đau đầu nhắm mắt lại.

Nếu cô bé kia là con của anh, cuối cùng ông cụ có thể tiếp nhận con bé không?

Con nữa, người phụ nữ kia. Sáu năm trước hầu hạ anh một đêm, lưu luyến trong giấc mơ của anh, làm thắm sâu vào chỗ hẻo lánh trong đầu anh.

Nhưng hiện tại cô tựa như muốn trốn anh! Từ lúc cô xuất hiện trước mặt anh lần nữa, dường như đã thay đổi tất cả.

Trái tim đập khác thường đã làm cho anh hiểu rõ hành động của anh vào sáu năm trước. Người phụ nữ này đã bám rễ chắc chân trong lòng anh!

"Con nói, ông có thể sắp làm ông cố rồi!" Ninh Doãn Ngân cúi đầu, giọng nói thản nhiên từ trong miệng anh truyền đến.

"Người nào?" Trong mắt Ninh Trúc Mặc lóe lên vẻ khôn khéo "Thanh Tinh sao?"

"Cô ta?" Ninh Doãn Ngân cười lạnh "Cô ta không xứng!"

Ninh Doãn Ngân nghi ngờ nhíu mày. Không biết vì sao cháu nội của mình, còn có cháu cô gái đều không có ấn tượng tốt đối với Thanh Tinh!

Tính toàn, cô bé này và Bạch Thanh Tinh cũng có vài phần quan hệ thân thuộc!

Thật ra, Ninh Trúc Mặc không biết, trong lòng Hàn Khuynh Thuộc ước gì không có phần thân thuộc này. Nó cảm thấy mất mặt xấu hổ.

"Người này, có lẽ ông cũng biết!" Ninh Doãn Ngân theo tình hình nói "Đúng là hai mẹ con trong yến tiệc kia! Tuy.....Tuy con còn đợi kết quả kiểm tra DNA!"

"À." Ninh Trúc Mặc không vui không buồn trả lời. Tròng lòng buồn cười nghĩ thầm, cháu của ông, hành động tất nhiên cũng không chậm.

"Ông nội, con....." Ninh Doãn Ngân cảm giác mình thật sự thất bại bởi ông cụ nhà mình "Con....ông.... ..."

Đừng a như thế! Anh không biết bày tỏ thái độ thế nào!

"Ông cái gì mà ông? Con cái gì mà con?" Ninh Trúc Mặc không khách khí gõ đầu Ninh Doãn Ngân "Vậy con muốn thế nào?"

Ninh Doãn Ngân lắc lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Cô ấy phải đi, liên quan đến việc hủy hiệp ước."

"Tên nhóc thôi!" Rốt cuộc Ninh Trúc Mặc không nhịn được mắng một câu. Thật là thằng nhóc ngu ngốc.

"Xác định sao?"

"70%!" Trừ phi có báo cáo, nếu không anh không thể xác định.

"Yêu người ta không?"

Ninh Doãn Ngân hơi sững sốt, lắc đầu, lại gật đầu một cái.

"Thằng nhóc thúì, sao có thể để con cháu nhà họ Ninh lang thang bên ngoài...."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Trong Lòng Mơ Hồ Không Muốn.

Ánh trăng sáng khẽ chiếu lên người Hàn Mộ, làm cho xung quanh cô tăng thêm một vẻ thần bí.

Hai mắt Hàn Mộ vẫn ngơ ngắc nhìn ra bên ngoài cửa sổ sát đất.

Bóng đêm bao phủ xuống thành phố A rất đẹp.

"Mẹ....." Hàn Khuynh Thước từ sau lưng ôm lấy Hàn Mộ. Đêm nay mẹ thật là lạ. Mẹ lại quyết định sáng mai bay về nước Mỹ.

Thay đổi như vậy hơi gấp gáp! Nhưng trên mặt mẹ lại hiện lên vẻ ưu thương làm nó không nhìn ra.

Rốt cuộc mẹ lo cái gì? lại sầu cái gì?

"Thước Thước!" Hàn Mộ nắm tay Hàn Khuynh Thước, ôm đến trước người cô "Sao Thước Thước không đi ngủ. Ngày mai chúng ta phải thức sớm."

Hàn Khuynh Thước lắc đầu: "Con lo cho mẹ."

Lời nói Hàn Khuynh Thước bỗng chốc tràn vào lòng Hàn Mộ. Hàn Mộ ôm lấy cô bé, mở miệng hỏi: "Cô bé ngốc, mẹ không có việc gì. Chỉ là đang nghĩ một việc."

"Mẹ đang suy nghĩ việc gì?"

Hàn Mộ cúi đầu nhìn gương mặt Hàn Khuynh Thước, một tay nhẹ nhàng mơn trớn "Mẹ nghĩ đến cha con!"

"Cha?" Hàn Khuynh Thước hơi sững sốt, hơi khó hiểu. Mẹ của nó chưa bao giờ chủ động nói với nó về tên hồ ly thối kia. Nhưng lần này trước khi rời khỏi thành phố A, mẹ lại nhắc đến. Hơn nữa trong lời nói còn có vẻ bi thương, mang theo một chút quyến luyến.

Chẳng lẽ, mẹ không bỏ được.....

"Mẹ, người....."

"Thước Thước, nghe mẹ nói." Hàn Mộ ngắt lời Hàn Khuynh Thước.

"Dạ." Hàn Khuynh Thước ngoan ngoãn gật đầu.

"Mẹ có con là ngoài ý muốn, mà cũng không phải là ngoài ý muốn." Hàn Mộ sâu kín nói "Mẹ rất cảm ơn cha con đã ban con cho mẹ. Nhưng, mẹ cũng rất sợ hãi mất đi con." Hàn Mộ ôm lấy Hàn Khuynh Thước, lực trong tay tăng thêm một chút.

"Thước Thước, con muốn biết cha con là người nào không?"

Hàn Mộ nhắm hai mắt chua xót lại. Ngày mai phải rời đi, trước tiên cô phải trở về an bài tốt tất cả, mới có thể đón ba cô qua đó sống. Nhưng lúc này trong lòng cô lại không muốn. Đối tượng lại là.... ..

Tất nhiên là Ninh Doãn Ngân! Cô phải làm thế nào.... ..

"Không muốn!" Hàn Khuynh Thước kiên quyết nói với Hàn Mộ "Mẹ không muốn thừa nhận ông ấy, Thước Thước sẽ không muốn có người này"

"Nhưng.... .." Hàn Mộ vừa muốn nói chuyện, tiếng chuông cửa chợt vang lên.

"Reng reng....."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Nửa Đêm Tới Chơi

"Reng reng...." Một tiếng lại một tiếng chuông cửa vang lên làm cho Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thược không tự chủ nhúu mày.

"Reng reng....." Chuông cửa vang lên hơi dồn dập.

Đã trễ thế này, đến cùng là người nào?

"Mẹ, con đi mở cửa." Hàn Khuynh Thược hiểu chuyện nhìn lướt qua Hàn Mộ, cất bước đi về phía cửa lớn.

Hàn Mộ mỉm cười, nhìn bóng dáng nhỏ bé của Hàn Khuynh Thược, cảm giác thỏa mãn tận đáy lòng.

"Là ông....." Giọng nói ngạc nhiên của Hàn Khuynh Thược truyền vào tai Hàn Mộ. Cô nhúu chặt chân mày, cảm giác có cái gì đó không đúng.

Theo đạo lý, ở thành phố A này người quen biết với Thược Thược cũng không nhiều. Người đến lại có thể khiến con bé ngạc nhiên như thế, đến tột cùng là ai?

"Vào đi!" Lời nói của Hàn Khuynh Thược làm cho trái tim Hàn Mộ đập rộn lên.

Cô có cảm giác hơi khẩn trương một chút.

Khẩn trương? Khóe môi Hàn Mộ hơi nhếch lên, cô đang khẩn trương cái gì?

Từ trên ghế quý phi đứng lên, Hàn Mộ nói về phía cửa: "Thước Thước, là người nào vậy?"

"Là anh....."

Giọng nói quen thuộc làm cho cả người Hàn Mộ chấn động, bước chân mất tự nhiên dừng lại.

"Anh....."

Hàn Mộ ngẩng đầu, hai mắt nhìn về phía người tới.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí tràn đầy kỳ quái, luồng không khí này làm cho Hàn Mộ cảm thấy hít thở không thông.

Hàn Mộ ngây ngốc vài giây, cũng nhanh chóng phản ứng lại.

"Ninh thiếu, đã trẻ thế này còn muốn làm gì?" Hai mắt Hàn Mộ càng thêm lạnh nhạt và bình tĩnh.

"Không chào đón anh?" Ninh Doãn Ngân nhìn gương mặt Hàn Mộ, nhướn mày, trong giọng nói có một chút không hài lòng.

"Đúng vậy!" Hàn Mộ mỉm cười, cũng không giấu diếm "Tôi không biết có chuyện gì làm phiền Ninh thiếu hơn nửa đêm lại chạy đến đây. Nếu như không có việc gì, Ninh thiếu trở về đi."

Cô không muốn gặp lại anh!

Hàn Mộ nghĩ gì, cũng là Ninh Doãn Ngân cảm giác được từ trên người cô.

"Thước Thước, mở cửa cho Ninh thiếu trở về đi. Chúng ta cũng nên nghỉ ngơi." Giọng nói Hàn Mộ hơi có phần lạnh lùng. Nếu bạn tinh tế phát hiện, bạn sẽ nghe ra được trong giọng nói của cô trừ bỏ lạnh lùng ra còn có một tia rung động.

"Dạ, mẹ!" Hàn Khuynh Thước híp mắt mỉm cười nói: "Hồ ly thối, ông trở về đi!"

Mẹ không cho ông ấy cơ hội, nó cũng không có cách nào!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Cho Tôi Năm Phút

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân buồn bã, cúi đầu xuống, từ từ đi lùi ra ngoài cửa.

"Hồ ly thối." Hàn Khuynh Thước đứng ở cửa ra vào nhìn ra, hơi lấy làm thất vọng với Ninh Doãn Ngân "Gặp lại!"

Hàn Khuynh Thước hơi thất vọng. Thật ra nó cũng thích hồ ly thối này! Nhưng.....Nhưng mẹ của nó không chấp nhận.

Ánh mắt của Hàn Khuynh Thước hung ác. Tính toán, chuyện mà mẹ không thích thì nó nhất định sẽ không làm!

Dùng sức đẩy, Hàn Khuynh Thước muốn đóng cửa lại.

"Ừ.... .." Một âm thanh buồn bực vang lên, cửa cũng không thuận lợi đóng lại.

Hàn Khuynh Thước cúi đầu, nhìn một vật không rõ bị kẹp giữa cánh cửa.

"Hồ ly thối, ông điên rồi.... .."

Hồ ly thối này lại dùng tai của mình ngăn cản nó đóng cửa lại.

"Bốp....", Hàn Khuynh Thước đưa tay mở cửa ra.

"Cho anh năm phút, chỉ cần năm phút thôi!" Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ chỉ để lại cho anh bóng lưng, trong giọng nói thậm chí hơi bất đắc dĩ, hơi khẩn cầu.

Hàn Mộ không xoay người, không trả lời lại, chỉ lẳng lặng đứng yên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

"Thước Thước, con đi ngủ trước đi." Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng giọng nói của Hàn Mộ cũng vang lên trong không khí, giọng nói thản nhiên, không có một chút cảm động.

"Dạ, mẹ." Hàn Khuynh Thước gật đầu. Nó biết rõ, mẹ bảo bố của nó chỉ đáp ứng hồ ly thối năm phút thôi.

Năm phút nói dài không dài, nói năm không ngắn. Vậy phải xem hồ ly thối làm sao năm chặt!

Cố sức xoay người, Hàn Khuynh Thước nhìn thật sâu vào Ninh Doãn Ngân, một hơi thở dài như có như không từ trong miệng cô bé tràn ra.

Nhìn bóng lưng Hàn Khuynh Thước rời đi, ánh mắt Hàn Mộ buồn bã, ngồi xuống bên cạnh.

"Em.... .." Ninh Doãn Ngân muốn nói lại thôi.

Anh phải mở miệng thế nào? Trước khi đến đây, anh đã thử chính mình ba bốn chục lần. Anh phải nói như thế nào?

"Một phút.... .."

Giọng nói lạnh nhạt của Hàn Mộ vang lên.

"Anh.... .." Ninh Doãn Ngân chán nản. Người phụ nữ này thật đáng chết. Cô quá lợi hại rồi, đường đường là Ninh thiếu lại thất bại dưới

tay cô hết lần này đến lần khác!

"Hai phút hai mươi lăm giây....."

Ninh Doãn Ngân hít một hơi thật dài, nắm chặt tay lại, lại từ từ buông ra. Anh không mở miệng được!

"Ba phần mười giây!"

"Anh...." Hai mắt Ninh Doãn Ngân hơi nhắm lại, môi mỏng khẽ mở: "Em.....Em có thể ở lại không?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Để Lại Lý Do

"Anh...." Hai mắt Ninh Doãn Ngân hơi nhắm lại, môi mỏng khẽ mở: "Em.....Em có thể ở lại không?"

Hàn Mộ chấn động cả người, trên gương lại thờ ơ lại xuất hiện vết ửng hồng.

Để cô ở lại? Vì cái gì?"

"Ha ha....." Hàn Mộ khôi phục lại bình tĩnh, "Ninh thiếu nói đùa! Không phải tôi đã nói, tôi tình nguyện thất hứa sao?"

Cười tự kiêu, Hàn Mộ tiếp tục nói: "HM của tôi cái gì mà không có, nhưng nhiều nhất chính là tiền!"

Hàn Mộ giận điên người vẻ mặt vẫn không biểu hiện rõ, cô đã định thất hứa rồi!

Ninh Doãn Ngân đen mặt. anh phải làm sao để người phụ nữ này biểu đạt ý của mình chứ?

Người phụ nữ này làm cho anh vừa yêu vừa hận. Anh thật sự hận không thể.....Hận không thể bóp chết cô!

"Em biết anh không phải có ý nay!" Ninh Doãn Ngân nhìn gương mặt xinh đẹp của Hàn Mộ, trên gương mặt không lộ vẻ gì: "Chẳng lẽ, em không biết?"

Anh không tin người phụ nữ này không biết ý của anh! Tuyệt đối không tin!

"Ha ha....." Hàn Mộ che miệng cười "Sao đêm nay Ninh thiếu nói nhiều chuyện chê cười như thế. Ninh thiếu cảm thấy tôi nên biết cái gì?"

Chê cười?

Ninh Doãn Ngân nắm chặt tay, trên mu bàn tay xuất hiện nhiều gân xanh. Cô dám nói anh nói chuyện chê cười!

"Ninh thiếu, nhiệt độ của anh bình thường không?" Hàn Mộ nghiêm túc nhìn Ninh Doãn Ngân, sắc mặt vô cùng chăm chú.

Nhiệt độ bình thường không?

Ninh Doãn Ngân cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, sắc mặt hơi tái mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô gái, em yên tâm. Tôi rất bình thường!"

"Vậy thì tốt rồi, nếu không tôi thật sự không biết phải làm thế nào đưa Ninh thiếu trở về!" Hàn Mộ đứng lên đi đến trước cửa, mở cửa chính ra: "Ninh thiếu không có ý gì, thời gian năm phút đã hết!"

Ý của Hàn Mộ rất rõ, xin mời ngài, gặp lại không tiễn!

Nhưng trong lòng Hàn Mộ không phải là hai chữ gặp lại. Cô tình nguyện vĩnh viễn không gặp lại!

Ninh Doãn Ngân đứng ở cửa ra vào, một tay chống lên giam Hàn Mộ ở cửa, khẽ ngẩng đầu: "Vì sao?"

Vì sao cô không muốn ở lại, anh tự mình mở miệng cũng không được sao?

"Để lại lý do đi?" Hàn Mộ cảm thấy có chút buồn cười.

"Nếu như...." Ninh Doãn Ngân chỉ đứng ở một phần ba khe cửa ra vào: "Nếu anh nói, vì anh...."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Anh Nói Thật

Ninh Doãn Ngân từ một phần ba khe cửa đẩy vào, kéo tay Hàn Mộ lại: "Anh nói, vì anh, ở lại."

Giọng điệu hơi bá đạo, hơi ra lệnh.

Hàn Mộ sững sốt. Cơ thể Ninh Doãn Ngân gần như dán chặt lên người cô. Trên người anh tỏa ra hương thơm xanh mát, không có mùi thuốc lá đáng ghét, không có mùi nước hoa làm người khác bị sặc. Là mùi hương cô thích!

Thậm chí cô còn có thể nhìn rõ Ninh Doãn Ngân, nhìn mặt mũi của anh, nhìn đến làn da trên mặt anh.

Da của anh rất tốt, rất trắng. Không có mụn, không có lỗ chân lông.

Người đàn ông này quá nguy hiểm!

"Ninh thiếu, ngài quá buồn cười đi?" Hàn Mộ hừ lạnh: "Mỹ nam kế? Đường như ngài đã dùng không đúng người rồi!...Tôi không phục!"

Tròng mắt Ninh Doãn Ngân hơi híp lại, mang theo vẻ nguy hiểm quét về phía Hàn Mộ, bước từng bước đến gần cô.

Hàn Mộ lắc đầu mỉm cười nói, lui từng bước về phía sau.

Hết đường lui rồi!

Phía sau lưng Hàn Mộ đã chạm vào vách tường.

Ninh Doãn Ngân duỗi hai cánh tay có lực ra, chống lên tường, vây Hàn Mộ trong phạm vi thuộc về mình, từ trên cao nhìn xuống Hàn Mộ, lời nói sâu kín từ miệng phun ra: "Anh nói thật!"

Hàn Mộ quay đầu nhìn hai tay Ninh Doãn Ngân bao vây lấy mình, chân mày hơi nhíu lại, khoe môi bĩu một cái, "so what?"

Hàn Mộ nâng đầu gối của mình lên, hướng về phía dưới hai chân của Ninh Doãn Ngân.

Không ngờ Ninh Doãn Ngân có chuẩn bị trước, anh dùng đùi của mình, không chế đầu gối không chịu yên của cô "Người phụ nữ này, em quá coi trọng anh. Anh thất bại lần thứ nhất, em cảm thấy anh sẽ thất bại lần thứ hai?"

"Anh.... .." Hàn Mộ chán nản, trong lòng đã sớm mắng chửi Ninh Doãn Ngân hàng vạn lần.

"Hừ, thật hay giả đâu có liên quan gì đến tôi! Anh thả tôi ra!" Hàn Mộ hận không thể tát một cái cho tên này bay thẳng đến Nam Thái Bình Dương, "Ninh thiếu, anh ngàn vạn lần đừng muốn nói với tôi, là anh yêu tôi!"

Chữ yêu này truyền vào tai Ninh Doãn Ngân, làm mặt anh chột đờ bưng.

Ninh Doãn Ngân hơi lúng túng nghiêng đầu sang một bên. Cảm giác tim đập rộn lên có lẽ chính là yêu à!

Miệng có chút không rõ nói, lần đầu tiên trong đời Ninh Doãn Ngân nói chuyện ấp a ấp úng "Phải.....Đúng vậy.... .."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bây Giờ Đã Bại Bởi Em

"Anh đi đi!" Hàn Mộ nhắm hai mắt lại.

Trong chớp mắt Ninh Doãn Ngân không nhìn tới, trong mắt Hàn Mộ lóe lên tia sáng.

"Vẫn không được sao?" Giọng nói Ninh Doãn Ngân càng thêm bất đắc dĩ và thất bại.

Anh ở trước mắt cô vĩnh viễn không phải là một Ninh Doãn Ngân lãnh khốc vô tình. Anh đã thất bại trên người cô nhiều lần lắm rồi.

"Thật xin lỗi." Lần đầu tiên trong đời nói ra câu xin lỗi lại là trong trường hợp này, khóe môi Ninh Doãn Ngân không khỏi nhếch lên nụ cười khổ: "Dù em tin hay không, tâm này cuối cùng cũng bại bởi em."

Tình yêu đến thật yên tĩnh, làm cho anh có chút trở tay không kịp. Nhưng khi anh hiểu sâu sắc đây là yêu! anh đã yêu một người phụ nữ, người phụ nữ này chính là người đã triền miên với anh vào một đêm cách đây sáu năm liền chôn sâu vào tận đáy lòng anh, người phụ nữ này chính là người đã xây dựng HM từ đôi bàn tay trắng, người phụ nữ này làm cho anh có cảm giác hơi ngượng ngùng, có chút ngang ngược của một người phụ nữ.

Hàn Mộ sâu kín lắc đầu, hai mắt không dám nhìn thẳng vào Ninh Doãn Ngân. Cô không có dũng khí!

Đột nhiên Ninh Doãn Ngân dùng một tay ôm cô vào lòng.

Cả người Hàn Mộ cứng đờ, không dám giãy dụa.

"Đừng cử động, để cho anh ôm em một chút." Ninh Doãn Ngân cúi đầu vào cổ Hàn Mộ, trong lời nói mang theo vẻ khổ sở: "Ngay cả cái này em cũng keo kiệt à?"

Hàn Mộ vừa nghe, trong lòng như bị dao đâm vào, đau đến mức nói không thành lời. Cả người thả lỏng. Để Ninh Doãn Ngân ôm vào lòng.

Ninh Doãn Ngân dùng mặt cọ vào đầu Hàn Mộ, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên. Đây là mùi vị anh quen thuộc, hàng đêm đều nghĩ đến mùi vị này.

Đang lúc anh hiểu được lòng mình thì đã đến lúc nói tạm biệt! Cũng là đáng đời anh.... ...

"Tạm biệt!" Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay, giọng nói quét qua tai Hàn Mộ, "Không, em không muốn gặp lại anh, như vậy sẽ không.... ..."

Ninh Doãn Ngân buông tay Hàn Mộ ra, xoay người, chỉ để lại cho anh một bóng lưng hiu quạnh.

Nhìn Ninh Doãn Ngân rời đi, Hàn Mộ chợt xúc động rơi nước mắt.

"Không.... .."

Hàn Mộ duỗi một tay ra, tựa như muốn bắt được cái gì. Nhưng nhìn bàn tay trống rỗng, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ninh Thiếu Thất Tình

Trong góc tối, Ninh Doãn Ngân uống một ly lại một ly, từng dòng rượu chảy vào bụng, làm cho người ta có cảm như người này đang uống nước lọc!

Thì ra thất tình chính là cảm giác này sao?

Rất khổ rất khó chịu.

"Ôi, đây không phải là Ninh thiếu sao?" Một cô gái nóng bỏng, mặc độ hở hang đi đến bên cạnh Ninh Doãn Ngân "Ninh thiếu hôm nay thế nào? sao lại một mình uống rượu giải sầu vậy?"

"Cút đi....." Ninh Doãn Ngân cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh lùng.

Nếu là ngày bình thường có lẽ anh sẽ có tâm tình ứng phó với cô gái này một chút. Nhưng hôm nay anh đang buồn bực, không bóp chết cô ta là may mắn rồi. Sao có tâm tư đối phó với cô ta! Không phải nhìn trúng tiền của anh sao?

Hừ.

"Ai da da! hôm nay Ninh thiếu thật hung dữ đó, làm người ta sợ muốn chết! Không sao, không phải tâm tình không tốt sao? Để tôi đến bồi anh, chờ một chút anh sẽ vui vẻ." Cô gái không sợ chết, dường như không phát

hiện Ninh Doãn Ngân có gì đó không đúng, đặt móng ngòi lên đùi anh, một tay còn vẽ lên ngực anh, trêu đùa.

Ninh Doãn Ngân biến sắc, Cô gái này, đúng là muốn chết.....

Thật không khách khí, một tay bắt được bàn tay cô gái, Ninh Doãn Ngân dùng sức hất ra bên ngoài.

Chỉ nghe một tiếng rên "Ui da....."

Ninh Doãn Ngân lạnh lùng mở miệng: "Bảo cô cú, cô nghe không hiểu tiếng người à? Muốn chết.... .."

Cô gái bị dùng sức ném, cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình như muốn nứt ra "Khụ khụ....." Cô ta dùng sức ho khan.

Hôm nay Ninh Thiếu giống như Diêm Vương địa ngục, làm cho cô ta sợ.

"Cút đi...." Ninh Doãn Ngân lấy tiền trong ví ra, ném tới: "Lập tức!"

Tiền lẻ bay tán loạn trên mặt đất, cô gái ước gì mình có thêm chân để nhanh chóng rời đi.

"Hừ...." Ninh Doãn Ngân lạnh lùng nhìn cô gái rời đi. Những cô gái tiếp cận anh không người nào vì tiền vì quyền?

Có lẽ chỉ có cô là không phải.

Nhưng cô chỉ ở lại, cô một lần lại một lần từ chối anh, bắt đầu từ sáu năm trước!

"Rầm!" Rượu trong ly lại đây, Ninh Doãn Ngân nhìn cũng không nhìn uống từng ngụm

Đều nói rượu là đồ tốt. Nhưng lần đầu tiên anh cảm thấy đang mượn rượu giải sầu, kết quả sầu lại càng sầu.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Trong Lòng So Sánh Thiên Sứ Với Ma Quỷ

Đại sảnh sân bay quốc tế thì phố A

"Xin hành khách chú ý, af503, bay đi Newyork nước Mỹ, đã bắt đầu kiểm vé.... .."

"Xin hành khách chú ý, af503, bay đi Newyork nước Mỹ, đã bắt đầu kiểm vé.... .."

"at ten tion please..."

"Mẹ.... ..!" Hàn Khuynh Thược nghe tiếng thông báo truyền đến, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hàn Mộ, nhìn qua gương mặt hơi tiêu tụy của cô, nó biết, đêm qua mẹ nó nhất định không ngủ ngon giấc.

Đêm qua, đèn trong phòng ngủ của mẹ sáng cả đêm.

"Chúng ta phải đi thật sao?" Dường như Hàn Khuynh Thược không chịu hết hy vọng, nó không biết bản thân đang cố chấp cái gì. Còn giúp đỡ hồ ly thối kia!

Khóe môi Hàn Khuynh Thược hơi nhếch lên. Đêm qua nó trốn ở một góc nhìn nhất cử nhất động của mẹ nó và hồ ly thối. Nó biết, hồ ly thối kia thật sự động lòng với mẹ nó. Nó còn biết, lúc đó trong lòng mẹ nó tồn tại một ma quỷ, và một thiên sứ.

Ma quỷ ranh ma nói: "Hàn Mộ, cô phải rời khỏi thành phố A, rời khỏi đây. Cô cảm thấy ở đây có gì đáng giá để cô lưu luyến?" Mà thiên sứ lại nói: "Cô cứ như vậy rời đi sao? Ở lại mới đúng! Đây là nơi cô lớn lên từ nhỏ, ở lại mới đúng!"

Nhưng mẹ nó đã quyết định xong chưa? Nó chỉ không muốn mẹ nó hối hận mà thôi. Bởi vì nó không phải không thấy giọt nước mắt làm lòng người vỡ vụn của mẹ nó. Lần đầu tiên nó cảm thấy mẹ nó luôn kiên cường như thế lại rớt nước mắt.

Dù sao trên đời này cũng không có thuốc hối hận. Mẹ khóc, chứng minh lòng mẹ có tình cảm với hồ ly thối!

"Thước Thước, thật xin lỗi." Hàn Mộ ôm lấy gương mặt Hàn Khuynh Thước. lắc lắc đầu: "thật ra, con đã biết từ lâu rồi phải không?"

Cô vẫn luôn có cảm giác Thước Thước biết được cô và Ninh Doãn Ngân có quan hệ. Nhưng Thước Thước không nói, cô cũng không muốn hỏi, lúc con bé còn nhỏ cô không cho con bé nhiều thời gian, không miễn cưỡng con bé làm bất kỳ chuyện gì.

"Đúng, mẹ." Hàn Khuynh Thước gật gật đầu "Lần trước ở bữa tiệc, con đã biết rồi."

Thước Thước quả nhiên đã biết!

Khóe môi Hàn Mộ hơi nhếch lên, nở nụ cười chua xót.

"Nhưng con từng nói, nếu mẹ không muốn thừa nhận, Thước Thước vĩnh viễn sẽ không thừa nhận, khi Thước Thước không sinh ra, mẹ nói cái gì chính là cái đó!" Hàn Khuynh Thước nhìn Hàn Mộ, nghiêm túc nói: "Con chỉ muốn mẹ."

"Đưa bé ngốc." Hàn Mộ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thược, "Nói như thế nào, ông ấy cũng là cha của con."

Hàn Khuynh Thược cố chấp lắc lắc đầu: "Nếu bởi vì ông ta làm mẹ không vui, làm mẹ đau lòng. Thược Thược này tình nguyện không đưa mẹ trở về chỗ này."

"Mẹ...." Hàn Mộ muốn nói lại thôi, khóe môi nở nụ cười tươi nhưng trong lòng càng chua xót. Cô bé này hiểu chuyện đến mức làm cô đau lòng.

Thật ra trong lòng cô không thể không bất an. Đối với cách làm và hành động của Ninh Doãn Ngân làm cô ngạc nhiên, có một chút vui mừng. Mà một chút vui mừng này lại làm cô cảm thấy hoang mang, lo sợ. Đều nói Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân vô tình lạnh lùng. Có lẽ cô cũng phải sợ hãi! Về phần đêm đó của sáu năm trước chứng minh bọn họ chỉ có thể là vợ chồng tạm thời, từ đầu đến cuối đều vô duyên!

"Mẹ, chúng ta đi thôi." Hàn Khuynh Thược thật không đành lòng nhìn Hàn Mộ rời rã như thế, đáy lòng ngoan ngoãn, nắm tay Hàn Mộ đi về phía trước.

Hàn Mộ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thược, nhẹ nhàng gạt đầu, nếu đã hạ quyết tâm, thì không được quay đầu lại. Trên đời này đã không có đã hối hận!

Quá đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên hai người như không có phát hiện một mối nguy hiểm đang ẩn náu gần đó.

"Ầm ầm....." Một tiếng nổ thật lớn vang lên trong đại sảnh.

"A...." ..." Đám người lập tức giống như kiến bò trên chảo nóng, xung quanh loạn cả lên, chạy đông chạy tây, hoàn toàn mất đi lý trí.

"Thước Thước" Hàn Mộ liếc mắt nhìn xung quanh, kéo Hàn Khuynh Thước chạy về phía bên kia.

"Mẹ...." Hàn Khuynh Thước nướng mày, nhìn hàn Mộ: "Mẹ còn nhớ khi chúng ta đến đây cũng xảy ra vụ nổ mạnh như vậy không?"

"Lúc ấy Thước Thước còn nghĩ rằng không phải nhắm vào mẹ. Bởi vì người biết chúng ta đến thành phố A này không nhiều lắm. Nhưng, từ tình huống hiện tại, xem ra tất cả đều không phải trùng hợp như thế!" Hàn Khuynh Thước cười lạnh "Những người này đúng là tự đang đào hố chôn mình!"

Hàn Mộ cũng cười lạnh, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Cô còn nhớ rõ lúc đó cô và Hàn Khuynh Thước mất liên lạc. Trận nổ mạnh là nhắm về phía cô, sau khi mất liên lạc với Hàn Khuynh Thước, cô đích thân giải quyết hai người làm ra vụ nổ. Hai người đó là người ở gia tộc bên Mỹ phái tới. Nói ra cũng thật buồn cười, nguyên nhân ám sát cô rất đơn giản, cũng bởi vì cô mắt lạnh nhìn gia tộc bọn họ suy tàn, không đưa ra viện trợ.

Hừ.....

Một khi cô nhận định gia tộc này không đáng để cô cứu, thì cô sẽ không cứu. Như vậy chỉ lãng phí thời gian và tinh lực của cô mà thôi.

Lần trước cô đã giải quyết xong, như vậy lần này thì sao?

"Hừ....." Hàn Mộ hừ lạnh "Chẳng lẽ mạng của mẹ tốt để lấy như vậy sao? Thật buồn cười.... .."

"Nhưng mà mẹ à, con hơi lo lắng!" Không biết tại sao, trái tim của Hàn Khuynh Thước vẫn không bình tĩnh được, Biến động này làm cho nó cảm thấy khó chịu hơn.

"Không có chuyện gì, Thước Thước." Hàn Mộ nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Hàn Khuynh Thước, an ủi cô bé "Chúng ta đi thôi!"

Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gật đầu, cố gắng ngăn chặn bất an trong lòng, đi bên cạnh Hàn Mộ, đi về phía phòng chờ đợi.

Nhưng hai người không phát hiện, có đó không xa có một họng súng phóng sạ đang nhắm ngay sau gáy Hàn Mộ.

Sát thủ cười lạnh, nụ cười khinh miệt mà lại đặc ý.

Tổng giám đốc HM kia đã giết nhiều sát thủ. Lần ám sát này nhất định phải đề phòng rủi ro. Nếu giết chết cô, vậy bản thân anh ta không chỉ có vô số tiền tài, mà có thể đổi mới trong giới sát thủ.

Họng súng nhắm ngay gáy Hàn Mộ, ngón tay của sát thủ từ từ giữ cò súng.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Cảm Giác Sợ Hãi

Vừa lái xe đến sân bay, Ninh Doãn Ngân nghe một tiếng nổ "Ầm ầm.....", trái tim không khỏi đập lên vài cái, nỗi sợ hãi ở nơi sâu nhất trong đáy lòng đánh úp về phía anh. Trong khoảng thời gian ngắn, anh hít thở có chút dồn dập.

Anh đến chậm rồi sao?

Đêm qua anh một mình uống rượu cả đêm, cũng là vì bị Hàn Mộ từ chối!

Người phụ nữ này không muốn ở lại.

Buổi sáng anh đang ngủ say bị tiếng chuông báo thức báo như đòi mạng đánh thức anh. Lúc ấy đầu đau như muốn nứt ra, anh hận không thể đập nát di động. Nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình, anh chấn động cả người, đầu đau cũng giảm đi bảy phần.

Điện thoại của anh là do người của tổ chức hắc thủ gọi đến. Nếu thật sự không có chuyện gì quan trọng, tổ chức sẽ không gấp gáp gọi điện thoại đến cho anh.

Tổ chức hắc thủ là do một tay anh gầy dựng nên. Nhiều người biết anh là Ninh Doãn Ngân, Ninh thiếu của Ninh thị quốc tế, nhưng những người biết bí mật này đều đã đi báo cáo với Diêm Vương. Tuy anh làm thương mại nghiêm túc, nhưng Ninh thị trong tay anh có thể phát triển tốt như vậy

không phải không có nguyên nhân. Tổ chức độc thủ là mạng lưới tình báo có một không hai trên thế giới, có tổ chức sát thủ đứng hàng thứ mười trên thế giới. Rửa tiền trên internet, buôn lậu kim cương, nhiệm vụ ám sát, tổ chức độc thủ của anh cũng sẽ làm.

Danh ngôn của Ninh thiếu chính là, cho dù anh không làm, người khác cũng sẽ làm. Nếu như vậy, tự anh ra tay. Trên đời này không ai ngại tiền trong túi mình quá nhiều!

Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại hơi hờ hững, trong hờ hững lại tồn tại nỗi lo lắng.

Ninh Doãn Ngân biết được một tin. Có người thuê sát thủ mai phục tại sân bay, chuẩn bị ám sát Hàn Mộ.

"Bùm....." Một tiếng, Ninh Doãn Ngân nhanh chóng đóng cửa xe lại, chạy về phía sân bay.

Cô gái, em không được xảy ra chuyện gì, nhất định không thể.... ..
...

Sắc mặt hơi không tốt, ánh mắt Ninh Doãn Ngân buồn bã, nhìn đám người hỗn loạn trong đại sảnh sân bay.

Lúc này đám người như ruồi không đầu, không biết phương hướng nào mà chạy cho đúng.

Đám người trước mắt làm Ninh Doãn Ngân hoa mắt cả lên, nhiều người như vậy, đám người lại đang hỗn loạn, anh phải làm sao mới tìm được mẹ con cô ấy đây?

Đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại, Ninh Doãn Ngân hơi vươn tay, nhanh chóng bấm số điện thoại, Chỉ nghe giọng nữ ở đầu dây bên kia.

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân sáng lên: "Cô gái, em đang ở đâu?"

Giọng nói ở đầu dây bên kia điện thoại truyền vào tai Ninh Doãn Ngân: "Thật xin lỗi, số máy quý khách đang gọi đã khóa máy!"

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân buồn bã, hận không thể bóp nát điện thoại.

Đôi mắt nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh. Tiếng đám người kêu cứu, tiếng trẻ con khóc lóc, còn có tiếng còi cảnh sát bên ngoài. Đủ loại giọng nói hòa cùng một chỗ, phát ra tiếng ong ong, Ninh Doãn Ngân vốn đang đau đầu lúc này lại nặng thêm.

Rốt cuộc cô gái này dặt tội bao nhiêu người?

Rõ ràng lúc cô vừa đến thành phố A này cũng xảy ra vụ nổ. Sau chuyện đó, cảnh sát ở nhà vệ sinh sân bay tìm được hai thi thể, hoài nghi chính là hung thủ gây ra vụ nổ. Anh cũng âm thầm điều tra, đúng là đang nhắm vào cô gái này. Lần trước không sao, vậy lần này thì sao đây?

Kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối, sau lưng trang bị súng ống. Cô gái ngu ngốc này có thể đảm bảo mình không bị thương, thoát được sao? Huống chi bên cạnh cô còn có một đứa bé.

Thật là phách lối!

Càng ngày sắc mặt Ninh Doãn Ngân càng tái nhợt. Nếu không tìm được cô, thêm một giây nữa, nguy hiểm càng tăng thêm một phần.

"**!" Ninh Doãn Ngân không nhịn được chửi thề. Thật là cô gái không thể không làm cho người ta bớt lo lắng!

Ninh Doãn Ngân dạo quanh một vòng, trong ánh mắt hiện lên vẻ tàn khốc, trong lòng thầm nghĩ nơi Hàn Mộ có thể đi.

Nhìn quanh một vòng vẫn không có phát hiện gì, Ninh Doãn Ngân thật sự sắp điên rồi.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình vô lực như thế. Sao anh có thể trở mắt nhìn hai người bị thương, nằm trong nguy hiểm được chứ?

Lạnh lùng bình tĩnh, lạnh lùng bình tĩnh! Tay nắm chặt lại, trên mu bàn tay đều nổi gân xanh.

Lạnh lùng bình tĩnh?

Ninh Doãn Ngân cười cay đắng, anh phải lạnh lùng bình tĩnh sao?

Từ lúc anh gặp cô gái tên Hàn Mộ này anh đã hoàn toàn mất đi vẻ lạnh lùng bình tĩnh! Lạnh lùng bình tĩnh là cái gì chứ? Trong từ điển của Ninh Doãn Ngân anh có lẽ đã không tìm được hai chữ này.

Ai ngờ anh vừa nhận được tin lại khẩn trương đến mức nào. Lần đầu tiên anh có cảm giác sợ hãi, sợ hai người sẽ bị thương, sợ anh không bảo vệ được người anh muốn bảo vệ.

Lại dạo một vòng, ánh mắt quét toàn cảnh xung quanh với 360 độ.

Đột nhiên có bóng dáng, một lớn một nhỏ lọt vào tầm mắt Ninh Doãn Ngân.

Đồng tử của Ninh Doãn Ngân co rút lại, một tia sáng nhanh chóng lóe lên, hơi vui mừng bất ngờ.

Anh đã tìm được các cô rồi!

"Ầm...." Lại một tiếng nổ thật lớn.

Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ cách đó không xa không có bất kỳ hành động nào, sắc mặt buồn bã.

Thật là đứn ngốc. Chẳng lẽ không biết tìm một chỗ tránh sao? Cô cứ thoải mại đại bại lộ thân bện ra bên ngoài. Thật không hiểu được "Súng dễ ngấn cấn, ám tiển khó phòng" sao?

Ninh Doãn Ngân nướnng mày, chạy về phía hai người cách đó không xa.

Vừa chạy chưa được sáu mét, Ninh Doãn Ngân chợt nghiêng đầu mỉm cười nói chuyện, một chút tia sáng chói mắt đấm vào mắt làm anh không thoải mái.

Lòng thềm than không tốt, Ninh Doãn Ngân nhanh chóng gia tăng tốc độ, nhào về phía Hàn Mộ.

"A....." Xung quanh phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Hàn Mộ chợt một bị lực mạnh xô té nhào, hơi thở quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Là anh ấy?

Hàn Mộ hơi sửnng sốt, dường như không kịp phản ứng.

"Ừ...." Một âm thanh buồn bực từ miệng Ninh Doãn Ngân phát ra, truyền vào tai Hàn Mộ.

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thược hét lớn: "Hồ ly thối, ông làm sao vậy.... .."

Thật là anh ấy? Tất cả đến hơi ngạc nhiên, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Mộ cảm thấy sợ hãi. Hơi giấỵ dựa, chỉ thấy cả người không chút sút mề.

"Hồ ly thối!" Hàn Khuynh Thược nhẹ nhàng lắc lắc Ninh Doãn Ngân, chỉ thấy anh đã mất đi ý thức, sau lưng bị không ngừng bị chảy máu "Mẹ, máu!"

một màu đỏ tươi đập vào mắt Hàn Mộ, cô sửng sốt, một cơn choáng váng đánh úp lại.

Hàn Mộ che miệng mình, đôi môi run run, không nói nên lời. Cô chỉ cảm thấy có một chút gì đó mơ hồ trong tầm mắt mình.

"Mẹ, con lập tức gọi xe cứu thương...."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tại Sao Phải Cứu Tôi, Anh Ấy Nhất Sẽ Không Có Chuyện Gì

Mùi gay mũi làm cho Hàn Mộ cảm thấy choáng váng. Một tay che dĩa dày của mình, liều mạng nhìn xuống cơn buồn nôn, sắc mặt trắng hơn so với tờ giấy, không có chút huyết sắc nào thuộc về người bình thường.

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ, dùng độ bàn tay mình bao phủ lấy tay lạnh như băng của Hàn Mộ. Giờ phút này mẹ bảo bối của nó giống như ở trong hầm băng, lạnh đến mức làm đau lòng người.

"Mẹ, hồ ly thối nhất định không có việc gì!"

Là lời nói khẳng định!

Kiên cường bá đạo như anh, anh nhất định không có việc gì đâu!

Hàn Mộ ngẩng đầu, một phát ôm Hàn Khuynh Thước vào lòng, giọng nói hơi khàn khàn nghẹn ngào: "Vì sao.....Vì sao lại cứu mẹ?"

Nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện, vậy người bị thương nhất định sẽ là cô, bây giờ người nằm ở trên bàn phẫu thuật cũng sẽ là cô! "Tại sao lại "bất thành linh" xuất hiện? Tại sao lại giúp cô đỡ viên đạn này.

Hàn Mộ chua xót nhắm hai mắt lại. Cô thật sự không muốn thiếu nợ anh!

"Thước Thước, anh ấy.... ..." Giọng nói Hàn Mộ hơi run run "Anh ấy sẽ không có chuyện gì?"

Trong khoảnh khắc anh giúp cô đỡ viên đạn này, cô nhìn thấy trên người anh có một lỗ thủng máu tươi chảy ròng ròng, cặp mắt cô hơi mơ hồ không nhìn rõ mọi vật, lòng cô đau như cắt. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ, biết tâm của mình đã thất lạc trên người nào đó, không vì cái gì khác, là vì một phần thật lòng!

"Dạ." Hàn Khuynh Thước kiên định gật đầu.

Nhất định sẽ không có chuyện gì!

Hai mắt Hàn Khuynh Thước sâu kín nhìn vào phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn. Đến tột cùng là người nào muốn ra tay với mẹ nó, những người này đều đáng chết.... ...

"Rắc..." Một tiếng, đèn phòng phẫu thuật tắt, cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra.

Bác sĩ đi ra, biểu hiện trên mặt hơi ngưng trọng.

Trong lòng Hàn Mộ vừa động, một luồng dự cảm bất thường dâng lên từ đáy lòng.

"Bác sĩ, anh ấy.....Anh ấy không sao chứ?" Hàn Mộ hơi khó khăn mở miệng.

Giờ phút này cô chỉ muốn che lỗ tai của mình, cô sợ hãi khi nghe được tin không tốt.

Bác sĩ lắc đầu: "Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bệnh nhân mất quá nhiều máu, trái tim gần như ngừng đập. Bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, trừ phi có kỳ tích, nếu không....Aiz...." Bác sĩ thở dài một hơi, đi ra.

Hàn Mộ vừa nghe sắc mặt còn tái nhợt hơn lúc nãy, lão đảo lui về sau vài bước.

Nếu không phải Hàn Khuynh Thuợc giúp cô, cô nhất định sẽ ngã nhào trên đất!

"Mẹ!" Trong lòng Hàn Khuynh Thuợc đau xót, hơi thống khổ nhắm hai mắt lại.

Làm sao nó không buồn? Trên người nó chảy chung dòng máu với hồ ly thối, huyết nhục tương liên. Nhưng bây giờ không phải là lúc chán chường, các cô phải bình tĩnh, nếu không, chẳng phải hồ ly thối....

Sẽ không, bản thân hồ ly thối chính là kỳ tích. Ông ấy sẽ không có chuyện gì.... ..

"Mẹ." Hàn Khuynh Thuợc bình tĩnh mở miệng "Mẹ tỉnh táo một chút. Có lẽ chúng ta còn có cách khác!"

Hàn Mộ nắm chặt năm đấm, hai mắt nhắm chặt lại.

Thuợc Thuợc nói không sai. Càng là thời điểm quan trọng, các cô cần phải tỉnh táo lại. Có lẽ còn có cách có thể chữa trị cho anh, sẽ có, nhất định sẽ có!

Hít một hơi thật sâu, Hàn Mộ mở mắt ra, chút bối rối vừa rồi không còn tồn tại. Nhưng sâu trong đáy mắt của cô vẫn còn tồn tại vẻ bi thương khó phát hiện.

"Thuợc Thuợc, là mẹ luống cuống." Hàn Mộ cúi đầu xuống, nhìn Hàn Khuynh Thuợc "Cảm ơn con, Thuợc Thuợc."

Hàn Khuynh Thuợc nhẹ nhàng cười. Đúng là mẹ bảo bối của nó, tốc độ khôi phục nhanh hơn so với người bình thường! Hiện tại nhân tài trước

mắt này là mẹ bảo bối của nó.

"Mẹ." Về mặt Hàn Khuynh Thước thành thật nói "con biết, có lẽ có một người có thể giúp được."

"Là người nào?" Hàn Mộ vừa nghe, trong lòng hơi vui mừng.

Chỉ cần có cách chữa trị cho anh, cô nghĩ hết mọi cách cũng muốn chữa trị cho anh!

"Thanh Lưu!" Hàn Khuynh Thước hé đôi môi đỏ mọng, một cái tên dễ nghe được bật ra từ miệng cô bé.

"Thanh Lưu?" Hàn Mộ nhướn mày, nhẹ nhàng nhớ kỹ tên.

Sao cô cảm giác tên này hơn quen tai, dường như đã nghe qua ở đâu rồi.

"Anh ta là ai?" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thước. Dường như cô bé rất thích người tên Thanh Lưu này.

Hàn Khuynh Thước nhíu mày, giọng điệu hơi vui vẻ "Anh Thanh Lưu là bác sĩ tư nhân của anh Ứng. Tai nghề của anh ấy rất cao! Có một lần anh Ứng bị thương rất nghiêm trọng, một viên đạn bắn xuyên qua trái tim anh ấy. Vốn đã tuyên bố không thể chữa trị được, nhưng anh Thanh Lưu lại dùng một ngày một đêm để cứu anh Ứng."

Nhà Mộ nhẹ nhàng gật đầu. Cô chợt nhớ Thanh Lưu chính là bác sĩ trẻ nổi tiếng trong giới y khoa. Nghe nói chỉ có hai mươi mấy tuổi, nhưng lại có một tay chữa bệnh. Nhưng.... ..

Hàn Mộ mỉm cười nói: "Thước Thước, đều nói người tên Thanh Lưu này tính tình rất kỳ lạ, không phải người nào cũng cứu! Hơn nữa, mời một

người trong gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức như thế. Mẹ sợ, mẹ sợ cậu ta không đến được."

"Hì hì....." Hàn Khuynh Thước cười hì hì. "Mẹ yên tâm. Thanh Lưu là người của anh Ứng. Hơn nữa bây giờ trên tay anh Ứng có hai phần ba quyền gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Nếu con nói với anh Ứng, anh Ứng sẽ không từ chối con. Nếu anh Ứng không đáp ứng con, con nhất định sẽ có cách làm cho anh ấy đáp ứng con. Chúng ta nhất định phải cứu hồ ly thôi! Huống chi lần này tỉ lệ thành công rất lớn."

"Ừ." Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu "Nếu bọn họ có yêu cầu gì, chúng ta đều cố gắng thỏa mãn bọn họ, Chỉ cần bọn họ có thể cứu anh ấy"

Trong lòng Hàn Mộ dấy lên cơn sóng không có cách nào bình phục được.

Hy vọng kỳ vọng của cô không tan biến, hy vọng anh có thể tốt!

"Được, mẹ." Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gật đầu "Lúc này chắc anh Thanh Lưu đang ở Italya. Con lập tức liên lạc với anh ấy."

"Ừ, đi thôi!" Nhìn bóng dáng Hàn Khuynh Thước rời đi, trong mắt Hàn Mộ hiện lên vẻ thương cảm.

Hiện tại, người bên cạnh cô, cô không muốn mất đi người nào, ba, Thước Thước, còn có.....Còn có anh ấy!

Thì ra sau khi biết được lòng mình, có một vẻ khổ sở, còn có một hương vị ngọt ngào.

Nếu như anh có thể tỉnh lại. Vậy họ còn có cơ hội, đúng không?

Chuyện lần này khiến cô thấy rõ lòng mình, cô không phải khóc mà cần phải cười....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Nếu Anh Dám Bất Tỉnh, Em Gả Cho Người Khác

Trong phòng bệnh nặng, Ninh Doãn Ngân lặng lẽ nằm trên giường, sắc mặt hơi tái nhợt, mất rất nhiều máu.

Tuy hai mắt Ninh Doãn Ngân không mở ra, nhưng loại khi phách trên người cũng không giảm bớt chút nào!

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vang "tích, tích..." rất nhỏ. Trong phòng bệnh trống vắng làm cho người ta nghe rất rõ ràng.

Hàn Mộ lặng lẽ nhìn Ninh Doãn Ngân nằm trên giường, trong lỗ tai lắng nghe một tiếng động. Âm thanh này rất có tiết tấu.

Cô biết rõ, một khi tiếng 'tích tích....' này dừng lại, vậy người trước mắt này cũng sẽ không trở về được.

Trên thế giới này có phải có thêm một người làm cô lo lắng sợ hãi phải không? Không phải người trước mắt này có thể làm cho cuộc sống cô sau này canh cánh trong lòng không?

"Cảm ơn anh." Hàn Mộ nhẹ nhàng ngồi bên giường.

Không dám dùng quá sức, Hàn Mộ sợ phát ra tiếng sẽ làm ồn ã đến người đang nằm trên giường.

Hàn Mộ nhẹ nhàng nắm bàn tay thon dài của Ninh Doãn Ngân, nắm trong tay mình, cúi đầu.

Bàn tay của anh thật sự rất tốt, không giống tay của đàn ông, nhưng lại không nhu nhược như con gái. Đây là loại khí thể của người đàn ông thành thực. Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Mộ nhìn đến ngây dại.

Có được chủ nhân của đôi tay này.... ..

"Aizzz." Hàn Mộ sâu kín thở dài. Cô lại không tìm lấy lời nào để hình dung.

Hàn Mộ ngẩng đầu, hai mắt nhìn gương mặt Ninh Doãn Ngân vẫn không nhúc nhích, dường như muốn khắc sâu người này vào đầu mình.

Cô nhớ đêm qua người trước mắt này còn mang vẻ mặt thất bại đứng trước mặt mình.

Là cô khiến anh thất bại sao?

Hàn Mộ cười khố.

Nếu lúc ấy cô đồng ý với anh ở lại, có phải tất cả đều không phải như thế sao?

Anh nói vì anh mà ở lại, anh nói cô muốn hay không muốn, anh nói đúng, anh đã yêu cô!

Bây giờ lại nhớ đến từng câu nói của anh, trong lòng Hàn Mộ chỉ có đau đớn, loại đau đớn như dao cắt!

Một tay Hàn Mộ đặt lên ngực mình. Nội lòng ngực bỗng chồn đau đớn làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Thì ra không biết từ lúc nào, người này đã tiến vào lòng cô, cảm giác như khắc cốt ghi tâm!

"Không phải nói yêu em sao?" Hàn Mộ sâu kín mở miệng, tiếng nói vừa nhẹ vừa dịu dàng.

"Đã yêu em, anh liền đứng lên cho em. Anh phải chứng minh cho em xem....."

"Không phải muốn em ở lại sao?"

"Hiện tại em ở chỗ này! Em ở lại.... .."

Không biết từ lúc nào hai mắt Hàn Mộ đã đầy hơi nước.

Chẳng lẽ cô không muốn ở lại phải trả một cái giá lớn sao? Cái giá này khổng lồ này như vậy, cô không chịu nổi!

"Ngân!" Một tiếng gọi khẽ phát ra từ miệng Hàn Mộ "Đã yêu em, thì anh phải đứng lên, từ nay về sau anh phải chăm sóc em."

"Anh biết không? Thước Thước là con gái của anh! Chúng ta đều cần anh chăm sóc....."

"Một buổi tối vào sáu năm trước, em đã có Thước Thước. Thước Thước rất thông minh, anh sẽ thích nó!"

"Yên tâm, anh nhất định sẽ tốt hơn. Thước Thước đi tìm bác sĩ rồi, anh nhất định sẽ không sao!"

Hàn Mộ hơi cúi đầu, in một nụ hôn thật sâu lên đôi môi mỏng của Ninh Doãn Ngân, rất sâu, rất triền miên!

Vừa hôn xong, Hàn Mộ không ngừng đầu, mà đang nhẹ nhàng lăm lăm bên tai Ninh Doãn Ngân "Ngân, em cảnh cáo anh. Nếu anh không nhanh chóng tốt lên, em sẽ dẫn Thước Thước đi gả cho người đàn ông khác!"

Lời cảnh cáo đầy ý vị, nhưng lại mang theo nỗi phiền muộn.

"Xem anh có dám bất tỉnh hay không!"

"Cạch....." một tiếng, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Hàn Mộ quay đầu, nhìn về phía cửa ra vào "Ông Ninh, tại sao là ngài.... .."

Ông Ninh chậm rãi đi đến, nhìn Ninh Doãn Ngân nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, hơi thở dài một hơi.

"Thật xin lỗi." Hàn Mộ đứng lên, nhận lỗi đối với Ninh Trúc Mặc.

Ninh Doãn Ngân là cháu nối dòng duy nhất của nhà họ Ninh, là người lãnh đạo Ninh thị.

Hiện tại anh đang chiến đấu với thần chết. Làm sao cô không phụ lòng ông lão tóc bạc trước mắt này chứ.

Trong một đêm, dường như tóc bạc trên đầu Ninh Trúc Mặc tăng lên không ít.

Ông ấy nhất định đang lo lắng!

Ninh Trúc Mặc chậm rãi lắc đầu "Nên nói xin lỗi phải là nhà họ Ninh! đứa nhỏ, con đã chịu khổ sáu năm rồi!

Hàn Mộ hơi sững sốt.

Ông Ninh biết rồi sao?

"Ngài.... .."

"Ông đã biết rồi. Hôm yến tiệc đó, con bé Thược Thược đã nói với ông!" Ninh Trúc Mặc đi đến trước giường, nhìn Ninh Doãn Ngân "Đây là

do thằng nhóc này thiếu nợ con, nó nhất định sẽ sống!"

Hàn Mộ nghe lời Ninh Trúc Mặc nói.....Nhất thời không biết nên nói cái gì, không phản bác lại được.

"Con....." Ninh Trúc Mặc sâu kín thở dài "Nếu, nếu bây giờ con quay về nước Mỹ. Ông sẽ không ngăn cản con! Ông lựa chọn tôn trọng ý kiến của con và con bé Thược Thược!"

Tuy ông muốn đưa bé nhận tổ quy tông, nhưng ông sẽ không bắt buộc, loại chuyện bắt buộc này ông khinh thường làm. Ông muốn cam tâm tình nguyện!

"Ngài.... .." Hàn Mộ hơi dừng một chút, lắc đầu: "Con đã suy nghĩ rõ. Cả đời này, con sợ là sẽ vĩnh viễn không xứng người đàn ông này!"

Ninh Trúc Mặc vừa nghe, lập tức có loại xúc động muốn rơi lệ.

Câu không xứng này mang theo bao nhiêu dũng khí!

"Đưa nhỏ, cảm ơn con!" Ninh Trúc Mặc nhìn về phía Hàn Mộ, hai mắt mang theo cảm kích.

"Cái này là con nợ anh ấy!" Hàn Mộ nhẹ nhàng cầm tay Ninh Doãn Ngân "Cũng là anh ấy thiếu nợ con!"

Chuyện xảy ra trước kia, bọn họ đều không thể thay đổi. Nhưng chuyện sau này sắp xảy ra, bọn họ lại có thể khống chế.

Chỉ cần.....Chỉ cần Ninh Doãn Ngân có thể tỉnh lại. Cái gì cô cũng đều nguyện ý làm.

"Đúng vậy, lần này đương nhiên là mẹ thiếu nợ Ngân. Muốn mạng của cô, cô cũng không thường nổi!" Cửa phòng lập tức bị mở ra, một cô gái nhỏ xinh đẹp đi vào.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đàn Ông Của Tôi Có Gan Đến Cướp

"Đúng vậy, đây là do cô thiếu nợ Ngân. Muốn mạng của cô, cô cũng không thường nổi." Cửa đột nhiên bị mở ra, một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp đi vào.

Bạch Thanh Tình nổi giận đùng đùng đi đến, giay cao gót bảy phân vang lên cộc cộc trên sàn nhà.

"Đều do con hồ ly tinh là cô." Ngón tay sơn màu đỏ của Bạch Thanh Tình chỉ thẳng vào Hàn Mộ, nổi giận đùng đùng nói "Nếu không phải con hồ ly tinh là cô, sao Ngân có thể nằm trên giường bệnh, chưa rõ sống chết!"

Hàn Mộ lạnh lùng quét mắt qua Bạch Thanh Tình, không nói câu nào.

Cô gái này, thật sự rất điên động!

"Thanh Tình, con đang làm gì đó?" Ninh Trúc Mặc thản nhiên nhìn lướt qua Bạch Thanh Tình "Cô không biết đây là bệnh viện sao? Doãn Ngân còn nằm ở đó, con còn lớn tiếng, náo loạn đủ chưa?"

Đôi mắt Ninh Trúc Mặc hơi rủ xuống. Giống như cháu ngoại Tuyết Như. Vì sao lại kém xa như thế?

Ninh Trúc Mặc khẽ lắc đầu.

Bây giờ ông đã hiểu tại sao Doãn Ngân sống chung với cô ta đã lâu nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy cô ta chướng mắt rồi!

"Con....." Bạch Thanh Tình bị lời nói của Ninh Trúc Mặc làm cho nghẹn họng, hai mắt đáng thương nhìn về phía Ninh Trúc Mặc "Ông nội, con....."

"Thôi đi." Ninh Trúc Mặc khoát tay 'Ở đây không có chuyện của con. Con về trước đi."

"Nhưng....." Bạch Thanh Tình muốn nói lại thôi "Nhưng mà ông nội, con muốn ở lại chăm sóc cho Ngân."

Trong lòng Bạch Thanh Tình kinh hãi. Sao cô ta có cảm giác Ninh Trúc Mặc không thương yêu cô ta như trước đây chứ? Trước kia, ông rất thương yêu cô ta. Nếu không có Ninh Trúc Mặc yêu thương, sao cô ta dám không sợ hãi đứng bên cạnh Ninh Trúc Mặc chứ? Nhưng bây giờ.... ...

Bây giờ Ninh Trúc Mặc lại lạnh nhạt với cô ta!

"Không cần!" Ninh Trúc Mặc thản nhiên nói: "Ở đây có bác sĩ chăm sóc rồi."

"Con, con....." Bạch Thanh Tình không chịu hết hy vọng.

Gần đây trực giác của phụ nữ nói cho cô ta biết, nếu lần này cô ta rời đi như thế, cô ta và Ninh Doãn Ngân hoàn toàn hết hy vọng.

"Vì sao cô ta có thể ở lại đây?" Ngón tay Bạch Thanh Tình chỉ vào Hàn Mộ, vẻ mặt phẫn nộ và bất mãn "ông nội, ông không được quên, chính con hồ ly tinh này hại Ngân thành cái dạng này!"

"Con đang chất vấn ông?" Ninh Trúc Mặc đập tay lên bàn, giọng nói không lớn không nhỏ, lại làm cho Bạch Thanh Tình cảm thấy sợ hãi "Lời nói của ông con còn không nghe rõ sao?"

Chẳng Trách Doãn Ngân bài xích cô ta. Thì ra cũng không phải không có nguyên nhân.

Bạch Thanh Tình cứng đờ người, nước mắt ngưng tụ trong hốc mắt suýt chút rơi xuống.

Bạch Thanh Tình dậm chân, hung hăng trừng mắt liếc Hàn Mộ, sau đó chạy ra ngoài.

"Ai...." Ninh Trúc Mặc lắc đầu "Con bỏ qua cho nó đi. Vốn là muốn hợp tác cho nó và Doãn Ngân thành một đôi. Nhưng cho tới bây giờ thẳng nhóc kia cũng không để tâm."

"Dạ." Hàn Mộ thản nhiên trả lời.

Cô không thèm để ý! Cô muốn là sau này, là tương lai. Sự việc trước kia cô canh cánh trong lòng làm gì?

"Thật ra đều là lỗi của ông!" Trên mặt Ninh Trúc Mặc lúng túng "Ông cảm thấy cháu ngoại tuyệt như khác nhau quá xa, không nghĩ tới....."

Hàn Mộ vừa nghe, trên mặt nở nụ cười, thoải mái lắc đầu "Con không ngại trước kia như thế nào. Đàn ông của con người khác cướp thể xem!"

Hàn Mộ cười tự tin.

Sau khi thấy rõ lòng mình còn cần thiết gì mồm sao? Tình yêu là tình yêu, yêu chính là yêu.

Bây giờ Ninh Doãn Ngân là người đàn ông của Hàn Mộ cô, người nào dám nói không phải.

Nhưng cô lại không ngờ ông Ninh quý trọng cô và bà ngoại vì đoạn tình cảm kia. Là mối tình thăm thiết của ông Ninh!

Bà ngoại cô đúng là không yêu lắm người!

"Ông Ninh, có lẽ ông không biết." Hàn Mộ cười cười "Thật ra, chỗ sâu nhất trong lòng bà ngoại con vĩnh viễn chỉ có một người."

Ninh Trúc Mặc vừa nghe chấn động cả người, biểu hiện trên mặt làm cho người ta nhìn không ra ý tứ gì.

"Con nói thật?"

"Khi con còn nhỏ, mẹ thường xuyên nhắc đến bà ngoại. Bà nói bà ngoại là một cô gái hiền lành xinh đẹp. Con biết nhà họ Bạch có một bức tranh rừng trúc. Mẹ nói, bà ngoại rất thích một người ở phía sau rừng trúc. Lúc đó trên mặt bà ngoại luôn vui vẻ tràn đầy hạnh phúc." Hàn Mộ mỉm cười.

Rừng trúc! Bà ngoại đang nhớ người nào đó?

Ninh Trúc Mặc vừa nghe, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

Ông đương nhiên biết rõ lời Hàn Mộ nói. Ông cũng tin Tuyết Như thương ông, gả cho người khác chỉ là bất đắc dĩ thôi.

Rừng trúc, đây là đang chứng minh còn nhớ đến mình sao?

"Được người yêu như thế, chồng còn cầu gì hơn?" Ninh Trúc Mặc cười "Tuy ông và Tuyết Như không thể sống bên nhau. Ông không thể lấy bà ấy, bà ấy không thể gả cho ông. Nhưng phần tâm của bà ấy, đây là phần lễ vật quý giá nhất đời này của ông!"

"Đời ông như vậy là đủ...."

Hàn Mộ sâu kín thở dài một hơi. Xoay người nhìn về phía Ninh Doãn Ngân nằm trên giường. Kiếp này, cô không muốn để lại chút hối hận nào.

"Cảm ơn con chịu ở lại. Ông biết tình hình của Doãn Ngân không lạc quan." Ninh Trúc Mặc thở dài một hơi.

"Ông Ninh, tin tưởng con!" Hàn Mộ cầm tay Ninh Doãn Ngân "Con nhất định sẽ trả lại cho ông một Ninh Doãn Ngân hoàn toàn khỏe mạnh. Trên đời này, có thể có một người cứu chữa cho anh ấy!"

"Người nào?"

"Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, Thanh Lưu!" Hai cái tên này thốt ra từ miệng Hàn Mộ "Thước Thước nhất định sẽ mời cậu ta đến. Chỉ cần có một tia hy vọng, con cũng sẽ không bỏ qua."

"Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức? Thanh Lưu?" Ninh Trúc Mặc nhướng mày "Con xác định con bé Thước Thước mời được?"

Theo ông biết, Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức không phải là gia tộc bình thường. Gia tộc này không chỉ là gia tộc đứng đầu Châu Âu, còn là một tổ chức đứng đầu thế giới. Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức ngoài ánh sáng khổng lồ chế một phần ba ngân hàng Châu Âu, nào là buôn lậu ngầm, nào là internet rửa tiền, nào là giao dịch súng ống đạn dược, cái tổ chức này đều làm tất cả!

Nói thật, gia tộc này ngay cả Ninh Trúc Mặc ông cũng không thể trêu vào. Thước Thước chỉ là một cô bé, nó làm được không?

"Thước Thước, nó làm được không?" Ninh Trúc Mặc hơi bận tâm "Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức không đơn giản như thế, sao Thước Thước có thể mời được người như cậu ta chứ?"

Hàn Mộ lắc đầu. Thước Thước nói có thể là có thể, cô chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của con bé.

"Ông Ninh yên tâm. Thước Thước có suy nghĩ riêng của nó!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Gia Tộc La Tư Sài Nhĩ Đức

Nhanh chóng mở máy tính xách tay ra, vẻ mặt Hàn Khuynh Thược vô cùng nghiêm túc, mười ngón tay nhanh chóng thao tác trên bàn phím, động tác thành thạo mà còn nhanh chóng khác thường.

"Ầm....." Đột nhiên, nghe trong máy vi tính truyền đến tiếng vang thật lớn.

Trên màn hình máy tính từng hàng gạch ngang chợt hoàn toàn sụp đổ.

Tiếp đó, một màn hình lớn hiện ra trước mặt Hàn Khuynh Thược.

"Anh Ủng, anh Ủng, anh mau đến đây!" Hàn Khuynh Thược thì thầm nói. Trên cái trán trơn bóng xuất hiện mồ hôi, động tác trong tay lại không có chút nào lười biếng.

Cũng không biết bây giờ tình hình trong bệnh viện thế nào! Không biết tình hình của hồ ly thối thế nào!

"Ôi....." Hàn Khuynh Thược tức giận vỗ bàn phím "Tức chết tôi rồi. Thật là ngốc nghếch, Hàn Khuynh Thược mà thật là ngốc!"

Thật là ít học sử dụng! Tất cả đều do cô không nghe anh Ủng nói.....Không học tập thật giỏi.

Bạn nói, chỉ có một cái đầu thông minh thì có làm được gì. Bây giờ nhìn bản thân mình xem, còn không phải là người ngu ngốc, ngay cả giải

món đồ cũng không giải được.

"Còn thiên tài sao." Hàn Khuynh Thước tức giận lầm bầm "So với anh Ứng đúng là một trời một vực. Anh Ứng mới đúng là thiên tài."

"Không được." Hàn Khuynh Thước hít một hơi thật sâu.

Bây giờ không phải là lúc giận hờn, cũng không phải là lúc tự hạ thấp mình.

Nó không thể hồ đồ, hồ ly thối không được. Bây giờ từng giây từng phút của ông ta đều quý giá!

Hai mắt tràn đầy ý cười, Hàn Khuynh Thước như đang tự hỏi.

Không đến mười giây, Hàn Khuynh Thước mở hai mắt ra, trong đôi mắt lóe lên tia sáng.

Hàn Khuynh Thước duỗi hai tay, nhanh chóng gõ bàn phím, một loạt câu lệnh xuất hiện trên màn hình máy tính.

Chỉ chốc lát sau, lại "âm....." một tiếng.

Màn hình màu đen từ từ biến mất, vài dòng chữ quen thuộc xuất hiện trước mắt Hàn Khuynh Thước.

Hàn Khuynh Thước vui vẻ nhìn màn hình ngày càng rõ.

Nó thành công rồi!

"Thước Thước, làm sao vậy?" Liệp Ứng xuất hiện trên màn hình, giọng nói có chút bất đắc dĩ, cậu ta chặm rãi lắc đầu, ánh mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hàn Khuynh Thước.

Con bé này thật có dũng khí, thật lợi hại, dám phá phòng tuyến của cậu ta.

"anh Ưng!" Hàn Khuynh Thước kích động nhìn Liệp Ưng "Cuối cùng cũng gặp anh rồi. Anh Ưng, từ nay về sau đừng lấy cái phòng tuyến để vào nữa, em làm sao cũng không vào được!"

Hàn Khuynh Thước chu cái miệng nhỏ nhắn, dường như rất không hài lòng.

Nó thích anh Ưng. Anh Ưng chưa bao giờ tức giận với nó, tùy vào sự việc nào đó."

"Bây giờ không thể vào được!" Liệp Ưng lắc đầu.

Phòng tuyến này là thành quả nửa năm của cậu ta!

Nếu không phải có phòng tuyến này, vậy tin tức quan trọng của cậu ta đều bị tiết lộ ra ngoài. Phải biết rằng, mỗi ngày đều có bao nhiêu người muốn phá phòng tuyến của cậu ta. Chỉ cần phòng tuyến của cậu ta bị phá vỡ, nên biết tin tức gì cũng không khó khăn.

Nhưng cậu ta thật không ngờ, cô bé này có tiến bộ lớn như thế!

Không phải cậu ta tự phụ, trên thế giới này người có thể phá được phòng tuyến của cậu ta dường như không có, ngoại trừ cậu ta ra, cô bé này là người đầu tiên.

Hai người bọn họ không hổ là song sinh trong kho tàng quý giá của đế vương. Loại ăn ý này, loại tâm ý tương thông này là bẩm sinh.

Cô bé này, phá vỡ phòng tuyến của anh không nói. Nhưng bây giờ lại còn được tiện nghi mà khoe mẽ!

"Gấp gáp tìm anh như vậy, có chuyện gì quan trọng sao?" Liệp Ưng nhìn trên trán Hàn Khuynh Thuợc xuất hiện mồ hôi, hỏi cô bé.

Cuối cùng có chuyện gì khiến cô bé sốt ruột thành cái dạng này.

"À à!" Hàn Khuynh Thuợc không ngừng gật đầu "Anh Ưng, anh nhanh cho em mượn anh Thanh Lưu, được không? Nhanh cho em mượn đi!"

"Thuợc Thuợc, em bị thương sao?" Liệp Ưng vừa nghe, lông mày hơi nhíu lại.

Cô bé này, sao lại không cẩn thận như thế?

"Tất nhiên không phải!" Hàn Khuynh Thuợc lắc lắc đầu "Nếu em bị thương, sao còn xuất hiện trước mặt anh Ưng được?"

Nó còn không bị anh Ưng chế giễu đến chết sao?

"Nếu không, chẳng lẽ mẹ bảo bối của em bị thương?" Giọng nói Liệp Ưng hơi thay đổi.

Mẹ của Thuợc Thuợc tất nhiên cũng là mẹ của cậu ta. Chỉ là bây giờ cậu ta không thể nhận thức mẹ con họ, thời gian còn chưa tới!

Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức hiện tại đang nổi loạn. Trên tay cậu ta có hai phần ba quyền lợi gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, tất nhiên cậu ta thành đối tượng chịu đả kích của mọi người. Mỗi người hận không thể bắt cậu ta để uy hiếp. Hôm nay, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cậu ta. Nếu cậu ta ở sau lưng nhận thức mẹ cậu ta và em gái sẽ khiến cho các cô lâm vào nguy hiểm.

Cho nên vì an toàn của các cô, cậu ta dùng tốc độ nhanh nhất, phải nắm bắt từng hành động cả gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Chỉ có cậu ta có

được quyền lợi của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, như vậy trên thế giới này sẽ không có người nào uy hiếp được cậu ta, cũng sẽ không có người nào uy hiếp được người cậu ta muốn bảo vệ!

Đây mới là những gì cậu ta muốn thiết lập!

"Không phải, không phải, cũng không phải!" Hàn Khuynh Thước khua tay.

Sao hôm nay anh Ứng kỳ lạ thế, hỏi nhiều vấn đề như vậy?

Nếu quan tâm nó bị thương thì thật bình thường, dù sao anh Ứng cũng cứng chiu nó, quan tâm nó thì không có gì đáng trách! Nhưng anh Ứng quen với mẹ sao? Vì sao quan tâm mẹ bảo bối của nó có bị thương không, giọng nói vô cùng kỳ lạ như vậy chứ?

"Vậy em sốt ruột muốn tìm Thanh Lưu làm gì?" Liệp Ứng hơi bình tĩnh. Cũng may các cô không có việc gì, hại cậu ta phải lo lắng!

"Không phải em bị thương, không phải mẹ bảo bối bị thương!" Hàn Khuynh Thước dừng một chút, sắc mặt lo lắng ngày càng sâu sắc, nó còn không biết anh Ứng có đồng ý cho nó mượn anh Thanh Lưu không!

"Anh Ứng, người bị thương là ba hồ ly. Ông ấy vì cứu mẹ, nên bị trúng đạn. Bác sĩ nói ông ấy hết thuốc chữa, trừ phi có kỳ tích."

Giọng nói Hàn Khuynh Thước hơi khổ sở. Thật ra, nó rất thích hồ ly thối. Chỉ cần mẹ bảo bối của nó đồng ý, nó nhất định gọi hồ ly thối một tiếng ba!

"Cái gì?" Lời nói Liệp Ứng không lớn không nhỏ, lông mày hơi nhíu lại.

Sao anh ta có thể bị thương chứ?

Tâm Liệp Ưng không khỏi đau xót, trong lòng đã rõ, người bị thương là cha của cậu ta! Ông ấy không biết sự có mặt của cậu ta. Nhưng trên người cậu ta chảy cùng dòng máu với ông ấy!

"Thước Thước, anh lập tức cho Thanh Lưu qua đó!" Liệp Ưng đồng ý, rồi biến mất trước màn hình.

"Này, anh Ưng!" Hàn Khuynh Thước nhìn người biến mất trên màn hình, miệng há to.

Làm sao vậy? Sao hôm nay tâm tình của anh Ưng không ổn định vậy?

Nhưng cũng tốt, anh Ưng đồng ý để anh Thanh Lưu đến.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Thanh Lưu

"Ầm ầm, ầm ầm..." Một chiếc máy bay tư nhân bay lượn vòng trên không trung bệnh viện, thật lâu cũng không đi.

Nghe tiếng Hàn Khunh Thước bằng một tâm trí thông minh, nhanh chân vội vàng chạy đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Ồ, mẹ, đó là máy bay tư nhân của anh Ứng, thật là máy bay của anh Ứng! Nhất định là anh Thanh Lưu đến đây!" bóng dáng nhỏ bé của Hàn Khuynh Thước hơi kích động, giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Anh Ứng từng đưa cô đi xem máy bay này, cho nên nó nhận ra được!

Anh Thanh Lưu đến đây, là ngồi máy bay của anh Ứng đến, không biết anh Ứng có đi cùng anh Thanh Lưu đến thành phố A này không?

"Mẹ, bây giờ con lập tức đi đón họ!" Hàn Khuynh Thước chạy về phía cửa.

Thật tốt qua!

Chỉ cần anh Thanh Lưu đến đây, hồ ly thối nhất định sẽ được cứu. Hồ ly thối nhất định sẽ hồi phục!

Nó nghĩ rằng từ Italya bay đến thành phố A nhanh nhất cũng phải nửa ngày. Nhưng nó thật không ngờ chưa đến tam giờ, anh Thanh Lưu đã đến!

Trong lòng Hàn Mộ vừa kích động, nhộn nhạo.

Người đến, anh được cứu rồi.

Nhưng, họ.... ...

Họ là ai?

Hàn Mộ khẽ nhíu mày.

Không phải gọi cậu thanh niên Thanh Lưu là bác sĩ sao? Chẳng lẽ bọn họ trong miệng Thước Thước là những người khác sao?

Hàn Khuynh Thước trên đường đi qua.

Nó biết rõ phía sau bệnh viện có bãi đất trống mới có thể để cho máy bay hạ cánh. Nó qua bên kia mới có thể đón người ta được!

Lúc Hàn Khuynh Thước thở hồng hộc chạy đến bãi đất trống thì máy bay đã hạ cánh an toàn.

Máy bay còn đang kêu "ầm ầm, ầm ầm...". Mà lúc này đứng bên cạnh máy bay là cậu thiếu niên mặc đồ trắng.

Cậu thiếu niên thoạt nhìn còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng hai mươi.

Hàn Khuynh Thước chỉ có thể nhìn đến gò má của cậu ta. vì vậy không thấy rõ bộ dáng của cậu.

Ánh mặt trời chiếu lên người thiếu niên mặc áo trắng. Xuyên qua ánh mặt trời, nhìn anh như đang suy tư điều gì, suy tư đến mức nhập tâm.

Đột nhiên thiếu niên hơi dựa vào chiếc máy bay chột tháo cặp mắt kính xuống, quay đầu, nhìn về phía Hàn Khuynh Thước đứng cách đó không xa, sau đó trên mặt nở nụ cười như ánh mặt trời.

Hàn Khuynh Thước cảm thấy nụ cười ấm áp này chiếu thẳng vào lòng nó, chiếu ấm áp lên người nó, rất thoải mái, thậm chí làm cho nó cảm thấy rất lười biếng.

Tuy chưa từng chính thức gặp mặt, nhưng Hàn Khuynh Thước có thể khẳng định người thanh niên đứng cách đó không xa chính là Thanh Lưu.

Bởi vì trên người cậu ta có một luồng hơi thở làm cho người ta có cảm giác yên tâm. Hơn nữa, nó cũng thường xuyên nghe anh Ứng nhắc đến. Anh Ứng nói, anh Thanh Lưu là một người hiền lành, luôn mặc đồ trắng bên ngoài. Nếu đang ở trong biển người mênh mông, chỉ cần loại trừ, thì có thể xác định người đó là anh.

Thật là một thiếu niên tuấn tú, ngũ quan cân đối, giữa cân đối xem lẫn sự anh tuấn.

"Anh Thanh Lưu!" Hàn Khuynh Thước chạy về phía Thanh Lưu.

"Em.... .." Thanh Lưu nhìn Hàn Khuynh Thước, một cảm giác quen thuộc thân thiết đánh úp về phía cậu ta.

Thanh Lưu ngồi xổm người xuống, nói với Hàn Khuynh Thước có chút không kịp thở: "Em chính là Thước Thước?"

"Dạ!" Hàn Khuynh Thước hưng phấn gật đầu: "Xin chào, anh Thanh Lưu, em là Thước Thước."

Vừa nói xong, Hàn Khuynh Thước duỗi một tay ra, bày ra tư thế bắt tay.

Thanh Lưu mỉm cười, cũng vươn bàn tay thon dài ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thước: "Xin chào Thước Thước, anh là Thanh Lưu."

Buông tay ra, Hàn Khuynh Thước nghiêng cái đầu nhỏ nhìn vào trong máy bay, lông mày hơi nhướng lên "Anh Thanh Lưu, anh Ủng đâu?"

"Thước Thước, anh Ủng của em hiện tại đang bận việc, vì vậy cậu ta không có thời gian đến thăm em." Thanh Lưu nhìn Hàn Khuynh Thước nói.

Cho dù tính tình của cậu ta rất lạnh nhạt, nhưng cô bé trước mắt này lại làm cho cậu ta có cảm giác thân thiết. Dường như cậu ta đối với cô bé này không lạnh lùng được, không lạnh nhạt được.

"à." Hàn Khuynh Thước lăm bằm cái miệng nhỏ của mình, giống như làm tiêu tan cơn tức, đã không có chút sức sống nào.

Nó còn tưởng rằng anh Ủng cũng đến thăm nó. Không ngờ làm nó bị mất hứng.

"Cô bé ngốc, đừng lăm bằm trong miệng nữa." Thanh Lưu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hàn Khuynh Thước "Nhưng anh Ủng của em có nói, chỉ cần cậu ta làm việc xong, nhất định sẽ đến thăm em. Nếu không, em cũng có thể đến Italya tìm cậu ta. Cậu ta bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em"

"Thật vậy sao?" Hàn Khuynh Thước ngẩng cái đầu nhỏ của mình, dáng vẻ thật đáng thương.

"Đương nhiên là thật." Thanh Lưu cười với Hàn Khuynh Thước. "Thước Thước cảm thấy anh sẽ gạt em sao?"

"Sẽ không, sẽ không!" Hàn Khuynh Thước vội vàng khoát tay. Nó làm sao có thể không tin anh Thanh Lưu giống như thần tiên này chứ? Nếu nói nó có một chút không tin, nó cảm thấy cả người đều tràn đầy tội ác, giống như làm ô uế người như thần tiên là cậu ta.

"Ha ha ha....." Thanh Lưu nhếch môi, mỉm cười.

"Anh Thanh Lưu, anh cười rất đẹp mắt!" Hàn Khuynh Thuợc nhìn nụ cười tràn đầy tự nhiên này đến ngây dại.

Nó dám nói, trừ anh Ủng ra, trên đời này không có một chàng trai nào cười lên thật mê người như thế!

"Anh Thanh Lưu, anh và anh Ủng rất xinh đẹp!"

Thanh Lưu bật cười, cậu ta bất đắc dĩ lắc đầu. Cô bé này....

"Thuợc Thuợc, em đều hình dung con trai như vậy sao?"

Hàn Khuynh Thuợc lập tức ửng lên, trên mặt đỏ bừng nói: "Em....
.....Em.... .."

Không phải anh Ủng nói anh Thanh Lưu không thích nói chuyện, tính tình rất lạnh nhạt sao? Nhưng nó cảm thấy anh Thanh Lưu trước mắt này khác xa so với sự hình dung của anh Ủng chứ? Còn có thể trêu ghẹo nó, người này chính là anh Thanh Lưu có tính tình lạnh lùng sao?"

"Được rồi." Thật là một cô bé ngốc.

Thanh Lưu chợt dừng lại, cậu ta chỉ cảm thấy cô bé này rất thân thiết, loại hơi thở này không nên dùng trên người cô bé.

"Nếu không đi cứu người, thời gian qua lâu, em thật coi anh Thanh Lưu là Hoa Đà trên đời à!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Chỉ Là Giống Nhau Mà Thôi

Không khí lạnh như băng trong bệnh viện ập về phía Hàn Mộ, cô yếu ớt kéo chặt áo khoác trên người, ngẩng đầu nhìn trần nhà, thật sâu thở dài một hơi.

Vì sao Thước Thước đi lâu như vậy, đến giờ vẫn chưa trở lại?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Hàn Mộ cúi đầu, chậm rãi xoay người, từ cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn vào.

Ninh Doãn Ngân vẫn nằm yên tĩnh trên giường vẫn không nhúc nhích. Anh vẫn vẻ mặt anh tuấn tiêu soái, cho dù trong cơn hôn mê, anh vẫn không làm cho người ta nhìn ra bất kỳ một tia chật vật nào!

Bác sĩ nói, Ninh Doãn Ngân đang trong trạng thái bị sốc.

Nếu cứ tiếp tục như thế, bọn họ có thể gặp hai khả năng. Hoặc là từ từ chết đi, hoặc là vĩnh viễn đều hôn mê không tỉnh!

Đáp án này làm cho lòng cô hít thở không thông. Hai kết quả này cô không thể chấp nhận được!

Tại sao có thể như vậy?

Đây là ông trời trừng phạt cô sao? Trừng phạt cô trong khoảng thời gian ngắn xem thường lòng mình sao? Trừng phạt cô không muốn giữ lại?

Đến bây giờ cô không thể tin được cái người tên Thanh Lưu kia có thể cứu được anh.

Nếu một khi không cứu được thì sao?

Hàn Mộ nhắm nghiền hai mắt, tay gắt gao nắm chặt lại, hít thở có chút khó khăn.

Kết quả này, cô không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

"Mẹ." Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Thước Thước.

Hàn Mộ xoay người, đột nhiên cả người chấn động, hai mắt không thể tin được nhìn cách đó không xa.

Ánh mặt trời yếu ớt từ cửa sổ chiếu vào, rơi trên người thiếu niên áo trắng đang chậm rãi đi về phía cô.

Trên mặt người thiếu niên mang theo nụ cười thản nhiên, nhưng làm cho người ta có cảm giác chính nụ cười này hoàn toàn viễn vông.

Nụ cười này giống như hoa anh túc có thể giết chết người khác, làm cho người ta mê muội. Nhưng cùng lúc đó, cậu cũng cho người ta một đòn trí mạng.

Thiếu niên áo trắng chậm rãi đi đến, động tác thong thả mà tao nhã.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thước đi đến bên cạnh Hàn Mộ, một tay kéo tay cô, giọng nói hơi kích động "Mẹ, anh Thanh Lưu đến đây. Hồ ly thối nhất định sẽ được cứu. A, mẹ.... .."

"Mẹ....." Hàn Khuynh Thược nắm chặt tay Hàn Mộ, một tay nó vỗ nhẹ lên lưng cô.

"A....." Hàn Mộ bỗng chốc phản ứng lại, nhưng cặp mắt cô một phút cũng không rời khỏi Thanh Lưu.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy. Con đã nói anh Thanh Lưu đến đây, sao mẹ không có nghe vậy?" Hàn Khuynh Thược lắc đầu, "Mẹ, mẹ nên nghỉ ngơi một chút. Nếu không, Thược Thược sẽ lo lắng cho mẹ."

"Cậu ta chính là Thanh Lưu?" Dường như Hàn Mộ không để lời nói của Hàn Khuynh Thược vào tai. Cô có vài phần khiếp sợ nhìn lướt qua Thanh Lưu, sau đó cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười khổ không muốn người nào nhìn thấy.

Thanh Lưu?

Cậu ta là Thanh Lưu, sao cậu ta có thể là em trai cô, Hàn Phong chứ? Chỉ là trùng hợp gương mặt đó làm cho cô cảm thấy rất giống mà thôi.

Hàn Phong đã biến mất lâu như thế. Người thiếu niên trước mặt này không thể là cậu ấy được. Nếu cậu ấy thật sự là Hàn Phong.....Sao cậu ấy có thể không biết mình!

"Xin chào, tôi là Hàn Mộ." Hàn Mộ ngẩng đầu, đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên. Đưa một tay ra, làm một tư thế bắt tay.

"Thanh Lưu!" Lãnh đạm như không mất đi sự lễ phép, Thanh Lưu cũng đưa một tay ra, nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ.

Nếu cậu ta không nhìn lầm.... vừa rồi khi người phụ nữ này nhìn cậu ta trong ánh mắt có tia khiếp sợ và vui mừng!

Mà bây giờ vẻ mặt của cô lại phong khinh vân đạm!

Cô đây là biểu lộ gì? Cô biết cậu ta sao?

Thanh Lưu không thể lắc đầu, sao cô có thể biết cậu ta chứ? Hơn nữa, cậu cũng cảm thấy cô rất lạ.

"Được rồi, mẹ." Hàn Khuynh Thước hơi nghi ngờ nhìn thoáng qua Hàn Mộ. Sao nó cảm thấy mẹ nó nhìn thấy anh Thanh Lưu vẻ mặt lại khó hiểu chứ?

"Mẹ, trước tiên mẹ để anh Thanh Lưu đi thăm hồ ly thôi. Chúng ta không thể tiếp tục có sai sót nữa!

Thời gian quý giá như thế, thêm một giây đồng hồ, như vậy đối với hồ ly thôi tăng thêm một phần nguy hiểm.

"Ừ." Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu, "Vậy thì làm phiền cậu."

Hàn Mộ mỉm cười với Thanh Lưu.

"Ừ." Thanh Lưu nhẹ nhàng gật đầu, mở cửa rồi đi vào phòng bệnh.

Từ giây phút Thanh Lưu đi vào phòng bệnh, tâm Hàn Mộ liền siết chặt. Hai mắt cô vẫn không nhúc nhích nhìn bóng lưng bận rộn của Thanh Lưu, cũng không muốn chớp mắt.

Một phút trôi qua....

Năm phút trôi qua.....

Mười phút trôi qua.....

Mười lăm phút.....

"Các người đang làm gì đó?" Một đám bác sĩ y tá từ chỗ rẽ chạy đến, vẻ mặt tức giận và bất mãn "Sao người ngoài có thể tùy tiện vào phòng

bệnh nặng chứ?"

Hàn Mộ ngược mắt, mắt lạnh nhìn một đám người trước mắt "Kết quả chúng tôi chịu trách nhiệm."

"Ở đây là bệnh viện." Một ông bác sĩ lớn tuổi bất mãn nhìn Hàn Mộ "Cô có thể chịu trách nhiệm cái gì? Cô để cho người ngoài vào phòng bệnh nặng, cô....."

"Người ngoài?" Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Thanh Lưu từ bên trong đi ra, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng nói : " Ông xác định ở đây là bệnh viện sao? Các người chữa trị cho người bệnh như vậy sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Thanh Lưu làm cho một đám bác sĩ y tá nổi trận lôi đình.

"Thằng nhóc từ đâu đến, cậu biết cái gì. Cậu hiểu được hiện tại người bệnh thế nào.... .."

"Tôi không hiểu, ông hiểu sao?" Giọng nói Thanh Lưu rõ ràng lạnh lùng "Bây giờ tôi muốn lập tức mổ cho ông ta, Một chút cũng không thể chậm trễ!"

"Được." Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gật đầu.

Anh Thanh Lưu đã nói như vậy, anh ấy nhất định sẽ nắm chắc phần thắng!

"Mẹ, hồ ly thối phải lập tức mổ."

"Ừ." Hàn Mộ khẽ cau mày "Tình hình của người bệnh chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Hiện tại, tôi muốn phẫu thuật cho anh ấy."

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Mộ vang lên bên tai bác sĩ, mệnh lệnh không cần nói cũng biết.

Ông bác sĩ già bị lời nói của Thanh Lưu làm cho tức đến sắc mặt trắng bệch, lại bị khí thế của Hàn Mộ làm cho run rẩy "Được, đây chính là các người nói. Xảy ra chuyện gì ngàn vạn lần đừng đổ trách nhiệm lên bệnh viện chúng tôi."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Đầu Óc Bị Lừa Đám, Tiện Thể Bị Cửa Kẹp

Chỉ chốc lát sau, Ninh Doãn Ngân từ trong phòng bệnh chậm rãi đẩy ra, đẩy vào phòng giải phẫu.

Thanh Lưu một thân áo trắng tiêu sái anh tuấn theo sát phía sau.

Lúc đi ngang qua bên Hàn Khuynh Thược và Hàn Mộ, Thanh Lưu dừng bước lại, mỉm cười nói: "Cô bé Thược Thược, em cứ yên tâm! Anh nhất định sẽ trả lại cho em một người cha hồ ly sống khỏe mạnh!"

"Cảm ơn anh Thanh Lưu!" Hàn Khuynh Thược mỉm cười, hai mắt đều híp lại.

Hàn Mộ nhìn bóng lưng Thanh Lưu đi vào phòng giải phẫu, lại thất thần một lúc.

"Mẹ, mẹ có thể yên tâm nghỉ ngơi một chút rồi!" Hàn Khuynh Thược ôm cổ Hàn Mộ, cái đầu nhỏ lại cọ sát eo cô.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thược, Hàn Mộ chậm rãi lắc đầu: "không sao, Thược Thược. Mẹ không sao!"

"Nhưng Thược Thược rất lo lắng cho người!" Hàn Khuynh Thược nâng cái đầu nhỏ, nhìn Hàn Mộ hai mắt đỏ bừng: "Hai ngày nay mẹ rất tiêu tụy!"

"Như vậy, Thước Thước hãy theo mẹ vào trong ngòai một chút. Mẹ có thể nghỉ ngơi một chút!" Hàn Mộ nhẹ nhàng nắm tay Hàn Khuynh Thước, ngòai xuống ghế.

Bên này vừa đặt mông ngòai xuống, bên kia lại truyền đến âm thanh huyền ảo.

"Đi đi, hôm nay các người phải ném con hồ ly kia ra cửa chính bệnh viện cho tôi! Không...Không, ném xa một chút cho tôi, tốt nhất từ nay về sau biến mất trước mặt tôi! Tôi chán ghét gặp cô ta!" Giọng nói hơi chói tai của Bạch Thanh Tình truyền vào lỗ tai hai người ngòai trên ghế.

"Mẹ, người có cảm thấy người phụ nữ kia rất giống một người không?" Hàn Khuynh Thước ngẩng đầu nhìn Hàn Mộ.

"Người nào?" Hàn Mộ cười cười, hỏi.

"Đúng là Phượng tử trong Hồng Lôu Mộng! Thật là 'chưa thấy người đã nghe tiếng nói'!" Vẻ mặt Hàn Khuynh Thước khó chịu.

"Ha ha....." Hàn Mộ phì cười.

Bảo bối Thước Thước của cô tuy rằng từ nhỏ đã sinh sống ở nước ngoài, nhưng văn hóa Trung Quốc trên dưới 5000 năm một chút cũng không bỏ sót. Cô thật là phúc bảo bối Thước Thước của cô!

"Đúng rồi, mẹ." Hàn Khuynh Thước chột bàu ra vẻ mặt nghi hoặc, nhìn Hàn Mộ, hỏi: "Hồ ly tinh trong miệng người phụ nữ kia có phải là mẹ không?"

Hàn Mộ nhướn mày, khoe miệng nhếch lên, giọng nói sâu kín truyền vào tai Hàn Khuynh Thước: "Lời cô ta nói, có lẽ là thế!"

"Ồ, vậy cũng không sai à!" Hàn Khuynh Thược vùi vào lòng Hàn Mộ, cười tươi: "Ninh thiếu đại danh鼎鼎 là một con hồ ly thối, ông ta là cha danh chánh ngôn thuận của con, mẹ là mẹ của con. Con suy nghĩ xem!"

Hàn Mộ khẽ gõ cái đầu nhỏ của mình: "Thật ra mẹ cảm thấy con nói là "Hồ ly tinh" cũng không sai!"

"Ha ha ha....." Hai mẹ con cùng ôm nhau cười.

Bạch Thanh Tình nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt hai người, đầu tiên là sững sốt, sau đó nhú mày lại, hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thược: "Rất tốt, nếu nha đầu thối mày cũng ở đây, vậy tao cũng tính sổ với mày!"

"Dì à!" Hàn Khuynh Thược nhảy xuống cái ghế, đi đến trước mặt Bạch Thanh Tình, vẻ mặt đáng thương: "Dì à, Thược Thược nhớ rõ không thiếu nợ dì! Vì sao dì muốn tìm con tính sổ!"

Hàn Khuynh Thược nhìn chăm chăm vào Bạch Thanh Tình, chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt ủy khuất. Vẻ mặt này như thiếu nợ Bạch Thanh Tình hai trăm vạn.

"Ha ha....." Hàn Mộ ở một bên nhìn, không nói câu nào. Từ lúc nào bảo bối Thược Thược của cô nói chuyện vĩnh viễn làm người khác không thể ứng phó được.

Cô ta đúng là đầu óc bị lừa đá, lại so đo những chuyện này với một đứa bé, làm thiên kim tiểu thư thật quá nhàn rồi mà! "Con hồ ly tinh này, mày cười cái gì?" Bạch Thanh Tình bị lời nói của Hàn Khuynh Thược ghen đến không nói nên lời. Mà Hàn Mộ cười khúc khích lập tức làm cho cô ta thẹn quá hóa giận.

"Đương nhiên là cười cô!" Hàn Mộ thản nhiên nói, ánh mắt cũng không liếc nhìn Bạch Thanh Tình.

Bây giờ, sao cô cảm thấy cô gái này đầu óc không chỉ bị lừa đá, hơn nữa còn bị cửa kẹp. Thật là mắc bệnh mơ hồ.... ..

"Hừ.... .." Bạch Thanh Tình nâng cằm lên: "các người cứ cười tôi đi! tôi muốn chờ xem các người còn cười được sao?"

"Các người, các người nhanh chóng ném hai người này cho tôi, ném đi thật xa!" ngón tay Bạch Thanh Tình chỉ vào Hàn Khuynh Thước, gương mặt có vài phần ác ý.

Hiện tại, cô ta chính là giúp đỡ người khác, người ta không có gì phải sợ!

"Ui da! Tôi rất sợ đó!" Vẻ mặt Hàn Khuynh Thước vui vẻ, sao có thể nhìn thấy một chút sợ hãi trên mặt nó chứ: "Mẹ, người ta người đông thế mạnh. Chúng ta đánh không lại người ta!"

"Mẹ?" Khóe mắt đang mỉm cười của Bạch Thanh Tình chợt co rút lại. Chỉ vào Hàn Mộ: "Cô là mẹ bảo bối của nó?"

Trong lòng Bạch Thanh Tình chợt co rút lại. Con nhỏ này gọi cô ta là mẹ, như vậy.... ..

Bạch Thanh Tình lắc đầu, sẽ không là như vậy, nhất định không giống như cô ta nghĩ!

"Dì đừng nghĩ dì là một người ngu ngốc! Nhất định dì đang suy nghĩ cha tôi là thần thánh phương nào, né?" Hàn Khuynh Thước nhìn gương mặt Bạch Thanh Tình trở nên trắng bệch.

Hàn Khuynh Thước có chút tà ác, nó muốn nhìn một chút xem kết quả gương mặt của người phụ nữ này đỏ như trứng gà.

"Cha mà rớt cuộc là ai?" Bạch Thanh Tình nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt cũng không phát hiện ra. Cô ta chỉ hy vọng đều cô ta nghĩ không giống như cô bé này nói.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thước mỉm cười nói, nhìn về phía Hàn Mộ: "Người ta đã tha thiết muốn biết đáp án như thế, chúng ta sẽ toàn thành cho người ta!"

Khóe môi Hàn Mộ mỉm cười, nhẹ gật đầu. Nếu Thước Thước đã muốn, vậy hãy để cho con bé thích. Dù sao nó cũng đang mệt mỏi, đúng lúc giải lao, dường như việc này cũng không tồi!

"Ha ha....." Hàn Khuynh Thước cười ha ha. "Dì đã thành tâm thành ý hỏi như thế, Nếu Thước Thước không thành thật trả lời, đây chẳng phải Thước Thước không tốt. Này, dì à, dì nghe cho kỹ! Cha của tôi chính là hồ ly thối đại danh đỉnh đỉnh, toàn tâm toàn ý yêu mẹ tôi, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, người gặp người thích....."

"Ngừng ngừng.... .." Bạch Thanh Tình tức giận trừng mắt Hàn Khuynh Thước: "Con nhỏ xấu xa, mà đang ở đây đùa giỡn tao?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Tiểu Tam Xoay Người Coi Như Nữ Chủ Nhân

"Ngừng....." Bạch Thanh Tình tức giận trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thước "Con nhỏ xấu xí, mày đang ở đây đùa giỡn tao?"

"Không có!" Hàn Khuynh Thước vô tội nhìn Bạch Thanh Tình, tiếp tục giữ dáng vẻ con cừu nhỏ diềm đạ đáng yêu.

Hàn Khuynh Thước quay đầu nhìn Hàn Mộ, hỏi: "Mẹ, người đã nói trẻ con không được nói dối, có phải không?"

"Đương nhiên là phải!" Lần này, khóe môi Hàn Mộ chứa ý cười: "Từ nhỏ mẹ đã từng nói với Thước Thước, trẻ con nói dối là cái mũi thật dài!"

"Đúng vậy sao! Con miêu tả cha con nhất định không có sai." Hai tay Hàn Khuynh Thước vòng trước ngực, vẻ mặt thành thật.

"Ngược lại mẹ phải cẩn thận suy nghĩ!" Hàn Mộ nghiêm túc gật đầu: "Thật là đại danh鼎鼎! Là một hồ ly thối cũng không sai. Nhưng Thước Thước, mẹ cảm thấy ngược lại con phải dùng hai từ này để hình dung, chính là giả hoạt, gian xảo! Còn có.....Để mẹ suy nghĩ!"

"Cuối cùng các người nói đủ chưa?" Bạch Thanh Tình sắp điên rồi, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Khuynh Thước, "Con nhỏ xấu xa, tao hỏi mày. Cha của mày đến cùng có phải Ngâm hay không?"

"Dì à, dì không có lẽ phép!" Hàn Khuynh Thuợc nhìn Bạch Thanh Tình, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào cô ta,: "Người ta một chút cũng không thối! còn nữa, dì nói Ngân là người nào? Thuợc Thuợc không biết ông ta!"

Bạch Thanh Tình tức giận suýt hộc máu.

Tay nắm chặt năm đấm, Bạch Thanh Tình hít sâu một hơi: "Ngân đương nhiên là Doãn Ngân rồi, là Ninh Doãn Ngân! Con nhỏ xấu xa! Tao chỉ muốn mày trả lời tao, rốt cuộc là có phải hay không?"

"Đã nói người ta không có thối!" Hàn Khuynh Thuợc bất mãn lắm bầm cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ngậy thơ "Nhưng mà dì à, lần này đầu óc người không ngốc! Làm sao người biết cha hồ ly thối là Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân?"

Thật là anh!

Trong chớp mắt, gương mặt Bạch Thanh Tình tái mét không còn giọt máu, dung nhan thất sắc.

Chẳng trách cô ta có thể nào Ngân cũng không liếc nhìn cô ta một cái.

Thì ra.....Ngân đã có một đứa con gái lớn như thế! Nhưng vì sao ah chưa bao giờ nói với cô?

Không được, Ngân chỉ có thể có một mình cô! Đời này, Ninh Doãn Ngân chỉ có thể là của Bạch Thanh Tình cô!

Bạch Thanh Tình chột mở to hai mắt, tia độc ác lóe lên trong đáy mắt.

"Nếu đã như vậy, các người đi chết đi!" Bạch Thanh Tình lạnh lùng mở miệng "Đây là do các người bức tôi. Ngân chỉ có thể là của tôi, Ninh thiếu phu nhân chỉ có thể là tôi, vợ của Ngân cũng chỉ có thể là tôi!"

"Dì à, con nói dì điên rồi, đúng không?" Vẻ mặt Hàn Khuynh Thược khinh bỉ. Nó khẽ hé môi mỏng, nhìn mẹ bảo bối của nó: "Mẹ, chẳng lẽ đây gọi là tiểu tam trong truyền thuyết muốn xoay người làm nữ chủ nhân sao?"

"Cho nên mẹ mới hiểu được, đầu óc cô ta bị lừa đá tiện thể bị cửa kẹp!" Hàn Mộ ôn hòa nói, khoe miệng mỉm cười, nụ cười lạnh nở trên môi cô.

"Mẹ! Con cảm thấy dì này thật đáng thương!" Hàn Khuynh Thược đồng tình nhìn thoáng qua Bạch Thanh Tình "Đã bị đá lại bị kẹp. Vì vậy đầu óc của dì này nhất định là hỏng không nhẹ!"

"Các người câm miệng cho tôi!" Bạch Thanh Tình tức sùi bọt mép, tức giận đến run rẩy cả người "Các người....."

"Chúng tôi làm sao?" Hàn Khuynh Thược vô tội nhún vai.

"Các người lại.....quanh co lòng vòng mắng tôi!" Xem ra Bạch Thanh Tình tức giận đến không nhẹ, chỉ vào Hàn Mộ run rẩy nói.

"Được rồi, vừa rồi dì thông minh. Bây giờ lại trở nên ngu ngốc rồi!" Hàn Khuynh Thược lắc đầu, rất có dáng vẻ đũa trẻ hư "Bây giờ dì mới biết à?"

"Mày.....Các người.... .." Bạch Thanh Tình cảm thấy máu nóng trong người dồn lên não. Cô ta sẽ bị con nhỏ và con hồ ly tinh này làm cho tức chết!

Tỉnh táo! Phải tỉnh táo!

Bạch Thanh Tình ra sức nắm chặt quả đấm, liều mạng hít thở. Cô ta muốn làm cho mình tỉnh táo lại.

Đây là mẹ con chết tiệt kia ý mình người đông thế mạnh, các cô không đánh lại cô ta, cho nên muốn dời đi ý thức của mình.

"Ha ha....." Càng nghĩ càng vui, Bạch Thanh Tình chột cười ha ha: "Các người tiếp tục đấu võ mồm đi! Dù sao hôm nay các người phải chết, chỉ là các người không muốn chết cũng phải chết!"

"Đồ điên!" Hàn Khuynh Thược tràn đầy khinh thường nhìn Bạch Thanh Tình. Chỉ bằng vài tên tép rêu sau lưng cô ta sao?

"Đúng, đúng! Tao điên rồi!" Bạch Thanh Tình nhìn Hàn Mộ "Mày, vứt bỏ Hồng Tường Vi thì sao? Cho mày có thể hàng đêm sênh ca, tiêu sao khoái hạt. Về phần mày.... .."

Bạch Thanh Tình dừng một chút: "Tao biết có rất nhiều nhà quyền quý rất thích loại con gái như mày! Yên tâm, bản tiểu thư nhất định phải khiến mày.....Sống không bằng chết!"

Bạch Thanh Tình làm vài động tác khoa tay múa chân đối với vài người đàn ông đứng phía sau.

Chỉ thấy năm sáu người đàn ông tiến lên, muốn bắt Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thược.

"Không biết tự lượng sức mình!" Hàn Khuynh Thược lạnh lùng nói: "Mẹ, dù sao đã lâu không luyện tập, cùng luyện tập với bọn họ một chút!"

"được!" Giọng nói Hàn Mộ lạnh lùng: "Thược Thược muốn chơi, có gì không thể?"

Vừa mới nói xong, một tay Hàn Mộ nắm chặt túi xách, đánh một cước vào eo người trước mặt!"

Tuy Hàn Khuynh Thược còn nhỏ, nhưng là một đứa quý quái.

Nó nhân lúc người đàn ông không để đứa trẻ vào mắt, để mẹ bảo bối của nó đối phó, nó thoải mái đi đến bên cạnh Bạch Thanh Tình, vỗ vỗ cô ra "Dì ngốc à, mấy tên đàn em của dì tay chân không được tốt lắm!"

"A...." Bạch Thanh Tình đột nhiên bị Hàn Khuynh Thước đi đến bên cạnh làm cho hoảng sợ hét to một tiếng, đưa tay muốn bắt Hàn Khuynh Thước.

Tay chân Hàn Khuynh Thước linh hoạt, nó xoay người một cái, nhẹ nhàng tránh được cái tát này.

"Dì biết không? Tôi ghét nhất loại đàn bà không có việc gì thích tùy tiện xem vào việc nhà người ta." Hàn Khuynh Thước lạnh lùng, không biết từ khi nào trong tay có thêm một khẩu súng nhỏ, chỉ vào bên hông Bạch Thanh Tình: "Dì hoàn toàn có thể di chuyển một chút, chỉ cần dì muốn thế mùi vị của khẩu súng này thế nào!"

"Mày....." Bạch Thanh Tình cảm thấy bên hông lạnh như băng, cả người cứng đờ, động cũng không dám động.

"Dì nói xem, nếu tôi vớt dì đến Hồng Tường Vi, hay bán cho những ông lão 80 tuổi giàu sang thì thế nào?" Giọng nói Hàn Khuynh Thước lạnh lùng giống như sứ giả địa ngục.

"Không, đừng!" Bạch Thanh Tình sợ tới mức nước mắt cũng chảy xuống.

"Dì quản tôi có muốn hay không!" Hàn Khuynh Thước khinh thường nhìn Bạch Thanh Tình.

Lúc này, Hàn Mộ cũng giải quyết xong đám người mặc đồ đen, đang đứng ở một bên xem náo nhiệt.

"Mẹ, động tác của mẹ thật chậm!" Hàn Khuynh Thước nhìn Hàn Mộ:
"Vẫn là Thước Thước lợi hại. Hiểu được cái gì gọi là "Bắt giặc phải bắt vua trước"! Mẹ, cô ta phải làm sao bây giờ?"

Cây súng trong tay Hàn Khuynh Thước cọ sát Bach Thanh Tình.

"Thả cô ta ra!" Hàn Mộ rú mắt xuống, nhẹ nhàng nói.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Cô Cảm Thấy Sẽ Có Ngày Đó

"Thả cô ta ra!" Hàn Mộ rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói ra.

Cùng lắm cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ ngu ngốc phải trả giá vì tình yêu này mà thôi!! Cô ta đã yêu Ninh Doãn Ngân, nhưng cho tới bây giờ Ninh Doãn Ngân đối với cô ta không có tâm, lại càng ko có ý. Cái này chỉ có thể nói là "hoa rơi có ý, nước chảy vô tình" thôi!

"A, được rồi!" Hàn Khuynh Thược sâu kín thu hồi điện thoại di động của mình, trong miệng thốt ra lời nói lạnh lẽo nhưng lại xuyên vào lỗ tai Bạch Thanh Tình: "Cút! Nếu có lần sau, tôi sẽ cho dì ném thử mùi vị của viên đạn này. Nếu dì không tin có thể đi hỏi cấp dưới của dì. Tôi nhớ tên của dì ấy là Hứa Tâm Lam!"

Hàn Khuynh Thược lạnh lùng cười.

Mẹ bảo bối của nó muốn thả bà ta ra, nó cũng sẽ không tổn thương bà ta!

Chỉ là, dù sao nó cũng phải cảnh cáo người ta một chút! Nếu không sau này tái phạm, vậy cũng không tốt!

Cả người Bạch Thanh Tình bỗng rung mình một cái, vẻ mặt đã sớm hoa lê đẫm mưa rồi.

Rốt cuộc cô ta đã chọn tới ác ma gì.

Cả người Bạch Thanh Tình xụi lơ ngã xuống đất, trong hốc mắt có một chút nước mắt tràn ra, nỗi sợ hãi đang đánh úp về phía cô ta.

Lần trước cô ta không đến dự buổi yến tiệc của ông Ninh do cô ta đi Châu Âu về trễ.

Cô ta về tới thành phố a đã nghe nói về chuyện trong bữa tiệc của ông Ninh. Vừa về tới nhà, mẹ của cô ta cũng nói với cô ta, họ còn đi thăm dì của cô ta.

Thì ra, ngày đó người quấy nhiễu bữa tiệc của ông Ninh chính là hai mẹ con trước mắt này.

Lần này dì Tâm Lam cũng nhận không ít sợ hãi trong bữa tiệc, cho tới bây giờ, tinh thần của bà ta có chút hỗn loạn và thần trí không rõ.

Người khởi xướng chính là hai mẹ con cô ta!

Bạch Thanh Tình chột ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vẻ oán hận sâu sắc. Cô ta sẽ không quên lời mẹ cô ta đã nói. Mẹ cô ta đã nói, người phụ nữ này cũng có thể là cháu ngoại của bà ngoại. Đồng thời, cô có thể là chị của cô ta.

Lúc trước cô của cô ta, Bạch Lạc Phi không quan tâm gả cho ba của cô ta là Hàn Đào.

"Hừ, hôm nay mẹ con các người thả tôi. Nhưng sau này tôi nhất định sẽ đòi lại thù mới hận cũ đối với các người. Hơn nữa, Ngân chỉ có thể là của tôi, tôi mới xứng đứng ở bên cạnh anh ấy!" Bạch Thanh Tình oán hận nhìn hai mẹ con trước mắt. Cho dù như thế nào, cô ta cũng không bỏ qua cho hai mẹ con này. Trên đời này, có mẹ con họ sẽ không có Bạch Thanh Tình cô!

Bạch Thanh Tình chật vật từ trên mặt đất đứng lên, một tay chống lên vách tường màu trắng.

"Ha ha....." Hàn Mộ cười lạnh "Như vậy sẽ chờ cô có bản lĩnh đoạt lại từ tay tôi! Nhưng mà.... .."

"Nhưng mà, cô cảm thấy sẽ có ngày đó sao?"

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Mộ làm Bạch Thanh Tình cứng đờ người. Loại bá đạo này, còn có giọng nói của cô làm cho cả người cô toát ra luồng khí lạnh, làm cho cô ta không rét mà run!

"Nhân lúc tôi chưa thay đổi chủ ý, lập tức rút đi." Hàn Mộ nắm bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thược ngồi xuống ghế.

Cùng người phụ nữ này lãng phí lâu như vậy, tinh thần cũng mệt mỏi. Nhưng không biết bên trong cuộc giải phẫu tiến hành thế nào!

"Mẹ, hãy tin tưởng anh Thanh Lưu." Dường như Hàn Khuynh Thược nhìn ra Hàn Mộ không yên tâm. Nó nhẹ nhàng nắm tay Hàn Mộ "Nếu ngay cả anh Thanh Lưu cũng không có cách nào...., có lẽ hồ ly thối.... .."

"Thược Thược! Không cho phép con nói bậy!" Hàn Mộ kịp thời ngăn cản lời nói của Hàn Khuynh Thược.

Hàn Mộ ngẩng đầu nhìn cách đó không xa, bóng dáng Bạch Thanh Tình đã biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô ta nói không sai! Là cô đã hại Ninh Doãn Ngân. Giờ phút này người nằm bên trong phải là cô!

"Thược Thược, mẹ sợ!" Hàn Mộ ôm Hàn Khuynh Thược.

"Mẹ." Hàn Khuynh Thược hận không thể niêm phong cái miệng của nó lại.

Biết rõ mẹ của nó giờ giờ phút phút đều lo lắng cho hồ ly thối. Nhưng nó còn không biết kiêng nể gì cả, nói xằng nói bậy.

Lần này hay rồi, mẹ lại thương tâm!

"Haizz....!" Hàn Khuynh Thước yên lặng thở dài, vỗ lưng an ủi Hàn Mộ: "Mẹ không sợ. Thước Thước luôn ở bên cạnh mẹ." Trước đây khi chưa đến thành phố A, trong mắt của nó, mẹ của nó luôn là một người kiên cường đến đáng sợ.

Từ lúc đến thành phố A, cho tới bây giờ nó chưa thấy mẹ nó rơi một giọt nước mắt.

Trong lòng mẹ có thêm một phần lo lắng!

"Thước Thước, cho dù lần giải phẫu này kết quả như thế nào. Có một việc, mẹ phải muốn đi làm." Trong mắt Hàn Mộ hiện lên vẻ lạnh lùng.

Rốt cuộc người nào muốn ám sát cô? Nơi này là thành phố a, không phải ở nước Mỹ. Ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi này, muốn giải quyết cô, quá dễ mắt Hàn Mộ cô rồi!

"Mẹ, con biết rõ!" Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gạt đầu.

Nó cũng biết mẹ bảo bối của nó nhất định sẽ điều tra chuyện này. Một súng này không tổn thương đến mẹ, nhưng cũng xúc phạm đến Ninh Doãn Ngân. Một súng này làm cho mẹ thấy rõ lòng mình. Nhưng một súng này cũng đồng thời làm cho hồ ly thối đứng bên bờ vực sống chết!

"Chuyện này, cho dù thế nào cũng ta cũng phải điều tra rõ ràng!"

Hàn Mộ nhẹ nhàng gạt đầu, dường như đang suy nghĩ những gì.

Hàn Khuynh Thước yên lặng ngồi bên cạnh Hàn Mộ, nó biết rõ hiện tại mẹ nó đang cần thời gian suy nghĩ một số việc.

Hàn Khuynh Thước ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa trưa mặt trời đã lên cao.

... ..

Màn đêm chậm rãi buông xuống. Hoàn cảnh xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức không khí có chút khác thường.

Hàn Khuynh Thước cau mày nhìn đèn trước phòng giải phẫu. Nó biết rõ, bên trong đang tiến hành phẫu thuật. Hơi quay đầu, thấy hai mắt Hàn Mộ đã khép hờ, lông mày hơi nhăn lại, mẹ bảo bối của nó thật không có ngủ.

"Cạch....." Tiếng mở cửa vang lên.

Hàn Khuynh Thước nhìn đèn trước phòng phẫu thuật "Mẹ, đã phẫu thuật xong!"

Hàn Mộ chợt mở to hai mắt, đứng lên.

Thanh Lưu từ bên trong chậm rãi đi ra, trên gương mặt thanh tú có chút mệt mỏi.

"Thước Thước, anh nói rồi, anh sẽ trả lại cho em một cha hồ ly khỏe mạnh!"

Trong lòng Hàn Khuynh Thước sáng tỏ, ôm lấy Thanh Lưu: "Cảm ơn anh Thanh Lưu!"

Hàn Mộ ở một bên vừa nghe, thở dài một hơi.

Lúc này, Ninh Doãn Ngân được đẩy ra. Trải qua ca mổ anh hết sức suy yếu, trên mặt không có chút huyết sắc nào.

Hàn Mộ ngãng đầu, nhìn về phía cửa sổ. Những vì sao trên trời sáng lấp lánh. Mím cười, đây là kỳ tích!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Người Phụ Nữ Của Anh

Trên giường bệnh, ngón tay Ninh Doãn Ngân hơi động một chút, dường như có chút cảm giác.

"Ừm....." Một tiếng thốt khẽ rên rỉ phát ra từ miệng anh. Anh cảm giác như mình đang ngủ một giấc ngủ thật dài, dài đến mức cả người anh đều đau nhức, cả người giống như bị mở ra, làm mới lại một lần nữa.

Không đúng!

Ninh Doãn Ngân thoáng rung mình một cái. Sao anh có thể ngủ đến toàn thân đau nhức. Anh mơ hồ nhớ rõ buổi sáng hôm đó anh buồn bực đi uống rượu lại nhận được điện thoại của tổ chức gọi đến. Trong tổ chức đưa tin, nói là có người muốn thuê sát thủ giết Hàn Mộ. Sau khi anh nghe được tin này, cảm giác say đã mất đi bảy phần. Sau đó anh chạy như điên về phía sân bay. Sau đó, sau đó.....Một tiếng nổ vang lên!

Khi anh tìm được người phụ nữ kia anh lại phát hiện sát thủ đang ẩn nấp cách đó không xa. Mà lúc đó, có một khẩu súng nhắm ngay đầu Hàn Mộ. Nói cũng buồn cười, anh bị sự phản chiếu của cây súng làm cho chói hai mắt, mới cảm được một phát súng cho người phụ nữ đó.

Vậy cô ấy không sao chứ?

Ninh Doãn Ngân chột mở to hai mắt, không để ý mọi việc muốn đứng lên.

"Ồi....." Đau đớn từ vết thương lập tức truyền đến.

Trong khoảng thời gian ngắn Ninh Doãn Ngân đau đến tê tâm liệt phế, nhe răng trợn mắt.

"Shit!" Ninh Doãn Ngân đau đến chân mày nhíu lại.

Sao anh lại bị thương nghiêm trọng như vậy chứ? Cô kia có khỏe không?

"Cạch....." Lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra, Ninh Doãn Ngân nghe tiếng, nhìn về phía cửa ra vào, đầu tiên là vui mừng không thôi, sau đó là cả người ngây dại.

"Em.....Em.... .." Ninh Doãn Ngân lần nữa muốn ngồi dậy.

Chân mày Hàn Mộ nhíu lại.

Tỉnh rồi?

Thanh Lưu nói anh hôn mê ít nhất một ngày một đêm mới tỉnh lại, không ngờ chỉ có một đêm, anh đã tỉnh. Trái với dự kiến của Thanh Lưu, anh lại khôi phục rất nhanh!

Hàn Mộ đi đến, xách một giỏ hoa quả đặt lên bàn. Sau đó cô ngồi trên một cái ghế, lấy một xấp văn kiện ra xem.

"Em....." Ninh Doãn Ngân vỗ vỗ mặt mình, dẫn đến động vào miệng vết thương, trên mặt lập tức hơi vẩn vọ.

Hít thở không khí bên tai Hàn Mộ.

"Em....." Ninh Doãn Ngân không biết mình muốn nói gì. Anh hơi sợ hãi, sợ hãi bản thân đang ở trong giấc mơ, lo lắng mình mở miệng sẽ bị

phát hiện, đây cũng chỉ là giấc mơ! Người này chỉ xuất hiện trong giấc mơ mà thôi!

"Em cái gì mà em!" Hàn Mộ ngược mắt, hơi bất đắc dĩ nhìn Ninh Doãn Ngân.

Đường đường là Ninh thiếu tương lại cũng chỉ là một tên ngốc mà thôi. Một câu nói ba lần chưa hết! Nói ra thật sự cũng bị người khác cười.

"Em là em sao?" Ninh Doãn Ngân thốt ra một câu xong hận không thể cho mình một cái tát tay.

Đây là hồ đồ sao? Sao trong lòng có ngàn lời, anh lại hỏi một câu ngu ngốc như thế?

"Tôi tất nhiên là tôi!" Hàn Mộ bỏ văn kiện trong tay xuống, xoay người nhìn Ninh Doãn Ngân, "Ninh thiếu, tôi có thể xác định bây giờ ngài không phải đang nằm mơ, ok?"

Tên ngu ngốc này nhất định vừa tỉnh lại đã thấy mình, tám phần tự cho là mình đang ở trong giấc mơ!

"Thật sự?" Trên mặt Ninh Doãn Ngân có thêm nụ cười tươi "Em không có đi, em chưa trở về nước Mỹ!"

Trái tim Hàn Mộ chột lờ một nhịp, khóe miệng hơi nhếch lên, nhẹ nhàng gật đầu.

"Chẳng lẽ, anh muốn tôi trở về sao?" Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân, trên mặt nở nụ cười tươi, trong khoảng thời gian ngắm làm cho Ninh Doãn Ngân mất phương hướng.

"Không muốn." Ninh Doãn Ngân thành thực lắc đầu: "Đương nhiên không muốn!"

Nếu muốn cô trở về nước Mỹ, làm sao có thể đêm hôm khuya khoắt anh đến tìm cô, sau đó thất vọng ra về, nếu muốn cô trở về nước Mỹ, tại sao sau khi anh thổ lộ thất bại, một mình buồn bực uống rượu cả đêm.

Nhưng, vì sao cô lại ở lại?

Đôi mắt Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng rủ xuống. Giờ phút này anh có thể biết được mình không ở trong giấc mơ. Nhưng trong lòng anh lại có thêm bất an. Là bởi vì anh chờ cho cô một phát súng, cô mới nguyện ý ở lại đó sao? Vì trả ơn sao?

"VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI!" Hàn Mộ nhún vai.

Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu, nhìn lướt qua Hàn Mộ, trong lòng khổ sở một trận.

Nếu chỉ vì trả ơn, anh tình nguyện để cô trở về nước Mỹ, không cần ở lại bên cạnh anh.

Từ khi nào Ninh Doãn Ngân anh cần thương cảm và đồng tình chứ? Như vậy chỉ làm anh cảm thấy khó chịu "Tôi mệt mỏi!". Sắc mặt Ninh Doãn Ngân buồn bã, nằm xuống, xoay người lại đưa lưng về phía Hàn Mộ.

Hàn Mộ nhíu mày lại. Người đàn ông này chợt nổi điên cái gì? Vừa rồi không phải rất tốt sao?

Hàn Mộ đứng lên, giọng nói thản nhiên "VẬY ANH NGHỈ NGƠI ĐI!"

Thước Thước đi đón ông Ninh rồi, có lẽ cũng sắp đến đây.

Hàn Mộ nhìn thoáng qua Ninh Doãn Ngân, mở cửa đi ra ngoài.

Ninh Doãn Ngân chậm rãi ngồi dậy, nhìn cửa phong đóng lại. Trong lòng anh mỉm cười chua xót. Rốt cuộc anh yêu phải người phụ nữ như thế nào?

Lắc đầu, khóe môi Ninh Doãn Ngân nhếch lên nụ cười khổ.

Cô có thể không thương anh. Nhưng anh yêu cô, yêu đến không oán không hối. Lần đầu tiên trong đời Ninh Doãn Ngân anh biết được mùi vị tình yêu, thử cảm giác yêu một người, cho dù không đau khổ mà chết.

Nhưng anh có thể nói, anh đã thỏa mãn không?

"Aizz.... .." Ninh Doãn Ngân hận không thể cho mình một tát tay.

Đường đường là Ninh thiếu của tập đoàn Ninh thị lại có ngày ở chỗ này bi thương!

Lộn xộn phải không? Từ khi nào Ninh thiếu lại thấy bi thương trong chuyện tình cảm chứ?

"Shit!" Sau khi Ninh thiếu tỉnh lại, đây là lần thứ hai anh nói tục.

"Không phải là một người phụ nữ sao, nếu ông đây không đuổi kịp, thì tên ông đây sẽ viết ngược lại!"

Đã yêu thì nhất định phải theo đuổi tận tay! Đây là câu lý lẽ Ninh Doãn Ngân mới sáng tác ra.

A, đây mới là Ninh thiếu sao? Bi xuân thương thu...., Thật ra không thích hợp với mày!

Nhưng anh không quên trên người anh bị thương một phát súng này. Một phát súng này vốn nên chia về người phụ nữ kia!

Khóe môi Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nhếch lên, nụ cười tươi đọng ở bên miệng. Không, không phải người phụ nữ kia! Là người phụ nữ của anh!

Dám đánh chủ ý lên người phụ nữ của anh! Anh nhất định sẽ khiến cho tên đó ăn không hết, ôm lấy đi!

Người nào dám bắt nạt người phụ nữ của anh, giết không tha!

"Cạch....." Cửa phòng bệnh lại mở ra lần nữa.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Ninh Thiếu Là Hai Hàng

“Cạch.....” Cửa phòng bệnh bị mở ra lần nữa.

Hàn Khuynh Thước sâu kín đi vào, theo sau là Ninh Trúc Mặc.

Hàn Khuynh Thước cười nhìn Ninh Doãn Ngân: “Hồ ly thối, xem ra tinh thần của chú không tệ, không phục rất nhanh!”

Anh Thanh Lưu đúng là số một. Không hổ là thủ hạ của anh Ưng!

“Sao các người lại đến đây?” Ninh Doãn Ngân hơi ngồi dậy, đau đớn trên vết thương làm anh cảm thấy khó chịu.

“Tiểu tử thúì, con nói cái gì đó?” Ninh Trúc Mặc hung hăng trừng mắt Ninh Doãn Ngân, “Chẳng lẽ ông không thể đến thăm con một chút sao? Nói cái gì đó?”

Nếu không phải trên người Ninh Doãn Ngân còn có vết thương, Ninh Trúc Mặc thật sự cho anh một trận!

Cái tên tiểu tử thúì này, cũng được tổ tông phù hộ, mạng cũng khá lớn. Nếu không, cho dù thật sự là một con hồ ly, có chín cái mạng cũng không đủ bắt anh!

“Ông đã nói với con, con nhìn mình một chút xem dùng mạng của mình để chặn họng súng. Con thật cho mình là mình đồng da sắt à?” Ninh

Trúc Mặc hung hăng trừng mắt Ninh Doãn Ngân, hận không thể nhìn thủng một lỗ trên người anh.

“Đây không phải là.....Đây không phải là nhất thời tình thế cấp bách sao?” Ninh Doãn Ngân cúi đầu.

Anh biết sau khi ông lão biết chuyện này nhất định sẽ cuồng oanh loạn tạc anh. Anh không đoán sai mà!

Hàn Khuynh Thước đứng một bên nhún vai, nói: “Con ra ngoài tìm mẹ con. Hai con hồ ly các người ở đây nói chuyện một chút đi!”

Hàn Khuynh Thước cười ha ha, nhanh chân bỏ chạy.

Nó biết ông cố có vài lời muốn nói với hồ ly thối. Tất nhiên nó phải để cho hai người chút không gian, Có mấy lời, nó không tiện nghe.... ..

Cửa phòng bệnh được đóng lại! Bóng dáng nhỏ nhắn của Hàn Khuynh Thước bị cửa phòng bệnh ngăn cách.

Hai mắt Ninh Trúc Mặc lóe lên tia sáng hài lòng. Cháu cố gái của ông, nhưng làm ông vô cùng hài lòng!

Là con bé Hàn Khuynh Thước kịp thời mời Thanh Lưu đến, con mới có mạng trở về!” Ninh Trúc Mặc nhìn Ninh Doãn Ngân, nói ra.

“Con hôn mê bao lâu rồi?”

“Con cứ nói đi?” Ninh Trúc Mặc thản nhiên liếc Ninh Doãn Ngân.

“Thanh Lưu? Con bé kia làm sao quen biết Thanh Lưu?” Ninh Doãn Ngân nhướng mày.

Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại.

Thanh Lưu chính là bác sĩ tư nhân gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Mà người của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức làm sao có thể mời được?

“Việc ấy, ông không biết.” Ninh Trúc Mặc tức giận nhìn Ninh Doãn Ngân “Nếu như không mời đến, con còn có mạng trở về sao?”

“Này, con nói này lão già, con vừa mới tỉnh lại, ông có cần phải hung dữ như thế không?” Về mặt Ninh Doãn Ngân có chút ủy khuất, con như trách anh dùng thân đỡ đạn cũng không cần phải như vậy đi! Huống chi, hôm nay khẩu khí của lão già nhà anh vô cùng kỳ quái!

“Ông hỏi con, có phải con ở bên ngoài gây ra chuyện gì không?” Ninh Trúc Mặc cất giọng ôn hòa, giống như đang hỏi một người khác đã ăn cơm chưa.

“Con có thể gây ra chuyện gì chứ?” Ninh Doãn Ngân giễu cợt.

“Vậy sao con lại bị thương?” Ninh Trúc Mặc nhìn về phía vết thương của Ninh Doãn Ngân.

“Thấy việc nghĩa hăng hái làm.” Ninh Doãn Ngân cúi đầu xuống.

“Ừ, thật là một chuyện cười. Từ khi nào Ninh thiếu con bắt đầu ‘công trình’ thấy việc nghĩa hăng hái làm vậy?” Trên mặt Ninh Trúc Mặc viết to ba chữ ‘ta không tin’.

Nếu Ninh thiếu thấy việc nghĩa hăng hái làm, vậy khẳng định trời sẽ mưa ba ngày ba đêm!

“Con không nhớ sao?” Ninh Trúc Mặc cười, trong nụ cười xen lẫn chút cảm giác mất mát “Tiểu tử thúì, nếu con không nhớ rõ. Ông có thể nhắc nhở con một chút, sáu năm trước Hồng Tường Vi, 803!”

“Ông..!” Ninh Doãn Ngân vừa nghe, hơi kích động khẽ động “Ồi....
....”

“Đáng đời đau chết con!” Ninh Trúc Mặc lạnh lùng gọi một gáo nước lạnh “Con làm chuyện gì đối với người ta lại không chịu trách nhiệm. Bây giờ biết đền bù tổn thất rồi sao?”

“Ông.....” Ninh Doãn Ngân lập tức giống như quả bóng xì hơi “Ông cũng biết rồi hả?”

“Ông ăn muối nhiều hơn con! Ông có thể không biết sao?”

Ninh Trúc Mặc ngồi trên ghế, nhìn Ninh Doãn Ngân, trong lòng thầm mắng một câu, thật là một đứa ngốc!

“Còn nữa.....” Ninh Trúc Mặc ném tờ giấy cho Ninh Doãn Ngân “Tự mình xem một chút đi!”

Ninh Doãn Ngân nhìn lại tờ giấy Ninh Trúc Mặc ném đến trước mặt.

Nhưng càng xem thì vẻ mặt càng biểu hiện vui vẻ, giống như một kẻ lang thang trúng số độc đắc.

“Ông nội, ông không có gạt con?” Tờ giấy trong tay gần như bị Ninh Doãn Ngân nhào nặn muốn nát.

Sắc mặt tái nhợt của Ninh Doãn Ngân lúc này có thêm một phần huyết sắc, thấy rõ tinh thần đã tốt hơn, hoàn toàn không giống như một người vừa làm phẫu thuật xong.

“Ông ăn no không có chuyện gì làm à?” Ninh Trúc Mặc thật tình cảm thấy đứa cháu này hơi ngu ngốc “Tại sao phải lừa con!”

“Huống chi chính miệng Thợc Thợc cũng đã thừa nhận với ông!” Ninh Trúc Mặc nhẹ nhàng gạt đầu “Ông nói con thật là ngốc. Tin tức điều

tra lâu như vậy cũng không ra!”

Nếu để cho người ta biết rõ đường đường là Ninh thiếu đại danh đình đình hai hàng như vậy, không biết có bao nhiêu trái tim cô gái vỡ vụn!

“Ha ha ha.....” Ninh Doãn Ngân cười không ngừng.

Thì ra con bé là con của anh, là con của Hàn Mộ và anh!

Ninh Doãn Ngân cười híp mắt. Rất tốt! Người phụ nữ Hàn Mộ này không chỉ trốn anh sáu năm, còn dẫn theo con anh bỏ trốn sáu năm.

Anh thật kích động lại không khỏi tức giận!

“Tiểu tử thúì, ông nói với con. Đứa bé Thước Thước này rất được lòng ông. Nếu con không thể để con bé cam tâm tình nguyện gọi con một tiếng ba, ông.....” Ninh Trúc Mặc chỉ vào Ninh Doãn Ngân, nhất thời quên mất dùng từ gì.

“Ông cái gì?” Ninh Doãn Ngân thản nhiên hỏi.

Ông lão này đúng là một người “có mới nói cũ”. Mới quen biết con bé mấy ngày, nhanh như vậy đã muốn vứt bỏ anh rồi?

“Ông.... ..” Ninh Trúc Mặc phong khinh vân đạm phun ra ba chữ “Ông thiên con!”

Ninh thiếu: “thiên con, sau này ai nối dõi tông đường cho nhà họ Ninh?”

Ninh Trúc Mặc: “Yên tâm, ông có con bé Thước Thước. Sau này để chồng con bé ở rể!”

Ninh thiếu: “Ông.....:”

Ninh Trúc Mặc: “Ông cái gì mà ông? Doãn Ngân à, lần đầu tiên ông phát hiện, thì ra con rất khác! Được rồi, Thước Thước không có di truyền!”

Ninh thiếu: “...” Trên đỉnh đầu xuất hiện ba vạch đen, cộng thêm một đàn quạ đen bay qua.....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm

Sáng sớm chín giờ ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào rơi trên mặt đất, trên bàn, trên giường bệnh.

Ninh Doãn Ngân ngồi trên giường bệnh, tinh tế trở mình đọc văn kiện trong tay.

Một thân màu lam nhưng không làm nổi lên một chút huyết sắc nào của bệnh nhân. Nhiều tia nắng rơi trên người anh, trên gương mặt anh tuấn, ấm áp, nhìn lên trên làm cho người ta có cảm giác vô cùng lười biếng.

Trên một cái ghế, Mâu Tư Vân cũng ngồi lẳng lặng, nhìn Ninh Doãn Ngân, trong tay kẹp điếu thuốc lá khẽ lượn lờ.

"Khụ khụ....." Lông mày Ninh Doãn Ngân hơi nhíu lại, ho khan vài tiếng.

Một ánh mắt quét về điếu thuốc lá trong tay bệnh nhân: "Không thấy còn có bệnh nhân ở đây sao?"

Có khói thuốc lá à? Làm anh cảm thấy cả người đều khó chịu.

Mâu Tư Vân không quan trọng nhún vai, bỗng chốc ném điếu thuốc xuống đất, dùng chân giẫm lên: "Tôi biết rõ Ninh thiếu cậu không rút ra. Nhưng người khác cũng luôn rút ra. Cả ngày đi làm, cuối cùng tôi cũng buông lỏng một chút!"

"Hừ....." Ninh Doãn Ngân hừ lạnh một tiếng, giọng điệu không nhẹ không nặng, liên tục lật xem văn kiện trong tay.

"Tôi lại cảm thấy hết sức kỳ lạ. Ngân, ngược lại cậu nói cho tôi nghe một chút xem, đến cùng làm sao cậu lại có thể bị thương nghiêm trọng như thế?" Mâu Tư Vân nhíu mày, có chút khó hiểu.

Theo tay chân Ninh Doãn Ngân, người có thể chân chính làm anh bị thương thật sự không nhiều lắm! Lại tạo thành bị thương nặng như thế!"

"Thấy việc nghĩa hăng hái làm." Ninh Doãn Ngân đầu cũng không ngẩng lên, từ ngữ âm dương quái dị phun ra từ miệng anh.

"Phốc ha ha ha ha..." Mâu Tư Vân nghe được chuyện cười, ôm bụng mình, người đến nghiêng ngã.

"Thấy việc nghĩa hăng hái làm? Ha ha... Ha ha ha ha..." Mâu Tư Vân dứt quãng nói: "Ngân.....Tôi cho cậu biết.....Đây là.....Chuyện buồn cười tôi nghe được trong năm nay.....Buồn cười chết mất. Ha ha ha ha..."

Sắc mặt Ninh Doãn Ngân lạnh nhạt.

"Nếu người phụ nữ này dễ thu phục như thế. Như vậy, cô ấy còn xứng đáng là người phụ nữ của Ninh Doãn Ngân tôi sao?" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu, mặt không biểu tình.

Người phụ nữ này chính là chủ nhân cá cứng mềm không ăn!

"Được!" Mâu Tư Vân ưu nhã nhắc chân lên "Cho cậu một chút nhan sắc, cậu lại mở thêm phòng nhuộm. Tôi tặng cậu bốn chữ, không biết xấu hổ!"

"Bốp....." Ninh Doãn Ngân tiện tay cầm một chồng văn kiện, đánh lên đầu Mâu Tư Vân.

"Cậu không nói lời nào, thật sự không có người nào nói cậu câm đâu!"

Mâu Tư Vân nhìn văn kiện rơi trên đầu mình, vẻ mặt hơi vô tội.

"Này, vất vả đưa văn kiện đến cho cậu, không nói một tiếng cảm ơn, phá hư công sức của tôi! Còn nữa, công ty phải thanh toán chi phí xăng dầu cho tôi!"

"Cút đi.... .." Ninh Doãn Ngân lạnh lùng phun hai từ này, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Mâu Tư Vân: "Nói chuyện chính đi!"

"Ừ." Mâu Tư Vân bỗng thu lại bộ dáng đùa giỡn lúc nãy. Lúc này đương nhiên việc chính quan trọng hơn!

"Nói một chút xem, cậu cho rằng vì sao Lộ Á Sâm tìm cách hợp tác với Ninh thị?" Khóe môi Ninh Doãn Ngân mỉm cười, có ý vị sâu xa.

Đầu tiên là HM, lại đến IBM Lộ Á Sâm.

Từ khi nào Ninh thị quốc tế của anh lại hấp dẫn ánh mắt người khác như thế? Muốn nói HM tìm anh hợp tác, hiện tại anh có thể hiểu được nguyên nhân là gì.

Vậy IBM thì sao? Trước đây bọn họ thế nhưng một chút hợp tác cũng không có! Hơn nữa, người tên Lộ Á Sâm này, cũng không phải là một người có thể dùng ánh mắt bình thường để đối đãi.

"Lai giả bất thiện!" Khóe miệng Mâu Tư Vân mỉm cười nói "Tôi chỉ có thể nói như vậy!"

(Lai giả bất thiện: Kẻ đến là kẻ không lương thiện).

"Điều tra được cái gì sao?" Ninh Doãn Ngân dựa vào giường, hỏi.

Mâu Tư Vân nhẹ nhàng gật đầu, "Lộ Á Sâm, nam, 28 tuổi, tổng giám đốc IBM."

"Chỉ có những thứ này?" Ninh Doãn Ngân mặt lạnh nói.

"Có nữa, tuy nhiên không có giá trị hữu dụng." Mâu Tư Vân tiếp tục nói "IBM là lão Walker, thì ra là do một tay cha của Lộ Á Sâm thành lập nên. Nhưng đến lúc chân chính phát triển lại ở trong tay Lộ Á Sâm. Nguyên nhân rất đơn giản, trong tay Lộ Á Sâm có hai lực lượng hắc bạch, nhất là lực lượng hắc đạo. Với loại người này, mua bán kim cương lậu, mua bán súng ống đạn dược! Chỉ cần có thể kiếm tiền, anh ta đều chen vào một tay!"

Ninh Doãn Ngân nhướn mày, nhìn Mâu Tư Vân: "Cái gì gọi là loại người này?"

Không biết vì sao, Ninh Doãn Ngân rất không dễ chịu khi bị người này so sánh với Lộ Á Sâm.

"Ý chính là 'chỉ có thể hiểu, không thể nói ra!'" Mâu Tư Vân đưa một tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Ninh Doãn Ngân mặt không còn chút máu liếc nhìn Mâu Tư Vân.

Thật ra, trong lòng anh cũng muốn mắng một câu, đi chết đi 'chỉ có thể hiểu, không thể nói ra'!

"À, còn có một chút!" Mâu Tư Vân tiếp tục nói: "Tôi chỉ có thể nói, người thấy qua mặt thật của Lộ Á Sâm cũng không nhiều lắm! Có người nói anh ta có khí chất của một vương tử Anh quốc. Trên người anh ta mang theo huyết thống hoàng thất Anh quốc, cho nên anh ta mới có đôi mắt màu lam. Có người nói anh ta có bộ dáng xấu xí không chịu nổi, cho nên mỗi ngày mang theo mặt nạ trước mặt làm cho người ta cảm thấy có chút dữ tợn!"

"Để tổ chức bắt tay vào điều tra!" Giữa hai hàng lông mày của Ninh Doãn Ngân có thêm một phần ử rử "Lộ Á Sâm, Lộ Á Sâm...."

Quả nhiên thân thể mang thương tích, không chịu nổi sự giày vò. Điều này không giày vò anh đã đủ rồi! Làm sao lại có cảm giác mệt chết đi được chứ?

"Ừ." Mâu Tư Vân đồng ý gật đầu. Tôi nghĩ chỉ có tổ chức mới có thể điều tra ra được người tên Lộ Á Sâm thần bí này."

"Đúng rồi. Đám kim cương kia thế nào?" Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại "Mấy ngày nay có thể giao hàng?"

"Ừ. Chuyện kim cương chính tôi làm." Mâu Tư Vân cảm thán "Làm nhân viên của cậu thật không dễ dàng! Tôi nói này ông chủ của tôi, từ khi nào thì Bạch Khả Dĩ gia tăng lương chứ?"

"Nghĩ nhiều quá!" Khóe môi Ninh Doãn Ngân nhếch lên "Tôi cũng muốn tặng cậu ba chữ!"

"Cộc cộc..." Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Phụ Nữ Cùng Cô Gái

"Cốc cốc....." Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, Ninh Doãn Ngân nhíu mày lại.

Cửa được mở ra.

Bạch Thanh Tình một thân màu hồng mang giày cao gót đi đến, trên mặt mang theo vẻ ủy khuất.

Mâu Tư Vân nhíu mày lại, nhìn Bạch Thanh Tình.

Một thân màu hồng? Cô ta ngược lại rất vui mừng!

"Ngân, anh đã tỉnh? Bạch Thanh Tình vội chạy đến bên cạnh Ninh Doãn Ngân, một tay gắt gao ôm lấy cổ anh "Ngân, anh biết không? Thấy anh hôn mê, bất tỉnh nhân sự, em rất sợ, lo lắng gần chết!"

"Phục....." Mâu Tư Vân cười khẽ một tiếng.

Bà cô này đùa như thật, không nên quẩn lầy Doãn Ngân như thế!

Trong mắt Mâu Tư Vân lóe lên vẻ đã hiểu.

Bạch Thanh Tình này giống như quá yêu Ngân lắm thiệt!

Ninh Doãn Ngân phong kinh vân đạm nhìn Mâu Tư Vân cười đến không tim không phổi, nói với Bạch Thanh Tình: "Cô đề lên miệng vết

thương của tôi rồi!"

Bạch Thanh Tình vừa nghe, lập tức từ trên người Ninh Doãn Ngân nhảy dựng lên, vội vàng kiểm tra miệng vết thương của anh "Ngân, anh không sao chứ? Không phải em cố ý, không phải cố ý! Đau không?"

"Không có việc gì." Giọng nói Ninh Doãn Ngân hơi lạnh nhạt "Cô tới đây có chuyện gì sao?"

"Em.... .." Bạch Thanh Tình xụ mặt "em.....Ngân, em.....Chính là lo lắng cho anh! Anh hôn mê lâu như vậy, em sợ.... .."

"Ừ." Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gật đầu, không tiếp tục nói chuyện.

Rót một miếng nước, Ninh Doãn ngân uống một ngụm.

Nói lâu như vậy.....Trong miệng thật sự hơi khát.

"Ngân, anh có muốn ăn táo không? Quả táo này rất tươi mới, em gọt cho anh." Bạch Thanh Tình thấy trên bàn có bày đĩa trái cây, ánh mắt sáng lên, lấy một quả táo "Ăn nhiều táo rất tốt cho cơ thể! Bây giờ anh cần bổ sung nhiều vitamin một chút."

Một tay Bạch Thanh Tình cầm dao gọt trái cây, một tay chậm rãi gọt táo. Vừa gọt, vừa nhìn Ninh Doãn Ngân, trên mặt mang vẻ thỏa mãn và hạnh phúc, vẻ mặt ủy khúc lúc mới đi vào đã biến mất.

Ninh Doãn Ngân không nói gì, nhìn gương mặt thỏa mãn và hạnh phúc của Bạch Thanh Tình cảm thấy không hiểu!

Người phụ nữ này không có việc gì hiển ân cần làm gì?

"Cốc cốc....." sau một tiếng gõ cửa, cửa phòng bệnh lần nữa bị mở ra.

Ba người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cửa ra vào.

Hàn Mộ mở cửa đi vào, thấy ba người bất đồng, khóe miệng hơi mỉm cười, thật ra không phải có tình yêu sao?

Bạch Thanh Tình nhìn Hàn Mộ đứng ở cửa, sắc mặt hơi thay đổi, quả táo trong tay suýt chút nữa rơi xuống mặt đất. Sau đó che giấu rất tốt, khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

Mâu Tư Vân che giấu nụ cười ở khóe môi. Trong lòng đã rõ, hai người phụ nữ này chạm mặt nhất định có trò hay để xem!

"Ngân, vậy những chuyện này tôi bắt đầu sắp xếp xong rồi." Mâu Tư Vân ý vị thâm thường nói với Ninh Doãn Ngân "Ngân, cậu tự mình bảo trọng!"

Bảo trọng em gái cậu!

Ninh Doãn Ngân nhìn cửa phòng bệnh đóng lại, Mâu Tư Vân nghênh ngang rời đi. Mà Hàn Mộ lại từ mình ngồi trên ghế sofa, cầm tạp chí lên xem.

Sắc mặt Ninh Doãn Ngân hơi thay đổi. Hai mắt nhìn Hàn Mộ mang theo lửa giận.

Rốt cuộc người phụ nữ này muốn chuyện gì xảy ra? Đối với anh lạnh nhạt nhạt, một câu cũng không nói! Xem anh không tồn tại?

"Quả táo, tôi muốn ăn!" Ninh Doãn Ngân nhìn thoáng qua quả táo trong tay Bạch Thanh Tình, nói ra.

Anh cũng không tin, thật sự cứng mềm không ăn?

"Được, được, được!" Trên mặt Bạch Thanh Tình mang theo vẻ vui vẻ "Lập tức có thể ăn!"

Bạch Thanh Tình dùng dao gọt trái cây cắt một miếng, sau đó đưa tới miệng Ninh Doãn Ngân, "Ngân, bây giờ anh có thể ăn!"

Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu mỉm cười với Bạch Thanh Tình, ăn miếng táo cô ta đưa tới miệng "Quả táo này rất ngọt!"

Bạch Thanh Tình hơi sửng sốt. Cô ta cảm thấy hôm nay Ninh Doãn Ngân hơi lạ. Cô ta rất thích nụ cười ôn nhu của anh!

"Thích thì ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút!" Bạch Thanh Tình tiếp tục gọt quả táo, trên mặt mang theo nụ cười tươi.

"Ừ." Ninh Doãn Ngân mỉm cười, tiếp tục ăn táo do Bạch Thanh Tình đưa tới.

Bạch Thanh Tình hài lòng cười đắc ý, khước mắt đảo qua Hàn Mộ, vô cùng đắc ý.

Muốn cướp đàn ông với cô ta? Nghĩ đến thật đắc ý! Nhìn xem! Hôm nay Ngân chính là của cô ta! Người phụ nữ tên Hàn Mộ tự đi đến đây, Ngân cũng không liếc mắt nhìn một cái. Cùng so với Bạch Thanh Tình cô, không có cửa đâu!

Khước mắt Ninh Doãn Ngân chứa ý cười, quét mắt nhìn về phía Hàn Mộ đang ngồi một bên, trong lòng không quá hài lòng.

Lại không liếc mắt nhìn, không liếc mắt nhìn anh một cái! Ninh Doãn Ngân anh lại không lọt vào mắt Hàn Mộ cô sao?

Ninh Doãn Ngân hung hăng cắn quả táo một cái, sắc mặt hơi khó coi.

Bạch Thanh Tình hơi sửng sốt. Ngân là thế nào? Sao sắc mặt nói thay đổi là thay đổi chứ? Nhưng lại trở nên khủng bố như vậy!

"Ngân, anh.....Anh không sao chứ?" Hai mắt Bạch Thanh Tình nhìn Ninh Doãn Ngân, hỏi.

"Tôi có thể có chuyện gì sao?" Ninh Doãn Ngân tức giận trả lời một câu, "không ăn, không ăn."

"A!" Vẻ mặt Bạch Thanh Tình hơi thất vọng, hơi úy khuất "Ngân, anh....Em....."

"Em cái gì mà em? Anh cái gì mà anh?" Ninh Doãn Ngân liếc mắt nhìn Bạch Thanh Tình.

Cô gái này thật đủ phiền phức, cả ngày lú lú!

"Ngân, anh làm sao vậy?" Bạch Thanh Tình bị vẻ mặt Ninh Doãn Ngân thay đổi làm cho giật mình "Không phải vừa rồi rất tốt sao?"

"Con mắt nào của cô thấy tôi tốt?" Ninh Doãn Ngân cầm văn kiện lên, tiếp tục cúi đầu đọc "Được rồi, cô có thể rời khỏi đây. Tôi muốn nghỉ ngơi một chút!"

"Nhưng.....Nhưng em muốn ở lại với anh!" Bạch Thanh Tình suýt chút đã hoa lê dầm mưa.

"Không cần!" Ninh Doãn Ngân vẫn không ngẩng đầu lên, giọng nói rất lạnh nhạt.

"Vậy.....Cô ta thì sao?" Bạch Thanh Tình đứng lên, ngón tay chỉ về phía Hàn Mộ "Anh nói anh cần nghỉ ngơi, em phải đi. Vậy cô ta thì sao? Cô ta cũng phải đi cùng!"

Dù sao trong lòng Bạch Thanh Tình thấy không thoải mái khi người phụ nữ này ở chung một phòng với Ngân. Cô nam quả nữ, cô ta thật không thích!

"Cô ấy?" Ninh Doãn Ngân ngược mắt nhìn Hàn Mộ "Cô ấy muốn thế nào thì thế đó!"

Lúc này Hàn Mộ bỏ tạp chí trong tay xuống, nhìn về phía Ninh Doãn Ngân. Khóe miệng hơi nhếch lên, cái gì gọi là cô muốn thế nào thì thế đó?

"Không được. Em có thể đi, nhưng con hồ ly tinh này cũng phải đi theo em!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Tình Yêu Của Cô Quá Rẻ

"Không được. Em có thể đi, nhưng con hồ ly tinh này cũng phải đi theo em."

Ngón tay Bạch Thanh Tình chỉ vào Hàn Mộ, vẻ mặt căm hận và bất mãn. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì con hồ ly tinh này có thể ở lại, có thể sống ở đây?

Hàn Mộ nhíu mày lại, ưu nhã nhắc chân của mình, một câu cũng không nói, yên tĩnh, khéo léo.

Ánh mặt trời chậm rãi tỏa ra từ người cô. Hôm nay Hàn Mộ mặc một thân váy ngắn màu đen.

Đường cong cơ thể có lồi có lõm, gương mặt xinh đẹp từ từ lọt vào tầm mắt Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân cảm thấy trong lòng nóng lên, lập tức có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Không chỉ có như thế, trong lòng Ninh Doãn Ngân còn dâng lên một luồng khí nóng. Luồng khí nóng này sắp làm anh phát điên rồi!

Người phụ nữ đáng chết! Không có việc gì ăn mặc thành cái dạng này làm gì? Đây là muốn cho người nào xem?

Lúc này, ba chữ "hồ ly tinh" của Bạch Thanh Tình lọt vào tai Ninh Doãn Ngân, anh nổi cơn thịnh nộ. Người phụ nữ của anh gọi là hồ ly tinh?

"Cô....." Ninh Doãn Ngân nâng mắt, ánh mắt nghiêm túc nhìn Bạch Thanh Tình "Lập lại lần nữa!"

"Ngân, anh phải làm cho cô ta cút đi. Cô ta chính là con hồ ly tinh!" Bạch Thanh Tình nắm chặt tay, trên mu bàn tay trắng nõn có thể thấy rõ mạch máu.

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân làm cho cô ta có cảm giác khó hiểu "Nếu không phải vì cô ta, làm sao anh sẽ bị thương? Cô ta chính là hồ ly tinh hại người!"

"Nói xong chưa?" Ninh Doãn Ngân cất giọng thản nhiên, trong mắt anh lóe lên vẻ tức giận.

Hôm nay anh mới phát hiện lúc trước vì giữ lại mặt mũi cho ông nội nên không ném ả ta đến Hồng Tường Vi thật sự không đúng!

"Không có." Dường như Bạch Thanh Tình hạ quyết tâm rất lớn. Chỉ cần cô ta nói người phụ nữ này không trong sạch, thật sự không trong sạch. Như vậy, với cá tính của Ngân nhất định sẽ chán ghét cô ta!

"Ngân, hôm nay em phải nói rõ với anh. Người phụ nữ này chân chân chính chính là một hồ ly tinh! Khi còn nhỏ cô ta và anh Tiêu Bằng đã có hôn ước. Cho tới bây giờ cô ta và anh Tiêu Bằng không trong sạch. Con gái của cô ta nhất định không phải là con của anh!"

Ngân ghét nhất là phụ nữ phản bội! Nếu để cho anh biết đứa bé kia không phải là con của anh, anh nhất định sẽ hận người phụ nữ này thấu xương. Đến lúc đó, người phụ nữ này nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

"Ngân, chờ em một chút, em đến bệnh viện lấy một bản báo cáo xét nghiệm cho anh xem!"

Muốn một bản báo cáo DNA giả dường như đối với cô ta không phải là một việc gì khó!

"Lần này nói xong chưa!" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu nhìn Bạch Thanh Tình, khóe miệng mỉm cười.

"Nói xong rồi, lần này nói xong rồi!" Bạch Thanh Tình cười đắc ý. Sau đó dùng bộ dạng vương giả nhìn Hàn Mộ.

Lần này, cô ta khó tránh khỏi cái chết. Như vậy, Ngân chỉ có thể thuộc về cô!

"Cô có thể rút!" Ninh Doãn Ngân nhìn Hàn Mộ, khóe miệng bĩu một cái, luồng khí lạnh trên người tỏa ra từng trận.

"Có nghe hay không?" Bạch Thanh Tình khoanh tay trước ngực, đi đến trước mặt Hàn Mộ "Bảo cô rút, hồ ly tinh xấu xa!"

Hai mắt Hàn Mộ bắn thẳng về phía Bạch Thanh Tình, trên mặt chỉ nở nụ cười. Nhưng nụ cười này làm cho người ta hơi khó hiểu.

"Cô Bạch, cô xác định anh ta đang nói tôi sao?" Trong lòng Hàn Mộ cười lạnh.

Đầu óc của cô gái này thật sự bị hỏng không nhẹ, nói như vậy cũng có thể hiểu sai. Hàn Mộ cô xem như chịu thua cô ta!

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Bạch Thanh Tình trừng mắt liếc Hàn Mộ, xoay người, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất và bất đắc dĩ "Ngân, anh xem đi, cô ta không đi!"

Ninh Doãn Ngân cười lạnh, nhẹ nhàng gật đầu: "Tôi không bảo cô ấy đi!"

Một câu nói giống như sấm sét giữa trời quang, thoáng cái sắc mặt Bạch Thanh Tình từ hồng đỏ thành trắng, sau đó chuyển sang màu đen.

"Ngân.....Anh.....Ý của anh là.... .." Bạch Thanh Tình che miệng mình, dường như có vẻ khó tin đối với lời nói của Ninh Doãn Ngân.

"Nghe không hiểu?" Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Bạch Thanh Tình "Cô Bạch, chuyện sáu năm trước tôi không tính với cô. Cô thật sự nghĩ rằng cái gì tôi cũng không biết?"

Bạch Thanh Tình chấn động cả người, sáu năm trước?

Ninh Doãn Ngân kéo Bạch Thanh Tình qua, nắm chặt cằm cô ta: "Ý của tôi chính là, người phải rút ra ngoài là cô!"

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng đẩy, Bạch Thanh Tình lui về phía sau, ngã nhào trên mặt đất.

"Ngân?" Bạch Thanh Tình lắc đầu, cú ngã này làm nước mắt cô ta rơi xuống: "Sao anh có thể đối xử với em như vậy?"

"Nếu không cô Bạch, cô cảm thấy tôi phải đối xử với cô thế nào?" Ninh Doãn Ngân từ trên cao nhìn xuống Bạch Thanh Tình trên mặt đất, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có "Tôi nói rồi, chỉ cần chuyện sáu năm trước tôi có thể làm cho cô thống khổ!"

"Ngân, em không phải cố ý!" Bạch Thanh Tình bò lên, nửa quỳ trên mặt đất, kéo một tay Ninh Doãn Ngân đang ngồi trên giường: "Ngân, tin tưởng em, là em quá yêu anh. Cho nên, em muốn giao mình cho anh!"

"Cô Bạch!" Ninh Doãn Ngân đẩy Bạch Thanh Tình ra "Tình yêu của cô quá rẻ, tôi cũng không muốn!"

Dùng thủ đoạn hạ tiện như thế, bỏ thuốc vào rượu của anh, vẫn còn mặt mũi nói yêu anh?

"Ngân, tin tưởng em. Em thật sự yêu anh!" Nước mắt của Bạch Thanh Tình rơi lả tả, bộ dáng làm cho người ta đau lòng biết bao.

Nếu đổi lại bất kỳ một người đàn ông nào, nhất định tiến lên ôm mỹ nhân vào lòng. Nhưng hết lần này đến lần khác, Ninh Doãn Ngân không phải một người đàn ông nào trong bất kỳ ngàn vạn đàn ông!

"Nếu không phải ông nội tôi, sao tôi có thể tiếp nhận, lại dễ dàng tha thứ cho cô?" Ninh Doãn Ngân mắt lạnh đối với Bạch Thanh Tình "Chỉ bằng chuyện sáu năm trước cùng với ba chữ 'hồ ly tinh', cũng đã đủ để tôi cho cô sống không bằng chết!"

Một tay Ninh Doãn Ngân bóp cổ Bạch Thanh Tình, sức lực trong tay từ từ tăng lên!

Khụ, khụ....." Hai tay Bạch Thanh Tình vô lực bóp cổ tay mình. Còn không buông ra, cô ta sẽ không thể thở.

"Hừ!" Ninh Doãn Ngân hừ một tiếng, anh ném Bạch Thanh Tình ra xa "Người của tôi cô cũng dám khi dễ! Cút, nếu không cho7t2 một chút nữa tôi không cần thận bóp chết cô, tôi lại không thường nuôi một đứa con gái cho nhà họ Bạch!"

"Khụ, khụ..." Bạch Thanh Tình bị hất lên, cảm giác như cá rời khỏi nước trở lại nguồn nước, hít từng ngụm từng ngụm không khí.

"Lập tức cút đi!" Ninh Doãn Ngân nhìn lướt qua Hàn Mộ, từ đầu tới cuối, cô cũng thật bình tĩnh, một câu cũng không nói.

"Nhưng mà tôi lại muốn cảm ơn cô!" Nhìn gương mặt bối rối của Bạch Thanh Tình "Nếu không có chuyện hư hỏng vào sáu năm trước, tôi sẽ không có được cô gái kia!"

Một phần báo cáo bị ném đến trước mặt Bạch Thanh Tình.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Người Đàn Ông Đây Là Của Tôi

Một bản báo cáo bị ném đến trước mặt Bạch Thanh Tình.

Bạch Thanh Tình nhìn giống tờ giấy bị gió thổi rơi xuống đất, đột nhiên một trận khó hiểu hoảng hốt đánh úp về phía cô ta.

Loại cảm giác hoảng hốt này hung hăng níu chặt lòng cô ta, làm cho cô ta sợ hãi, rất bất đắc dĩ, rất không biết làm sao!

"Cô Bạch, không phải cô giúp tôi đi làm một bản báo cáo xét nghiệm DNA sao?" Ninh Doãn Ngân cười lạnh "Như vậy, hiện tại tôi có thể cho cô xem một phần!"

Cô gái này còn muốn giở trò gì?

Chẳng lẽ cô ta diễn một tuồng giống như sáu năm trước với anh sao?

Giúp anh đi làm một bản báo cáo xét nghiệm DNA?

Nếu Ninh Doãn Ngân anh tin lời cô ta, vậy anh đúng là một người ngu ngốc và hai hàng!

Khóe miệng Ninh Doãn Ngân hơi nhếch lên, lảng lảng nhìn Bạch Thanh Tình ngồi trên mặt đất chặt vật không chịu nổi "Làm sao tôi dám làm phiền cô Bạch đích thân giúp tôi làm một bản báo cáo xét nghiệm chứ. Cô Bạch, có muốn tôi đọc cho cô nghe thứ trước mặt cô, được không?"

Bạch Thanh Tình ngẩng đầu nhìn Ninh Doãn Ngân, hai hàng nước mắt chảy dài, như hoa lê đẫm mưa, rất đáng thương.

"Cái này.....Đây là cái gì?" Bạch Thanh Tình run rẩy đưa tay cầm tờ giấy trên mặt đất lên.

Đừng! Đừng cầm! đừng nhìn!

Trong lòng Bạch Thanh Tình có một giọng nói đang hét lên.

Tay run rẩy không ngừng, Bạch Thanh Tình cầm tờ giấy trên mặt đất, hai mắt nhìn, ánh mắt của cô ta lập tức mở thật to, dĩ nhiên nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống đất, giống hai hạt châu bị bẻ gãy.

"Nó.....Ngân.....Nó, chẳng lẽ thật sự....Là con của anh?"

Không! Sẽ không!

"Không!" Bạch Thanh Tình bò lên, một phát bắt được tay Ninh Doãn Ngân "Ngân, tin em, kết quả xét nghiệm DNA này không phải sự thật! Tại sao con nhỏ kia có thể là con của anh? Nó một chút cũng không giống anh! Không phải con của anh, không thể.... .."

Ninh Doãn Ngân cúi đầu, một tia nhu hòa từ trong mắt chọt lóe lên.

Cô bé kia không giống anh? Tại sao anh không có cảm giác?

Sao cô bé này có thể không giống anh!

Ngược lại anh cảm thấy cực kỳ giống anh, giáo hoạt giống anh, bụng đen tối giống anh.

Ninh Doãn Ngân anh là hồ ly xấu xa, vậy cô bé kia chính là tiểu hồ ly!

Ngẩng đầu, một đạo ánh mắt độc ác hiện lên trong mắt Ninh Doãn Ngân.

Cúi đầu, một tay nắm chặt cằm Bạch Thanh Tình, ép cô ta nhìn vào mắt anh "Chẳng lẽ cô nghi ngờ tình báo của ông nội tôi sao?"

"Ông nội?" Bạch Thanh Tình hoàn toàn chấn động.

Ông nội cũng biết, ông biết mình có một đứa cháu cố gái. Như vậy....
.....

Như vậy, ông còn có thể tác hợp cô ta và Ngân sao? Như vậy, ông nội anh sẽ lựa chọn cô tay hay chọn cháu cố gái của ông?

"Ông nội?" Ninh Doãn Ngân cười đến mức làm cho Bạch Thanh Tình sờn tóc gáy.

"Cô cũng xứng gọi ông nội tôi là ông nội sao?"

Ông nội nhà anh tùy tiện để người khác gọi ông nội sao? Muốn gọi, ông nội nhà anh phải đồng ý. Như vậy, chẳng phải Ninh Doãn Ngân anh có rất nhiều anh chị em sao?

Thật là buồn cười!

Sắc mặt Bạch Thanh Tình còn trắng hơn so với tờ giấy trong tay.

Những tin tức này làm cho cô ta không biết phải làm sao!

Việc này có phải có nghĩa, ông nội sẽ không chấp nhận quan hệ giữa cô ta và Ngân, có nghĩa cô và Ngân cũng không có khả năng, có nghĩa cô ta không thể trở thành vợ của Ngân, thiếu phu nhân nhà họ Ninh!

Việc này không có khả năng, việc này hoàn toàn là vì người phụ nữ tên là Hàn Mộ!

Bạch Thanh Tình té lăn trên mặt đất, ngẩng đầu, hung ác nhìn về phía Hàn Mộ thản nhiên ngồi trên ghế sofa.

Hàn Mộ nhận được ánh mắt độc ác, đương nhiên ngẩng đầu lên, nghênh đón Bạch Thanh Tình, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, lắc đầu.

Sao cô ta dùng ánh mắt như thế nhìn cô? Làm cho cô có cảm giác như cô đang thiếu nợ cô Bạch mấy trăm vạn!

Hàn Mộ khó hiểu nhún vai, cũng không phải Hàn Mộ cô có lỗi với cô ta, dường như người làm cho cô ta bị thương là người đàn ông trước mặt kia!

Bạch Thanh Tình nắm chặt tay, móng tay thật dài muốn đâm vào lòng bàn tay, cô ta lại không có một chút đau đớn nào.

"Đều tại mày! Là con hồ ly tinh mày!" Bạch Thanh Tình từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chạy về phía Hàn Mộ, giơ tay lên, muốn tát Hàn Mộ một bạt tay.

Hai mắt Hàn Mộ mỉm cười, vì sao đại tiểu thư này không có việc gì lại thích tát tay người khác? Thật nhàm chán!

Trên mặt lộ ra nụ cười khinh bỉ, Hàn Mộ nhẹ nhàng giơ tay mình lên, dễ dàng chặn lại bàn tay Bạch Thanh Tình đang giơ giữa không trung "Bạch đại tiểu thư, oan có đầu nợ có chủ, tôi nhớ Hàn Mộ tôi không có thiếu nợ cô."

"Không thiếu nợ tao?" Hai mắt Bạch Thanh Tình trừng Hàn Mộ, hận không thể băm cô thành thiên đao vạn quả, "Nếu không phải tại mày, sao Ngân có thể đối xử với tao như thế. Mày chính là con hồ ly tinh!"

"Ha ha....." Hàn Mộ cười nhẹ, cười đến Bạch Thanh Tình lạnh cả người "Vậy cũng được, cho nên, tôi phải cảm ơn cô Bạch thật tốt!" Hơi

nhích lại gần Bạch Thanh Tình, lời nói Hàn Mộ lạnh lạnh kề sát vào cổ cô ta.

Bạch Thanh Tình cảm giác như có một con dao đang kề sát vào cổ cô ta, một trận mát lạnh tày đáy lòng dâng lên, lạnh đến mức làm cô ta phát run.

"Lần trước đã bỏ qua một lần, Cô Bạch cô thật sự không biết suy xét!"

Bạch Thanh Tình cứng đờ người, máu trong cơ thể giống như kết thành băng.

"Cô Bạch, cô hãy nghe cho kỹ. Đứa bé là con của Ninh Doãn Ngân, mà người đàn ông Ninh Doãn Ngân này cũng là của Hàn Mộ tôi!"

"Cô.....Cô nghe rõ chưa?" Hàn Mộ nhẹ nhàng đẩy ra, Bạch Thanh Tình lại bị văng ra ngoài.

Bạch Thanh Tình gần như xụi lơ trên mặt đất, sức lực cả người như bị rút sạch.

Ngân không thương cô ta! Anh có con của anh! Mà cô lại bị che giấu.

Bạch Thanh Tình ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vẻ độc ác, đều là vì người đàn bà này. Cô ta nhất định phải giết chết người đàn bà này, chỉ có như vậy, Ngân mới có thể trở lại bên cạnh cô ta!

Bạch Thanh Tình từ trên mặt đất bò lên, nhìn Ninh Doãn Ngân: "Ngân! Anh nhất định sẽ hối hận.....Bạch Thanh Tình tôi xin thề, tôi nhất định sẽ khiến cho người phụ nữ này chết không yên!"

"A....." Ninh Doãn Ngân cười lạnh "Đằm rỗng hang hổ!"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Ninh Thiếu Rất Thích Ăn Đậu Hũ

Bạch Thanh Tình cứ thế rời khỏi tầm mắt bọn họ, mang theo hận ý nồng đậm. Hàn Mộ cười khổ, cô ta hận cô! Nếu không phải cô xuất hiện. Như vậy, Ninh Doãn Ngân sẽ lấy cô ta!

Trong chốc lát căn phòng yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến khoa trương. Giữa hai người cũng có thể nghe tiếng hít thở của nhau, bầu không khí bỗng chốc càng thêm mập mờ.

Ninh Doãn Ngân đứng dậy xuống giường, đi đến bên cạnh Hàn Mộ, cúi đầu hai mắt vẫn nhìn cô chăm chú, mở miệng sâu kín hỏi thăm: "Không biết, em còn nhớ những lời đã nói với tôi?"

"Tôi có thể có lời gì chứ?" Hàn Mộ khẽ ngẩng đầu, môi mỏng khẽ mở.

Đôi môi mê người của Ninh Doãn Ngân lập tức rơi vào trong mắt Hàn Mộ. Bốn mắt nhìn nhau, trong chớp mắt bầu không khí có thêm vài phần hài hòa.

"Em....." Ninh Doãn Ngân dừng lại một chút, lại bước đến gần Hàn Mộ, lần này khoảng cách gần đến mức hơi thở của anh phả lên mặt cô "Chẳng lẽ em thật sự không có ý định nói với tôi một chút, nói về con của chúng ta?"

Mặt Hàn Mộ bỗng chốc nóng lên, giống như đang bị lửa thiêu. Người đàn ông này, không có chuyện gì đến gần cô làm gì?

"Anh cũng biết rồi, tôi có gì để nói?" Hai mắt Hàn Mộ lóe ý cười trả lời.

Ông trời ơi, thổ địa ơi, từ lúc chào đời đến giờ đây là lần đầu tiên cô cảm thấy Ninh thiếu của chúng ta có chút nhàm chán! Có thể do ở trong bên viện quá buồn tẻ! Còn có một khả năng chính là bản thân anh ta. Muốn nói nguyên nhân gì, Ninh đại thiếu gia Ninh Doãn Ngân quá rõ ràng!

"Thì muốn nghe chính miệng em nói!" Ninh Doãn Ngân không ngừng cố gắng.

Dù sao, hôm nay anh nhất định phải nghe được chính miệng người phụ nữ này nói. Cho dù trong lòng anh đã biết đáp án!

"Tôi muốn không thừa nhận, anh có cách gì?" Khóe môi Hàn Mộ nhẹ nhàng bĩu một cái.

"Cho dù em thừa nhận hay không thừa nhận, nhưng đây là sự thật." Ninh Doãn Ngân hơi cúi thấp đầu mình, môi mỏng tựa như vô tình cọ sát vào Hàn Mộ.

Ninh Doãn Ngân mỉm cười nhắm mắt nói.

Trên người cô vẫn luôn mang theo hương thơm như vậy, giống như cô của sáu năm trước.

Vừa nói đến sáu năm trước, trong lòng Ninh Doãn Ngân tăng thêm một phần phần nộ. Người phụ nữ này cũng dám lớn mật lại mang con của anh rời khỏi tầm mắt anh! Chạy mất dạng, đúng không?

Ánh mắt Ninh Doãn Ngân nhíu lại đầy nguy hiểm, quét về phía Hàn Mộ, "Còn nữa, sáu năm trước, em thế nhưng ăn đậu hủ của anh xong rồi lại phui mông bỏ đi! Em thật là lớn mật."

Nghe được chuyện sáu năm trước, sắc mặt Hàn Mộ hơi đỏ lên.

Vừa rồi lúc xảy ra chuyện Bạch Thanh Tình, anh nói qua chuyện sáu năm trước là vì Bạch Thanh Tình dở một vài thủ đoạn hèn hạ, anh mới đối với cô, đối với cô cái đó cái đó!

Hàn Mộ hơi nhíu chân mày lại. Nói như vậy, cô nên đi cảm ơn tiểu thư Bạch kia rồi. Nếu không phải Bạch đại tiểu thư kia, làm sao Hàn Mộ cô có thể có con gái bảo bối của mình chứ!"

"Nhưng Ninh thiếu ngàn vạn lần không nên quên. Thước Thước là do một tay tôi nuôi lớn, tính tình của nó tôi rõ nhất." Hàn Mộ hơi kiêu ngạo hất cằm lên. "Nếu tôi không cho Thước Thước nhận biết anh, anh nói Thước Thước có để anh vào mắt không?"

Thước Thước nhà cô chính là tiểu thư kiêu ngạo vô cùng.

"Em dám?" Ninh Doãn Ngân nắm chặt tay, ra sức nhịn xuống xúc động một đánh Hàn Mộ một cái.

Nếu không cho anh nhận cô bé Thước Thước kia, như vậy anh không bị ông nội anh thối sao! Ông nội anh, có chuyện gì là ông không làm được. Không có!

"Tôi có gì không dám?" Hàn Mộ che miệng cười "Còn nữa....Ninh thiếu, không thể không nói chuyện sáu năm trước, khối đậ hủ của ngài còn hơi non đó!"

Ninh Doãn Ngân vừa nghe, sắc mặt chột đỏ bừng, hai tay nắm chặt lại, gân xanh nổi lên. Thật hận không thể dùng một quyền đánh chết người phụ nữ này! Nhưng nếu thật sự đánh cô, anh lại không ra tay được, vừa ra tay, sẽ đau lòng.

Ninh Doãn Ngân khóc không ra nước mắt. Sao anh có thể trở nên "uất ức" như thế chứ?

Người phụ nữ này thật sự làm cho anh dở khóc dở cười. Ninh Doãn Ngân hít một hơi thật sâu. Lại nhìn về phía Hàn Mộ một tiếng lại một tiếng Ninh thiếu. Thế nhưng người phụ nữ đáng chết này một lần lại một lần khảo nghiệm năng lực của anh, như vậy chỉ còn cách cho cô tự thử xem qua!

"Có phải đậu hủ non, nếu không làm phiền em ở đây tự mình thử một chút?" Ninh Doãn Ngân cúi đầu dường như dựa sát vào vai Hàn Mộ, giọng nói sâu kinh mang theo từ tính xẹt qua tai Hàn Mộ, làm cho cô có cảm giác ngứa.

Hàn Mộ còn chưa kịp phản ứng thì Ninh Doãn Ngân đã ôm cô vào lòng. Môi mỏng chặn lại môi son của cô.

Hàn Mộ chấn động cả người, cảm giác lạnh buốt phủ lên môi cô, lập tức có cảm giác mát mẻ thấm vào lòng cô.

"Ừm....."Hàn Mộ đẩy Ninh Doãn Ngân ra. Sao người này lại thích chiếm tiện nghi cô thế?

Ninh Doãn Ngân hôn Hàn Mộ thật sâu, mang theo một chút dịu dàng, mang theo một chút bá đạo.

"Thả....Thả tôi ra." Hàn Mộ bị hôn đến nói chuyện mơ hồ.

"Không thả!" Ninh Doãn Ngân cười tà cất giọng.

Nói ra, như vậy có phải Ninh thiếu anh cũng quá không có mặt mũi!

Hàn Mộ chán nản. Tuy trong lòng đã thừa nhận cô thích anh, đã yêu anh. Nhưng anh cũng không thể luôn chiếm tiện nghi của cô!

Hàn Mộ há miệng, khẽ cắn lên môi mỏng của Ninh Doãn Ngân, tay đánh một quyền xuống bụng dưới của anh.

"A.... .." Ninh Doãn Ngân lại hét lên một tiếng, thả Hàn Mộ ra, lui về sau vài bước, tức giận nhìn cô.

"Em làm gì vậy?"

"Ninh thiếu, anh buồn cười hay không buồn cười? Hẳn là tôi nên hỏi anh đang làm gì đó?" Hàn Mộ trợn mắt nhìn thẳng.

"Em.....Em....." Ninh Doãn Ngân một tay che bụng mình, sắc mặt hơi tái mét.

Hàn Mộ cúi đầu nhìn anh che bụng. Trên mặt hơi đỏ bừng.

Hàn Mộ chấn động cả người. Trời ơi, miệng vết thương nứt ra rồi.

"Anh....." Hàn Mộ tức giận dậm chân, cũng không biết đang giận Ninh thiếu, hay đang giận chính mình.

Trời ơi, sao miệng vết thương lại nứt ra. Hơn nữa nhìn sắc mặt Ninh thiếu dường như rất xấu, thật không tốt.

"Anh.... ..Anh không sao chứ?" Hàn Mộ dùng một tay đỡ lấy Ninh thiếu, để anh ngồi trên giường.

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, trên mặt nhăn nhó.

Trong lúc nhất thời Hàn Mộ hận không để đánh chết chính mình. Biết rõ ràng vết thương của anh chưa lành lại, sao lại ra tay với anh chứ? Hơn nữa, còn không biết suy nghĩ mức độ nặng nhẹ! bây giờ nhìn vẻ mặt Ninh thiếu tái nhợt và vụn vẹo, tim vừa đau vừa khó chịu. Hàn Mộ à Hàn Mộ, mày không phải tự đào hố chôn mình sao?

"Anh chờ một chút, tôi lập tức đi tìm bác sĩ cho anh.... .."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Lời Tỏ Tình Của Ninh Thiếu

"Anh chờ một chút, tôi lập tức đi gọi bác sĩ cho anh!"

Hàn Mộ nhìn sắc mặt Ninh Doãn Ngân tái mét không chút huyết sắc, trong lòng chợt hoảng hốt, vội vàng muốn chạy ra ngoài.

Ninh Doãn Ngân cúi đầu xuống, chỉ thấy một luồng ánh mắt hồ ly của anh chợt lóe lên.

Cô đây là gặp gáp đến hồ đồ sao?

Trong phòng VIP của bệnh viện có nút nhấn nối với văn phòng bác sĩ trưởng khoa, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái, bác sĩ lập tức chạy tới!

Khóe môi Ninh Doãn Ngân hơi nhếch lên.

Cô không thể không biết, cho nên có thể chứng minh, cô đang quan tâm anh! Đây không phải gọi là "quan mình sẽ bị loạn" sao?

Cô đã cứng mềm không ăn, vậy một chiêu này không phải có thể thử nhìn hiệu quả ra sao?

"Không cần.... .." Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng kéo Hàn Mộ, cầm cổ tay cô "Đừng đi. Anh.....Anh đau quá! Đau quá.... .."

Dường như miệng vết thương đã nứt ra một đường, máu tươi đã chảy ra.

"Ôi, sao anh.... .." Giờ phút này sự lo lắng đều hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp của Hàn Mộ.

Sao chỉ đụng nhẹ một cái, miệng vết thương lại nứt ra thành cái dạng này rồi?

Trên trán Ninh Doãn Ngân toát ra rất nhiều mồ hôi.

Trong lòng Ninh Doãn Ngân khẽ rủa thầm một tiếng.

Nói thật, miệng vết thương này thật sự rất đau!

Lần này thật là "không thành công thì thành nhân"! Nếu không phải biện pháp của anh đã đến trình độ cùng đường bí lối, sao anh có thể lăn qua lộn lại cơ thể mình chứ?

Trên đời này chỉ có người phụ nữ này có thể làm cho anh liều mạng lăn qua lộn lại bản thân như thế?

Giữ chặt tay Hàn Mộ vẫn không chịu buông ra, hai mắt Ninh Doãn Ngân nhìn thẳng vào đôi mắt linh động của cô "Anh chỉ muốn nói với em vài lời, em có thể không?"

Lời nói khẩn cầu làm cho Hàn Mộ chấn động toàn thân.

Từ khi nào Ninh thiếu lại dùng lời nói khép nép để cầu xin một người chứ?

Nhưng.....Nhưng, miệng vết thương chết tiệt này phải làm sao? Cô nhìn thấy máu tươi chảy tràn ra miệng vết thương.

Đôi mắt thâm thúy rơi vào trong mắt Hàn Mộ, mang theo chút đau khổ, mang theo chút kiên nhẫn.

Hàn Mộ bất đắc dĩ lắc đầu, đỡ Ninh Doãn Ngân ngồi trên giường.

"Anh có khỏe không?"

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, khoảnh khắc đó nắm lấy tay Hàn Mộ không buông ra. Anh thích nắm tay cô trong tay anh!

"Em có thể nghe anh nói vài lời được không?"

Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu, một lòng chỉ đặt vào chuyện máu không ngừng tràn ra miệng vết thương trên người Hàn Mộ.

Người này, quả thật tự làm khổ mình!

"Chuyện sáu năm trước, anh muốn nói một tiếng xin lỗi." Ninh Doãn Ngân mang theo ánh mắt áy náy nhìn Hàn Mộ.

Bất kể như thế nào, sáu năm trước là anh làm tổn thương cô, anh không chịu trách nhiệm, đây là lỗi của anh!

Một người phụ nữ một mình mang theo một đứa bé sinh sống nơi đất khách quê người. Cô nhất định chịu rất nhiều đau khổ mới nuôi lớn đứa bé!

"Thật xin lỗi....."

Một tiếng xin lỗi giống như tảng đá nặng ngàn cân bỗng chốc nặng nề đập vào lòng Hàn Mộ.

Hàn Mộ hơi ngạc nhiên nhìn vào mặt anh.

Kiều ngạo tự tại như anh, có một ngày Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân cũng sẽ mở miệng nói xin lỗi như vậy!

Dường như Ninh Doãn Ngân không quan tâm đến vẻ mặt ngạc nhiên của Hàn Mộ, tiếp tục nói "Đây là lần đầu tiên Ninh Doãn Ngân anh đặt tình

cảm lên một người phụ nữ. Anh đã từng khờ dại cho rằng, chỉ cần Ninh Doãn Ngân anh muốn, trên đời này không có gì là không chiếm được. Kể cả phụ nữ. Nhưng....."

Ninh Doãn Ngân nhìn vào mắt Hàn Mộ "Nhưng, mãi cho đến khi anh gặp em, lần đầu tiên trong đời anh mới biết cái gì gọi là thất bại!"

Ninh Doãn Ngân anh nhiều tiền, đẹp trai. Tại thành phố A này không biết có bao nhiêu phụ nữ tự nguyện quỳ gối dưới chân anh. Nhưng cô lại không giống!

"Bất tri bất giác, mơ mơ hồ hồ, lần đầu tiên Ninh Doãn Ngân anh đã yêu một người. Tiểu Mộ, em biết không?" Giọng nói ôn nhu dịu dàng rơi vào tai Hàn Mộ.

Tiểu Mộ?

Chân mày Hàn Mộ hơi nhíu lại, khóe môi không thể nói ra một câu. Trong lòng hơi lóe lên suy nghĩ tà ác, lời tỏ tình của Ninh thiếu thật không phải bình thường!

Trên mặt Hàn Mộ hiện lên vẻ phong khinh vân đạm, dường như không để những lời nói của Ninh Doãn Ngân vào tai.

Ninh Doãn Ngân thấy Hàn Mộ bình tĩnh như thế, trong lòng đau đớn.

Cô không có cảm giác sao? Cô thật sự vì trả ơn một phát súng nên mới ở lại?

Anh cúi đầu xuống, che dấu mất mát trong lòng. Ninh Doãn Ngân bị một trận dờ khóc dờ cười, dường như cách này vô dụng. Là anh không thành thật rồi, hay là người phụ nữ này không có một chút tình cảm nào với anh?

Hàn Mộ hơi mỉm cười, nụ cười đến bên môi bị áp chế lại, giọng nói bình thường "Tôi biết rồi!"

Ninh Doãn Ngân lắc đầu, giọng nói bất đắc dĩ "Người phụ nữ, rốt cuộc là em vô tâm hay vô tình? Hiện tại, em biết phải làm thế nào rồi chứ?"

Không cách nào phục hồi tình cảm của anh, cho dù biết rõ sự thật, vậy có thể thế nào? Anh nói còn không bằng chưa nói!

Vô tâm hay vô tình?

Hàn Mộ hơi buồn bực, cái gì gọi là cô vô tâm hay vô tình?

Lòng của cô đã nhét vào người nào đó từ lâu rồi, mang theo tình cảm của bản thân, Như vậy coi như là vô tâm hay vô tình sao?

"Ha ha ha.... ..." Ninh Doãn Ngân đột nhiên buông tay Hàn Mộ ra, cười đến đau khổ "Em biết không? Ninh Doãn Ngân anh đã yêu người phụ nữ tên Hàn Mộ, yêu đến thê thảm!

Tuy đã biết tình cảm của Ninh Doãn Ngân đối với mình, nhưng Hàn Mộ chưa từng nghĩ tới, anh sẽ nói với cô ba chữ kia.

"Anh yêu em!"

Hàn Mộ cảm thấy đôi mắt của cô bị thứ gì đó làm cho mơ hồ. Sáu năm, lần đầu tiên xúc động đến rơi nước mắt, cũng bởi vì ba chữ đơn giản kia!

Có bao nhiêu người đàn ông nguyện ý nói ra miệng ba chữ kia, cho dù đối với người phụ nữ mình yêu chứ?

Hàn Mộ mỉm cười nói tiếp, cô chỉ biết, đời này Hàn Mộ cô đã thua người đàn ông này rồi!

"Em biết rõ." Hàn Mộ nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Ninh Doãn Ngân "Có phải anh không biết, từ khoảnh khắc anh đỡ một viên đạn kia, trái tim này đã đập vì anh?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Anh Muốn Ăn Em

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng hôn Hàn Mộ.

Hai mươi tám năm qua lần đầu tiên trong lòng cảm thấy rất an tâm, loại cảm giác này đến từ người phụ nữ trong lòng anh. Gương mặt anh tuấn của anh cọ sát vào mái tóc đen của Hàn Mộ "Tiểu Mộ, những lời khác ta sẽ không nói, nhưng anh nợ em, anh nhất định sẽ đền bù tổn thất của em, vất vả cho em!"

Hàn Mộ cười khẽ một tiếng.

Có phải tất cả đàn ông rơi vào lưới tình đều trở nên ngu ngốc như vậy, mà ngay cả đường đường là Ninh thiếu cũng không ngoại lệ!

Những lời khác sẽ không nói? Cũng không biết vừa rồi là người nào giữ chặt hai tay cô nói líu ríu như vậy.

Một người cúi đầu, một người ngược mắt, lập tức bốn mắt nhìn nhau, một dòng điện lớn chảy trên hai người.

Ninh Doãn Ngân phát hiện dường như bản thân anh cố ý ngày càng nặng, mà Hàn Mộ lập tức cảm giác trên mặt cô càng nóng lên.

"Miệng vết thương của anh bị nứt ra, em lập tức đi tìm bác sĩ cho anh." Hàn Mộ đẩy Ninh Doãn Ngân ra, đứng lên.

Trời ơi, ở lại đây một chút nữa, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

"Không vội đi tìm bác sĩ!" Ninh Doãn Ngân kéo lấy Hàn Mộ "Có một việc càng cần đến em!"

"Chúng ta cho nha đầu kia thêm một em trai hoặc em gái nữa!" Ninh Doãn Ngân cười nhìn Hàn Mộ.

"Lấy có!" Hàn Mộ cười khẽ. Cô cũng không phải là một người cổ hủ. Loại chuyện này theo cô quá mức bình thường.

Hàn Mộ dùng một tay ôm cổ Ninh Doãn Ngân, cười quyến rũ "Này, có phải anh không gần đàn bà đã lâu rồi không?"

Ninh Doãn Ngân chột đỏ bừng mặt.

Không nói anh không buồn bực, cũng bởi vì chuyện này mà anh trở thành người về phương diện nào đó có vấn đề chứ!

Ninh Doãn Ngân cúi đầu, giọng nói mang theo chút ủy khuất "Cho nên, em cần phải đền bù tổn thất cho anh!"

Một tay cô chậm rãi mơn trớn gương mặt anh tuấn của Ninh Doãn Ngân, từ lông mày, con mắt rồi đến cái mũi, cuối cùng dừng lại trên môi anh.

"Đều nói môi mỏng đa tình. Nhưng sao anh lại ngốc như thế. Anh biết không? Thì ra, em phát hiện nơi đây của em cũng sẽ đau! Rất đau, rất đau....." Một tay Hàn Mộ đặt lên ngực mình.

"Em nghĩ rằng sáu năm trước, trái tim của em đã chết, mọi chuyện đều đến quá đột ngột, làm cho em rất đau khổ. Em không biết làm sao. Chỉ có thể chạy trốn. Sau khi trốn đi, em lại phát hiện em có Thước Thước, cũng vì nha đầu kia đến làm cho cuộc sống của em bừng sáng. Nhưng vì sau lưng âm mưu chìa khóa vàng, em không thể không trở về, không thể không đối mặt với anh, em sợ, sợ sẽ mất đi Thước Thước, nhưng lúc em nhìn thấy

anh, em chợt phát hiện trong chớp mắt trái tim em như ngừng đập. Lúc đó, em cũng không biết vì sao!"

Hai mắt Hàn Mộ lẳng lẳng nhìn Ninh Doãn Ngân "Mãi đi khi anh đỡ một họng súng thay em, em phá hiện thì ra trái tim em vô cùng đau đớn, vì anh mà đau!"

Thì ra, một đêm sáu năm trước đã làm cho góc khuất sâu nhất trong lòng cô quen thuộc người đàn ông xa lạ!

"Hàn Mộ em đời này đã thua anh.....!"

Dứt lời, đôi môi đỏ thắm đã chặn lại môi mỏng của Ninh Doãn Ngân, nhẹ nhàng, từ từ.

Ninh Doãn Ngân chấn động cả người, tùy ý để Hàn Mộ hôn môi mình, một luồng hơi nóng đánh úp vào chỗ sâu nhất trong lòng anh, chỗ mãi cảm nào đó chợt căng cứng.

"Tiểu Mộ....." Ninh Doãn Ngân đối bị động thành chủ động, một phát ôm lấy Hàn Mộ, như muốn khám cô vào xương cốt của anh.

"Ừm....." Hàn Mộ rên khẽ một tiếng, miệng hé mở, đầu lưỡi của Ninh Doãn Ngân thừa dịp công thành đoạt đất, cùng cái lưỡi thơm tho của cô dây dưa.

Hàn Mộ nhắm hai mắt lại, một tay luồn vào lồng ngực Ninh Doãn Ngân, ra sức trêu đùa.

Đáng chết.... ..

Ninh Doãn Ngân biến sắc mặt. Người phụ nữ này học được ở đâu, đúng là một yêu tinh, hoàn toàn khác với sự thanh thuần của sáu năm trước.

Ninh Doãn Ngân khẽ nguyên rủa một tiếng, đẩy Hàn Mộ ngã nhào xuống giường, từ trên cao nhìn xuống cô "Yêu tinh, em học những lời này từ đâu?"

Hàn Mộ cười nghịch ngợm, một tay nhẹ nhàng mơn trớn lồng ngực Ninh Doãn Ngân "Em học được từ đàn ông bên ngoài!"

"Em.... .." Ninh Doãn Ngân chán nản. Anh không ngờ người phụ nữ này lại thẳng thắn như thế, thẳng thắn nói cô có đàn ông bên ngoài.

Vừa tức vừa giận, tuy rằng anh không biết trong sáu năm đã xảy ra chuyện gì. Cô có thể sẽ có người đàn ông khác! Nhưng, từ hôm nay trở đi, cô chỉ có thể là của một mình anh.

"Từ hôm nay trở đi, em chỉ có thể có một người đàn ông là anh!" Anh cúi đầu, hung hãn hôn môi Hàn Mộ, gặm cắn như đang phát tiết cơn giận của mình.

Anh tức giận, anh tức giận. Tuy trong lòng vẫn luôn tự nói với bản thân đều không coi vào đâu, anh muốn là tương lai của cô. Nhưng thật con mẹ nó đáng chết, sao anh có thể thật sự không để ý!

Hung hăng ngăn chặn Hàn Mộ, một tay anh chạy loạn trên người cô "Đàn ông của em chỉ có thể là anh!"

Hàn Mộ cười tươi, khiêu khích nhìn Ninh Doãn Ngân "Cụ thể để xem hiệu suất!"

"Có thể!" Ninh Doãn Ngân thở ra một hơi bên tai Hàn Mộ, tiếp tục cúi đầu, hôn trên cổ cô. "Ha ha, rất ngứa!" Hàn Mộ mỉm cười nói, đầu nghiêng qua một bên.

"Như vậy đã không chịu nổi?" Ninh Doãn Ngân cười tà, một tay đi tới bầu ngực cao ngất, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Ừm....." Hàn Mộ rên rỉ một tiếng. "Không.....Đừng!"

"Anh còn muốn ăn em!" Ninh Doãn Ngân nhìn bộ dáng xấu hổ của Hàn Mộ, vẻ mặt hơi sợ hãi, trong lòng hơi mừng rỡ.

Anh còn tưởng rằng người phụ nữ này là yêu tinh, không nghĩ tới cô chỉ nói ngoài miệng, trên hành động lại như bình thường. Nhưng vậy có thể chứng minh, cô thật sự không có người đàn ông khác?

Anh chậm rãi cởi chiếc váy ngăn trên người Hàn Mộ, một tay xoa nắn bắp đùi cô "Vừa rồi không phải còn bộ dạng mê hoặc lãng lơ, hiện tại sao lại không có một chút tức giận?"

Hàn Mộ hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Ngân "Ninh nhị hàng, anh thật là Ninh nhị hàng!"

Chẳng trách điên cuồng cắn mút môi cô, ngay cả lời nói đùa cũng không nghe sao? Bình dấm chua!"

Người được mùi hương thoang thoảng phát ra từ người Hàn Mộ, Ninh Doãn Ngân nuốt nước miếng một cái, yết hầu chuyển động lên xuống.

"Tiểu Mộ, cho anh.... .."

Cởi bỏ quần áo bệnh nhân, quần áo trên người Hàn Mộ đã bị kéo đến mức lộn xộn, trên cổ của cô, trước ngực, Ninh Doãn Ngân đều để lại quả dâu tây.

Đang lúc hai người hăng say mất phương hướng, một tiếng mở cửa vang lên, tiếp đó chính là một tiếng hét to.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Một Nhà Ba Người Nói Chuyện Phiếm

"Cạch....." Cửa phòng bệnh được nhẹ nhàng mở ra, tiếp đó là một tiếng hét to.

Hai mắt của Hàn Khuynh Thước vẫn không bất động nhìn chăm chăm Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân cởi quần áo nằm trên giường bệnh, phản ứng nhanh chóng dùng tay che hai mắt lại, vừa nói, vừa chậm rãi lui ra ngoài.

"A.....Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Các người có thể tiếp tục....Tiếp tục....."

"Cạch....." Một tiếng, cửa phòng bệnh bị đóng lại.

Hàn Khuynh Thước buông tay che mắt mình ra, ngẩng đầu nhìn trần nhà, hai mắt đảo lộn.

Ban ngày, hơn nữa đang ở bệnh viện. Ba mẹ cô bé có cần phải cảm thú như thế không?

Hàn Khuynh Thước dựa vào vách tường, lắc đầu thở dài nói: "Ôi, tình yêu nam nữ thật là mù quáng!"

Lại xằng bậy, xằng bậy cũng phải đề phòng trẻ nhỏ chứ! Bạn nhìn một chút, ảnh hưởng nhiều không tốt đâu!

Hàn Mộ đẩy Ninh Doãn Ngân đang làm mưa làm gió trên người cô ra "Thước Thước nhìn thấy rồi!.....Anh nhanh đứng lên cho em.... .."

"Xem, đã thấy, rồi thì xem...Đến đây!" Ninh Doãn Ngân mồm miệng không rõ.

Trời ơi!

Hiện tại đã đến bước này rồi, anh phải làm thế nào ngừng được nữa?

Sắc mặt Hàn Mộ đỏ bừng, giống như mông khi.

Người đàn ông này đúng là ngựa đực!

Lần này tốt rồi, Thước Thước đã nhìn thấy, từ nay về sau làm sao cô đối mặt với Thước Thước đây?

"Ninh Nhị, anh đứng lên cho em. Nếu không từ nay về sau anh không được chạm vào em!" Hàn Mộ thật sự vừa xấu hổ vừa tức giận.

"Hả?" Ninh Doãn Ngân vừa nghe, lần này đến lượt anh biến thành quả bóng xì hơi rồi.

Lửa nóng trên người bị một câu nói của Hàn Mộ dập tắt.

Con bé chết tiệt kia, lúc nào thì không tốt, hết lần này tới lần khác xuất hiện vào lúc này phá hư chuyện tốt của anh!

Tức giận sửa sang lại quần áo của mình, Hàn Mộ đứng lên mở cửa đi ra ngoài.

Chỉ thấy Hàn Khuynh Thước buộc tóc đuôi chồn đi vào, vẻ mặt cười xấu xa.

"Ôi, sắc mặt hồ ly thối sao lại không tốt như thế?"

Giọng nói của Hàn Khuynh Thước có chút hả hê mang theo vui vẻ vang lên bên tai Ninh Doãn Ngân.

Ninh Doãn Ngân nâng mắt nhìn Hàn Khuynh Thước. Thật là một con bé xấu xa nhiều chuyện. "Đúng vậy, ban ngày cũng đã đủ sáng rồi. Bây giờ còn có thêm một cái bóng đèn!"

Bóng đèn coi như xong, còn phá hỏng chuyện tốt của anh!

Càng nghĩ Ninh Doãn Ngân lại càng khó chịu. Thật sự muốn bóp chết con bé xấu xa này.

Anh dám khẳng định, con bé này ba phần vô ý, bảy phần cố ý.

Hàn Khuynh Thước cười đầy ý vị.

Tha thứ cho ông, dù sao hiện giờ trong lòng nó đúng là rất vui vẻ, nhìn thấy bộ dạng ghen hờn của hồ ly thối.

Con hồ ly thối này, rõ ràng đã được tiện nghi còn khoe mẽ! Muốn nhân cơ hội ăn sạch mẹ của nó, tiện thể còn cho nó thêm em trai hoặc em gái?

"Mẹ là của con!" Hàn Khuynh Thước hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Doãn Ngân.

Hồ ly xấu, vẫn muốn cướp mẹ của nó!

Đi cả nhà ông!

"Cô ấy là người phụ nữ của chú!" Ninh Doãn Ngân khoanh hai tay trước ngực, nhìn Hàn Khuynh Thước, bé con, nếu con không ngoan ngoãn cho chú, xem chú có đánh mông con không!"

Ninh Doãn Ngân uy hiếp giống như bông hoa mềm mại, đối với Hàn Khuynh Thước không có tác dụng gì.

"Ai là người phụ nữ của anh?" hai người Hàn Mộ, Hàn Khuynh Thuộc vừa nghe, đồng loạt nhìn về phía Ninh Doãn Ngân. Một người trong mắt mang theo vẻ châm chọc, một người trong mắt mang theo vẻ khó hiểu.

Ninh Doãn Ngân che miệng vết thương của mình, ngồi ở trên giường.

"Chú nói, đều đã sinh con đứng trước mặt của chú rồi, đã đóng dấu rõ ràng, không phải người phụ nữ của chú, thì sao được?"

"Ai muốn ở cùng gia tộc hồ ly của hồ ly thối ba chứ?" Hàn Khuynh Thuộc bất mãn nhìn Ninh Doãn Ngân, "Có phải đêm qua chú không ngủ ngon?"

Hàn Khuynh Thuộc trừng mắt nhìn Ninh Doãn Ngân, con hồ ly xấu xa này, buổi tối không có năm mơ nên ban ngày lại bắt đầu mơ mộng hão huyền!

"Đương nhiên là theo gia tộc của chú. Nếu không bé con, con cảm thấy con từ trong hòn đá nhảy ra à?" Khóe môi Ninh Doãn ngân nhếch lên nụ cười tươi, nhìn Hàn Mộ bằng ánh mắt mập mờ. Một người cũng như thế! Nếu không làm sao bé con đến đây được?

Hàn Khuynh Thuộc lăm bằm, nhìn Ninh Doãn Ngân. Hồ ly xấu này, ông cố cũng quá đáng, nếu không phải nó, làm sao ông ta có thể ôm mẹ xinh đẹp của nó vào lòng, còn thiếu chút nữa đã xxoo mẹ của nó rồi, ba làm càng, ba hồ ly. Xem nó không chạy đi cáo trạng ông cố hồ ly, để cho ông cố hồ ly thiên ba!

Hàn Mộ ngồi một bên, vẻ mặt đỏ bừng từ từ biến mất.

Được rồi, cuộc sống sau này của cô nhất định sẽ trôi qua "khí thế ngất trời".

"Hừ, mẹ mèo của con mới không phải là người phụ nữ của chú!" Khóe môi Hàn Khunh Thược nhếch lên nụ cười đẹp, "Hồ ly xấu, phụ nữ của chú nhiều như vậy. Mẹ xinh đẹp của con mới khinh thường làm người phụ nữ của chú, nhiều nhất chính là người đàn ông của mẹ con!"

"Ha ha....." Hàn Mộ vui vẻ. Bảo bối Thược Thược nhà cô đúng là cực phẩm, lời nói như vậy cũng nói ra miệng được. Làm cho Hàn Mộ cô là một người phụ nữ làm xằng làm bậy, cướp đoạt đàn ông khắp nơi!

"Chú ở đâu có nhiều phụ nữ như vậy chứ? Từ lúc bắt đầu đến cuối cùng chỉ có một người!" Ninh Doãn Ngân phong khinh vân đạm.

"Dừng lại.....Có quý mới tin chú!" Hàn Khuynh Thược nhất định phải tìm Ninh Doãn Ngân gây phiền toái. "Người phụ nữ vừa đi ra ngoài chính là người ở trong nhà chú? Con nói, hồ ly thối, đầu óc chú bị lừa đá à? Người phụ nữ như vậy chú cũng để ý, thị lực xảy ra vấn đề à?"

"Tiểu Mộ!" Ai ngờ Ninh Doãn Ngân dùng vẻ mặt ủy khuất nhìn Hàn Mộ, giữ chặt tay cô: "Không thích nghe con bé nói lung tung. Anh thật sự chỉ có một người phụ nữ! Không không không, anh là người đàn ông của em! Em biết Bạch Thanh Tình luôn dính lấy anh!"

Vẻ mặt Ninh Doãn Ngân giống như phi tử tắm rửa sạch sẽ, chờ hoàng đế đi sủng hạnh.

Hàn Khuynh Thược một trận buồn nôn. Hồ ly thối này, thật sự quá chán ghét.

Hàn Mộ: "Thật là hai hàng!"

Ninh thiếu: "Đúng vậy, chú chính là hai hàng!"

Hàn Mộ: "Ở nhà của tôi, việc lớn việc nhỏ theo tôi"

Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gạt đầu, ở dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu: "Trên giường cũng theo em.... .."

Trên đầu một đám quạ đen bay qua.....

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyên Thương Tư Phàm

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đường Á Sâm

Nước mỹ, khu nhà cao cấp.

Từ cửa ra vào nhìn lại, đập vào mắt là toàn bộ phong cách kiến trúc tiêu chuẩn.

Trên đỉnh trần nhà đến vách tường trang trí bức tranh sơn thủy mang phong cách nước Pháp lãng mạn, cuối cùng đến tấm thảm da dê trải trên sàn nhà. Xa hoa! Do sự sắp xếp này nên bạn có thể tưởng tượng chủ nhân của tòa nhà cao cấp này cũng là một người chạy theo lãng mạn.

Ở đại sảnh, một chàng trai trẻ ngồi yên tĩnh trên ghế sofa lát da hổ. Đôi mắt rủ xuống, anh ta tao nhã nhắc chân mình lên, một tay gõ theo tiết tấu trên ghế da hổ.

Chàng trai trẻ có một đầu tóc màu vàng, một đôi mắt màu xanh giống như có thể nhìn thấu linh hồn người khác, sống mũi cao thẳng dường như hoàn mỹ hơn so với phẫu thuật thẩm mỹ, môi mỏng hơi nhếch lên, giống như cười như không cười.

Chàng trai thật xinh đẹp! Ngũ quan hoàn mỹ sẽ làm cho người khác nghĩ lầm anh ta chính là một cô gái xinh đẹp, nhưng trên người anh loại hoàn toàn không có một chút ôn nhu, ngược lại từ trong xương cốt toát ra luồng hơi lạnh lùng.

"Ông chủ." Một người đàn ông mặc tây trang màu đen từ bên ngoài vội vàng đi vào.

Anh ta đi đến trước ghế sofa, chợt dừng bước lại, mỉm cười cúi đầu nói, sắc mặt vô cùng cung kính, hai mắt cũng không dám nhìn người ngồi trên ghế sofa: "Chủ nhân, tiểu thư và tiểu tiểu thư chắc sẽ không trở về nữa!"

"Không trở lại?" Chàng trai trẻ mỉm cười, nhưng từ trong ánh mắt nhanh chóng hiện lên vẻ rất không thoải mái.

"Đúng vậy. Nghe nói ở thành phố A rất náo nhiệt, nghe nói Ninh thiếu tập đoàn Ninh thị sẽ kết hôn!"

"Ninh thiếu kết hôn?" Chàng trai trẻ nhếch miệng "Anh ta không sao chứ?" Giọng nói cũng không có một tia lo sợ, vẫn đều đều như vậy.

Nhưng người đàn ông mặc tây trang đứng một bên lại run rẩy cả người. Anh ta hoàn toàn có thể cảm nhận được từ trong lời nói có một luồng hơi lạnh thấu xương, lạnh đến mức xông thẳng vào mỗi tấc da trên người anh ta, làm cho cả người anh ta từ trên xuống dưới đều lạnh lẽo.

"Phải....." Giọng nói của người đàn ông mặc tây trang hơi run rẩy. "Anh ta.....Hôm qua anh ta đã xuất viện!"

"Ha ha..." Chàng trai trẻ ngồi trên ghế sofa cười ha ha "Không hổ là Ninh thiếu, là tôi đánh giá anh ta quá thấp!"

"Ông chủ, vậy bây giờ....."

Chàng trai trẻ khoát tay áo, khẩu khí hơi lạnh "Đi ra ngoài đi!"

"Dạ!" Người đàn ông mặc tây trang cảm thấy mồ hôi thấm ướt quần áo sau lưng mình.

Nghe được lệnh rời đi, anh ta giống như được phóng thích, vội vàng rời đi.

"Ngu ngốc!" Chàng trai trẻ nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi, còn có mồ hôi trên trán anh ta chảy xuống, thì cười lạnh.

Chuyện đơn giản như vậy cũng không xử lý được, Đường Á Sâm anh không cần thứ vô năng phế vật như vậy!

Từ trong túi lấy ra một bức ảnh, giống như bảo vật của Đường Á Sâm, ngón tay nhẹ nhàng cọ sát lên gương mặt tinh xảo của người trong bức ảnh.

"Chẳng lẽ, ngay cả em cũng muốn rời khỏi anh sao? Anh không có cách nào giữ em lại sao?" Hai mắt Đường Á Sâm lóe lên ý cười, môi mỏng nhếch lên.

Đường Á Sâm anh có tiền muốn tiền, có quyền muốn quyền. Nhưng đời này nhất định là người cô đơn, mãi mãi là người cô đơn sao? Bên cạnh anh mãi mãi không có một người đối xử thật lòng với anh sao? Trong những người này, kể cả cô?

Lấy ngón tay của mình từ từ rời khỏi bức ảnh, lộ ra gương mặt xinh đẹp đập vào mắt Đường Á Sâm. Hai mắt sâu kín làm cho người ta không nhìn ra một tia cảm xúc, hai tròng mắt màu xanh, giống như màu xanh của biển, cũng giống như màu xanh của bầu trời!

"Mộ, em quá khờ dại rồi. Sao anh có thể để em rời khỏi anh?" Môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên bức ảnh, một nụ cười lạnh nhanh chóng hiện lên trên gương mặt: "Mộ, đời này em nhất định chỉ có thể là của Đường Á Sâm anh!"

Kết hôn? Đâu có dễ dàng như vậy?

Đường Á Sâm buông bức ảnh trong tay, ngời dựa vào ghế sofa, hai mắt nhắm lại, che lấp một màu xanh của biển.

Mấy ngày trước một tổ chức thần bí từ Trung Đông buôn lậu súng ống đạn dược đến thành phố A, tổ chức hắc thủ. Rất không trùng hợp! anh ta vừa khéo biết rõ tổ chủ nhân sau lưng tổ chức độc thủ, lại rất không khéo chính là, anh ta là người bán ra súng ống đạn dược này!

Ninh Doãn Ngân! Ninh thiếu của Ninh thị quốc tế, ai cũng không ngờ anh chính là ông chủ lớn nhất phía sau tổ chức độc thủ.

Đúng lúc....Anh ta không tìm được cơ hội có thể đến thành phố A một chuyến, đây không phải cho anh ta cơ hội sao?

Đường Á Sâm lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại: "Chuẩn bị một chút, ngày mai bay đến thành phố A!"

Con mèo nhỏ của anh ta không trở về, một lòng một dạ muốn rời khỏi anh ta. Như vậy anh ta không lãng phí một chút sức lực, tự mình đi đón cô trở về.

Lần này.... ..

Hai mắt Đường Á Sâm hơi híp lại, lóe lên một tia hung ác. Lần này chỉ cần mang cô trở về, anh ta nhất định sẽ bẻ gãy đôi cánh của cô. Ngược lại anh ta muốn nhìn, cô làm sao rời khỏi anh ta lần nữa!

Bưng một ly cà phê trên bàn, Đường Á Sâm sâm kín uống một ngụm.

Mùi cà phê nồng đậm chạm đến vị giác thì mùi vị cà phê đắng chát làm cho anh ta khẽ cau mày.

Thứ này thật đắng!

Anh ta không biết tại sao gần đây người cha lãnh khốc vô tình vô duyên vô cớ cứu một cô gái về nhà. Nhưng anh ta có thể khẳng định, cha của anh ta nhất định che giấu điều gì! Ông ta vĩnh viễn sẽ không làm chuyện gì mà không có nguyên nhân.

Bởi vì từ trong mắt cha anh ta có thể nhìn ra một tia tâm tình kỳ lạ.

Bên trong vẻ tâm tình mang theo một tia quyến luyến và mơ màng.

Cô gái được cứu là một người mù, đôi mắt rất linh động nhưng không có một ánh sáng.

Đường Á Sâm để cái ly xuống, anh ta có thể nhớ rõ, mùa đông năm kia, một câu cô gái đó cũng không nói. Mãi đến khi đứa bé trong bụng cô được sinh ra, mãi đến khi đôi mắt của cô được chữa khỏi!

Có lẽ bọn họ đều là người đáng thương à?

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thay Đổi Chủ Ý

"Ha ha....." Đường Á Sâm đột nhiên không chút hình tượng cười thật to.

Tay cầm tách cà phê đổ vào ly thủy tinh, Đường Á Sâm lấy bộ dụng cụ pha trà.

Kỳ thật, so với loại đẳng chất khó chịu của mùi vị cà phê, anh ta càng yêu thích trà hơn.

Uống trà là việc anh ta thích làm nhất khi rảnh rỗi.

Tuy trà có mùi vị đẳng chất nhẹ, nhưng lại có thể làm cho người ta có cảm giác hương thương ngọt ngào của nó lan tỏa.

Kỹ thuật pha trà của Đường Á Sâm rất thành thạo, từng bước một vô cùng quen thuộc.

Đường Á Sâm anh là con hoang của cha anh ở bên ngoài với một nữ ca sĩ sinh ra.

Mà người nữ ca sĩ sinh anh ta chính là một người phụ nữ chính tông.

Cho nên theo lý trên người anh ta chảy một nửa huyết thống nước Mỹ, một nửa huyết thống Trung Quốc.

Nói như vậy, anh ta yêu thích loại trà Bắc Đại Tinh Thâm gì đó, cũng không phải hoàn toàn không có nguyên nhân.

Pha một ly trà, nước từ chảy vào trong ly trà, vài lá trà xanh trôi lượn lờ trong nước, hình ảnh này rất có cảm giác.

Đường Á Sâm mỉm cười, bưng ly trà lên, nhẹ nhàng uống một hớp, nhắm hai mắt lại, dường như cảm giác được hương thơm của loại trà này cũng không đậm, mùi vị cũng không đắng.

Từ nhỏ, anh ta sống một cuộc sống bị chửi rủa. Người mẹ là ca sĩ kia bởi vì bị người cha lãnh khốc vô tình ngấm trúng, một đêm ân sủng, cho nên mới có sự hiện hữu của anh ta.

Hoặc đổi lại một câu, bà ta vốn không nên tồn tại.

Số phận của anh thay đổi đến khi có sự xuất hiện của cô, là một cô gái tên Hàn Mộ xuất hiện làm cho anh cảm thấy bầu trời bao la.

Cho tới bây giờ cô chưa từng cho anh ta một chút dịu dàng, làm cho anh ta dựa vào, làm cho anh ta yên tâm. Cô nói cho ta biết, người mạnh mẽ chính là một người khi ngã xuống sẽ tiếp tục đứng lên đi về phía trước. Cho dù bước chân nặng nề, nhưng cũng muốn lựa chọn bước từng bước.

Cho nên từ một khắc đó, anh ta bắt đầu làm cho bản thân mạnh mẽ. Anh ta thề, nhất định sẽ làm cho những người từng thương tổn anh ta không có kết quả tốt.

Trước đó không lâu anh ta đã làm được, anh ta đã làm bản thân mạnh mẽ. Anh ta giam cầm cha mình, giết anh đoạt quyền! anh ta nhìn cha mình bằng ánh mắt miệt thị, anh ta nói cho ông ta biết, từ hôm nay trở đi vận mệnh của ông ta sẽ do anh ta nắm giữ!

Khoảnh khắc đó, anh ta nhìn thấy trên mặt ông Walker mang theo vẻ hối hận!

Hối hận?

Đường Á Sâm lạnh lùng.

Ông ta hối hận lúc trước không đánh chết đứa con hoang này hay hối hận lúc trước không đối xử tốt với anh ta!

Hối hận! Trên đời này vĩnh viễn không có hối hận, phải không?

Đường Á Sâm uống trà, dựa vào sô pha, dường như đang tự điều gì.

"Cộc, cộc.... .." Một trận âm thanh truyền từ bên ngoài vào, âm thanh giảm lên mặt đất vẫn vang lên.

Đường Á Sâm không ngẩng đầu lên, cứ lẳng lặng nhìn lá trà nhẹ nhàng nổi trên mặt nước.

"Ông chủ!" Đúng lúc là người đàn ông mặc tây trang.

Trán của anh ta đầy đặc mồ hôi, biểu hiện trên mặt hơi khẩn trương và bất an.

"Trời sập xuống rồi hả?" Giọng nói của Đường Á Sâm vẫn bình tĩnh không chút dao động, một tia dao động cũng không có.

"Không phải, ông chủ!" Người đàn ông mặc tây trang lén nhìn Đường Á Sâm.

Anh ta thật không có lá gan dám nhìn thẳng vào ông chủ. Ông chủ vẫn mang mặt nạ, không có nhiều người gặp qua mặt thật của anh ta.

Hôm nay, cũng là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy gương mặt thật của ông chủ. Thì ra chủ nhân cũng không giống như lời đồn đãi của người ngoài. Không chỉ có thế, kỳ thật chủ nhân lớn lên rất đẹp trai.

"Nói!" Đường Á Sâm cúi đầu, nhìn chăm chăm vào bộ dụng cụ pha trà trên bàn, hai mắt vẫn không nhúc nhích.

Người đàn ông mặc tây trang không khỏi lạnh run một cái. Vừa rồi bắt được tin tức sẽ lo lắng, mồ hôi nhỏ giọt. Hiện tại lại bị hơi thở lạnh lẽo của chủ nhân hù sợ. Giờ phút này anh ta không biết mình đổ mồ hôi nóng hay đổ mồ hôi lạnh.

"Ông chủ, bên Italy đã xảy ra chuyện!" Người đàn ông mặc tây trang cúi thấp đầu, muốn che dấu sự bối rối của bản thân.

"Xảy ra chuyện gì?" Đường Á Sâm đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt màu đen nhìn người đàn ông mặc tây trang.

"Dạ.....Phải..." người đàn ông mặc tây trang nhìn đôi mắt phía trước như biển cả, trong khoảng thời gian ngắn đã quên lời mình muốn nói.

"Tôi hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đường Á Sâm bỏ tách trà sứ thanh hoa trong tay xuống, giọng nói hơi đề cao.

"Là.....Là gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức!" Người đàn ông mặc tây trang không ngừng lau mồ hôi trên trán, hai chân hơi run rẩy, "Là bên tam gia, tam gia đi rồi!"

Trong chớp mắt, vẻ mặt Đường Á Sâm chợt tái mét.

"Anh nói anh ba làm sao?"

"Lợi ích bị cướp, người đã chết trong trận đấu súng!"

Trên mặt Đường Á Sâm nặng nề chột thờ ra một hơi, lưng dựa vào ghế sofa, mắt nhắm lại chi đi màu xanh của biển. Anh ta khẽ nâng một tay, nhẹ xoa giữa lông mày.

Làm sao có thể? người đối đã anh ta như anh em ruột làm sao cũng đi?

Đường Á Sâm nắm chặt tay, gân xanh trên trán nổi lên.

Thật sự muốn từng bước rời khỏi anh ta mà!

"Nói tiếp!" Đường Á Sâm mở miệng, trong giọng nói làm cho người ta không có cảm giác mệt mỏi.

"Người ghê náo loạn trong gia tộc La Sài Tư Nhĩ Đức ngài biết đến!" Người đàn ông mặc tây trang liếc nhìn Đường Á Sâm, "Là Liệp Ưng, là cậu ta cướp đi tất cả quyền lợi, còn.....Còn chủ động giết tam gia!"

Liệp Ưng?

Đường Á Sâm hí hóp mắt nguy hiểm lại, một người cùng anh ta không bại lộ, Liệp Ưng cả ngày chỉ mang mặt nạ! Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy Liệp Ưng là một cậu bé chưa phát triển hoàn toàn!

Trừ phi.... ..

Trừ phi, sau lưng Liệp Ưng còn có một thế lực lớn ủng hộ cậu ta.

"Sắp xếp xuống, tôi muốn lập tức đi Italy!" Giọng nói Đường Á Sâm lạnh lùng vang lên.

"Vậy còn thành phố A?" Người đàn ông mặc tây trang cúi đầu, hai mắt nhìn chằm chằm sàn nhà, vẫn không nhúc nhích.

"Bên kia, tôi sẽ tự sắp xếp."

Đường Á Sâm hơi cúi đầu, dường như đang suy tư. Chiếu theo lý, người kế thừa gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức là anh ba, đây cũng là tâm nguyện cả đời của anh ba anh ta.

Hôm nay, anh ba chịu đau đớn do bị hạ độc, như vậy tất cả của anh ba, anh ta nhất định sẽ cướp lại tất cả! Dù cho huyết tủy gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức anh ta cũng không tiếc bất cứ giá nào.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Đêm Trước Hôn Lễ

Hiện tại Hàn Mộ nhìn bản thân trước gương.

Áo cưới màu trắng mặc trên người, nhìn bên cạnh, thêm bộ trang sức nhỏ bên cạnh cô. Thật sự phải kết hôn sao? Gả cho người đàn ông cô yêu! Gả cho cha ruột của bảo bối Thước Thước nhà cô!

Hàn Mộ đưa tay vỗ vỗ vào mặt mình, trang điểm không đậm không nhạt làm cho gương mặt cô vốn xinh đẹp càng lộ vẻ siêu phàm thoát tục. Tốc độ này có phải hơi nhanh rồi không?

Hàn Mộ mỉm cười, kéo làn váy, xoay một vòng. Áo cưới rất đẹp! Cái áo cưới này do Mễ Lan Đặc từ nước Pháp đặc biệt chế tác, giá trị hơn hai mươi vạn đô la!

"Ha ha....." Hàn Mộ cười khúc khích.

Cô còn nhớ rõ khoảnh khắc Ninh Nhị quỳ xuống trước mặt Thước Thước và ông Ninh cầu hôn cô. Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng càng thêm cảm động và kinh hi. Cô cũng là một cô gái, cho tới nay sự lãng mạn trong lòng cô vẫn chưa từng bị xóa đi. Cho nên cô cứ như vậy mà đồng ý lời cầu hôn.

Nhanh sao? Đúng là hơi nhanh. Nhưng chỉ cần tình yêu này thật tình là được.

Hàn Mộ ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, vỗ vỗ hai chân đau nhức.

Xem ra, hôm nay nhất định sẽ bận rộn cả ngày rồi!

"Cạch...." một tiếng, cửa phòng được mở ra, lại đóng lại ngăn cách với náo nhiệt bên ngoài.

Hàn Khuynh Thước đi đến, miệng vừa lẩm bẩm.

"Thước Thước?" Hàn Mộ nhìn Hàn Khuynh Thước nhếch miệng lên, khoe miệng mỉm cười vui vẻ.

Con bé này chắc cũng vừa náo loạn gì đó?

"Mẹ." Hàn Khuynh Thước chạy đến bên cạnh Hàn Mộ, ôm lấy cổ cô: "Mẹ, người thật sự phải kết hôn sao? Gả cho con hồ ly thối kia!"

Hàn Mộ mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hàn Khuynh Thước.

Hàn Khuynh Thước rướng cái đầu nhỏ của mình, đáng thương nhìn Hàn Mộ: "Mẹ!"

"Thước Thước!" Khóe mắt Hàn Mộ mỉm cười hơi nhếch lên, cũng hơi úy khuất nhìn Hàn Khuynh Thước: "Bán mẹ đi chính là con, hiện tại muốn mặc cả trả giá cũng là con! Sao mẹ phát hiện càng ngày mẹ càng không đáng giá chứ!"

"Nào có?" Hàn Khuynh Thước đứng lên, vẻ mặt bất mãn: "Con hồ ly thối kia ngay cả sinh lễ cũng không có. Mẹ con một phen tiền cũng không cho! Nói thật, mẹ uống công vô ích đưa cho hồ ly thú, thật sự một chút cũng không đáng tiền!"

"Hả?" Hàn Mộ ra vẻ ngạc nhiên: "Vậy sẽ không lấy chồng. Chúng ta sẽ không bị tiền mất tật mang?"

Dứt lời, Hàn Mộ muốn cởi áo cưới trên người ra.

"Ui, mẹ bảo bối, mẹ mau dừng lại, dừng dừng..." Hàn Khuynh Thuợc sốt ruột nói.

Đâu là nguyên nhân Ninh thiếu không đặt sính lễ. Căn bản là nó sợ mẹ của nó có chồng rồi sẽ quên nó, được không?

"Được rồi, Thuợc Thuợc không nói!" Hàn Khuynh Thuợc ngồi ở một bên, hai tay chống lên đầu nhỏ của mình, hai mắt nhìn sàn nhà.

"Haizz!" Hàn Mộ sâu kín thở dài một hơi.

Thật là một con bé kỳ quặc! Trong lòng nó nghĩ như thế nào chẳng lẽ cô không biết sao?

Hàn Mộ ngồi bên cạnh Hàn Khuynh Thuợc, một tay cô cầm lấy bàn tay của con bé đặt lên ngực mình, vuốt ve cái đầu nhỏ của nó: "Thuợc Thuợc, mẹ vĩnh viễn yêu con. Con nữa, người thương yêu con sẽ có thêm một con hồ ly thú và một ông hồ ly!"

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thuợc ngẩng đầu lên, nghiêm túc gật đầu: "Con biết rồi. Chỉ là...Chỉ là con lo lắng....."

Hàn Khuynh Thuợc miễn cưỡng ngăn chặn miệng mình, lời vừa ra đến miệng lại nuốt trở về.

Hôm nay là thời gian mẹ phải kết hôn. Nhưng đây không phải là chuyện nhỏ, rốt cuộc nó có nên nói hay không?

"Thuợc Thuợc, rốt cuộc làm sao vậy? Hôm nay sao con ấp úng vậy?" Hàn Mộ cầm bàn tay nhỏ bé của Hàn Khuynh Thuợc, hỏi thăm con bé.

"Ôi, con phải nói thế nào đây?" Hàn Khuynh Thuợc sốt ruột. Sớm biết như vậy sẽ không đến nhìn mẹ, nếu mẹ biết được cũng không biết phải làm

sao!

"Thước Thước, nếu con không nói. Hôm nay mẹ sẽ không kết hôn!"
Hàn Mộ gỡ đầu sa xuống, ném vào một góc.

"Được rồi! con nói còn không được sao!" Hàn Khuynh Thước mang
vẻ mặt bất đắc dĩ, nhặt đầu sa lên, đưa cho Hàn Mộ.

Hiện tại, chỉ hy vọng mẹ của nó có thể bình tĩnh một chút!

Hàn Mộ tiếp nhận đầu sa, nhìn Hàn Khuynh Thước, chờ nó mở miệng.

"Là phía bên nước Mỹ!" Hàn Khuynh Thước dừng một chút: "Đường
Á Sâm chiếm quyền lợi, ông Ốc Khắc bị giam cầm, của lớn của ông ta bị
Đường Á Sâm làm cho.... .."

"Thước Thước, tin tức chính xác không? Con xác định?" Hàn Mộ
ngẩng đầu nhìn Hàn Khuynh Thước, thần sắc trên mặt bình tĩnh, dường
như không có một tia dao động.

Hàn Khuynh Thước thở dài một hơi. Hoàn hảo mẹ nó rất bình tĩnh!

"Dạ!" Tin tức chính xác không sai."

Thật ra bên nước Mỹ, tin tức kia đã bay đầy trời rồi. Chỉ là bọn họ an
phận ở thành phố A, không nghe được tin tức gì mà thôi!

"Mẹ, con còn nhớ, Đường Á Sâm kia đối với người....." Hàn Khuynh
Thước dừng lại một chút, giọng nói hơi nhỏ đi, nói tiếp "Dường như ông ta
đối với mẹ.... .."

Hàn Mộ sững sốt. Thước Thước cũng nhìn ra?"

Cho tới bây giờ cô đều nghĩ tự mình đa tình, do hiểu lầm. Vậy xem ra
không phải như thế!

"Thước Thước, con nhìn ra cái gì?" Hàn Mộ hỏi, mang theo chút khó hiểu.

Hàn Khuynh Thước lập tức có cảm giác muốn thở dài. Chuyện gì mẹ cũng có thể hiểu rõ, nhưng vì sao gặp phải chuyện tình cảm ngay cả người đều ngu ngốc?

Đối với hồ ly thú là thế này! Đối với Đường Á Sâm cũng là thế này!

"Mẹ!" Hàn Khuynh Thước trợn mắt: "Đúng vậy! đứa ngốc cũng đều nhìn ra, Đường Á Sâm kia đối với mẹ 'Trong lòng có loạn' đó!"

Hàn Mộ mỉm cười, cô lắc đầu: "Quên đi, bây giờ chúng ta đang ở thành phố A. Chuyện xa ngàn dặm chúng ta không có cách nào khống chế! Hơn nữa, bây giờ mẹ phải gả cho cha hồ ly của con!"

"Dạ!" Hàn Khuynh Thước nhẹ nhàng gật đầu: "Cũng đúng!"

Hàn Mộ ngồi trên ghế sofa, trong lòng hơi khẩn trương. Cô đột nhiên có cảm giác có một loại dự cảm không tốt!

Lắc đầu, Hàn Khuynh Thước nói, trong lòng an ủi chính mình, đây chỉ là kết hôn khẩn trương mà thôi!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Hôn Lễ

Đây là một hội trường cử hành hôn lễ thế kỷ.

Chú rể chính là Ninh thiếu đại danh đỉnh đỉnh của tập đoàn Ninh thị, Ninh Doãn Ngân. Anh vừa đẹp trai vừa nhiều tiền ở thành phố A, là người đàn ông làm mê đảo hàng vạn cô gái, Ninh Doãn Ngân!

Đúng vậy, hôm nay anh phải kết hôn!

Tin tức này làm cho nhiều người khiếp sợ, có không ít trái tim cô gái tan vỡ.

Ánh mặt trời ấm áp trên bầu trời chiếu xuống, mọi người đồng loạt nhìn về phía cô dâu cách đó không xa đang đi tới, bên tai vang lên khúc nhạc hôn lễ.

Hàn Mộ nắm tay cha mình là Hàn Quốc Đào, chậm rãi bước từng bước đi về phía Ninh Doãn Ngân cách đó không xa.

Mọi người đồng loạt hít một hơi.

Cô dâu đẹp quá!

Người phụ trợ nắm vạt áo cưới màu trắng làm tôn dáng người thon thả của cô, trên gương mặt xinh đẹp cũng không trang điểm đậm, nhưng lại để cho người khác cảm thấy đẹp đến mức chấn động lòng người, dường như cả bầu trời bỏ quên tiên nữ thế gian, tươi mát, thanh nhã.

Gương mặt Ninh Doãn Ngân tràn đầy vẻ nhu tình, nhìn Hàn Mộ chậm rãi đi về phía mình, trong lòng xao động từng trận.

Rốt cuộc phải trở thành vợ con của anh sao?

Anh trông mong sáu năm, lúc này bộ dáng ẩn sâu dưới đáy lòng anh đang từng bước đi về phía anh, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào.

Hôm nay cô quả thật xinh đẹp làm anh say mê, từ đáy lòng anh dâng lên cảm giác muốn ôm cô vào lòng, không để cho người khác nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của cô.

Hàn Quốc Đào nắm tay Hàn Mộ, đặt tay cô vào tay anh “Tiểu tử, tôi giao Tiểu Mộ cho cậu. Sau này cậu dám bắt nạt nó, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu!”

Hàn Quốc Đào không thể không gật đầu. Tuy ông không biết vì sao Tiểu Mộ muốn gả cho người đàn ông này. Nhưng Tiểu Mộ nói với ông, Thước Thước là con gái của cậu ta. Ông hoàn toàn không biết sáu năm trước sau khi ông ở tù đã xảy ra chuyện gì. Vì sao Tiểu Mộ có con, vì sao không thấy bóng dáng Tiểu Phong. Nhưng Tiểu Mộ từng nói với ông, cô nhất định sẽ làm cho mọi chuyện tốt lên! Ôi, chỉ cần Tiểu Mộ của ông có thể hạnh phúc, như vậy không có gì ông không chấp nhận, chỉ cần cô có thể hạnh phúc! Ông lựa chọn tin tưởng con gái ông. Cho tới nay con gái ông đều là niềm tự hào của cô.

“Cha.” Ninh Doãn Ngân tiếp nhận tay Hàn Mộ, giữ chặt trong tay mình, anh nghiêm túc gật đầu. “Người cứ yên tâm, cả đời này, Ninh Doãn Ngân con nhất định sẽ dùng tính mạng của mình để chăm sóc, bảo vệ Tiểu Mộ!

Kiếp này, anh đã yêu cô, anh nhất định sẽ không buông tay cô ra!

Hàn Mộ cười nhẹ, khẽ ngẩng đầu, hôm này thời tiết rất tốt, cũng giống như tâm tình của cô!

“Ừ.” Hàn Quốc Đào nhẹ nhàng gật đầu “Còn có, con bé Thước kia! Con cũng phải chăm sóc nó thật tốt!”

Hàn Quốc Đào nhìn thoáng qua Hàn Khuynh Thước đứng cách đó không xa đang nhìn Hàn Mộ và Ninh Doãn Ngân. Con bé này giống như Tiểu Mộ....Chẳng qua ông cảm thấy trên người con bé này mang một vẻ gì đó không có ở Hàn Mộ.

“Con bé là bảo bối của Tiểu Mộ!”

Khóe môi Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng nhếch lên: “Cha, con bé cũng là con gái của con, cũng là bảo bối của con. Con sẽ yêu thương nó!”

Ninh Doãn Ngân quay đầu nhìn Hàn Khuynh Thước, trên mặt lộ nụ cười yêu mến. Anh không chỉ là một người chồng, lại là một người cha. Những điều này, trước kia anh chưa từng làm được, từ hôm nay trở đi anh đều làm tốt hơn!

“Nếu con dám không thương cô ấy, ông nội nhà con nhất định sẽ không tha cho con!” Ninh Doãn Ngân ngẩng đầu nhìn Hàn Mộ, hơi đến gần bên tai cô, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Xin hỏi bà xã đại nhân của anh, từ hôm nay trở đi, có phải con bé gọi là Ninh Khuynh Thước rồi!”

Hàn Mộ che miệng cười: “Việc này anh nên hỏi Thước Thước!”

Ninh Doãn Ngân hơi nhún vai, nắm tay Hàn Mộ tiến lên phía trước. Hiện tại việc quan trọng nhất chính là ôm người phụ nữ này về nhà, anh mới có thể yên tâm hơn!

Cha xứ đứng trên đài nhìn hai người, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ngài Ninh Doãn Ngân, ngài có nguyện ý lấy tiểu thư Hàn Mộ làm vợ. Cho dù sinh lão bệnh tử, vĩnh viễn không bỏ cô ấy, bảo vệ cô ấy, quý trọng cô ấy?”

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt Ninh Doãn Ngân, Hàn Mộ cảm thấy ánh mặt trời vô cùng chói mắt. Nhưng cô nhìn thấy Ninh Doãn Ngân mở miệng nói ra ba chữ kia “Tôi đồng ý.”

Hàn Mộ lập tức cảm thấy đôi mắt mình hơi ươn ướt, trong lòng thầm mừng mình ngu ngốc.

Lời nói của Ninh nhị cô nghe còn thiếu sao? Thật không có chí khí rồi.....

“Tiểu thư Hàn Mộ!” Cha xứ nhìn Hàn Mộ: “Cô có nguyện ý gả cho ngài Ninh Doãn Ngân làm vợ. Cho dù sinh lão bệnh tử, đều ở bên cạnh ngài ấy, chăm sóc, quan tâm ngài ấy?”

“Tôi đồng ý.” Hàn Mộ cảm thấy tim mình run rẩy không thôi, dường như run rẩy vì kích động.

Rốt cuộc cô cũng thành vợ của anh!

Thì ra một đêm giao thừa sáu năm trước.

Vui vẻ cũng không phải một cơn ác mộng. Mà bọn họ chỉ mới bắt đầu. Tìm tìm kiếm kiếm, vòng quanh một vòng, kết quả cuối cùng bọn họ phải ở cùng một chỗ!

“Cô dâu chú rể trao nhẫn kết hôn!” Cha xứ vừa nói dứt lời, mọi người lại hít thở một hơi.

Hàn Mộ hơi bất đắc dĩ nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn chùng ngón cái trên ngón tai mình.

“Ninh nhị, anh chính là nhà giàu mới nổi.” Hàn Mộ gần như trợn mắt.

Người đàn ông của cô hơi quá phách lối đi?

“Anh thích!” Ninh Doãn Ngân cười trầm thấp “Bà xã đại nhân, viên kim cương này thật là khó tìm được đó!

Viên kim cương này quả thật khó tìm được. Điểm quan trọng hơn là, viên kim cương này do chính anh chọn lựa, làm theo yêu cầu của anh!

Hàn Mộ nắm tay Ninh Doãn Ngân, đeo lên ngón áp út của anh một chiếc nhẫn xinh đẹp.

Tuy chiếc nhẫn đeo cho Ninh Doãn Ngân không làm cho mọi người động tâm. Đáng chết là một câu nói của Hàn Mộ lại làm cho Ninh Doãn Ngân xúc động muốn hung hăng hôn cô.

“Ninh nhị, đây là cho chính em thiết kế!”

Trao nhẫn xong, cha xứ mở miệng: “Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu rồi!”

Tiếng nói còn chưa dứt, Ninh Doãn Ngân đã ôm Hàn Mộ, cuối đầu hôn môi cô.

Hàn Khuynh Thước đứng bên cạnh, không phải, là Ninh Khuynh Thước khinh bỉ nhìn cha của nó. Thật là chịu không được con hồ ly thú này!

Ninh Khuynh Thước mỉm cười nói: dời đi chỗ khác, nhìn về chỗ khác đi.

Đột nhiên cách đó không xa xuất hiện một luồng khói trắng, trái tim chột ngừng đập, hơi sáng tỏ: “Không tốt, mẹ, gặp nguy hiểm!”

Vừa mới nói xong: “Ầm ầm.... ..” Tiếng nổ phát ra từ trong đám người.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Càng Thêm Hỗn Loạn Trong Hôn Lễ, Cảm Ơn Cậu Nhỏ

Vừa mới nói xong, "âm ầm..... Tiếng nổ vang lên trong đám người.

"A...", lập tức cả trai lẫn gái đều loạn cả lên.

Hiện trường hôn lễ hỗn loạn một trận!

"Chuyện gì xảy ra?" Ông Ninh ở một bên, quét mắt liếc nhìn toàn cảnh xung quanh "Biện pháp an toàn đều không khởi động sao?"

"Ông chủ, tôi lập tức đi xem!" Mâu Tư Vân và Ninh Doãn Ngân trao đổi ánh mắt, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Ninh Doãn Ngân mang Hàn Mộ đến bên cạnh.

Ninh Khuynh Thước chạy đến bên cạnh Hàn Mộ, Hàn Mộ một tay ôm lấy con bé "Thước Thước, mẹ không cho phép con chạy loạn, cùng ở bên cạnh mẹ!"

Trước khi cử hành hôn lễ trong lòng cô có cảm giác không an toàn và sợ hãi. Nhưng cô thật không ngờ việc này chứng thực nhanh như vậy!

Ninh Doãn Ngân cúi đầu, nhìn Hàn Mộ và Hàn Khuynh Thước "Thực xin lỗi, Tiểu Mộ, hôn lễ bị phá hỏng rồi!"

Hàn Mộ thoải mái cười, lắc đầu "Hiện tại việc quan trọng nhất là điều tra rõ chuyện gì đã xảy ra. Nhưng việc kia, đều không quan trọng!"

"Yên tĩnh lại cho tôi!" Ninh Doãn Ngân tiến lên một bước, cất giọng lạnh lùng.

Hiện tại, hiện trường náo loạn như thế, anh muốn điều tra rõ gì đó cũng không dễ dàng như vậy. Còn nữa, hoàn cảnh hỗn loạn dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Giờ phút này, ông nội anh, ba của Tiểu Mộ, Tiểu Mộ và con bé Thước Thước đều ở đây! Người khác sống chết anh mặc kệ, nhưng anh nhất định phải đảm bảo bốn người họ an toàn.

"Ông nội." Ninh Doãn Ngân nhìn ông Ninh "Ông đưa ba, Tiểu Mộ và Thước Thước đi trước. Bên này rất hỗn loạn, con không thể đảm bảo một phút sau có thể có nguy hiểm gì xảy ra hay không!

Cho nên, cách tốt nhất là đưa bọn họ rời khỏi chỗ này trước.

Gây nên bạo động, người tạo ra sự cố, là phải từ từ bắt giữ, hiển nhiên không được gấp!

"Tiểu tử thúì." Vẻ mặt ông Ninh phong khinh vân đạm, lâm nguy không sợ.

Ninh Trúc Mặc ông có sóng to gió lớn gì mà chưa từng gặp? Ngay cả vụ nổ nho nhỏ này, ông còn không để vào mắt.

"Ông không đi. Có dũng khí ở trước mặt ông để tạo cơn hỗn loạn này, ông lại muốn nhìn xem là người nào ăn gan hùm mật gấu!

"Em cũng không đi." Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân "Hôn lễ của chúng ta bị làm thành cái dạng này, em có thể cứ như vậy mà bỏ đi sao?"

Hai tay khoanh trước ngực, Hàn Mộ hung hăng kéo áo cưới một cái.

Một cái áo cưới hơn hai mươi vạn đô la bị cô hung hăng xé thành cái váy ngắn.

Hàn Mộ thỏa mãn gật gật đầu. Dù sao hôn lễ này không thể tiếp tục được nữa. Cô chẳng cần chuẩn bị một chút, nhìn xem có thể gặp phải điều bất trắc không!

Ninh Doãn Ngân nhìn động tác tự nhiên của Hàn Mộ, khóe mắt mỉm cười nhếch lên.

"Bà xã, đây là áo cưới hơn hai mươi vạn đô la đó! Em không có ý định giữ lại làm kỷ niệm sao?"

"Vương tay vương chân, chờ một chút em mặc nó, sao em có thể hành động được?" Hàn Mộ trừng mắt liếc nhìn Ninh Doãn Ngân, "Chẳng phải hơn hai mươi vạn đô la sao?"

Hàn Mộ cố ý nhấn mạnh hai chữ đô la, "Ninh nhị, anh chính là nhà giàu mới nổi, em mới không tin anh sẽ để tiền vào mắt!"

Ninh Doãn Ngân bĩu môi một cái.

Thật coi anh là nhà giàu mới nổi không được sao? Bà xã anh quả thật coi trọng anh!

"Hiện tại hỗn loạn như vậy, anh chuẩn bị làm thế nào?" Hàn Mộ cau mày, nhìn hiện trường không yên tĩnh chút nào, bất đắc dĩ nhìn Ninh Doãn Ngân.

Bùn giầy!

Ninh Doãn Ngân phát hiện mình sắp điên rồi, lớn tiếng rống to: "Đều yên tĩnh lại cho tôi!"

Ninh Doãn Ngân nhìn đám người không chút yên tĩnh, thật sự nổi giận.

"Chịu không được!" Ninh Khuynh Thước nhìn lướt qua hiện trường, từ trong túi áo lấy ra một khẩu súng, đưa cho Ninh Doãn Ngân "Này, hồ ly thúì, cho cha cái này. Tự cha phát huy đi!"

"Ha ha....." Ninh Doãn Ngân cười ha ha: "Con gái bảo bốì, cha cảm ơn con!"

Ninh Doãn Ngân nhận lấy cây súng trong tay Ninh Khuynh Thước, nhẹ nhàng néo néo gương mặt nhỏ nhắn của con bé.

Ninh Khuynh Thước nắm bàn tay Ninh Doãn Ngân vuốt ve gương mặt mình.

Con hồ ly thúì này, đang ở trước mặt mẹ nó mà dám ăn đậu hủ của nó: "bỏ cái tay hồ ly thúì của cha ra!"

Ninh Doãn Ngân nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Ninh Khuynh Thước đang lầm bầm lầu bầu, tay cầm cây súng đưa lên cao, bắt một phát vào không trung.

"Pằng....."

Tiếng súng vang lên làm cho đám người hỗn loạn yên tĩnh lại. Đám người đồng loạt nhìn về phía Ninh Doãn Ngân, mỗi người đều mang vẻ mặt sợ hãi.

"Di chuyển một cái nữa có tin tôi bắn nát đầu mấy người không!" Giọng nói Ninh Doãn Ngân như địa ngục đòi mạng, trong chớp mắt làm cho sắc mặt mọi người không còn chút máu.

"Không muốn chết thì yên tĩnh lại cho tôi!" Hai mắt Ninh Doãn Ngân lạnh lùng quét mắt về phía đám người một vòng.

Không khí xung quanh lập tức đông lạnh ba phần. Vốn là vạn dặm không mây, trời trong nắng ấm ngày tốt lành, hôm nay làm cho người ta cảm thấy khí trời lạnh lẽo giống ngày đông tháng mười hai, ý lạnh từ đáy lòng dâng lên.

"Nhưng nếu người nào đó tạo thêm hỗn loạn một chút nữa. Tôi nhất định khiến người đó nếm thử hương vị của viên đạn này!"

Hàn Mộ nhìn thoáng qua Ninh Khuynh Thược đang khoanh tay trước ngực xem cuộc vui, khóe môi nhếch lên.

Hai người không hổ là cha con! Ngay cả lời nói cũng giống nhau như vậy, muốn cho người khác không tin hai người họ có quan hệ cha con cũng khó!

"Tiểu Mộ, việc này...." Dù sao cũng chưa từng gặp qua mưa gió máu tanh như thế, trong lòng Hàn Quốc Đào hơi lo lắng.

"Cha, không có việc gì đâu. Ngân sẽ giải quyết tốt." Hàn Mộ khẽ lắc đầu.

Nếu ngay cả chút chuyện này mà không giải quyết được, như vậy, anh sẽ không gọi là Ninh Doãn Ngân! Người đàn ông của Hàn Mộ cô há có thể không mạnh mẽ sao?

"Đúng vậy ông ngoại! Đừng lo lắng!" Ninh Doãn Ngân kéo tay ông Ninh đang đứng bên cạnh "Ông cố của con còn ở đây, người nào dám đến gây sự!"

Ninh Trúc Mặc mỉm cười lắc đầu: "Thược Thược, ông có đã già! Từ nay về sau dựa vào con đó!"

Sự sợ hãi trên mặt mọi người còn chưa rút đi. Nhưng bên này trên mặt mọi người lại cười nhẹ, giống như xung quanh không có một chút nguy hiểm nào, bọn họ vẫn đang làm mưa làm gió.

Ninh Doãn Ngân đứng ở một bên, hai tay khoanh trước ngực. Hiện tại, anh chỉ có thể chờ đợi.

Vì hôn lễ này, anh điều thế lực bàn tay đen đến đây không ít. Anh cũng không tin, dưới sự bảo vệ của bàn tay đen, còn có người nào dám đục nước béo cò, phá hư hôn lễ của anh.

"Ầm ầm....." Cách đó không xa là một tiếng nổ lớn.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Bên Kia Đã Xảy Ra Chuyện

"Ầm ầm....." Cách đó không xa là một tiếng nổ lớn.

Mọi người lại một trận hoảng sợ. Nhưng lần này không dám náo loạn, mỗi người đều mang vẻ mặt sợ hãi đứng sang một bên.

Ninh Doãn Ngân hài lòng gật gật đầu.

Những người này cuối cùng cũng không làm loạn thêm!

Hàn Mộ vốn không thích hôn lễ làm oanh oanh liệt liệt, thật phô trương. Nhưng anh lại cố ý muốn như thế.

Hôn lễ của Ninh Doãn Ngân anh sao có thể bình thường được? Anh muốn cho cả thế giới biết, Ninh Doãn Ngân anh muốn kết hôn, muốn kết hôn với người phụ nữ anh yêu. Anh muốn cho cả thế giới biết, vợ con của anh hạnh phúc nhất thế giới, hôn lễ xa hoa nhất!

Chưa đến một lúc, Mâu Tư Vân vội vàng chạy đến, nhìn Ninh Doãn Ngân, sắc mặt mang theo vẻ nghiêm túc: "Ngân, tôi nghĩ ở đây không có việc gì. Nhưng....Nhưng bên kia dường như không tốt lắm!"

Ninh Doãn Ngân vừa nghe, sắc mặt chợt thay đổi.

Bên kia không tốt lắm?

Chỗ mà Mâu Tư Vân chỉ đúng là tổ chức bàn tay đen xảy ra chuyện?

"Chuyện gì xảy ra?" Ninh Doãn Ngân đen mặt nhìn về phía Mâu Tư Vân

Mâu Tư Vân khẽ cau mày, lắc đầu, không nói gì.

Thật ra, anh ta còn không rõ tình hình. Hiện tại quan trọng nhất là phải chạy vào trong đó, mới có thể giải quyết được một số việc!

"Ngân, hôm nay hôn lễ đến đây thôi!" Hàn Mộ nhìn Ninh Doãn Ngân đã đen mặt, giữ chặt tay anh, "Trước tiên giải quyết chuyện quan trọng!"

Hàn Mộ mỉm cười.

Ngày Ninh Doãn Ngân cầu hôn cô, đã nói hết mọi chuyện cho cô nghe, kể cả tổ chức bàn tay đen dưới tay anh gầy dựng nên.

Nhưng trong lòng Hàn Mộ biết rõ, Ninh Doãn Ngân không phải là tổng giám đốc đưa công ty ra thị trường, anh nhất định có thêm thân phận thần bí. Cô vẫn không điều tra rõ, cô vẫn không mở miệng hỏi. Nhưng cô thật không ngờ, Ninh Doãn Ngân sẽ nói hết mọi chuyện cho cô biết.

Vẻ mặt của Ninh Doãn Ngân chân thành. Anh nói anh là người đàn ông của cô, mọi thứ của anh đều của cô! Không nói cho cô biết thì nói cho ai?

Trong lòng Hàn Mộ hơi cảm động, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Hàn Mộ vỗ đầu nói một câu trêu ghẹo Ninh Doãn Ngân, "Ừ, đây gọi là lấy chồng theo chồng đó!"

"Ừ." Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt xin lỗi.

Đây rõ ràng là trò giương đông kích tây. Thừa dịp anh ở đây kết hôn, bên kia lại ra tay đối với tổ chức của anh, ngược lại bọn họ khổ cực dụng

tâm làm người lương thiện!

Đối với tổ chức bàn tay đen của anh không nói, ngay cả hôn lễ của anh cũng muốn làm cho chướng khí mù mịt.

***!

Nếu Ninh Doãn Ngân anh không bắt được người giật dây, anh sẽ cùng với người đó hồng mắt!

"Tiểu Mộ, thật xin lỗi. Nhưng anh phải qua đó xem xét!

Hàn Mộ nhẹ nhàng gạt đầu: "Ngân, em đi cùng với anh!"

Lúc này một mình cô có lẽ không giúp được gì! Nhưng ít ra làm cho cô cảm thấy yên tâm!

"Được." Ninh Doãn Ngân nắm lấy bàn tay Hàn Mộ, nhẹ nhàng đặt nụ hôn xuống: "Cảm ơn em, Tiểu Mộ!"

Ninh Doãn Ngân anh đã yêu đúng người, cũng lấy đúng người.

Nếu không có sai lầm, anh nhất định ngửa mặt lên trời cảm khái một câu, cưới vợ như thế, chồng còn đòi hỏi gì nữa?

"Con cũng đi!" Ninh Khuynh Thược nhìn lướt qua Ninh Doãn Ngân "Mẹ, con dùng bang giúp đỡ!"

Ninh Khuynh Thược nhượng mày.

Tuy không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra. Nhưng thư ký cấp cao của hồ ly thúì bày ra vẻ mặt như thế, tình hình chắc chắn sẽ không có chỗ nào tốt!

"Ừ." Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu, "Ngân, chúng ta đi thôi! Không thể nhờ vả nữa!"

"Tư Vân, bên này sẽ để cậu giải quyết." Ninh Doãn Ngân nhìn Mâu Tư Vân, trong ánh mắt có vẻ hứng thú.

Mâu Tư Vân hiểu gật gật đầu.

Anh ta đương nhiên biết rõ ý của Ninh Doãn Ngân. Nên xử lý thế nào những chuyện này, anh ta có thể không hiểu sao?

Bên ngoài truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, Ninh Doãn Ngân khẽ cau mày.

Hôn lễ của Ninh thiếu anh bên ngoài có thể không chú ý sao?

Vốn muôn người chú ý, hiện tại nhất định cả thế giới đều biết. Ninh thiếu kết hôn, hiện trường lại xảy ra hai vụ nổ lớn, cảnh sát không đến đây vậy mới lạ!

"Ngân, cậu qua đó đi!" Mâu Tư Vân nhẹ nhàng gật đầu: "Cho cậu điều một đoàn máy bay trực thăng, hẳn là nhanh tới?"

Máy bay trực thăng?

Hàn Mộ hơi nhìn thoáng qua Mâu Tư Vân, vừa liếc nhìn Ninh Doãn Ngân. Thật là thủ trưởng thế nào thì cấp dưới như thế. Lên giọng cũng ghê gớm. Tuy tình huống khẩn cấp, nhưng cũng không cần phải điều máy bay trực thăng đến?

Bên này vừa nói xong, trên trời máy bay trực thăng đã bay vòng vòng, luồng khí lớn mạnh làm cho tất cả mọi người lui về sau ba bước.

Trên máy bay trực thăng có người thả thang dây, Ninh Doãn Ngân nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, dẫn đầu bước đi đến.

Ninh Khuynh Thuợc nhún vai, đi theo sau lưng Ninh Doãn Ngân.

Hàn Mộ nhẹ nhàng gật đầu với Ninh Trúc Mặc và Hàn Quốc Đào, ý nói bọn họ yên tâm.

Vừa mới leo lên thang dây, Hàn Quốc Đào lớn tiếng kêu lên.

"Tiểu Mộ, con phải cẩn thận một chút!"

Ban đầu là một hôn lễ rất tốt, ai ngờ sẽ náo loạn thành như thế!

"Này....." Hàn Quốc Đào thở dài một hơi.

"Ông yên tâm đi!" Ninh Trúc Mặc nhìn chiếc máy bay trực thăng giữa không trung, nói với Hàn Quốc Đào "Họ không có chuyện gì! Bọn nhỏ còn muốn lưu lạc bầu trời đó.... .."

Máy bay trực thăng bay hai vòng trên không trung, sau đó quay đầu bay đi.

Hàn Mộ đứng trên máy bay trực thăng nhìn xuống dưới, khoát khoát tay với Hàn Quốc Đào. Đám người tới tham dự hôn lễ đã bị phân tán ra, cảnh sát bên dưới nhanh chóng lấy lời khai. Mâu Tư Vân rất khách khí theo sát cảnh sát lấy lời khai.

Hàn Mộ có thể từ miệng anh ta nhìn thấy được nụ cười cũng không nói thêm gì nữa.

Anh ta nói, hôn lễ của Ninh thiếu bị phá như thế, Ninh thiếu đương nhiên tức giận. Lôi kéo Ông Ninh nghênh ngang rời đi. Về phần hôm nay xảy ra hai vụ nổ, bọn họ hoàn toàn không biết.

Hàn Mộ mỉm cười. Không biết sao?

Có lẽ vậy!

Nếu những người có ý muốn tạo ra, bọn họ là người bị hại, nói không biết, cho dù là cảnh sát có thể yêu cầu bọn họ làm sao bây giờ? Nếu như thật sự có người cố ý tạo ra, bọn họ trừ bỏ nói không biết còn có thể nói gì nữa? Đã làm ra chuyện như thế, hẳn là cũng nên xử lý được rất nhiều.

Những cảnh sát này thật sự có thể điều tra được những gì?

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Y Sâm Và Tiểu Thất

Thủ đô Italy, Rome.

Trong một gian phòng rộng lớn, bốn phía đều là đồ trang trí phong cách hoàng gia Italy, cao quý nhưng không mất xa xỉ.

Trên một chiếc ghế sa lon, một nam tử tóc màu vàng kim đang ngồi. Hai chân của hắn đang vểnh lên mặt bàn trước ghế sa lon, Die nd da nl e q uu ydo n một tay đỡ lấy thân thể dựa vào thành ghế sa lon, một tay nâng ly cà phê trên bàn, uống một hớp. Sau đó vẻ mặt nhạo báng nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình.

Người phụ nữ này có một đầu tóc màu đỏ rượu, gọn sóng lớn, với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Trên người mặc một bộ váy ngắn màu đỏ bó sát người, làm cho người tôi cảm thấy nóng bừng!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của người phụ nữ, một đôi bờ cười, khẽ mỉm cười, gương mặt tràn đầy quyến rũ, không cần thận một lần, hồn phách của nam nhân đều sẽ bị câu mất. Dưới hai mắt, sóng mũi cao hoàn mỹ như chế tác tinh phẩm được nhà điêu khắc chế thành. Còn có cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, khóe miệng khẽ nở một nụ cười như có như không.

"Y Sâm, xin hỏi, có phải anh muốn chết hay không?" Người phụ nữ ngồi trên ghế sa lon, đưa móng tay đỏ tươi của mình ra, hơi xẹt qua khuôn mặt của người nam nhân gọi là Y Sâm đó.

"Tới mời đôi tay hoàn mỹ của cô ra tay!" Y Sâm nhẹ nhàng cười với người phụ nữ một tiếng, sau đó mập mờ thổi hơi ở bên tai cô, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô thật là thơm!"

"Lão tử nhà anh!" Chỉ thấy Tiểu Thất lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế sa lon, "Lại nhân cơ hội ăn đậu hũ lão nương! Có tin đọt lát nữa lão nương thiên anh không?"

"Hắc hắc." Y Sâm cười ha hả, "Vừa rồi mới có thêm chút hương vị người phụ nữ, hiện giờ lại bị một câu nói tục làm hỏng rồi?"

"Hừ!" Tiểu Thất hung hăng trừng mắt liếc Y Sâm, hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống ghế sa lon, không muốn để ý tới người đàn ông trước mắt này.

"Này, tôi nói." Y Sâm dừng một chút, nhìn Tiểu Thất.

"Nói gì?" Tiểu Thất nâng ly cà phê trước mặt Y Sâm, uống một ngụm, oán trách một tiếng, "Không phải chứ, dieendaanleequuydonn anh thích uống cái này? Thật không có đẳng cấp!"

Y Sâm nhú mày, nhưng lại không để ý Tiểu Thất lấy ly cà phê của mình mà uống.

"Không có cách, ai bảo tôi nghèo chứ!" Nhún vai một cái, Y Sâm tiếp tục nói: "Tiền đều bị Ủng tiểu tử kia vợ vét sạch. Cho nên tôi chỉ có thể uống cái này."

Tiểu Thất khinh bỉ nhìn Y Sâm, cũng không nghe lời của hắn vào trong lỗ tai.

Với Tiểu Thất đây, nếu có thể nghe lời của người đàn ông này, mười đầu heo mẹ leo lên cây là cái chắc!

"Bịch." Một tiếng, Tiểu Thất ghét bỏ thả cái ly trong tay xuống, ưu nhã nâng chân lên, nhẹ nhàng lật xem vài tờ tạp chí bát quái để ở một bên.

"Nghe nói, ngày hôm qua cô đi ám sát lão già Ước Hàn Kiều Tư kia, thế nào, ra giá rất cao chứ?" Đôi mắt Y Sâm gian xảo nhìn Tiểu Thất, thấy phải cả người cô lập tức đứng vùng dậy.

"Anh muốn gì đây?" Tiểu Thất trợn trắng mắt.

Người đàn ông này thật không tốt bụng, quả thật còn giảo hoạt hơn tên hồ ly kia! Sẽ không coi trọng bảo bối gì của cô chứ?

Y Sâm cười ha ha, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô làm nhiệm vụ thế mà càng ngày càng đẹp đó!"

"Đúng!" Tiểu Thất cũng không thấy có một chút cảm giác xấu hổ hay khiêm tốn nào. Có người khích lệ cô, da.nlze.qu;ydo/nn cô tất nhiên phải nhận, "Anh thấy làm nữ sát thủ đệ nhất thế giới là đẹp mắt đó sao?"

Y Sâm lắc đầu, cặp mắt không nhúc nhích nhìn Tiểu Thất.

Một người phụ nữ vừa quyến rũ thành thực vừa thanh thuần như vậy, ai còn có thể thấy được cô chính là nữ sát thủ đệ nhất quốc tế?

Có lúc đơn thuần như giấy trắng, có lúc tà ác như ma quỷ. Cô có thể tận tình quyến rũ, vừa múa vừa hát, cô còn có thể điềm đạm đáng yêu, dịu dàng như nước!

Nhưng mà, không một người nào sẽ nhìn ra phía sau một khuôn mặt mỹ lệ quyến rũ, đơn thuần này thật ra lại là ma quỷ giết người vô số!

Tiểu Thất đưa một tay của mình ra, khoa tay múa chân làm ra dáng cây súng lục, chia về phía Y Sâm, dinendian.løqid]on trong miệng bật ra

một tiếng, "Pằng." Sau đó, nhún vai, cười đến vô hại, "Trên huyết thái dương, một phát chết ngay chuyện!"

"Nếu nhiệm vụ thành công, cô đưa tôi ly cà phê ngon hơn đi!" Y Sâm không da không mặt tới gần Tiểu Thất, tựa đầu vào trên vai cô.

Cả người Tiểu Thất hơi căng thẳng, trong lòng khẽ động, có chút cảm xúc khó hiểu chợt lóe lên từ trong đáy lòng.

"Chết đi!" Tiểu Thất vươn tay, nhẹ nhàng đẩy đầu Y Sâm, "Muốn cà phê ngon thì tự mình mua đi. Lão nương cũng không phải đang mở quán cà phê!"

"Tiểu Thất mỹ nhân!" Y Sâm không nghĩ tới Tiểu Thất sẽ đẩy mình ra, lập tức không để ý, Dieenndkdan/leeequhydonnn cả người liền rơi từ trên ghế salon xuống. Lúc này đang đặt mông ngồi ở trên sàn nhà.

Tiểu Thất mấp máy môi, liếc Y Sâm một cái, tiếp tục lật cuốn tạp chí trên tay mình.

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô thật sự rất độc ác!" Y Sâm chưa từ bỏ ý định, bò dậy từ dưới đất, tiếp tục dựa vào Tiểu Thất.

Hôm nay dường như không có cà phê hăng muốn liền khó chịu như vậy?

Lần trước uống một lần, hăng liền sẽ không quên cái loại hương vị tinh khiết đó, thật sự là vô cùng đặc biệt!

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô đưa tôi một chút đi!" Cả người Y Sâm dựa vào người Tiểu Thất, tiếp tục vô sỉ dựa vào cô.

"Tránh ra!"

Giọng Tiểu Thất có chút kích động truyền vào lỗ tai Y Sâm.

Y Sâm ôm Tiểu Thất thật chặt, "Không cần, trừ phi cô đưa cà phê cho tôi!"

"Cút ngay cho lão nương, hiện tại lão nương không có thời gian để ý anh!" Tiếng Tiểu Thất truyền từ tai phải qua tai trái của Y Sâm, quả thật là đing tai nhức óc!

"Hừ!" Y Sâm đứng lên từ trên người Tiểu Thất, rống một câu nói tục, "Không cho thì không cho! Dữ như vậy, di@en*dyan(lee^qu.donnn) quả thật đều giống như cọp mẹ!"

Y Sâm bất mãn nhìn Tiểu Thất. Chỉ thấy cô đang nghiêm túc nhìn tạp chí bát quái trên tay mình, một chút cũng không để ý tới lời mình nói với cô.

Y Sâm bĩu môi, đến gần Tiểu Thất, nhìn lướt qua tạp chí bát quái trong tay cô, "Rốt cuộc cô kích động cái gì?"

Không nhìn thì không biết, Y Sâm nhìn lướt qua sợ hết hồn. Hắn có chút không dám tin dụi mắt, ngay cả giọng nói cũng có chút không thể tin được, "Tôi không nhìn lầm chứ?"

Tiểu Thất cất tạp chí bát quái hung hăng vỗ đầu Y Sâm, "Nhìn lầm em gái anh á! Hình lớn như vậy mà anh cũng có thể nhìn lầm?"

"Thật không nhìn lầm?" Y Sâm đoạt lấy tạp chí Tiểu Thất trên tay nhìn một phen, vừa nhìn, kinh ngạc há hốc mồm, trong miệng gần như cũng có thể nhét một quả trứng gà lớn, "Trời đất?"

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Cha Tôi Đây!

“Thật không nhìn lầm?” Y Sâm đoạt lấy tạp chí Tiểu Thất trên tay nhìn một phen, vừa nhìn, kinh ngạc há hốc mồm, trong miệng gần như cũng có thể nhét một quả trứng gà lớn, “Trời đất?”

“Bệnh thần kinh à!” Tiểu Thất liếc Y Sâm, “Anh có thể đừng ngạc nhiên như vậy được không?”

“Dĩ nhiên không thể!” Y Sâm đứng lên, nhìn Tiểu Thất, “Tại sao lại có thể có một bé gái gần như giống hệt Ưng chứ?”

“Anh ngu ngốc!” Tiểu Thất đột nhiên có loại kích động muốn ngửa mặt lên trời thở dài, “Đây không phải là gần như giống hệt, mà vốn chính là giống nhau như đúc có được hay không?”

“Này..... đang xảy ra chuyện gì vậy?” Y Sâm nhìn Tiểu Thất.

Cô rất hoài nghi, người đàn ông này thật sự là người sao? Thật đúng là nghiệp chướng, trên thế giới này tại sao lại có kẻ ngu như hăn chứ?

“Chẳng lẽ anh thật không biết trên thế giới có một thứ gọi là long phượng thai sao?” Tiểu Thất nhin xúc động muốn tiến lên bóp chết Y Sâm.

Cô phát hiện nếu mình tiếp tục ở cùng với hăn, thì sớm muộn gì mình cũng thay đổi biến thành một kẻ ngốc!

“Long phượng thai?” Y Sâm nhìn Tiểu Thất, vẻ mặt mang theo nghi ngờ, “Thế nhưng bé gái này thấy thế nào cũng không quá mười tuổi. Mà Ừng lại không giống như đứa bé?”

“Đó là do Ừng trưởng thành sớm!” Tiểu Thất tựa vào trên ghế sa lon, nhìn Y Sâm, hỏi: “Anh có biết bài báo nói cái gì không?”

“Cái gì?” Y Sâm yếu ớt ngồi xuống.

Chẳng lẽ thật là long phượng thai đó sao?

“Đám cưới của Ninh thiếu của tập đoàn quốc tế Ninh thị!” Tiểu Thất cong miêng lên, trên mặt mỉm cười chỉ nói chuyện không đâu, giọng điệu thông thả, “Có con mới cưới? Cho nên bé gái này là con gái của Ninh thiếu?”

“Con gái của Ninh thiếu? Vậy chẳng phải Ừng chính là con trai của Ninh thiếu sao?” Y Sâm thét lên một tiếng kinh hãi.

Ngõn ngang trong gió.....

Một người theo chân bọn họ chung sống lâu như vậy, bọn họ lại không hiểu rõ hẳn!

“Ừng tới, nếu không chính anh hỏi hẳn thử?” Tiểu Thất nhìn về phía cửa. Một hồi tiếng bước chân từ xa đến gần, truyền vào trong tai của cô.

Cửa đột nhiên bị mở ra, một người mang theo mặt nạ đi vào. Phía sau hẳn đi theo một người đàn ông áo đen, trên mặt người đàn ông áo đen trừ lạnh nhạt thì chưa có biểu tình khác.

“Oa, Tiểu Thất mỹ nhân, cô quả nhiên có lỗ tai nghe được ngàn dặm đó!” Y Sâm ngu ngốc nhìn Tiểu Thất.

“Ừ, không phải anh muốn biết sao, tự mình đi hỏi đi?” Tiểu Thất chỉ vào Liệp Ưng ngồi ở bên cạnh bàn làm việc, nói.

“Tôi hỏi, có phải cô sẽ không đưa cà phê cho tôi đúng không?” Y Sâm hỏi.

Tiểu Thất không khỏi liếc mắt. Người đàn ông này thật làm cho người tôi không chịu nổi, cứ gắt gao coi trọng cà phê của cô.

Nghĩ lại cũng đúng, cà phê của cô lại là loại chính tông tinh khiết thuộc Indonesia do tư nhân sản xuất, chính là ngàn vàng khó mua!

Sớm biết lần trước không nên lấy ra, lần này thì tốt rồi, người đàn ông này nếu không phiền chết cô, hẳn cũng không gọi là Y Sâm!

“Cũng không phải là tôi muốn biết! Thế nào, chẳng lẽ anh không phải dám hỏi sao?” Tiểu Thất cười, đưa đầu tựa vào bả vai Y Sâm, “Tôi hiểu, tôi rất hiểu!” “Hiểu cái rắm!” Y Sâm đẩy Tiểu Thất ra, vẻ mặt khó chịu nhìn cô, “Hỏi thì hỏi, vì cái gì mà tôi không dám hỏi chứ?”

Vừa nói xong, Y Sâm đoạt lấy tờ tạp chí từ trên tay Tiểu Thất, chạy tới chỗ Liệp Ưng đang ở bên cạnh bàn làm việc.

Y Sâm đặt tạp chí bát quái ở trước mặt Liệp Ưng, giọng mang theo nụ cười, “Ưng, tôi vừa phát hiện một chuyện đùa, cậu có muốn nghe không?”

“Tôi không rảnh.” Liệp Ưng tự lo nhìn văn kiện trong tay mình, giọng lạnh lạnh. Mà người đàn ông áo đen đứng ở sau lưng Liệp Ưng cũng cúi đầu, không nói câu nào.

“Cậu thật không nhìn?” Lúc này Liệp Ưng đã lấy mặt nạ trên mặt mình xuống, hoàn toàn bại lộ gương mặt đẹp trai ở trong không khí.

Y Sâm tặc tặc cười một tiếng, tấm mặt nạ này chỉ cần vào cửa phòng, Liệp Ưng liền lấy xuống. Hắn nói, cái mặt nạ này là để đeo cho kẻ địch nhìn!

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Liệp Ưng đặt văn kiện ở trong tay mình, có chút mệt mỏi vuốt vuốt trán.

Gần đây, mấy ngày nay suốt cả đêm đều không ngủ, khiến hắn cảm thấy rất mệt mỏi.

“Tự cậu xem một chút đi!” Y Sâm đưa ngón tay chỉ vào hình Ninh Khuynh Thước trên tạp chí bát quái, nhìn Liệp Ưng, “Tại sao tôi cảm thấy, hai người các cậu rất giống nhau chứ?”

Liệp Ưng đưa cặp mắt chuyển dời đến bức hình trên tạp chí, “Thước?”

“Ah, cậu thật sự biết bé gái này?” Y Sâm hỏi, “Ưng, cô bé và cậu có quan hệ gì sao?”

“Anh em!” Mắt Liệp Ưng nhìn cũng không nhìn, nói.

“Anh em?” Y Sâm vừa nghe, thật sự bị nước miếng của mình sặc chết, “Làm sao có thể?”

“Tại sao không thể?” Liệp Ưng hỏi ngược lại.

Ban đầu, hắn sinh ra liền bị một trưởng lão của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức bí mật ôm đi. Bởi vì nam đinh trong gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức ít ỏi, cho nên vị trưởng lão kia muốn bồi dưỡng hắn thành người thừa kế có thể tiếp nhận gia tộc này. Kể từ sau khi hắn hiểu chuyện, có năng lực hắn liền muốn nhận thức với mẹ của mình. Nhưng nội bộ La Tư Sài Nhĩ Đức vẫn không được yên bình, vì bảo đảm mẹ và Thước Thước được an toàn hắn chỉ có thể tạm thời không quen biết bọn họ.

Hiện tại, quyền lợi của La Tư Sài Nhĩ Đức đã đến tay hã, hã còn cần gì cố kỵ nữa?

“Vây.....” Y Sâm nuốt nước miếng một cái, “Ninh thiếu Ninh Doãn Ngân là.....”

“Cha tôi đây!” Liệp Ưng tiếp nhận lời Y Sâm nói, không nhanh không chậm, mắt lướt qua tin tức trên tạp chí bát quái, một tia sáng thoáng qua trong ánh mắt.

Mẹ hã đồng ý gả cho cha, ngày hôm qua đã kết hôn rồi!

Hai ngày trước Thanh Lưu liên lạc với hã, nói Ninh thiếu đã xuất viện. Chỉ là, hã không có nói bản thân hã muốn kết hôn!

Trên mặt Liệp Ưng lộ ra ý cười. Vốn cho là, tình hình giữa cha mẹ quá phức tạp, hai người hã sẽ không ở cùng nhau. Không nghĩ tới, tốc độ của cha hã lại nhanh như vậy. Quả nhiên có sức quyến rũ!

Nói thật, hã vẫn luôn chú ý đến vị cha tổng giám đốc kia, trong lòng mình đối với người cha này còn tồn tại một phần sùng bái và yêu thích.

Thế nên, hiện tại ở cùng nhau thì tốt rồi?

“Được rồi!” Y Sâm rút lại tờ tạp chí của mình, hai mắt vừa nhìn, đột nhiên kêu lên, “Ưng, vị cha nhà cậu không xong rồi!”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Cha Con Các Cậu Thật Khó

“Được rồi!” Y Sâm rút lại tờ tạp chí của mình, hai mắt vừa nhìn, đột nhiên kêu lên, “Ừng, vị cha nhà cậu không xong rồi!”

Lúc này, Tiểu Thất ngồi ở trên ghế sa lon đang muốn nhìn náo nhiệt, cùng với người đàn ông áo đen đứng ở phía sau Liệp Ưng đều giật giật khóe miệng.

Cái tên ngu xuẩn này, cái gì gọi là ‘cha cậu không xong’?

Tiểu Thất đứng lên, đi tới bên cạnh Y Sâm, hung hăng túm lấy đầu của hắn, hai mắt mang theo bất đắc dĩ, “Cái tên Y Sâm kia! Anh không có chuyện gì làm hay sao mà nguyên rủa người khác thế hả?”

Hơn nữa nguyên rủa ai không tốt, cố tình nguyên rủa vị cha tổng giám đốc của Ưng!

“Tôi không có!” Hai mắt Y Sâm mang theo uất ức, giống y như một nàng dâu nhỏ chịu hết mọi tội lỗi, “Tiểu Thất mỹ nhân, tự cô xem thử đi.”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Y Sâm, nhận lấy tạp chí trong tay hắn, đột nhiên rống một câu nói tục, “Má nó, thế cũng được sao? Đây không phải là trần trụi, trắng trợn hâm mộ ghen ghét sao?”

Trên tạp chí bát quái viết trong hôn lễ của Ninh thiếu xảy ra hai vụ nổ, may mắn không có người nào thương vong!

“Này, người có tiền kết hôn thì phải khiêm tốn. Làm phách lối như vậy để làm gì?” Trên mặt Tiểu Thất mang theo ý cười nhạo báng, “Cậu xem đi, bây giờ cướp bóc càng ngày càng trâu rồi, ngay cả bom cũng dùng tới!”

“Tôi xem thử một chút.” Liệp Ưng mở miệng.

Trong lòng hẳn luôn có chút cảm giác gì đó không đúng!

Tiểu Thất đưa tạp chí trong tay cho Liệp Ưng. Liệp Ưng nhận lấy, nhìn lại.

Nhưng mà, hẳn càng nhìn, càng thấy được có cái gì đó không đúng.

Trong hôn lễ xảy ra hai vụ nổ?

Để tạp chí xuống, cả người Liệp Ưng dựa vào trên ghế, một câu cũng không nói, tựa như đang tự hỏi cái gì.

“Cộc.....” Một tiếng gõ cửa vang lên, một người đàn ông mặc quần áo thể thao đi vào.

“Ha ha, Tiêu, anh trở về lúc nào vậy?”

Y Sâm vừa nhìn thấy, kích động vọt tới, chính là cái ôm ấp thân thiết.

Chu Tiêu vỗ vỗ bả vai Y Sâm, giọng mang theo ý cười, “Này, anh đè nặng chết tôi rồi. Mau đi xuống cho tôi!”

Chu Tiêu, người buôn lậu súng ống đạn dược đứng đầu gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức.

“Sao rồi?” Y Sâm buông Chu Tiêu ra, nhưng tay vẫn khoác lên trên bả vai của hắn, “Lần này giao dịch thế nào?”

Chu Tiêu nhún vai, gật đầu, “Rất thuận lợi!”

Xoay người, Chu Tiêu từ từ đi về phía Liệp Ưng đang ngồi.

Liệp Ưng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Chu Tiêu.

Sau đó đứng lên, đi tới trước người của hắn, chính là một ái ôm, “Anh vất vả rồi!”

Buôn lậu súng ống đạn dược luôn là hạng mục lớn được tiến hành ở sau lưng gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức.

Ngày trước, gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức chia làm ba phái. Lấy Liệp Ưng cầm đầu tự lập một phái với người đứng đầu riêng, Chu Tiêu; nữ sát thủ đệ nhất quốc tế, Tiểu Thất, biệt hiệu, Bảy; thần y thiếu niên, Thanh Lưu; thần thủ máy vi tính, Y Sâm; còn có Ngũ Nhật phụ trách buôn lậu kim cương!

Còn lại, hai chi huyết thống của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức. Một chi lấy con trai của lão thái gia, tam gia La Tư Lộ Dịch cầm đầu; một chi khác lấy cháu trai của La Tư Lộ Dịch – La Tư Kiệt Khắc cầm đầu.

Nhưng mà, thật bất hạnh chính là, hai chi huyết thống này đã bị hắn thủ tiêu hoàn toàn. Liệp Ưng hẳn hiện tại mới thực sự là người nắm quyền lực của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức!

Trong lòng Liệp Ưng hiểu rõ, thật ra thì hắn có thể đi tới hôm nay hoàn toàn là nhờ trợ giúp của bọn họ!

“Ưng, tôi có một chuyện muốn nói với cậu.” Chu Tiêu đi tới trên ghế sa lon, ngồi xuống.

“Chuyện gì?” Liệp Ưng nhướng mày. Vẻ mặt của Chu Tiêu nói cho hắn biết, chuyện này có lẽ không phải chuyện gì tốt!

“Là chuyện bên Mỹ.”

“Bên Mĩ?” Trong lòng Liệp Ưng nghĩ một hồi, bật thốt lên, “Chẳng lẽ là Lộ Á Sâm?”

Chu Tiêu gật đầu, “Lộ Á Sâm đã khống chế cả IBM trong tay, lão Ốc Khắc bị hãm giam cầm, giết anh trai đoạt quyền. Người này thật sự rất tàn nhẫn!”

Liệp Ưng gật đầu.

Hắn còn biết, mẹ hắn biến mất trong sáu năm chính là được lão Ốc Khắc thu lưu. Mà tên Lộ Á Sâm lại còn tồn tại tâm tư bất chính với mẹ hắn! Hôm nay mẹ đã gả cho cha, sao hắn có thể buông tay?

Vậy thì vụ nổ trong hôn lễ lần này? Chẳng lẽ là hắn.....

Trong lòng Liệp Ưng trong lòng ngừng lại.

Nếu là hắn, dựa theo tính tình tàn nhẫn đó, không có được tình nguyện hủy diệt, làm sao chỉ có thể cho nổ hôn lễ?

Trừ phi.....

Trừ phi còn có những chuyện khác còn quan trọng hơn so với việc đoạt lại mẹ hắn. Sẽ là chuyện gì đây?

“Ưng, hình như chúng tôi quên mất một chuyện.” Tiếng Y Sâm lại vang lên, “La Tư Lộ Dịch và Lộ Á Sâm có quan hệ gần như không phải chỉ tốt bình thường!”

Liệp Ưng vừa nghe, chân mày hung hăng nhíu lại.

Chuyện này, làm sao hắn lại quên mất chứ?

La Tư Lộ Dịch và Lộ Á Sâm là anh em kết nghĩa. Hôm nay, quyền lợi của La Tư Lộ Dịch bị hắn cướp đi, người cũng đã chết ở dưới súng của

hắn.

Cho nên, rất có thể, nòng súng của Lộ Á Sâm sẽ chỉ về phía mình, báo thù cho người anh kết nghĩa của hắn?

“Này, cái người này cuối cùng cũng nhớ ra chuyện quan trọng rồi!”
Tiểu Thất cười nhìn Y Sâm.

Y Sâm bĩu môi, “Nói thế nào tôi cũng là thiên tài máy tính có được không? Hai người kia không có việc gì ở sau lưng làm chuyện ‘mờ ám’! Ai bảo tay tôi nhột, không có việc gì liền ghi chép vài chuyện phiếm của tam gia chứ!”

“Ha ha.....” Tiểu Thất che miệng cười, “Hai người kia lại là anh em kết bái đó, làm gì ở sau lưng cũng đúng thôi! Cho nên.....”

Tiểu Thất dừng lại, “Hiện tại nghĩ lại, ai u..... Tôi nói Ưng này, cha con các cậu thật sự là mệnh khổ. Làm sao lại đắc tội cùng một người?”

“Ha ha..... Ai bảo chúng tôi là cha con chứ?” Giọng điệu Liệp Ưng lạnh lạnh, “Mĩ là thiên hạ của hắn. Đến Italy hắn còn muốn độc bá hay sao?”

“Ưng, chúng ta không thể không phòng.” Chu Tiêu nhắc nhở mỗi người.

Liệp Ưng gật đầu.

Nếu, tên Lộ Á Sâm này nghĩ muốn đối nghịch với cha con hắn. Như vậy, làm sao hắn có thể không để ý chơi đùa với hắn thật tốt chứ? Thuận tiện để hắn giải quyết giúp người cha chưa từng gặp mặt này một chuyện lớn ảnh hưởng hạnh phúc cả đời!

Cái này coi như làm quà tặng kết hôn cho cha hắn đi!

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Tới Milan

Italy, thành phố thời thượng Milan.

Một chiếc xe Lincoln phiên bản dài dừng ở trước một khách sạn lớn nhất Milan.

Bên trong xe, Lộ Á Sâm vươn tay, nhanh chóng gọi vào một dãy số.

Điện thoại vừa thông, giọng lạnh lạnh nói với đầu kia điện thoại, "Tất cả chờ tôi ra lệnh!"

Cúp điện thoại, khóe miệng Lộ Á Sâm khẽ giương nhẹ.

Trên mặt đeo mắt kính còn chưa lấy xuống, Lộ Á Sâm mở cửa xe, đi xuống.

"Italy." Lộ Á Sâm ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, giọng điệu có chút sâu sa, dùng âm thanh chỉ có mình mới có thể nghe được nói, "Bầu trời nơi này hình như có chút không giống nước Mỹ!"

Tháo kính mắt xuống, Lộ Á Sâm liếc chung quanh. Một đôi mắt xanh lam nhìn đến chỗ nào cũng sẽ chọc mấy cô gái xinh đẹp không ngừng thét chói tai.

"Oa, rất đẹp trai đó."

Lộ Á Sâm nhẹ nhàng bĩu môi, dường như không nghe được tiếng nghị luận rối rít bên cạnh, cười như không cười, giơ chân thon dài bước vào bên trong khách sạn.

Vừa vào đại sảnh khách sạn, nghênh đón chính là loại hơi thở của một thành phố thời thượng.

Lúc này đại sảnh khách sạn không có nhiều người.

Nhưng thỉnh thoảng có mấy nam nữ đi qua đi lại, chỉ từ quần áo trên người bọn họ cũng có thể thấy người ở Milan luôn có sự theo đuổi mãnh liệt đối với sự thời thượng kia.

Lộ Á Sâm vừa tới đại sảnh không tới ba mươi giây thì có một nhân viên khách sạn vội vã chạy tới, hết sức cung kính nhìn Lộ Á Sâm, hỏi, "Xin chào ngài, xin hỏi ngài là Lộ tiên sinh sao?"

Giọng Lộ Á Sâm bình thản không gợn sóng vang lên, "Phòng tổng thống 9052!"

"Dạ, phòng đã sớm chuẩn bị xong cho ngài!" Nhân viên công tác cúi đầu cúi người, thái độ rất cung kính.

Vào buổi sáng hôm nay, khách sạn nhận được tin tức. Hôm nay sẽ có một vị đặc biệt khách vào ở khách sạn, thân phận được giữ bí mật!

Hắn cũng mới vừa thấy Lộ Á Sâm đi tới, loáng thoáng cảm thấy trên người hắn tản ra loại cảm giác sắc bén kia.

Hắn mới mơ hồ nhớ tới, xem xem trực giác của bản thân có chính xác hay không.

Thật không nghĩ tới suy đoán này đã đúng!

"Ừ." Lộ Á Sâm hừ lạnh một tiếng, đi về phía phòng của mình.

"Lộ tiên sinh, này. này, ngài cần dẫn đường không?" Nhân viên công tác vội vàng đi theo bên cạnh Lộ Á Sâm.

Nhìn người này thế nào cũng là nhân vật có tiền!

Nếu như có thể được thưởng chút tiền boa, nhất định cũng sẽ là một con số rất tốt.

"Không cần!" Lộ Á Sâm dừng lại bước chân của mình, vẻ mặt sắc lạnh. Một tay rút hai tờ euro từ trong ví ra, ném cho nhân viên công tác, "Cút xa ra, đừng đến làm phiền!"

Nhân viên công tác cuống quýt nhận được hai tờ đồng euro, nhất thời mặt mày hớn hở, "Vâng, vâng, nhất định sẽ ra xa!"

Hắn đã nói, loại người này có tiền boa khen thưởng tùy tiện cũng đủ phí sinh hoạt ba ngày của hắn.

Năm trăm đồng euro đó!

Thật sự là một khoản lớn!

Lộ Á Sâm mắt thấy nhân viên công tác nhận được tiền boa vui mừng rời đi, bĩu môi, mang theo chút ghét bỏ và khinh bỉ trên mặt, thẳng tới thang máy.

Nơi này hắn cũng không phải là chưa đến, càng không phải là lần đầu tiên đến! Mỗi một lần đến đây, hắn cũng sẽ ở tại phòng tổng thống này. Lần này, hắn bí mật tới đây, cho nên hành tung của hắn cần phải giữ bí mật!

"Đình."

Lộ Á Sâm đưa tay nhấn nút cạnh cửa thang máy, chờ đợi.

"Đình."

Một tiếng vang lên, cửa thang máy mở ra.

Lộ Á Sâm hơi cúi đầu, cũng không thèm nhìn tới, nhắc chân bước vào trong thang máy.

Đột nhiên, "Ai u." Một tiếng.

Sắc mặt Lộ Á Sâm lập tức lạnh xuống, nhìn cô gái ngã nhào vào ngực mình.

"A."

Lộ Á Sâm dùng sức đẩy, giống như vứt rác đây cô gái đã té vào lòng mình ra.

"Ai u." Cô gái đó té ngã trên đất, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần ngẩng lên, đáng thương nhìn Lộ Á Sâm.

"Hừ." Lộ Á Sâm nhìn cô gái té lăn trên đất, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có. Còn dùng sức vỗ vỗ trên người, giống như có vi khuẩn dính trên người vậy, nhắc chân bước đi.

Nhìn Lộ Á Sâm đi vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, cô gái lập tức đứng lên, vỗ vỗ trên người, bộ dạng tái nhợt còn đầm nước mắt, vẻ mặt uất ức vừa rồi đâu còn nữa?

"Hừ!" Tiểu Thất hung hăng nhìn chằm chằm cửa thang máy đã đóng, vẻ mặt tức giận, buột miệng liền mắng, "Thứ đàn ông thối tha, tên Lộ Á Sâm đàn độn này, đầu óc bị lừa đá, bị cửa kẹp. Cũng không nhìn xem thử mỹ nữ thế nào, nói đẩy liền đẩy, đi cha nhà anh!"

Càng mắng càng hăng hái, Tiểu Thất hận không thể kéo Lộ Á Sâm từ trong thang máy ra, đánh một trận. Tại sao có thể giống như vứt rác bỏ cô qua một bên? Hành động này thật sự đã làm đả kích tâm hồn nhỏ bé của cô rồi đấy!

"Hừ." Tiểu Thất chống nạnh, bộ dạng như người đàn bà chanh chua, "Thật cho là mình rất đẹp trai sao? Lão nương khinh thường!"

Tiểu Thất gần như đắm chìm trong phần nộ của mình, hoàn toàn không chú ý tới, sau lưng của cô đứng một người, hai tay đang ôm ngực, dường như đang chế giễu từng hành động cử chỉ của cô.

Xoay người, Tiểu Thất thiếu chút nữa nhào đánh tới người ở phía sau.

"A." Tiểu Thất khẽ kêu một tiếng, dùng sức đánh một quyền vào bụng người trước mắt.

"Trời ơi." Một tiếng hét thảm, Tiểu Thất chỉ cảm thấy tiếng kêu thảm thiết có chút quen tai.

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô đang mưu sát người đấy!" Y Sâm che kín bụng của mình, vẻ mặt khổ sở nhìn Tiểu Thất.

"Tại sao lại là anh?" Tiểu Thất khiếp sợ nhìn Y Sâm.

"Tại sao không thể là tôi?" Y Sâm đau đớn, hét lớn với Tiểu Thất, "Có làm hay không? Tôi ngàn dặm xa xôi chạy tới giúp cô, lại bị cô đánh một quyền khiến lục phủ ngũ tạng của tôi bị chấn thương rồi!"

"Tôi. Tôi không phải cố ý!" Tiểu Thất có chút vô tội nhìn Y Sâm, "Anh vẫn còn tốt đó chứ?"

"Tốt cái lông!" Y Sâm hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Thất, "Nếu không cô thử bị đánh rồi xem có tốt không?"

"Vẫn. vẫn là không cần đi!" Tiểu Thất nuốt nước miếng, "Anh biết tôi. Tôi không phải thật cố ý. Đều là, đều là do Lộ Á Sâm đó, đều là hắn, tôi mới có thể xuống tay nhằm với anh! Nếu không, anh đi tìm hắn?"

Thân thể cô gầy yếu nếu thật sự chịu một quyền của Y Sâm, đây chẳng phải là phải sẽ quy thiên rồi sao?

"Lời nói nhảm với cô!" Y Sâm liếc Tiểu Thất, "Tôi tới tìm cô là có chuyện muốn nói cho cô biết."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Nhiệm Vụ Âm Sát

"Lời nói nhảm với cô!" Y Sâm liếc Tiểu Thất, "Tôi tới tìm cô là có chuyện muốn nói cho cô biết."

Y Sâm kéo bả vai Tiểu Thất qua, cả người gần như treo ở trên người cô.

"Chết đi!" Tiểu Thất quay đầu, nhìn chăm chăm gương mặt đáng ghét của Y Sâm.

Lại nói, không thể không thừa nhận, dáng dấp Y Sâm thật có chút đẹp trai hơi quá, ngay cả cô cũng phải ghen tỵ.

"Có phải anh muốn ăn một quyền của tôi nữa không?" Die nd da nl e q uu ydo n Tiểu Thất cười đến vẻ mặt vô hại, "Thế nào, tư vị quả đấm của tôi không tệ chứ?"

Vốn chỉ muốn Y Sâm nghe nói như thế sẽ nhảy ra, cách xa cô thật xa, tựa như tránh né ôn dịch vậy.

Nhưng mà, ai ngờ người này lại mặt dày như vậy, đôi tay còn gác ở trên vai cô, cặp mắt nhìn thẳng vào hai mắt của cô, dùng sức nháy nháy, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô đánh người ta đến nội thương. Cô phải phụ trách với người ta!"

Thiếu chút nữa Tiểu Thất đánh một quyền qua, khiến cặp mắt đầy phong tình kia biến thành ánh mắt của bảo vật quốc gia.

Đây chính là động vật Trung quốc cần bảo vệ đó!

Liều mạng nhin được sự tức giận trong lòng mình, Tiểu Thất sâu kín cười với Y Sâm một tiếng. Sau đó kéo lấy hăn vào thang máy.

Y Sâm nhìn ý cười sâu trong đáy mắt Tiểu Thất, yếu ớt hỏi một câu, "Tiểu Thất mỹ nhân, chúng ta đang đi đâu đây?"

Tiểu Thất cũng không thèm nhìn tới Y Sâm, phun ra hai chữ từ trong miệng, "Mướn phòng!"

"Mướn phòng?" Y Sâm vừa nghe, đột nhiên có chút không bình thường, mặt đỏ lên, "Tiểu Thất mỹ nhân, cô muốn cùng tôi làm cái đó?"

Tiểu Thất không trả lời.

"Vậy tôi ở trên hay cô ở trên?" Hai mắt Y Sâm tỏa ra nhiệt huyết, "Nếu không, cô ở trên đi?"

.....

Trong một phòng vip cao cấp, từng đợt lại từng đợt tiếng kêu rên vang lên.

"Tiểu Thất mỹ nhân, cô nhẹ một chút, nhẹ một chút. Tôi sắp không chịu nổi."

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

"A. Sáng khoái a!"

Tiểu Thất đứng ở một bên, khinh bỉ nhìn Y Sâm đang kích động chơi trò chơi.

Còn có trò chơi thì cứ chơi, tại sao phải thiết lập tên tuổi người trong trò chơi giống tên tuổi cô như vậy.

Nhìn thử dáng vẻ Y Sâm lúc này đi, giống như là Tiểu Thất cô đang xxoo hần vậy!

"Tôi nói này Y Sâm, rốt cuộc là anh tới tìm tôi, hay là tới chơi trò chơi?" Tiểu Thất cởi áo khoác của mình vứt sang một bên, dieendaanleequydonn rồi ngồi ở bên giường, ưu nhã cong đùi vừa dài vừa mịn của mình lên.

"Đều có, đều có." Đầu Y Sâm cũng không xoay lại, vẫn nhìn chăm chăm màn hình trò chơi, "Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, nếu không sẽ chết!"

Tiểu Thất liếc Y Sâm, nếu không phải tính tình cô dễ chịu, trò chơi trang bị kia đã sớm thành một đồng phẩn rồi.

Tiểu Thất đứng lên, đi tới, rót cho mình một ly cà phê.

Nhẹ uống một hớp, Tiểu Thất tựa vào bên giường, khẽ nhắm mắt.

Tên Y Sâm này rốt cuộc đến tìm cô làm gì?

Ngày hôm qua, cô nhận được mười triệu đô la mua đầu của Lộ Á Sâm.

Phải, nếu mạng tên Lộ Á Sâm nhiều tiền như vậy, cô liền bắt đăt dĩ nhận nhiệm vụ.

Nhưng khó hiểu là, bất kể Liệp Ưng hay Chu Tiêu, hoặc là Y Sâm trước mắt, không có một người nào đồng ý cô nhận nhiệm vụ này.

Người bỏ tiền mua đầu Lộ Á Sâm càng thêm thần bí, theo như quy định thanh toán một nửa tiền đặt cọc liền biến mất không còn dấu vết, da.nlze.qu;ydo/nn chỉ nói một khi lấy được đầu Lộ Á Sâm, một nửa tiền còn lại sẽ giao đúng hạn.

Bọn Liệp Ưng nói, theo như tình hình bây giờ, loại nhiệm vụ này không thích hợp nhận lấy. Bọn họ đều không đồng ý cô tới ám sát Lộ Á Sâm.

Nhưng mà, Tiểu Thất cô rất cố chấp, chính là một đầu trâu bướng bỉnh. Chuyện cô đã quyết định, chính là mười chiếc xe tải cũng kéo không lại.

Cho nên vào tối ngày hôm qua cô cũng đã nhận được tin tức Lộ Á Sâm tới Milan, cô liền tự mình đi tới đó.

Nhưng mà ai biết, chân trước cô mới vừa đến, chân sau Y Sâm liền tới. Hiện tại làm phiền cô còn chưa nói, còn chiếm dụng gian phòng của cô!

"A." Đột nhiên Y Sâm kêu rên một tiếng làm Tiểu Thất giật mình.

"A. sao Tiểu Thất mỹ nhân lại yếu thế này! Như vậy là chết rồi?" Y Sâm tiếp tục kêu rên vang lên.

Tiểu Thất thật sự không nhìn nổi nữa, trợn mắt nhìn thẳng, dinendian.lợqid]on đi tới bên cạnh Y Sâm, quăng một cái tát về phía đầu của hắn.

"Lão nương còn chưa có chết! Thế mà anh lại nguyện rửa lão nương, ước gì tôi sớm chết là sao?"

"Tôi nào có?" Y Sâm đáng thương nhìn Tiểu Thất.

Bên ngoài Tiểu Thất thì cười nhưng trong lòng lại không cười, quả đấm trong tay thiếu chút nữa vung tới trên mặt Y Sâm.

"Lão nương đang bận, anh có chuyện gì mau nói, có rắc mau thả rồi cút ra xa cho lão nương!"

"A, không cho đánh mặt của tôi!" Y Sâm đưa hai tay che kín gương mặt tuần tú của mình. Hắn toàn dựa vào gương mặt để kiếm cơm, nếu thành xấu xí, thì làm thế nào?

"Đánh xấu rồi cô đền cho tôi?"

"Hả?" Quả đấm của Tiểu Thất đã đến trên lỗ mũi Y Sâm, giọng nói mang theo nhàn nhạt uy hiếp, "Rắc thú vị của anh rất cuộc thả hay không thả?"

"Thả, thả!" Y Sâm nhẹ nhàng bĩu môi một cái.

"Tôi không phải cam tâm tình nguyện nói, Dieenndkdan/leeequhydonnn là hoàn toàn khuất phục ở dưới dâm uy của Tiểu Thất mỹ nhân cô!"

Tiểu Thất gật đầu, một tay nâng cằm Y Sâm lên: "Anh Y Sâm, anh hãy nói cho gia đi!"

"Má nó." Y Sâm đánh rớt tay Tiểu Thất, khôi phục lại bình thường, "Tiểu Thất, cô không thể đi ám sát Lộ Á Sâm!"

Tiểu Thất cau mày lại, hay tay ôm ngực nhìn Y Sâm, "Tôi biết ngay anh vì cái này mà tới!"

"Biết tôi là gì mà đến, thì cô càng không thể hành động!" Sắc mặt Y Sâm hơi nghiêm túc, "Cô biết, Lộ Á Sâm cũng không phải người bình

thường. Còn nữa, di@en*dyan(lee^qu.donnn) cô không phải cảm thấy người mua mạng Lộ Á Sâm rất kỳ quái sao!"

"Là rất kỳ quái!" Tiểu Thất gật đầu, "Anh đừng nói với tôi, lúc anh xuất hiện, bọn Ưng cũng không biết!"

Y Sâm quần bách, gật đầu. Hắn không phải vì lo lắng cho cô, mới đi theo sao?

"Được rồi!" Tiểu Thất vui vẻ cười một tiếng, "Nghe anh lần đầu, anh nói không đi vậy thì không đi!"

Tiểu Thất tựa vào bả vai Y Sâm.

Y Sâm vừa nghe lời Tiểu Thất nói, "Thật?"

"Dĩ nhiên là còn thật hơn ngọc trai!"

"Ha ha." Y Sâm cười ngây ngô hai tiếng, dfienddn lieqiudoon vỗ vỗ bả vai, "Cô mẹ nó. A."

Tiểu Thất hơi lắc đầu, đỡ Y Sâm bị mình đánh ngất xỉu.

Người này thật sự ngu hết biết! Cô đã tới rồi, có thể bỏ nửa chừng sao? Lại nói, tên Lộ Á Sâm đúng là một nhân vật nguy hiểm, đối với bọn họ cũng có uy hiếp, dù sao bây giờ có người bỏ tiền mua mạng của hắn, một công đôi việc, có tiền, còn có thể lấy mạng Lộ Á Sâm.

Tiểu Thất đỡ Y Sâm, để cho hắn nằm ở trên giường, đắp chăn cho hắn, "Ngủ đi! Tỉnh ngủ, tôi sẽ trở lại."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Tự Biên Tự Diễn Một Tuồng Kịch

Đêm, yên lặng. Bầu trời chỉ có mấy vì sao không chịu cô đơn chớp sáng, ngay cả ánh trăng cũng trốn vào trong tầng mây.

Lộ Á Sâm ngồi ở trước cửa sổ sát đất, tao nhã cong chân dài lên, ngón tay thon dài kẹp lấy một điếu thuốc lá, lúc này thuốc lá đang bốc lên từng đợt khói, mùi vị có chút sặc người.

Cửa sổ sát đất chưa hoàn toàn đóng lại, từng làn gió thổi vào từ trong kẽ cửa sổ, thổi bay rèm cửa sổ sát đất lên.

Lộ Á Sâm hơi ngẩng đầu, nhìn lên mấy vì sao ít ỏi giữa không trung, Die nd da nl e q uu ydo n cúi đầu, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên. Khí trời không tốt lắm, giống như tâm tình lúc này vậy!

Điếu thuốc trong tay đã cháy hết, Lộ Á Sâm ném tàn thuốc xuống đất, lại châm lên một điếu nữa, hít một hơi, trong lỗ mũi và miệng toát ra nồng nặc khói.

"Cạch."

Một tiếng hơi nhỏ đến gần như không có truyền vào trong lỗ tai Lộ Á Sâm.

Lỗ tai Lộ Á Sâm nhạy cảm vừa động, khẽ nhắm hai mắt, khóe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh như có như không.

Tới rồi, phải không?

Tiểu Thất đứng ở ngoài cửa sổ, thân thể mảnh khảnh dính thật chặt vào trên vách tường lạnh lẽo, động tác nhanh nhẹn như mèo, liếc mắt đã thấy Lộ Á Sâm trước cửa sổ sát đất.

Hút thuốc lá? Hơn nữa còn hút nhiều như vậy!

Tiểu Thất nhún vai, nam nhân hút thuốc lá bình thường chỉ có mấy tình huống: một, gặp phải chuyện phiền não, dieendaanleequuydonn không cách nào giải quyết; hai, giết thời gian, nhàm chán!

Tiểu Thất ở trong lòng suy nghĩ một chút, đôi môi hơi động, "Người như Lộ Á Sâm không thể nào gặp phải chuyện phiền toái gì. Cho nên nói. . . . Cho nên nói, người đàn ông này đang giết thời gian."

Giết thời gian? Tiểu Thất buồn cười lắc đầu. Thứ người như thế, làm sao có thể?

Bên trong cửa sổ sát đất Lộ Á Sâm cầm điếu thuốc đã tắt trong tay lần nữa ném vào trên sàn nhà, trên mặt làm cho người ta không nhìn ra chút cảm xúc nào.

"Phía sau gió lớn trời lạnh. Người tới là khách, chỉ là này không biết vị khách này muốn ở bên ngoài đợi tới lúc nào?" Lộ Á Sâm mở miệng, lời nói lạnh rờn rợn phun ra từ trong miệng của hắn.

Tiểu Thất ở bên ngoài cau mày lại.

Người này lại biết mình ở đây? Là cô trốn quá sơ suất, hay là bản lĩnh của Lộ Á Sâm quá cao?

Nhún vai, Tiểu Thất đưa tay kéo ra cửa sổ sát đất, nhảy vào.

Lộ Á Sâm vẫn cúi thấp đầu, một câu cũng không có nói, tựa như Tiểu Thất không tồn tại vậy.

Tiểu Thất nhìn quanh gian phòng một cái.

Đèn trong phòng chưa mở, ánh sáng bên trong rất tối. Chỉ có ánh trăng mờ hồ chiếu xuống, da.nlze.qu;ydo/nn Tiểu Thất dựa vào ánh mắt mẫn cảm trời sinh của sát thủ mới có thể thấy được Lộ Á Sâm.

Đúng là một người đẹp trai, tuần tú. Nhưng đáng tiếc, không phải món ăn của Tiểu Thất cô!

"Gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, nữ sát thủ đệ nhất quốc tế, Tiểu Thất, danh hiệu, Thất!" Lộ Á Sâm mở miệng, dĩ nhiên cũng nói ra tin tức về Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhú mày thật chặt. Sao hăn lại biết mình?

"Hôm nay, tới giết tôi đây!" Lộ Á Sâm nói, giọng điệu không có một chút nghi vấn nào, là hoàn toàn khẳng định.

Tiểu Thất nhú mày. Sao hăn lại biết? Chuyện hình như có chút kỳ lạ, có chút khiến cô không hiểu được. Sao Lộ Á Sâm lại biết rõ tất cả mọi chuyện như vậy!

"Đúng!" Tiểu Thất gật đầu, cũng không có giấu giếm, "Mười triệu đô la, tôi nói Lộ Á Sâm tiên sinh này, mạng của anh đúng là rất đáng tiền đó!"

"Như vậy, cô cũng phải xem xem cô có bản lĩnh đó hay không!" Lộ Á Sâm đứng lên, quét một vòng quanh Tiểu Thất, dinendian.loqid]on "Chặc chặc chặc, ai có thể nghĩ tới nữ sát thủ đệ nhất quốc tế lại xinh đẹp như hoa, quyến rũ như vậy!"

"Ha ha." Tiểu Thất che miệng cười, gần như cũng không để ý việc hoàn toàn bại lộ bản thân ở trước mắt Lộ Á Sâm.

Nếu nói nữ sát thủ đệ nhất quốc tế , không chỉ bắn chết người ở khoảng cách xa, cho dù là ở gần người đánh tay không, cô cũng có thể xuống tay một cách nhẹ nhàng.

"Cám ơn Lộ Á Sâm tiên sinh đã khích lệ!" Tiểu Thất cười ngọt ngào, vẻ mặt không có chút biểu cảm, giống như bản thân không phải là một sát thủ, mà là một người phụ nữ bình thường.

Lộ Á Sâm đến gần Tiểu Thất, đưa một tay của mình ra, nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc đen của cô, ở bên tai của cô thổi hơi, "Thật sự là mỹ nhân! Đáng tiếc."

Tiểu Thất đẩy tay Lộ Á Sâm ra, một sự tức giận dâng lên trong lòng, nhưng trên mặt vẫn còn giữ nụ cười, "Một chút cũng không đáng tiếc." Nói xong, một cây súng trong tay Tiểu Thất đã chỉ vào eo Lộ Á Sâm, "Lộ Á Sâm tiên sinh, nếu tôi dám đến, thì không phải chỉ tới chơi!"

"Tôi dĩ nhiên biết." Lộ Á Sâm lộ ra nụ cười mê người, "Nhưng Tiểu Thất tiểu thư, cô cũng đã biết là ai bạo tay như vậy, Dieenndkdan/leeequhydonnn ra mười triệu đô la mua cái mạng của Lộ Á Sâm tôi đây!"

"Ha ha." Tiểu Thất cười ha ha, "Đương nhiên là kẻ thù của Lộ Á Sâm tiên sinh, tất nhiên là kẻ có tiền!"

"Vậy Tiểu Thất tiểu thư có biết cái kẻ được gọi là người có tiền đó, chính là. Tôi!" Lộ Á Sâm chậm rãi phun ra từ trong miệng.

Toàn thân Tiểu Thất chấn động, trong đầu nhanh chóng thoáng qua một vài thứ. Nhưng tốc độ lại nhanh đến nỗi khiến cô không thể bắt được.

Không biết lúc nào Lộ Á Sâm đã đưa một tay nhanh chóng đẩy súng trên tay Tiểu Thất ra, nhanh chóng đá một cước về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất còn không chưa phản ứng kịp, súng trong tay đã rời khỏi tay của mình.

Nhìn Lộ Á Sâm đã đá tới trước mặt mình một cước, Tiểu Thất phản ứng lại, nhanh nhẹn lui xuống, trốn ra được một cước này.

Lộ Á Sâm khẽ mỉm cười, "Quả thật không đơn giản!"

Vừa dứt lời, Lộ Á Sâm lại ra tay lần nữa, tạp kích tới trước mặt Tiểu Thất.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn quyền giao nhau, dfienddn lieqiudoon trong phòng phản chiếu bóng dáng hai người chớp động đánh tay không.

Tiểu Thất vung một quyền tới trên mặt Lộ Á Sâm, đồng thời đá ra một cước, đánh úp về phía hông của hắn.

Lộ Á Sâm liền biến sắc, nhìn quả đấm và một cước vung về phía mình, nhanh chóng xoay người, tránh thoát được.

Lộ Á Sâm rũ mắt xuống thấp, đến khi nhìn về phía Tiểu Thất lần nữa, trong mắt đã nhiều thêm một chút ngoan độc.

Đá một cước về phía bụng Tiểu Thất. Tiểu Thất biến sắc, xoay tròn, trốn được một cước tới trên bụng, nhưng lần này cô lại không chú ý tới một chân của Lộ Á Sâm đã đá ngay phía sau lưng cô.

"A." Hết một tiếng, Tiểu Thất bị đá văng đến trên mặt đất.

Lộ Á Sâm vừa hung hăng đá một cước, đập lên lưng của Tiểu Thất, đè cô ngã xuống đất, giọng điệu sâu kín, "Con cá lớn này thật đúng là có phân

lượng đấy!"

Khóe miệng Tiểu Thất tràn ra một chút máu, sắc mặt có chút tái nhợt .

Vừa mới không hiểu rõ một ít chuyện đã bị một cước này đá tới, giờ coi như cô đã biết rồi.

Đây vốn là do Lộ Á Sâm tự biên tự diễn một tuồng kịch, chính là vì khiến cô bị lừa, sau đó tới ám sát hẳn!

"Lộ Á Sâm tiên sinh." Khóe miệng Tiểu Thất nhếch lên, diennndnle,qu.y don lạnh lạnh cười một tiếng, "Không phải chỉ vì dẫn tôi tới đơn giản như vậy chứ?"

Lộ Á Sâm không đơn giản như vậy, hôm nay mình rơi vào trên tay của hẳn. Chuyện gì cũng không thể không tính trước!

"Cô rất thông minh!" Lộ Á Sâm khẽ mỉm cười, một tay cầm một cây kim, "Tiểu Thất tiểu thư, cô phải ngủ một giấc cho tốt đi!"

"Anh."

Kim trong tay Lộ Á Sâm đã đâm vào trên cánh tay của Tiểu Thất, Tiểu Thất nhắm mắt lại, đã ngủ mê man.

"Hiện tại, chỉ mới bắt đầu."

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tiểu Thất Mất Tích

Trên chiếc giường màu trắng, Y Sâm lẳng lẳng nằm. Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào trên mặt của hắn, “ư.....” Một tiếng rên rỉ bật ra từ trong miệng hắn.

Mở hai mắt nhắm chặt ra, ánh mặt trời chói mắt khiến Y Sâm không có cách nào thích ứng với ánh sáng đột nhiên chiếu vào trong một khoảng thời gian ngắn, hắn đưa một tay ra ngăn cản ánh mặt trời, hơi dựa vào trên giường.

“Sáng rồi hả?” Y Sâm vuốt vuốt mi tâm của mình.

Làm sao lại cảm giác dường như mình đã ngủ ngàn vạn năm vậy, toàn thân cũng chút đau nhức!

“Nơi này là.....” Y Sâm ngừng một chút, sau đó nhìn quanh bốn phía, hình như là mới vừa tỉnh ngủ, còn chưa tỉnh táo hẳn, cả đầu nặng nề.

Đột nhiên, một bộ tây trang nhỏ trên giá áo đập vào trong mắt Y Sâm, ánh mắt của Y Sâm mở thật to, cả người sửng sốt, nhìn bộ tây trang, từng việc xảy ra ngày hôm qua lại lần nữa hiện ra ở trong đầu của hắn.

Sắc mặt của Y Sâm hơi đổi.

Cho nên nói, hắn là bị người phụ nữ Tiểu Thất kia cho đánh cho bất tỉnh! Xuống tay nặng như thế!

Nếu Tiểu Thất xuống tay không nặng, hẳn có thể ngủ thẳng từ buổi chiều hôm qua đến hiện tại sao?

“Đồ xấu xa!” Y Sâm hung hăng nói tục, “Tiểu Thất, cô ra đây cho tôi!”

Người phụ nữ này thật sự quá thô lỗ không có việc gì lại đánh hẳn bất tỉnh!

Không đúng!

Toàn thân Y Sâm cứng đờ. Không đúng, không đúng.....

Tại sao Tiểu Thất phải tới Milan?

Tại sao hẳn cũng đi theo đến Milan?

Chẳng lẽ Tiểu Thất ăn no không có chuyện gì làm nên đánh hẳn bất tỉnh?

“Đáng chết!” Y Sâm hung hăng dấm một quyền vào trên giường.

Hắn đã nói tại sao không có việc gì lại đánh hẳn bất tỉnh. Nhất định là cô tự mình chạy đi ám sát cái tên Lộ Á Sâm đó rồi!

“Ai da.....” Y Sâm gõ đầu của mình, “Ngu ngốc, ngu ngốc, không phải người đi theo đến Milan để ngăn cản Tiểu Thất hành động sao? Làm sao người lại trúng bẫy của cô ấy rồi, còn bị cô ấy đánh cho bất tỉnh nữa!”

Y Sâm cơ trí, nhảy lên từ trên giường, rút điện thoại ra, nhanh chóng bấm gọi Tiểu Thất.

“Tút TUT TUT.....” Bên kia điện thoại truyền đến một hồi tiếng TUT, điện thoại di động cũng không có ai nghe.

“Làm thế nào, làm thế nào đây?” Y Sâm có chút nóng nảy, đi tới đi lui tại chỗ.

Người phụ nữ gốc này, thật coi nữ sát thủ đệ nhất quốc tế là vô địch thế giới! Tên Lộ Á Sâm đó là hạng nhân vật nào cô còn không rõ sao.

Người này lãnh khốc vô tình, thủ đoạn hung ác sắc bén. Cho dù cô lợi hại, nhưng Lộ Á Sâm cũng không tệ có được không?

Thật sự là.....

“Không đúng, không đúng.....” Y Sâm lại liên tục nói mấy tiếng không đúng, lắc đầu một cái, trong lòng nhanh chóng phân tích: Tiểu Thất đến Milan, nhất định là Lộ Á Sâm cũng đến Milan. Nếu như, Tiểu Thất thật sự hành động vào tối ngày hôm qua, như vậy hiện tại đã có thể trở lại rồi.

Nhưng mà..... Nhưng mà vấn đề là bây giờ còn chưa có thấy cô đâu!

Điều này có thể có hai loại khả năng, hoặc là Tiểu Thất vốn không đi ám sát Lộ Á Sâm, hoặc là.....Y Sâm rùng mình một cái.

Không thể nào, Tiểu Thất ra tay sẽ không có khả năng thất thủ.

“Nhất định đã đi ra ngoài ăn cơm đi dạo rồi! Nhất định là vậy.....” Y Sâm lấy điện thoại ra, lại gọi một dãy số, chờ đợi điện thoại thông.

“Này.” Chỉ chốc lát sau, điện thoại truyền đến một giọng đàn ông trầm ổn, có từ tính.

“Ngũ Nhật, là tôi, Y Sâm.” Y Sâm mở miệng đi thẳng vào vấn đề, “Bây giờ tôi đang ở Milan, gặp phải một chút phiền toái, cần anh giúp!”

“Thế nào?” Giọng Ngũ Nhật bình thản không có chút sóng, tựa hồ không có chuyện gì có thể khiến hắn kích động.

“Tiểu Thất..... Tiểu Thất cô ấy.....” Y Sâm dừng một chút, “Tôi cảm thấy cô ấy đã mất tích!”

“Mất tích?” Giọng của Ngũ Nhật có chút hoang mang.

“Ai da, nói với anh thế nào đây?” Y Sâm dùng sức gãi gãi tóc của mình, “Có thể Lộ Á Sâm đã tới Milan. Hiển nhiên, Tiểu Thất cũng nhận được mười triệu đô là từ việc giao dịch mua mạng hãn. Nhưng mà, bất kể là Ưng hay là Tiêu, không người nào đồng ý vụ giao dịch này. Nhưng Tiểu Thất rất cố chấp, anh cũng không phải không biết, cô đã nhận định chuyện gì cũng sẽ không buông tay. Huống chi, gần đây Lộ Á Sâm cũng có chút liên quan đến chúng tôi. Cho nên.....”

“Cho nên, anh liền theo Tiểu Thất đi tới Milan. Nhưng mà, anh bị cô bỏ rơi!” Tiếng Ngũ Nhật vang lên ở bên kia điện thoại, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng như chưa có gì xảy ra.

“Không phải bị cô ấy quăng, mà là bị cô ấy đánh bất tỉnh!” Giọng của Y Sâm có một chút bất đắc dĩ.

Sao hãn lại không nghĩ tới, Tiểu Thất lại hung ác, cố chấp như vậy!

“Được rồi, tôi lập tức sắp xếp người đi tìm. Chỉ cần cô ấy ở Milan, dù xới đất ba thước tôi cũng có thể bắt cô ra ngoài.” Tiếng của Ngũ Nhật truyền vào trong tai Y Sâm, “Nhưng mà, nếu như quả thật có người tâm làm, vậy thì chuyện sẽ không đơn giản như thế đâu!”

Sắc mặt Y Sâm buồn bã, “Anh thuận tiện điều tra luôn, xem thử hôm qua Lộ Á Sâm có tới Milan không, tôi cảm thấy Tiểu Thất mất tích có liên quan đến hãn tới tám phần!”

Nếu Tiểu Thất thật sự rơi vào trong tay Lộ Á Sâm, như vậy.....

Y Sâm thật không dám tiếp tục suy nghĩ tiếp.

Tên Lộ Á Sâm biến thái kia, là người Tiểu Thất có thể ứng phó được sao?

Huống chi, lần này Lộ Á Sâm vì chuyện anh trai kết nghĩa của hắn mà tới. Bọn họ giết anh trai kết nghĩa của hắn, La Tư Lộ Dịch, đoạt quyền lợi của La Tư Lộ Dịch, hắn chắc chắn sẽ không xuống tay lưu tình với bọn họ!

Nếu quả thật là như thế, tình cảnh của Tiểu Thất thật sự quá nguy hiểm.

Y Sâm chỉ có cảm giác lòng của mình một khắc cũng không có cách nào yên tĩnh lại được, rất khó chịu!

“Ngũ Nhật, tôi lập tức chạy qua chỗ anh, phải vào trước trời tối hôm nay tìm được vị trí của Tiểu Thất!” Giọng của Y Sâm rất kiên định.

Nếu như hiện tại có một máy vi tính, có lẽ hắn cũng có thể suy nghĩ được biện pháp gì đó. Hiện tại chỉ có thể qua bên Ngũ Nhật.....

Cúp điện thoại của Ngũ Nhật, Y Sâm lại nhanh nhanh chóng gọi một cú điện thoại khác.

Điện thoại vừa thông, bên kia liền truyền đến một hồi tiếng nguyên rủa, “Cái tên Y Sâm khốn kiếp, Anh với Tiểu Thất chạy đi đâu Một câu nói cũng không để lại, các người đang làm cái gì thế?”

Vừa nghe là tiếng của Chu Tiêu, Y Sâm vội vàng nói, “Tiêu, Tiểu Thất mất tích ở Milan. Tôi hoài nghi có liên quan đến Lộ Á Sâm. Anh mau chạy tới đây, tôi lập tức chạy tới bên Ngũ Nhật!”

Vừa nói xong, Y Sâm cũng không cho thời gian để đối phương nói chuyện, lập tức cúp điện thoại.

“Tiểu Thất, cô không thể có chuyện.....” Y Sâm nhắc chân chạy ra bên ngoài, càng kéo dài càng lâu, Tiểu Thất có thể lại càng nguy hiểm.

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Chỗ Này Rất Đau

Trên ghế sa lon, một người đàn ông tuổi còn trẻ hơi ngẩng đầu, nhìn Y Sâm ngồi trên bàn vi tính cách đó không xa, hai tay đang nhanh chóng thao tác trên bàn phím.

Người này cuối cùng cũng biết sốt ruột?

Một người gốc nga gốc nghềch, có lẽ đợi đến thời khắc mấu chốt, trong lòng cũng có chút xúc động mới có thể hiểu một chút chuyện suy nghĩ trong lòng, tỷ như, tầm quan trọng của người nào đó.

“Mẹ nó.....” Y Sâm dùng sức vỗ bàn một cái, vẻ mặt hiện lên bất đắc dĩ và tức giận.

“Tại sao lại không tìm được? Một chút tín hiệu cũng không có!”

“Thế nào?” Ngũ Nhật đến gần Y Sâm, nhìn màn hình máy vi tính.

Trên màn ảnh chính là một không gian vật thể bốn chiều, phía trên hiện đầy tơ hồng. Nhưng là chỗ góc trên bên phải hiện lên no signal!

“Sao lại không có tín hiệu?” Ngũ Nhật khẽ cau mày, mặc dù cau mày, nhưng lại không chút nào ảnh hưởng tới vẻ anh tuấn của hắn.

Không thể không nói, Ngũ Nhật là một người có kết hợp giữa sự quyến rũ mê người của đàn ông phương Đông và phương Tây. Chân mày tuấn tú, hai mắt đen láy, sóng mũi cao cộng thêm môi mỏng mím chặt.

“Không biết!” Y Sâm lắc đầu, “Tôi thử lại đã!”

Trên người mấy bọn họ đều có một hệ thống theo dõi rất nhỏ, hệ thống theo dõi này kết nối với trang bị bọn họ đã thiết lập. Chỉ cần bọn họ vừa bước nơi đã trang bị, bất kể ở chân trời góc biển, muốn tìm ra bọn họ vốn cũng không phải là một chuyện khó khăn, gần như có thể nói là dễ dàng!

Có điều, hiện giờ hệ thống theo dõi trên người Tiểu Thất lại không có một chút tín hiệu.

Điều này nói lên cái gì?

Tay Y Sâm nhanh chóng gõ ở trên bàn phím, màn hình máy vi tính hiện lên không gian bốn chiều cũng nhanh chóng vận chuyển.

“Cạch, cạch, cạch.....”

“Cạch.....” Đầu ngón tay Y Sâm gõ nhẹ phím enter.

“Phụt.....” Một tiếng, không gian bốn chiều trên màn hình nhất thời vỡ tan thành một mảnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngũ Nhật nhíu mày thật chặt, nhìn màn hình.

Mặc dù hẳn không hiểu thứ này, nhưng hẳn cũng có thể cảm thấy dường như có chuyện không tốt!

“Hoàn toàn không tìm được!” Y Sâm chán chường dựa vào trên lưng ghế, sắc mặt rất xấu, mang theo một chút tái nhợt.

“ Xảy ra chuyện gì?”

Đây là Ngũ Nhật lần thứ ba hỏi câu này rồi.

“Thiết bị theo dõi trên người Tiểu Thất bị hủy rồi.” Về mặt Y Sâm thất bại, “Đều tại tôi, đều tại tôi! Nếu tôi ngăn cản cô ấy thì cô ấy làm sao có thể chạy đi ám sát Lộ Á Sâm. Hiện tại, làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Ngũ Nhật nghiêm túc, “Anh có thể xác định chuyện này có liên quan đến Lộ Á Sâm?”

“Mẹ nó, lão tử đây xác định ngoài Lộ Á Sâm ra không có ai có thể động đến Tiểu Thất!” Y Sâm không nhịn được nói tục.

Hắn điên rồi, nếu không tìm được Tiểu Thất thì làm thế nào? “Ngũ Nhật, Ngũ Nhật!” Y Sâm kéo cổ áo Ngũ Nhật, “Người anh phải ra nói thế nào? Có tin tức không Tìm được Tiểu Thất chưa?”

“Khụ, khụ.....” Ngũ Nhật ho khan hai tiếng, sức của Y Sâm đến nỗi sắp ghì chết hẳn rồi, “Anh không buông tay, tôi liền bị anh ghì chết rồi!”

Y Sâm luôn luôn bình tĩnh cũng sẽ có lúc lòng như lửa đốt như vậy!

Y Sâm từ từ buông lỏng cổ áo Ngũ Nhật ra, cặp mắt vô hồn, trong miệng phun ra mấy chữ, “Ngũ Nhật, làm thế nào đây? Tôi cảm thấy tim mình rất đau, trong lòng rất sợ, sợ Tiểu Thất thật đã xảy ra chuyện!”

Ngũ Nhật sửa sang lại cổ áo của mình, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, “Không cần tự hù dọa mình! Tiểu Thất không phải người ngốc, nhất định cô ấy sẽ không có chuyện gì!”

“Người của anh trở về chưa?” Y Sâm ngẩng đầu, nhìn Ngũ Nhật, trong ánh đèn là hi vọng.

“Cộc, cộc.....” Ngũ Nhật vừa muốn nói gì đó, liền bị một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt.

“Vào đi!” Giọng Ngũ Nhật lạnh lạnh, mang theo chút uy nghiêm và khí phách bầm sinh.

Một người đàn ông áo đen đi vào, trên mặt không có một chút biểu tình, hẳn đi tới trước mặt Ngũ Nhật, cung kính cúi đầu, “Người của chúng tôi tra được chiều hôm qua Lộ Á Sâm đã tới Milan và cũng vào khách sạn Uy Khải, nhưng sáng sớm hôm nay hẳn đã trả phòng, biến mất!”

“Hẳn thật tới Milan.” Y Sâm lập tức ngồi yên trên chiếc ghế, trong lòng lo lắng lại thêm một phần, “Uy Khải? Cũng chính là khách sạn mà tôi theo Tiểu Thất đến, chúng tôi ở chung phòng khách sạn! Tra, anh tiếp tục điều tra cho tôi, nhất định phải tìm được Tiểu Thất.”

“Anh nói tiếp.” Ngũ Nhật liếc mắt nhìn Y Sâm, người này dễ nổi nóng quá rồi!

Nếu như người của hẳn tìm được tin tức của Tiểu Thất thì còn xuất hiện ở đây sao?

“Anh nói tiếp.” Ngũ Nhật ý bảo người đàn ông áo đen nói tiếp.

“Không tra được một chút tin tức! Tất cả đầu mối giống như bị người có lòng cố ý cắt đứt, chúng tôi không có một chút đầu mối nào!”

“Làm sao lại như vậy?” Y Sâm lập tức ngồi yên trên chiếc ghế, trong ánh mắt mang theo đau đớn. Người áo đen nói điều này hoàn toàn đẩy hẳn vào vực sâu vạn trượng. Lúc này, lòng của Y Sâm giống như sương tuyết tháng mười hai, thật lạnh, thật lạnh!

Ngũ Nhật vừa nghe, môi mỏng cũng mím chặt.

Nói như vậy, Tiểu Thất lành ít dữ nhiều sao?

“Nhất định là Lộ Á Sâm, là hản!” Y Sâm đứng lên từ trên ghế, trong ánh mắt mang theo hung dữ, “Tôi phải giết hản, Lộ Á Sâm! Hiện giờ nhất định Tiểu Thất ở trong tay hản, tôi phải đi cứu Tiểu Thất, đi cứu cô!”

Y Sâm nhắc chân chạy ra bên ngoài.

Hiện tại nhất định Tiểu Thất rất nguy hiểm, phải đi cứu cô!

“Nếu như anh muốn góp bản thân vào thì anh hãy đi đi!” Lời Ngũ Nhật vang lên ở sau lưng Y Sâm, “Đến lúc đó xem ai còn có thể cứu Tiểu Thất!”

Lời Ngũ Nhật nói khiến Y Sâm ngừng bước chân lại, toàn thân cứng đờ.

“Y Sâm, anh có thể để ý đến Tiểu Thất hơn chúng tôi. Nhưng cô ấy cũng là người của chúng tôi, cũng là người chúng tôi để ý. Hôm nay, cô ấy thật có thể rơi vào trong tay Lộ Á Sâm, chẳng lẽ anh cũng muốn chịu chết vô ích sao?” Dường như Ngũ Nhật đặc biệt bình tĩnh, lời của hản giống như một quả bom nổ tung ở trong lòng Y Sâm.

Y Sâm chậm rãi xoay người, nhìn Ngũ Nhật, vẻ mặt hiện lên đau xót, một tay che lồng ngực của mình, “Ngũ Nhật, làm thế nào đây? Nơi này rất đau! Tôi cũng không biết tại sao lại đau như vậy, dường như trong nháy mắt đó tôi ý thức được Tiểu Thất có thể sẽ xảy ra chuyện!”

“Nếu đau, vậy thì không nên để nơi đó vĩnh viễn trở thành vết thương.....”

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỠ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 141

"Nếu đau, vậy thì không nên để nơi đó vĩnh viễn trở thành vết thương.
....."

Giọng nói tràn đầy từ tính vang lên ở cửa.

Cửa lại một lần nữa bị đẩy ra.

Y Sâm và Ngũ Nhật cùng đồng thời nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy, Liệp Ưng và Chu Tiêu đi vào, trên mặt hai người đều mang vẻ nghiêm túc.

Liệp Ưng đi tới trước mặt Y Sâm, giọng lạnh lạnh, "Anh có biết sẽ đau thế không? Nếu cảm thấy đau, vậy tại sao còn không lý trí như vậy? Đây là Y Sâm anh đó sao?"

"Tôi." Lời Y Sâm chưa nói ra khỏi miệng thì dừng lại.

Lời Liệp Ưng nói đã chạm tới đáy lòng hắn.

Tại sao lại không lý trí như vậy?

Khi hắn biết Tiểu Thất có thể gặp nguy hiểm, hắn hận bản thân không thể chịu thay nguy hiểm cho Tiểu Thất, hận bản thân không thể cứu được cô ấy!

Hóa ra, hai người chung sống lâu như vậy, đến thời khắc này, hẳn mới hiểu rõ tim của mình!

Hắn yêu Tiểu Thất!

Hắn đột nhiên nhớ tới Tiểu Thất đã từng nói với hắn, Y Sâm, anh biết không? Hóa ra anh cũng có lúc mê người. Tôi đột nhiên phát hiện lúc mình nhìn thấy anh mỉm cười thế mà tim lại đập rất nhanh!

Nghe thấy Tiểu Thất nói như vậy, lúc ấy hắn còn cười nhạo Tiểu Thất, vẻ mặt đùa giỡn, hỏi: Tiểu Thất mỹ nhân, đừng nói rằng cô thích tôi rồi nhé!

Tiểu Thất chỉ hơi lắc đầu, một câu cũng không nói.

Nhưng tại sao hắn lại có thể

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyền Thương Tư Phàm
www.dtv-ebook.com

Chương 142

Hai bóng dáng linh hoạt xuyên qua trong đêm tối, nhanh chóng chạy về phía trước. Điều khiến người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, từng bước chân của hai người lại không để lại một chút tiếng động.

"Anh xác định chính là căn phòng này?" Tiếng Chu Tiêu vang lên giữa bầu không khí yên tĩnh, hai người đã đi tới trước một căn phòng.

"Không tin đầu óc của tôi thì cùng nên tin tưởng kỹ thuật vi tính của tôi đi!" Y Sâm liếc Chu Tiêu.

Hắn bí mật xâm nhập hệ thống máy tính của Uy Khải. Kết quả thật sự phát hiện có một người thần bí xuất hiện hoàn toàn trùng khớp thời gian trả phòng của Lộ Á Sâm, Die nd da nl e q uu ydo n cho nên hắn vô cùng xác định, căn phòng này chính là do Lộ Á Sâm đặt.

"Vậy thì đi vào!" Chu Tiêu nhún vai. Kỹ thuật máy tính của Y Sâm hẳn không thể không tin tưởng, cho dù đôi khi đầu óc người này có chút điên loạn.

"Ừ." Y Sâm gật đầu, nhanh chóng đưa tay ấn nút ở bên ngoài phòng.

Uy Khải là khách sạn cao cấp nhất Milan, mỗi khách hàng gần như đều có căn phòng do chính mình đặt trước. Mà căn phòng dĩ nhiên chỉ mở ra vì khách hàng. Cho nên, bên ngoài mỗi một căn phòng đều có một cái nút, cần chính khách hàng điền mật mã để vào.

"Tít, tít, tít. . . .

CHA TỔNG GIÁM ĐỐC QUÁ CÀN RỖ

Tuyển Thương Tư Phạm
www.dtv-ebook.com

Chương 143

Vẻ mặt Liệp Ưng không thay đổi ngồi trên ghế sa lon, lưng nửa dựa vào thành ghế sa lon.

Ngũ Nhật ngồi bên cạnh Liệp Ưng, ưu nhã nghiêng chân, cũng là vẻ mặt không chút thay đổi.

"Cạch." một tiếng, cửa mở ra.

Chu Tiêu và Y Sâm từ bên ngoài đi vào.

Vừa tiến đến, Die nd da nl e q uu ydo n Chu Tiêu liền mở miệng hỏi: "Sao rồi, đã xảy ra chuyện gì?"

Liệp Ưng ngẩng đầu, không trả lời vấn đề của Chu Tiêu, mà mở miệng hỏi: "Bên các người thế nào?"

Chu Tiêu nhún vai, "Chỉ tìm được một chiếc bông tai mà Tiểu Thất để lại."

"Còn nữa, tôi tìm được một tin tức ở trong máy vi tính của Lộ Á Sâm." Y Sâm cũng ngồi trên ghế sa lon, tự mình rót một chén nước, "Ngày mai trung tâm thành phố Milan!"

Liệp Ưng và Ngũ Nhật đều nhíu mày.

Ngày mai?

Trung tâm thành phố Milan?

Liệp Ưng dường như không nghe được lời Y Sâm, tiếp tục nói, dieendaanleequydonn "Nói như vậy là không tìm được vị trí của Lộ Á Sâm hoặc là của Tiểu Thất?"

"Không có!" Chu Tiêu lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Ngũ Nhật nói nhận được tin tức quan trọng, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Bên chúng ta báo lại, ở trung tâm thành phố Milan tìm được một người nghi là Lộ Á Sâm!" Ngũ Nhật nhìn Chu Tiêu, " Không phải các người cũng ở trong máy vi tính tại phòng của Lộ Á Sâm tra được tin tức gì quan trọng sao?"

Y Sâm ngẩng đầu lên, nhìn Liệp Ưng, "Ưng, cậu cảm thấy người xuất hiện ở trung tâm thành phố Milan thật sự là Lộ Á Sâm sao?"

Liệp Ưng lắc đầu.

Tên Lộ Á Sâm này thật không phải là người

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi (1)

Chương 2: Hoá Ra Đây Là Món Quà Dành Tặng Tôi (2)

Chương 4: Hoá Ra Đây Chính Là Hận.

Chương 6: Bàn Tay Quỷ Dữ Hắc Ám

Chương 8: Thanh Mai Trúc Mã 2

Chương 9: Tạm Biệt, Ký Ưc Tốt Đẹp Của Tôi.

Chương 10: Công Tử Nhà Họ Ninh Ninh Doãn Ngân

Chương 11: Hàn Khuynh Thước

Chương 12: Gặp Nhau.

Chương 13: Thiên Sứ Cùng Ác Ma.

Chương 14: Ngụy Hiểm.

Chương 15

Chương 16: Đây Là Khẩu Vị Của Ông.

Chương 17: Hồ Ly Thối Tha, Tôi Không Đi.

Chương 18: Liệp Ưng.

Chương 19: Anh Ta Tên Gọi Là Ninh Doãn Tích

Chương 20

Chương 21: Hàn Mộ

Chương 23: Văn Kiện Bí Ẩn

Chương 24: Chìa Khóa Vàng

Chương 25: Hồi Ưc

Chương 27: Cao Thủ So Chiêu 1

Chương 28: Cao Thủ So Chiêu 2

Chương 29: Cao Thủ So Chiêu 3

Chương 30: Anh Đã Muốn, Vậy Thì Tặng Cho Anh.

Chương 31: Nhiệm Vụ Mới

Chương 32: Dám Trêu Tôi.

Chương 33: Ninh Thiếu Nhân Từ.

[Chương 34: Lại Không Tìm Được](#)
[Chương 35: Ta Nhớ Ra Rồi](#)
[Chương 36: Có Lẽ, Mình Có Thể Tìm Được Chút Gì](#)
[Chương 37: Sự Thật Về Cái Chìa Khóa Vàng.](#)
[Chương 38: Mẹ](#)
[Chương 39: Tạm Thời Bí Mật](#)
[Chương 40: Tổng Giám Đốc Hm](#)
[Chương 41: Gọi Lên Cho Anh Sự Hứng Thú](#)
[Chương 42: Là Em Bội Ước, Cũng Là Anh Thất Tín.](#)
[Chương 43: Ảnh Cười](#)
[Chương 44: Ba, Chúng Ta Về Nhà](#)
[Chương 45: Là Em Sao, Tiểu Mộ](#)
[Chương 46: Gặp Lại Châu Tiểu Băng](#)
[Chương 47: Cô Dâu Của Anh](#)
[Chương 48: Xin Lỗi, Quên Em Đi](#)
[Chương 49: Cười Nói Gặp Lại](#)
[Chương 50: Cô Gái, Đừng Uống](#)
[Chương 51: Gặp Gỡ](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53: Anh Không Cảm Thấy Rất Buồn Cười Sao](#)
[Chương 54: Cũng Bình Thường](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56: Bị Sắp Xếp Vào Bẫy.](#)
[Chương 57: Đồ Giả](#)
[Chương 58: Nó Cũng Cảm Thấy Hứng Thú](#)
[Chương 59: Tôi Muốn Gặp Lão Hồ Ly.](#)
[Chương 60: Hứa Tâm Lam Oán Hận.](#)
[Chương 61: Ba Đứa Nhỏ Là Ai](#)
[Chương 62: Lựa Chọn Đối Mặt](#)
[Chương 63: Xoay Ngươi, Gặp Lại Sau](#)
[Chương 64: Bọn Họ Là Mẹ Con](#)
[Chương 65](#)

[Chương 66](#)
[Chương 67: Tự Gây Nghiệt, Không Thể Sống](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69: Bí Mật Kinh Thiên](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71: Lại Là Bà Ta](#)
[Chương 72: Bàn Tay Đen Thần Bí](#)
[Chương 73: Phải Là Nói, Tôi Không Có Ba.](#)
[Chương 74: Tôi Là Nói Nếu Như.](#)
[Chương 75: Tìm Chính Chủ](#)
[Chương 76: Quan Hệ, Âm Mưu](#)
[Chương 77: Yến Hội 1](#)
[Chương 78: Yến Hội 2](#)
[Chương 79: Huyết Mặc Trúc](#)
[Chương 80: Thương Thức](#)
[Chương 81: Ninh Trúc Mặc Nhớ Lại](#)
[Chương 83: Thương Pháp Rất Tốt](#)
[Chương 84: Thuốc](#)
[Chương 85: Chân Tướng](#)
[Chương 86: Mềm Lòng](#)
[Chương 87: Tình Thân Tận Xương Cốt](#)
[Chương 88: Chọc Vào Món Nợ Này Thật Tốt](#)
[Chương 89: Hiệp Ước](#)
[Chương 90: Cảm Thấy Tim Đập Thành Thịch](#)
[Chương 91: Đúng Là Nhiều Tiền Hơn](#)
[Chương 92: Thất Bại Hoàn Toàn](#)
[Chương 93: Ninh Thiểu Nhật Được Ở Nhà Vệ Sinh](#)
[Chương 94: Ông Cũng Thích Con](#)
[Chương 95: Thiến Ông Ta](#)
[Chương 96: Không Có Hứng Thú Với Đàn Bà](#)
[Chương 97: Ninh Thiểu Lăng Nhăng](#)
[Chương 98: Bám Rẽ Chắc Chân](#)

[Chương 99: Trong Lòng Mơ Hồ Không Muốn.](#)
[Chương 100: Nửa Đêm Tới Chơi](#)
[Chương 101: Cho Tôi Năm Phút](#)
[Chương 102: Để Lại Lý Do](#)
[Chương 103: Anh Nói Thật](#)
[Chương 104: Bây Giờ Đã Bại Bởi Em](#)
[Chương 105: Ninh Thiếu Thất Tình](#)
[Chương 106: Trong Lòng So Sánh Thiên Sứ Với Ma Quỷ.](#)
[Chương 107: Cảm Giác Sợ Hãi](#)
[Chương 108: Tại Sao Phải Cứu Tôi, Anh Ấy Nhất Sẽ Không Có Chuyện Gì](#)
[Chương 109: Nếu Anh Dám Bất Tình, Em Gả Cho Người Khác](#)
[Chương 110: Đàn Ông Của Tôi Có Gan Đến Cướp](#)
[Chương 111: Gia Tộc La Tư Sài Nhĩ Đức](#)
[Chương 112: Thanh Lưu](#)
[Chương 113: Chỉ Là Giống Nhau Mà Thôi](#)
[Chương 114: Đầu Óc Bị Lừa Đáo, Tiện Thể Bị Cửa Kẹp](#)
[Chương 115: Tiểu Tam Xoay Người Coi Như Nữ Chủ Nhân](#)
[Chương 116: Cô Cảm Thấy Sẽ Có Ngày Đó](#)
[Chương 117: Người Phụ Nữ Của Anh](#)
[Chương 118: Ninh Thiếu Là Hai Hàng](#)
[Chương 119: Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm](#)
[Chương 120: Phụ Nữ Cùng Cô Gái](#)
[Chương 121: Tình Yêu Của Cô Quá Rẻ](#)
[Chương 122: Người Đàn Ông Đây Là Của Tôi](#)
[Chương 123: Ninh Thiếu Rất Thích Ăn Đậu Hũ](#)
[Chương 124: Lời Tỏ Tình Của Ninh Thiếu](#)
[Chương 125: Anh Muốn Ăn Em](#)
[Chương 126: Một Nhà Ba Người Nói Chuyện Phiếm](#)
[Chương 127: Đường Á Sâm](#)
[Chương 128: Thay Đổi Chủ Ý](#)
[Chương 129: Đêm Trước Hôn Lễ](#)
[Chương 130: Hôn Lễ](#)

[Chương 131: Càng Thêm Hồn Loạn Trong Hôn Lễ, Cảm Ơn Cậu Nhỏ](#)

[Chương 132: Bên Kia Đã Xảy Ra Chuyện](#)

[Chương 133: Y Sâm Và Tiểu Thất](#)

[Chương 134: Cha Tôi Đây!](#)

[Chương 135: Cha Con Các Cậu Thật Khổ](#)

[Chương 136: Tới Milan](#)

[Chương 137: Nhiệm Vụ Âm Sát](#)

[Chương 138: Tự Biên Tự Diễn Một Tuồng Kịch](#)

[Chương 139: Tiểu Thất Mất Tích](#)

[Chương 140: Chỗ Này Rất Đau](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)